J.D. ROBB

pseudonimul sub care a publicat acest roman celebra scriitoare

NORA ROBERTS

VIZITĂ NEAȘTEPTATĂ

colecția
THRILLER
27

NORA ROBERTS, autoare a peste 160 de best-selleruri, unele semnate cu pseudonimul J.D.ROBB, considerată cea mai bună autoare a genului thriller de către prestigiosul New York Times, a fost recompensată cu numeroase premii.

Acest nou roman al său reprezintă o poveste plină de suspans, plasată în anul...2059. Eve Dallas este un ofițer de poliție curajos, în măsură să anihileze hoți de buzunare, traficanți de droguri şi alți delincvenți periculoşi. Dar când se pomeneşte, la secția unde lucra, cu Trudy Lombard, fosta sa mamă adoptivă, se pierde cu firea. Pentru că scopul vizitei acesteia nu e unul de natură sentimentală, ci un şantaj ordinar privitor la secretul teribil din copilăria Evei, a cărui dezvăluire i-ar putea compromite cariera.

Lucrurile se complică mult în momentul descoperirii cadavrului lui Trudy într-o cameră de hotel. Figurând pe lista suspecților, polițista recurge la investigații minuțioase şi, în acelaşi timp periculoase, pentru a afla cine a transformat-o pe şantajistă în victimă. Pe parcursul lor ies la iveală lucruri înspăimântătoare...

O carte pasionantă, cu un subiect original, tulburător, care va capta, cu siguranță, interesul cititorului.

EDITURA LIDER

ISBN 978-973-629-130-2

Preț 34,9 RON (31,4 + 2,88 TVA + 0,62 T.L.)

J.D. ROBB

VIZITĂ NEAȘTEPTATĂ

J.D. ROBB

VIZITĂ NEAȘTEPTATĂ

Traducere: MONICA SABIN

EDITURA LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROBERTS, NORA
Vizită neaşteptată / J.D.Robb; trad.: Monica Sabin.-
Bucureşti: Lider, 2007
ISBN 978-973-629-130-2

I. Sabin, Monica (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Redactare: EUGENIA IONESCU
Tehnoredactare: FLORIAN BULMEZ
Bun de tipar: EMILIA LEANCĂ

MEMORY IN DEATH
Copyright © 2006 by Nora Roberts
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română
aparţin **Editurii LIDER**

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-Bucureşti,
Tel: 317.76.79, 317.76.75, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 317.76.78,
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

A fost odată o femeie foarte săracă
Avea mulţi copii, nu ştia ce să facă
Le-a dat nişte supă, doar atât să mănânce
I-a pocnit să tacă şi i-a trimis să se culce

Cântec de leagăn

Amintirile, gardianul creierului

William Shakespeare

1

Moartea nu-şi lua vacanţă. New Yorkul îşi îmbrăcase mantia strălucitoare, fermecată şi bogată în ghirlande a lunii decembrie a anului 2059, dar Moş Crăciun murise. Iar vreo doi dintre spiriduşii săi nu arătau prea bine.

Locotenentul Eve Dallas stătea pe trotuar, în mijlocul nebuniei din Times Square, şi studia ce mai rămăsese din Sfântul Nicolae. Doi copii, suficient de mici ca să mai creadă că un grăsan într-un costum roşu avea să coboare pe coş să le aducă daruri, şi nu să-i omoare în somn, urlau cât îi ţineau puterile. Se întrebă de ce oare persoana care-i avea în grijă nu-i luase de-acolo.

Nu era treaba ei, îşi zise. Slavă Domnului. Prefera să se ocupe de grămada însângerată de la picioarele sale.

Privi în sus. Plonjase de la etajul al treizeci şi şaselea al Broadway View Hotel – asta raportase primul ofiţer ajuns la faţa locului – strigând: „ho, ho, ho", după spusele martorului, până făcuse *bum*; şi mai luase cu el un nefericit care tocmai se plimba pe-acolo, printre petrecăreţi.

Sarcina de a separa cele două cadavre zdrobite nu avea să fie una plăcută, gândi ea.

Alte două victime scăpaseră cu răni uşoare – una dintre ele se prăbuşise pur şi simplu, ca un copac tăiat, şocată de amestecul de sânge, oase şi creier care o împroşcase. Le va lăsa pentru moment în grija echipelor

medicale, şi le va lua declaraţiile mai târziu, când, cu puţin noroc, vor fi mai coerente.

Eve ştia deja ce se petrecuse. Putea citi asta în ochii sticloşi ai spiriduşilor Moşului.

Porni spre ei, în paltonul ei de piele care flutura în aerul rece. Avea părul castaniu, tuns scurt, şi o faţă osoasă. Ochii îi erau de culoarea whisky-ului învechit, alungiţi, ca restul corpului său. Şi, ca întreaga sa înfăţişare, îi trădau meseria.

– Tipul în costum de Moş Crăciun e amicul vostru?

– Oh, vai. Tubbs. Vai de mine.

Unul era negru, celălalt alb, dar amândoi erau pentru moment verzi la faţă. Nici nu-i putea învinovăţi pentru asta. Aprecie că aveau cam treizeci de ani; îmbrăcămintea lor îi trăda ca fiind proaspăt angajaţi la compania a cărei petrecere tocmai fusese violent întreruptă.

– O să vă trimit pe amândoi la secţie, ca să daţi declaraţii. Şi aş vrea să fiţi de acord să vi se facă testele antidrog. Dacă nu... făcu o pauză, apoi zâmbi. O să vi le facem cu forţa.

– Oh, vai, la dracu'. Tubbs. E mort. E mort, nu-i aşa?

– Oficial, spuse Eve, şi se întoarse să facă un semn spre partenerul său.

Detectiv Peabody, cu părul ei negru tuns scurt, se ridică de deasupra trupurilor zdrobite. Şi ea era uşor verde la faţă, observă Eve, dar rezista bine.

– Am identificat ambele victime, anunţă ea. Moş Crăciun este Lawrence, Max, vârsta douăzeci şi opt, domiciliul în Midtown. Tipul care i-a atenuat căderea este Jacobs, Leo, vârsta treizeci şi trei. Stă în Queens.

– După ce termin aici o să-i trimit pe ăştia doi la secţie, o să le fac testele antidrog şi o să le iau declaraţiile.

Bănuiesc că tu vrei să te duci sus, să examinezi locul faptei şi să vorbeşti cu ceilalţi martori.

– Eu...

– E cazul tău.

– Aşa e. Peabody trase adânc aer în piept. Ai vorbit ceva cu ei?

– Nu, te las pe tine. Vrei să-i interoghezi aici?

– Ei bine... Peabody studie chipul lui Eve, căutând răspunsul corect. Eve nu o ajută. Sunt destul de tulburaţi, şi e destulă dezordine pe-aici, dar... S-ar putea să scoatem mai multe de la ei aici şi acum, înainte să-şi revină şi să realizeze în ce încurcătură s-ar putea afla.

– Pe care-l vrei?

– Hm. Pe-ăla negru.

Eve încuviinţă înclinând capul, apoi făcu câţiva paşi în spate.

– Tu. Arătă cu degetul. Numele?

– Steiner. Ron Steiner.

– O să facem o mică plimbare, domnule Steiner.

– Nu mă simt bine.

Sunt convinsă. Îi făcu semn să se ridice, îl apucă de braţ şi făcură câţiva paşi. Tu şi Tubbs lucraţi împreună?

– Da. Da. La Tyro Communications. Suntem amici.

– Mare tipu', huh?

– Cine, Tubbs? Da, da. Steiner îşi şterse transpiraţia de pe frunte. Cred c-avea vreo sută douăzeci de kilograme. De asta ne-am gândit ca el să se îmbrace în Moş Crăciun la petrecere.

– Şi ce jucării şi bunătăţi avea astăzi Tubbs în sacul său, Ron?

– Oh, Doamne. Îşi acoperi faţa cu mâinile.

– Asta nu e încă o declaraţie oficială, Ron. O să

existe şi asta, dar deocamdată spune-mi ce s-a întâmplat. Prietenul tău a murit, şi la fel şi un nefericit care tocmai se plimba pe trotuar.

Ron vorbi printre degete.

– Şefii au organizat bufetul pentru petrecerea firmei. Nu au permis băuturi alcoolice. Ron se cutremură, apoi îşi lăsă braţele să cadă. Aşa că ne-am adunat câţiva şi am închiriat costumul pentru întreaga zi. După ce-au plecat ştabii, am scos băutura şi... substanţele recreative. Ca să spun aşa.

– Cum ar fi?

Ron înghiţi în sec, dar în cele din urmă ridică privirea spre ea.

– Ştii tu, puţină Exotica, nişte Push şi Jazz.

– Zeus?

– Nu mă-ncurc cu asta. O să fac testul, aşa că o să vezi. Eu n-am luat decât câteva doze de Jazz. Întrucât Eve tăcea, mulţumindu-se să se uite în ochii lui, Ron păli.

Tubbs nu folosea substanţe grele, serios. *Jur*. Aş fi ştiut. Dar cred că astăzi a luat ceva, poate le-a amestecat cu nişte Push, el sau altcineva. Idiotul, spuse el în timp ce lacrimile începeau să-i curgă pe obraji. Se făcuse praf, îţi spun. Dar, frate, eram la o *petrecere*. Pur şi simplu ne distram. Lumea râdea şi dansa. Şi apoi Tubbs a deschis fereastra.

Mâinile îi tremurau de nervozitate. Şi le trecea peste faţă, gât, păr.

– Oh, Doamne, oh, Doamne. Am crezut că era din cauza fumului. Următorul lucru pe care-l ştiu e că s-a urcat pe fereastră, a afişat un zâmbet larg şi idiot pe faţă, ne-a strigat „Crăciun fericit tuturor, noapte bună tuturor", apoi a sărit. Cu capul înainte. Isuse Hristoase, pur şi simplu a dispărut. Nici n-am apucat să ne repezim la el. S-a întâmplat atât de repede, al dracului de repede. Lumea

a început să ţipe şi să alerge, iar eu am fugit la fereastră ca să văd ce se întâmplă.

Îşi frecă faţa cu palmele şi se cutremură din nou.

– Am strigat să sune cineva la 9-1-1, apoi eu şi Ben am alergat jos. Nici nu ştiu de ce. Suntem prietenii lui, aşa că am alergat după el.

– De unde a luat marfa, Ron?

– Frate, e de rău.

Privi într-o parte, în lungul străzii, peste capul ei. Eve intui – nehotărârea între a spune tot sau a se ascunde.

– Trebuie că a luat-o de la Zero. Câţiva dintre noi am pus mână de la mână ca să luăm ceva pentru petrecere. Nimic greu, jur.

– În ce zonă operează Zero?

– Are un club, la intersecţia Broadway cu Strada Douăzeci şi Nouă. E al lui. Vinde droguri pe sub tejghea. Dar Tubbs era inofensiv. Era doar un grăsan prost.

Grăsanul prost şi nefericitul pe care acesta aterizase tocmai erau strânşi de pe trotuar când Eve intră în biroul cu petrecerea. Acesta arăta exact aşa cum se aşteptase: o adunătură de haine abandonate, băutură vărsată, mâncare pe jos. Fereastra rămăsese deschisă, din fericire, întrucât mirosul de fum, vomă şi sex persista încă.

Martorii, care nu fugiseră ca iepurii, dăduseră declaraţii în camerele alăturate, apoi li se dăduse drumul.

– Ce-ai aflat? o întrebă Eve pe Peabody când se întâlniră în încăperea a cărei mochetă era plină de farfurii şi pahare sparte.

– În afară de faptul că Tubbs n-o să ajungă acasă de Crăciun? Bietul idiot s-a făcut praf şi, probabil, şi-a imaginat că Rudolph zboară pe-afară împreună cu restul renilor şi cu sania. S-a aruncat pe fereastră, în văzul a

peste o duzină de martori. Moarte provocată de Prostie Extremă.

Întrucât Eve nu spuse nimic, ci continuă să privească spre fereastra deschisă, Peabody se opri din adunatul pastilelor pe care le găsise pe covor.

– Tu ai mai aflat ceva?

– Nu l-a împins nimeni, dar cineva l-a ajutat să devină atât de prost. Absentă, îşi frecă şoldul care încă o mai durea de la rana în curs de vindecare. La examenul toxicologic o să mai găsim şi altceva în afară de pastilele care-ţi oferă trei ore de veselie.

– În declaraţii nu există nimic care să indice că ar avea cineva ceva cu tipul ăsta. Era un amărât. Şi el e cel care a adus drogurile la petrecere.

– Aşa e.

– Vrei să pornim după ucigaş?

– Drogurile l-au ucis. Tipul care i le-a vândut are arma crimei. Realiză că-şi freca din nou şoldul, se opri şi se întoarse. Ce-ai aflat de la martori apropo de obiceiurile lui ilegale?

– Nu prea există aşa ceva. Individul îşi mai făcea de cap pe la petreceri. Peabody se opri un moment, după care continuă: Una dintre metodele cu care vânzătorii de droguri îşi dezvoltă afacerile este să mai varieze distracţia din când în când. OK. O să văd dacă cei de la Narcotice au ceva despre acest Zero, apoi o să mergem să vorbim cu el.

O lăsă pe Peabody să conducă mai departe investigaţia, iar ea se ocupă cu anunţarea rudelor apropiate. Tubbs nu avea soţie sau concubină, dar avea o mamă în Brooklyn. Jacobs era însurat şi avea un copil. Întrucât era puţin probabil să fie necesară vreo investigaţie în viaţa victimelor, Eve luă legătura cu un consilier specializat din

cadrul poliţiei. Anunţarea rudelor apropiate era oricum o sarcină grea, iar sărbătorile o făceau şi mai dificilă.

Stând pe trotuar, privi spre baricadele poliţiei, spre mulţimea din spatele lor, spre urmele urâte rămase pe pavaj. Fusese un eveniment prostesc şi un adevărat ghinion, şi prea multe coincidenţe pentru a le trece cu vederea. Doi bărbaţi care fuseseră în viaţă de dimineaţă se aflau acum în saci de plastic, în drum spre morgă.

– Hei, cucoană! Hei, cucoană! *Hei, cucoană!*

La a treia chemare, Eve aruncă o privire în jur şi-l descoperi pe puştiul care se strecurase pe sub panglica galbenă a poliţiei. Acesta ducea cu el o geantă ponosită, aproape la fel de mare ca el.

– Cu mine vorbeşti? *Arăt* eu a cucoană?

– Am marfă bună.

Îl privi, mai mult impresionată decât surprinsă, cum desface închizătoarea genţii. De sub aceasta ieşi un trepied, iar geanta se transformă într-o tarabă cu fulare şi eşarfe.

– Marfă bună. Sută la sută caşmir.

Puştiul avea pielea de culoarea cafelei negre, iar ochii de un verde incredibil. Avea o placă prinsă cu o curea de spate, vopsită în nuanţe de roşu, galben şi portocaliu care simulau flăcări.

În timp ce rostea aceste cuvinte, degetele sale scoteau diverse eşarfe.

– Iată o culoare care ţi se potriveşte, cucoană.

– Doamne, puştiule, sunt poliţist.

– Poliţiştii ştiu să aprecieze marfa de calitate.

Eve făcu un semn cu mâna spre poliţişti.

– Trebuie să ne ocupăm de doi morţi acum.

– Au fost duşi de-aici.

– L-ai văzut pe cel care s-a aruncat de la etaj?

Scutură din cap cu un vădit dezgust.

– L-am ratat, dar am auzit. Se strânge ceva lume când se aruncă cineva de la fereastră, aşa că mi-am luat bagajul şi am venit aici. Am marfă bună. Ce zici de ăsta roşu? Ar da bine cu paltonul ăsta şmecher.

Eve îi aprecie tupeul, dar îşi păstră o expresie impasibilă.

– Am palton şmecher pentru că sunt şmecheră, iar dacă ăsta e caşmir, ţi le mănânc pe toate.

– Pe etichetă scrie caşmir; asta e tot ce contează. Zâmbi triumfător. Ţi-ar sta bine cu ăsta roşu. Îţi ofer o afacere bună.

Eve scutură din cap, dar îi atrase atenţia o eşarfă în carouri, negru cu verde. Ştia pe cineva care ar fi purtat-o. Probabil.

– Cât? Luă eşarfa în mână, şi descoperi că era mai delicată decât i se păruse.

– Şaptezeci şi cinci. Ieftin ca braga.

– Cincizeci.

– În regulă.

– Acum treci după banda aia, înainte să te arestez că eşti prea scund.

– Ia-l şi pe cel roşu. Haide, cucoană. Jumătate de preţ. Bună afacere.

– Nu. Şi, dacă aflu că te ocupi cu furtişaguri, o să te găsesc. Acum şterge-o.

Puştiul mai zâmbi o dată şi-şi strânse geanta.

– Imediat. Crăciun fericit şi tot restul.

– La fel. Se întoarse, o văzu pe Peabody apropiindu-se, şi-şi strecură în grabă eşarfa în buzunar.

– Ai fost la cumpărături!

– N-am fost „la cumpărături". Am achiziţionat ceva ce poate fi marfă furată sau marfă de pe piaţa neagră. E o potenţială dovadă.

– Pe dracu'. Peabody apucă între degete capătul eşarfei şi-l frecă uşor. Frumos. Cât ai dat? Poate voiam şi eu una. Încă nu mi-am terminat cumpărăturile de Crăciun. Unde s-a dus?

– Peabody!

– La dracu'. Bine. Bine. Cei de la Narcotice au nişte informaţii despre Gant Martin, alias Zero. Am vorbit cu detectivul Piers, dar victimele noastre ies din sfera investigaţiilor sale. O să-l aducem la secţie pentru un interogatoriu.

Mergând spre maşină, Peabody aruncă o privire peste umăr.

– Avea şi eşarfe roşii?

Clubul era deschis non-stop, şapte zile din şapte, aşa cum sunt mai toate de acest fel. Clubul lui Zero era ceva mai mult decât o bodegă. Avea un bar circular, separeuri, multe ornamente în argintiu şi negru, atrăgătoare pentru tinerii aventurieri. În acel moment, muzica se auzea în surdină, iar pe ecranele de pe pereţi se putea vedea chipul unui bărbat, din fericire ascuns pe jumătate de o claie de păr roşcat. Individul cânta pe un ton morocănos despre lipsa de sens a vieţii.

Eve ar fi dorit să-i spună că, pentru Tubbs Lawrence şi Leo Jacobs, alternativa părea chiar lipsită de sens.

Bodyguardul era cât un autobuz, iar jacheta lui demonstra că negrul nu subţiază întotdeauna. Omul îşi dădu seama că erau din poliţie în momentul în care intrară pe uşă. Eve îi observă sclipirea din ochi, rotirea plină de importanţă din umeri.

Deşi podeaua nu vibră la propriu sub paşii lui, nu s-ar fi putut spune că avea un mers uşor.

Le aruncă amândurora o privire grea, cu ochii lui căprui, apoi îşi dezveli dinţii.

– E vreo problemă?

Peabody întârzie puțin cu răspunsul, așteptând din obișnuință ca Eve să preia conducerea.

– Depinde. Vrem să vorbim cu șeful tău.

– Zero are treabă.

– Atunci o să așteptăm. Peabody aruncă o privire în jur. Dacă tot mai stăm pe-aici, am putea să-ți verificăm autorizațiile. Îmi place să muncesc. Poate mai stau de vorbă și cu câțiva dintre clienții tăi. Știi tu, relații publice.

Rostind aceste cuvinte, scoase insigna:

– Între timp, spune-i șefului tău că detectiv Peabody, și partenera mea, locotenent Dallas, îl așteaptă.

Peabody se îndreptă alene spre o masă unde un bărbat în costum și o femeie – puțin probabil, soția lui, dat fiind decolteul generos – stăteau de vorbă.

– Bună ziua, domnule! Salutase cu un zâmbet entuziast, și bărbatul simți sângele părăsindu-i obrazul. Ce vă aduce în acest minunat local în această după-amiază?

Bărbatul se ridică grăbit în picioare și murmură ceva despre o întâlnire. În timp ce el se bâlbâia, femeia se ridică. Și întrucât era cu vreo cincisprezece centimetri mai înaltă decât Peabody, își împinse bustul impresionant în fața ei.

– Fac afaceri! Fac afaceri!

Zâmbind în continuare, Peabody scoase un carnețel.

– Numele, vă rog?

– Ce dracu'...!

– Doamna Ce-Dracu', aș vrea să vă văd autorizația.

– Bull!

– Nu, zău. Doar o verificare de rutină.

– Bull! Se întoarse, cu tot cu bust, spre bodyguard. Polițista asta îmi gonește clientul.

– Îmi pare rău, vreau să vă văd autorizația de însoțitoare. Dacă totul este în regulă, puteți să vă întoarceți la treaba dumneavoastră.

Bull – se pare că în ziua aceea oamenii purtau nume care se potriveau cu fizicul lor – veni lângă Peabody care acum arăta, gândi Eve, ca un strat subțire de unt între două felii groase de pâine.

Eve se încordă, pentru orice eventualitate.

– N-ai dreptul să vii aici și să hărțuiești clienții.

– Încerc doar să-mi petrec în mod util timpul în care-l aștept pe domnul Gant. Locotenente, cred că domnului Bull nu prea-i plac polițiștii.

– Cred că femeile sunt mai bune pentru alte îndeletniciri.

Eve se ridică pe vârfuri. Tonul îi era mai rece decât vântul de decembrie.

– Vrei să mă vezi în acțiune, Bull?

Văzu cu coada ochiului mișcarea de pe scările înguste care urcau în spirală la etajul superior.

– Se pare că șeful tău și-a făcut până la urmă timp.

Încă un nume potrivit înfățișării, gândi ea. Bărbatul abia dacă avea un metru șaptezeci, și în niciun caz mai mult de cincizeci de kilograme. Afișa ținuta mândră cu care oamenii scunzi încearcă să compenseze acest defect, purta un costum albastru-deschis, o cămașă roz și avea părul tuns scurt.

Era negru.

Un canin de argint străluci atunci când deschise buzele într-un zâmbet.

– Vă pot ajuta cu ceva?

– Domnul Gant?

Desfăcu brațele și făcu un semn din cap spre Peabody.

– Spuneți-mi Zero.

– Mă tem că avem plângeri împotriva dumneavoastră. Trebuie să veniți cu noi la secție pentru niște declarații.

– Ce fel de plângeri?

– Vânzare de substanțe ilegale. Peabody se întoarse privind spre separeuri. Precum cele consumate în acest moment de câțiva dintre clienții dumneavoastră.

– Sunt separeuri private. E greu să stai cu ochii pe toată lumea, dar voi scăpa cu siguranță de aceste persoane. Eu conduc un local stilat.

– O să discutăm despre asta la secție.

– Sunt arestat?

Peabody își arcui sprâncenele.

– Vrei să fii?

Buna dispoziție din ochii lui Zero se transformă în ceva mai puțin plăcut.

– Bull, ia legătura cu Fienes, spune-i să ne întâlnim la...

– Sediul central al poliției, îl completă Peabody. Cu detectiv Peabody.

Zero își luă haina, una albă, lungă, care chiar era sută la sută cașmir. Pe când ieșeau din local, Eve îi aruncă o privire.

– Ai un idiot la ușă, Zero.

Zero ridică din umeri.

– E util în felul lui.

Ajunși la sediu, îi aruncă lui Zero o privire plictisită.

– Sărbătorile, spuse ea absentă în timp ce se strecura printre oameni. Toată lumea se grăbește să-și adune lucrurile de pe birou ca să nu mai aibă nimic de făcut. Am avut noroc că am reușit să obțin o cameră de interogare timp de o oră, la cum arată lucrurile pe-aici.

– Pierdere de timp.

– Haide, Zero, știi cum stau lucrurile. Dacă există o plângere, trebuie să te conformezi.

– Îi cunosc pe aproape toți polițiști de la Narcotice. O privi scrutător pe Eve. Nu știu, e ceva...

– Se mai transferă lumea, nu?

Sărind de pe scara rulantă, Eve îl conduse spre o cameră de interogare.

– Ia loc, îl invită ea, arătând spre unul dintre cele două scaune din jurul măsuței. Vrei niște cafea sau altceva?

– Doar avocatul.

– O să încerc. Detectiv? Pot să-ți vorbesc un minut?

Ieși și închise ușa în urma lui Peabody.

– M-am căutat prin buzunare după firimituri de pâine de plictiseală, comentă Peabody. De ce ne-am învârtit atâta?

– Nu trebuie să-i spunem că suntem de la Omucideri decât dacă întreabă. În ceea ce-l privește, asta e ancheta celor de la Narcotice. Știe să tragă sforile, știe pe cine să ungă. Nu-l îngrijorează faptul că-l luăm puțin la întrebări. Își închipuie că dacă avem într-adevăr o acuzație solidă împotriva lui o să se descurce, o să plătească o amendă și o să se întoarcă la afacerile lui, ca de obicei.

– Ticălos mic și arogant, murmură Peabody.

– Ai dreptate, așa că folosește-te de asta. Amețește-l. Nu o să-l acuzăm de crimă, dar stabilim o legătură între el și Tubbs; îl lăsăm să creadă că unul dintre clienții săi încearcă să-l înfunde. Lucrează-l, fă-l să creadă că tocmai ne pregătim să-i facem un dosar. Tubbs a băgat pe cineva în belea, iar acum încearcă să arunce totul în spinarea lui Zero. Încearcă să ajungă la o înțelegere ca să iasă doar cu posesie.

– Am înțeles, îl enervez. Oricum ar ieși, nu ne interesează. Peabody își frecă palmele de coapse. O să-i citesc drepturile și o să văd dacă pot întocmi un raport.

– O să vedem ce facem cu avocatul. Ştii, pun pariu că se duce la Narcotice, nu la Omucideri. Eve zâmbi şi se îndepărtă.

Peabody încercă să-şi facă curaj, apoi trase aer în piept, se plesni şi se ciupi de obraji. Când intră în încăpere, era roşie la faţă.

– O să... o să înregistrez totul, domnule Gant, şi o să-ţi citesc drepturile. Locotenentul s-a dus să vadă dacă ţi-a venit avocatul.

Zero zâmbi arogant în timp ce Peabody porni reportofonul şi-i citi drepturile revizuite.

– Hm, v-aţi înţeles drepturile şi obligaţiile, domnule Gant?

– Sigur. Îţi face zile fripte?

– Nu pot s-o învinuiesc că tocmai astăzi, când vrea să plece mai devreme, ne-a căzut asta pe cap. Oricum, avem informaţii conform cărora substanţe interzise au fost comercializate în localul aparţinând... Ah, bănuiesc că vrei să-ţi aştepţi avocatul. Îmi cer scuze.

– Nu e cazul. Se relaxase şi devenise sigur pe el. Mai bine-mi spui despre ce e vorba, mai economisim nişte timp.

– OK. O persoană a depus o plângere în care declară că a cumpărat substanţe interzise de la tine.

– Ce? S-a plâns că l-am taxat la suprapreţ? Dacă aş fi vândut substanţe interzise, ceea ce nu este cazul, de ce nu s-a dus la poliţie? Sau la Protecţia Consumatorului, de exemplu.

Peabody îi întoarse zâmbetul, deşi al ei era puţin mai forţat.

– Adevărul este că această persoană a rănit pe cineva în timp ce se afla sub influenţa substanţelor interzise pe care se presupune că le-a achiziţionat de la tine.

Zero îşi dădu ochii peste cap, dezgustat.

– Deci se face praf şi apoi încearcă să dea impresia că ticălosul este cel care i-a vândut marfa. Uite unde s-a ajuns!

– Cred că ai rezumat întocmai situaţia.

– Nu spun că eu m-aş ocupa cu vânzarea mărfii, dar nu poate veni oricine să se plângă de vânzător, înţelegi?

– Domnul Lawrence susţine că...

– De unde să ştiu eu un tip pe nume Lawrence? Ştii câţi oameni întâlnesc zilnic?

– Ei bine, să-i spunem Tubbs, dar...

– Tubbs? *Tubbs* a depus plângere la Narcotice împotriva mea? Grăsanul ăla nemernic?

Eve se întoarse, convinsă că l-a ameţit pe avocat suficient cât acesta să mai întârzie vreo douăzeci de minute. În loc să intre în camera de interogare, intră în cea de observare. Primul lucru pe care-l auzi fu înjurătura lui Zero, pe jumătate ridicat din scaun.

Eve zâmbi. Peabody părea în acelaşi timp alarmată şi jenată. Bună atitudine, îşi zise ea.

– Vă rog, domnule Gant...

– Vreau să vorbesc cu ticălosul. Vreau să mă privească în ochi.

– Nu putem aranja asta acum. Dar...

– Sacul ăla de rahat are probleme?

– Da, se poate spune şi aşa. Se poate spune... hm.

– OK! Poţi să-i comunici din partea mea că i-ar fi mai bine dacă nu l-aş mai prinde prin localul meu. Zero împunse aerul cu degetul în direcţia lui Peabody, zăngănindu-şi cele trei inele. Nu vreau să-l mai văd la mine, pe el sau pe idioţii cu care umblă. O să-şi piardă iar slujba fiind acuzat de cumpărare şi posesie, nu-i aşa?

– De fapt, n-am găsit substanţe ilegale asupra lui în

momentul incidentului. Îi facem un examen toxicologic, ca să-l acuzăm de consum.

– Dacă se pune cu mine, o să mă pun şi eu cu el. Sigur pe el, Zero se sprijini de spătarul scaunului, cu braţele încrucişate la piept. Să spunem că i-am dat nişte marfă, pentru uz propriu, nu pentru trafic. Vorbim despre amenda obişnuită, servicii în folosul comunităţii.

– Da, aceasta este pedeapsa.

– De ce nu-l aduci pe Piers aici? Am mai lucrat cu Piers.

– Oh, cred că detectiv Piers a ieşit din tură.

– Informează-l. O să se ocupe el de detalii.

– Desigur.

– Idiotul vine în localul meu. *El* îmi cere substanţe ilegale. Grăsanul mereu se milogeşte la mine, înţelegi? Vrea mai ales Push – nici nu merită atenţia mea. Totuşi, îi fac o favoare, întrucât el şi amicii lui sunt clienţii mei permanenţi. Vrea un *party-pack*, aşa că-i fac un rabat la preţul iniţial! Fără profit. Amenda pentru asta e mai mică, îi aminti el.

– Da, domnule.

– I-am dat chiar şi ceva mai deosebit, pentru el.

– Pentru el?

– Un cadou de sărbători. Nu i-am luat bani pe el. Ar trebui să-l dau în judecată. Ar trebui să-l dau în judecată pentru timpul pierdut şi să-i cer daune morale. O să vorbesc cu avocatul meu despre asta.

– Poţi să vorbeşti cu avocatul, domnule Gant, dar va fi greu să-l dai în judecată pe domnul Lawrence, având în vedere că e mort.

– Ce vrei să spui, mort?

– Se pare că nu i-a priit micul tău cadou de sărbători.

Ezitanta şi nesigura Peabody dispăruse şi în locul ei apăruse un poliţist cu sânge rece.

– A murit şi a luat şi un nevinovat cu el.

– Ce dracu' înseamnă asta?

– Asta înseamnă că eu – şi apropo, sunt de la Omucideri, nu de la Narcotice – te arestez. Martin Gant, eşti arestat pentru uciderea lui Max Lawrence şi Leo Jacobs. Pentru trafic de substanţe interzise, pentru deţinerea şi conducerea unui local în care se distribuie substanţe interzise.

Se întoarse când Eve deschise uşa.

– Ai terminat aici? spuse Eve veselă. Am cu mine doi poliţişti amabili care îl vor escorta pe oaspetele nostru jos, ca să fie arestat. Oh, avocatul tău rătăceşte pe-aici. O să ne asigurăm că te găseşte în cele din urmă.

– O să vă dau afară din poliţie.

Eve îl luă de un braţ, iar Peabody de celălalt, ajutându-l să se ridice.

– Nu în viaţa asta, spuse Eve, şi-l predă poliţiştilor în uniformă care aşteptau în uşă. Bună treabă, detectiv.

– Am avut noroc. Noroc chior. Şi cred că mituieşte pe cineva de la Narcotice.

– Da, trebuie neapărat să vorbim cu Piers. Hai să scriem raportul.

– N-o să fie închis pentru crimă. Tu ai spus asta.

– Nu. Poate pentru omor prin imprudenţă. Poate. Dar o să facă puşcărie. O să facă puşcărie şi i se vor retrage autorizaţiile. Amenzile şi taxele judiciare or să-l coste scump. Va plăti. Măcar atât putem face.

– Măcar atât putem face pentru ei, o corectă Peabody, pentru Tubbs şi Jacobs.

Intrară în hol şi dădură nas în nas cu Troy Trueheart. Ofiţerul era un bărbat înalt, puternic şi proaspăt ca o piersică cu puf pe ea.

– Oh, locotenente, te caută o femeie.

– În legătură cu ce?

– A spus că e ceva personal. Aruncă o privire în jur, încruntându-se. N-o văd pe-aici. Dar nu cred că a plecat. I-am adus niște cafea acum câteva minute.

– Numele?

– Lombard. Doamna Lombard.

– Bine. Dacă o vezi, anunță-mă.

– Scriu eu raportul. Chiar vreau să fac asta, adăugă Peabody. Îmi dă sentimentul că am dus treaba până la capăt.

– O să-ți amintesc asta când o să se ajungă la tribunal.

Eve traversă holul și intră în biroul său.

Era o încăpere mică, în care abia aveau loc un birou, un scaun pentru vizitatori. O fâșie îngustă de sticlă ținea loc de fereastră. Nu-i fu greu să o descopere pe vizitatoare.

Femeia stătea pe scaun, sorbind cafea dintr-un pahar de plastic. Avea părul blond-roșcat și o piele foarte albă, cu excepția obrajilor și a buzelor rozalii. Ochii îi erau de un verde-închis.

Între cincizeci și șaizeci de ani, aprecie Eve. Un trup osos, îmbrăcat într-o rochie verde, cu guler și manșete negre. Pantofi negri și o poșetă imensă, neagră, așezată la picioare.

Femeia tresări când Eve intră în cameră, și aproape își vărsă cafeaua. Puse repede paharul pe birou.

– *Aici* erai!

Sări în picioare. Obrajii îi deveniră mai colorați și ochii mai strălucitori. Avea o voce și un accent care o scoteau pe Eve din sărite.

– Doamna Lombard? Nu aveți voie să intrați în biroul meu.

– Voiam să văd unde lucrezi. Vai, draga mea, uită-te

la tine! Se repezi spre ea și, probabil, ar fi îmbrățișat-o dacă Eve n-ar fi reacționat rapid.

– Stai așa. Cine ești? Ce vrei?

Ochii verzi se deschiseră larg, apoi se umplură de lacrimi.

– Dar, iubito, nu mă recunoști? Sunt mama ta!

2

Stomacul i se făcu ghem. Respira cu greu. Acum brațele femeii erau strânse în jurul ei; nu avusese puterea să le oprească. Era copleșită de îmbrățișare și de aroma de trandafiri. Și vocea înlăcrimată – Texas, accentul de Texas – îi lovea tâmplele ca un pumn.

Auzi bipul comunicatorului de pe birou. Auzi amalgamul de voci din hol. Nu închisese ușa. Doamne, oricine ar fi putut...

Apoi mintea i se umplu de zgomote de parcă ar fi fost un roi de viespi. Acestea îi înțepară pieptul și îi readuseră căldura, un val de căldură care o lăsă fără suflare și îi întunecă vederea.

Nu, nu ești. Nu, nu ești. Nu ești.

Oare era vocea ei? Părea la fel de subțire, precum vocea unui copil. Oare cuvintele veneau din afară sau îi bâzâiau în minte precum viespile?

Ridică brațele și reuși să se elibereze din strânsoare.

– Dă-mi drumul. Lasă-mă.

Făcu câțiva pași înapoi.

– Nu te cunosc. Privi cu atenție chipul femeii din fața sa, dar nu mai era capabilă să distingă trăsăturile. Vedea încețoșat, doar culori și forme. *Nu* te cunosc, repetă ea.

– Eve, draga mea, sunt eu, Trudy. Uită-te la mine, dau apă la şoareci. Pufni, scoase o batistă mare şi roz din buzunar. Prostuță, am rămas tot o prostuță. Am crezut că o să mă recunoşti din prima secundă, aşa cum te-am recunoscut eu. Desigur, au trecut mai mult de douăzeci de ani. Zâmbi. Deşi mă străduiesc să nu-i arăt pe toți.

– Nu te cunosc, repetă Eve, precaută. Nu eşti mama mea.

Genele lui Trudy bătură aerul. Era ceva în spatele lor, ceva în ochii aceia verzi, dar Eve nu se putea concentra.

– Scumpa mea, chiar nu-ți aminteşti? Tu, cu mine şi cu Bobby în căsuța noastră frumoasă din Summervale? Puțin mai la nord de Lufkin?

În colțul creierului său apăru o amintire estompată, dar ezită să se concentreze asupra ei.

– După...

– Erai atât de mică şi atât de cuminte... Desigur, ai trecut prin momente cumplite, nu-i aşa, scumpo? Bietul meu mieluşel. Am spus că pot să fiu mamă pentru un biet mieluşel şi te-am luat acasă cu mine.

– Adopție. Buzele o dureau de la aceste cuvinte. După.

– Deci îți aminteşti! Jur că nu a trecut nicio zi fără să mă gândesc la tine, fără să mă întreb cum o duci. Şi iată-te! Polițistă în New York. Şi măritată. Nu ai copii încă, nu?

Îi era rău de la stomac. Teama o îneca.

– Ce vrei?

– Vai de mine, vreau să recuperez timpul pierdut. Bobby e şi el cu mine. E însurat. Zana este cea mai dulce ființă pe două picioare. Am venit din Texas ca să vizităm zona şi să o găsim pe fetița noastră. Trebuia să ne întâlnim din nou. Bobby o să ne scoată pe toți la cină.

Se aşeză din nou pe scaun, îşi aranjă rochia şi o privi pe Eve.

– Vai, ce înaltă ai crescut. Tot slabă ca un şarpe, dar să ştii că-ți stă bine. Dumnezeu ştie cât încerc să scap de câteva kilograme. Bobby are constituția tatălui său – singurul lucru pe care l-a moştenit de la el, de altfel. Aşteaptă numai, să te vadă!

Eve rămăsese în picioare.

– Cum m-ai găsit?

– Ei bine, a fost încurcătura dracului. Trebăluiam prin bucătărie. Îți aminteşti că țin foarte mult la curățenia bucătăriei. Pornisem televizorul, şi tocmai vorbeau despre doctorii ucişi şi despre tărăşenia cu clonarea. Păcate împotriva lui Dumnezeu şi a umanității, dacă-mi ceri mie părerea, şi tocmai voiam să schimb postul, dar parcă simțisem ceva. Vai de mine, aproape că mi-au căzut dinții din gură când te-am văzut vorbind. Ți-au scris şi numele. Locotenent Eve Dallas, Poliția Municipală şi Departamentul de Securitate New York. Eşti un erou, asta au spus despre tine. Şi ai fost şi rănită. Bietul mieluşel. Dar acum arăți bine. Arăți foarte bine.

Pe scaun şedea o femeie. Păr roşcat, ochi verzi, zâmbet de bucurie. Dar Eve vedea un monstru, cu colți şi cu gheare. Unul care nu trebuia să aştepte întunericul.

– Trebuie să pleci. Trebuie să pleci acum.

– Probabil că eşti ocupată, iar eu te tot bat la cap. Spune-mi doar unde vrei să luăm cina, şi-l pun pe Bobby să facă rezervările.

– Nu. Nu. Îmi amintesc de tine.

Doar puțin. Voia să lase amintirile în ceață. *Trebuia* să le lase acolo.

– Nu mă interesează. Nu vreau să te mai văd.

– Cum poți să spui asta? În voce i se simțea durerea,

dar privirea era furioasă. Uite cum eşti. Te-am luat în casa mea. Ţi-am fost ca o mamă.

– Nu, n-ai fost.

Camere întunecate, atât de întunecate. Apă rece. *Ţin foarte mult la curăţenia bucătăriei.*

Nu. Nu gândi acum. Nu-ţi aminti acum.

– Vreau să pleci, în momentul ăsta. În linişte. Nu mai sunt un copil neajutorat. Aşa că vreau să pleci şi să nu te mai întorci niciodată.

– Uite, Eve dragă...

– Ieşi afară, ieşi. Acum. Mâinile îi tremurau, aşa că strânse pumnii. Sau o să te închid într-o temniţă. Tu vei fi cea întemniţată, îţi jur.

Trudy îşi ridică poşeta şi o haină neagră pe care o aruncase pe spătarul scaunului.

– Să-ţi fie ruşine.

Trecu pe lângă Eve cu ochii în lacrimi.

Eve era pe punctul să închidă uşa. Să o încuie. Dar camera era încă plină de parfumul de trandafiri. Stomacul i se strânse, aşa că se sprijini cu o mână de birou până-i trecu greaţa.

– Doamne, te simţi bine?

Scutură din cap auzind vocea lui Trueheart, şi-i făcu semn să plece. Îşi îndreptă spatele, încercând să-şi revină în fire. Trebuia să se ţină tare, până ieşea din secţie. Până pleca.

– Spune-i detectivului Peabody că a intervenit ceva. Trebuie să plec.

– Locotenente, dacă te pot ajuta cu ceva...

– Tocmai ţi-am spus ce să faci. Nemaiputând suporta expresia îngrijorată de pe chipul lui Trueheart, părăsi biroul, telefonul la care nu răspunsese, mesajele, hârţogăraia şi traversă grăbită holul fără să răspundă la saluturi.

Trebuia să iasă afară, să iasă de-acolo. Sudoarea îi curgea pe spinare în timp ce sărea pe primul trotuar glisant. Putea jura că-şi simţea oasele tremurând şi cartilajele genunchilor înmuindu-se, dar continuă să meargă. Nu se întoarse nici când o auzi pe Peabody strigând-o.

– Stai, aşteaptă! Hei! Ce s-a întâmplat?

– Trebuie să plec. Tu trebuie să-l predai pe Zero, hârtiile. Poate sună rudele victimelor să ceară detalii. Aşa se întâmplă de obicei. Trebuie să te ocupi de ei. Eu plec.

– Aşteaptă. Doamne, s-a întâmplat ceva cu Roarke?

– Nu.

– Vrei să aştepţi un minut?

Simţindu-şi stomacul întorcându-se pe dos, Eve se năpusti în cea mai apropiată toaletă. Lăsă greaţa să-şi facă de cap – oricum nu avea de ales.

– OK, OK. Tremura şi avea faţa udă de transpiraţie. Dar nu avea lacrimi în ochi. Nu lăsă umilinţa să-i fie agravată de lacrimi.

– Uite-aici. Ţine. Peabody îi băgă şerveţele în palmă. Doar pe-astea le am. Mă duc după nişte apă.

– Nu. Eve îşi lăsă capul pe spate şi-l sprijini de peretele toaletei. Nu. Tot ce bag în gură acum o să iasă oricum înapoi. Sunt în regulă.

– Pe dracu'. Morris are clienţi la morgă care arată mai bine ca tine.

– Trebuie să plec.

– Spune-mi ce s-a întâmplat.

– Trebuie să plec. Îmi iau liber restul zilei, poţi să-mi treci ore de concediu. Te ocupi tu de caz, eşti capabilă.

Nu sunt, gândi ea. *Chiar nu sunt.*

– Celelalte probleme... pot aştepta până mâine.

– La dracu' cu cazul. Uite, te duc acasă. Nu cred că eşti în stare să...

– Peabody, dacă ții la mine, las-o baltă. Lasă-mă în pace. Fă-ți treaba, spuse Eve. Picioarele îi tremurau. Și lasă-mă în pace.

Peabody o lăsă să plece, dar scoase comunicatorul din buzunar în timp ce se întorcea spre birou. Ea fusese nevoită să o lase baltă, dar știa pe cineva care nu trebuia să facă asta.

Și care nu o va face.

Prima intenție a lui Eve fu să-și lase mașina pe automat, dar era mai bine să aibă ea controlul, să se concentreze asupra navigației prin oraș. Mai bine, gândi ea, să-și ocupe mintea cu traficul, cu nervii, cu nesimțirea șoferilor newyorkezi decât să-și plângă de milă.

Acasă, aceasta era destinația ei. Totul va fi în regulă când va ajunge acasă.

Avea stomacul întors pe dos, iar pulsul îi bubuia în cap, dar îi mai fusese rău și înainte, fusese nefericită și înainte. Primii opt ani din viața sa însemnaseră o călătorie lentă prin iad, și nici cei care urmaseră nu fuseseră un picnic pe malul mării.

Trecuse prin greutăți, scăpase de ele.

Va mai trece prin greutăți, va scăpa de ele din nou.

Nu avea de gând să se lase copleșită. Nu avea de gând să devină o *victimă* doar pentru că o înspăimântase o voce din trecut.

Mâinile îi tremurau pe volan. Deschisese la maximum geamurile, spre aerul rece, spre mirosurile orașului.

Crenvurști în sos iute la gheretă, gaze de eșapament, un reciclator pe marginea străzii care nu mai fusese reparat de mult. Suporta toată această duhoare și greutatea aproape fizică a mirosurilor emanate de mulțimea de oameni care se înghesuiau pe străzi și pe trotuarele glisante.

Putea suporta zgomotul, hărmălaia și claxoanele care duseseră la apariția legilor contra poluării fonice. Valul de voci care se rostogolea spre ea, prin ea, în urma ei. Mii de oameni se înghesuiau pe străzi, localnicii ieșeau la plimbare, turiștii se deplasau stângaci și încurcau circulația. Oamenii agitau cutiile cu cadouri și sacoșele cu cumpărături.

Se apropia Crăciunul. Nu întârzia.

Cumpărase o eșarfă de pe stradă, de la un puști șmecher pe care-l simpatizase. Carouri verzi și negre pentru soțul doctoriței Mira. Oare ce-ar avea Mira de spus despre incursiunea în trecut de astăzi?

Multe. Mira, profilerul criminalist și psihologul poliției, ar fi avut multe de spus despre asta, pe tonul ei îngrijorat și cu cuvintele sale greu de înțeles.

Lui Eve nu-i păsa nici cât negru sub unghie.

Voia acasă.

Avea ochii încețoșați când porțile se deschiseră. Încețoșați de îngrijorare și de ușurare. Peluza se întindea în fața sa, hectare de liniște și frumusețe în mijlocul haosului care domnea în orașul pe care și-l alesese drept casă.

Roarke avea viziunea și puterea de a crea acest colț de rai pentru el, iar pentru ea sanctuarul pe care nu știuse niciodată că și-l dorea.

Arăta ca o fortăreață elegantă, dar era căminul ei această casă, cu toată măreția și frumusețea ei războinică. În spatele zidurilor, în spatele pietrelor și sticlei, se afla viața pe care și-o clădiseră împreună. Viețile lor, amintirile lor sălășluiau în acele camere încăpătoare.

El îi oferise un loc căruia îi putea spune „acasă", și nu uita asta. Și nu trebuia să uite că nimeni nu-i putea lua asta, nimeni nu o putea readuce în perioada în care nu fusese nimic, nu avusese nimic.

Nimeni nu putea face asta, în afară de ea însăşi.

Dar ei îi era frig, atât de frig, iar durerea îi cuprinsese capul precum ghearele unui demon.

Se târî afară din maşină. Şoldul o durea înfiorător. Continuă să pună un picior în faţa celuilalt până urcă treptele şi intră în casă.

Abia dacă-l observă pe Summerset, majordomul lui Roarke, intrând în foaier. Nu avea energie să stea de vorbă şi cu el, dar spera să aibă suficientă putere ca să urce scările.

– Taci din gură. Apucă stâlpul scării, care-i aluneca în mână din cauza transpiraţiei reci. Se împinse pe scări, treaptă cu treaptă.

Acest efort o lăsă fără suflare. Îşi simţea pieptul blocat parcă de bare de oţel.

Ajunsă în dormitor, îşi scoase haina, o lăsă să cadă pe podea şi se dezbrăcă în drum spre baie.

– Jet de apă, comandă ea. Capacitate maximă.

Păşi goală sub jetul fierbinte de apă. Epuizată, se ghemui pe pardoseala camerei de duş şi lăsă apa să se lupte cu frigul din ea.

Acolo o găsi Roarke, ghemuită pe gresie sub jetul de apă. Aburul dens atârna ca o draperie.

Îi tresări inima când o văzu astfel.

– Stop jet, comandă el, şi se aplecă să o ajute să se ridice.

– Nu. Nu face asta. Îl plesni peste braţe, într-un gest reflex de apărare lipsit total de răutate. Lasă-mă singură.

– Nu în viaţa asta. Calmează-te! Avea o voce tăioasă, iar accentul o făcea să pară categorică. Dacă mai stăteai un minut îţi fierbeai oasele. O trase în sus, ridicând-o în

picioare, şi o strânse în braţe când ea încercă să se ghemuiască din nou. Linişteşte-te. Şşt. Eşti cu mine acum.

Eve închise ochii. Roarke o duse în dormitor, urcă podiumul pe care se afla patul, aşezând-o, o frecă cu prosopul.

– Mă duc să-ţi aduc un halat şi o răcoritoare.

– Nu vreau...

– Nu te-am întrebat ce vrei. Îi ridică bărbia în palmă, şi-i mângâie gropiţa cu degetul mare. Eve, uită-te la mine. Uită-te la mine, acum!

În ochii ei citi resentimente, dar şi oboseală – şi asta aproape că îl făcu să râdă.

– Eşti prea slăbită să te cerţi cu mine, şi amândoi ştim asta. Orice ai fi păţit... ei bine, o să-mi povesteşti şi apoi vom vedea împreună ce e de făcut. Îi sărută fruntea. obrajii şi la urmă buzele.

– M-am ocupat deja de asta. Nu mai e nimic de făcut.

– Bine, mai economisim nişte timp, nu-i aşa? O lăsă pe pat şi se duse după halat.

Roarke îşi udase costumul, observă ea. Costumul ăla costase probabil mai mult decât câştiga croitorul în doi ani. Acum umerii şi mânecile erau ude. Îl privi în tăcere cum îşi scoate sacoul şi-l aşază pe spătarul unui scaun.

Graţios ca o felină, gândi ea, şi mult mai periculos. Probabil, fusese la una dintre multele întruniri săptămânale, planificând achiziţionarea unui blestemat de sistem solar. Şi iată-l acum scotocind prin dulap după un halat. Înalt şi subţire, cu un trup plin de muşchi supli şi cu chipul unui zeu irlandez care putea seduce pe cineva cu o singură privire a ochilor săi celtici.

Eve nu-l voia acolo. Nu voia pe nimeni acolo.

– Vreau să fiu singură.

Roarke ridică o sprânceană şi întoarse puţin capul, astfel încât chipul îi fu încadrat de întuneric.

– Ca să suferi şi să meditezi, nu-i aşa? Te-ai distra mai bine certându-te cu mine. Uite, pune asta pe tine.

– Nu vreau să mă cert.

Roarke aşeză halatul lângă ea şi se aplecă astfel încât să o poată privi în ochi.

– Dacă aş putea, l-aş lua pe cel care ţi-a pus expresia asta pe faţă şi l-aş jupui de viu. Strat cu strat. Acum pune halatul pe tine.

– N-ar fi trebuit să te sune. Vocea îi tremură înainte de a reuşi să se calmeze, şi o nouă lacrimă se adăuga umilinţei acumulate deja. Te-a sunat Peabody, ştiu asta. Ar fi trebuit s-o lase baltă. O să-mi revin repede. O să-mi treacă.

– Prostii. Tu nu-ţi faci griji degeaba. Eu ştiu asta, şi Peabody ştie. Traversă camera spre AutoChef, pe care-l programase pentru o băutură răcoritoare. Asta o să-ţi mai calmeze durerea de cap şi greaţa. Fără mulţumiri, adăugă el, privind peste umăr spre ea. Promit.

– E o prostie. M-am lăsat copleşită, şi e o prostie. Nu merită toate astea. Îşi trecu mâna prin păr. M-a luat pe nepregătite, asta-i tot.

Când se ridică, îşi simţi picioarele moi.

– Trebuie doar să stau acasă o vreme, zise ea.

– Crezi că o să mă mulţumesc cu asta?

– Nu.

Simţi nevoia să se târască până în pat, să-şi tragă pătura peste cap. Se opri şi-l privi întorcându-se cu paharul în mână.

– Nu. Am lăsat-o pe Peabody cu toate pe cap. Am lăsat-o pe ea să preia cazul, şi s-a descurcat foarte bine, dar tocmai acum am lăsat-o singură cu toate celelalte. A fost o prostie din partea mea. Iresponsabilitate.

– Şi de ce ai făcut-o?

Văzând că nu are de ales, bău lichidul din trei înghiţituri.

– În birou mă aştepta o femeie. La început, nu am recunoscut-o.

Puse jos paharul gol.

– Mi-a spus că este mama mea. Nu era, adăugă ea repede. Nu era, iar eu ştiam asta, dar vorbele ei m-au dat gata. Probabil că are vârsta potrivită şi ceva familiar, de aceea am fost atât de afectată.

Roarke o luă de mână şi o strânse tare.

– Cine era?

– O cheamă Lombard. Trudy Lombard. După ce ei... Când am ieşit din spitalul din Dallas, am fost instituţionalizată. Fără identitate, fără amintiri, cu traume, cu abuzuri sexuale. Acum ştiu cum stau lucrurile, dar atunci nu ştiam ce se întâmplă, nu ştiam ce va urma. Tatăl meu mi-a spus, înainte, că dacă ajung pe mâna poliţiştilor sau a asistenţilor sociali, aceştia mă vor părăsi într-o groapă întunecată. Nu s-a întâmplat aşa, dar...

– Uneori locurile în care ajungi nu sunt mai bune.

– Da.

El ştie, gândi ea. El înţelege.

– Am stat o vreme într-un cămin public. Poate câteva săptămâni. Amintirile sunt vagi. Probabil îmi căutau părinţi sau tutori, încercând să afle de unde venisem, ce se întâmplase cu mine. Apoi am fost dată spre adopţie. Teoretic, asta ar fi trebuit să mă ajute în viaţă. M-au dat familiei Lombard. Undeva în estul Texasului. Femeia avea o casă şi un fiu cu doi ani mai mare ca mine.

– Te-a rănit.

Nu era o întrebare. Şi asta ştia. Şi asta înţelegea.

– Nu m-a lovit niciodată, nu aşa ca el. Nu a lăsat urme.

Roarke înjură, cu o înverşunare care calmă tensiunea din ea mai mult decât reuşise băutura răcoritoare.

– Da, e mai uşor să trăieşti cu lovituri fizice decât cu torturi subtile. Nu ştiau ce să facă cu mine.

Îşi aranjă părul ud; deja nu-i mai tremurau mâinile.

– Eu nu le spuneam nimic. Nici nu aveam ce să le spun. Probabil, s-au gândit că-mi va fi mai bine într-o casă fără autoritate masculină, asta din cauza violurilor.

Roarke nu spuse nimic, ci o trase puţin mai aproape şi-i sărută tâmpla.

– Ea nu a ţipat niciodată la mine – doar m-a plesnit de câteva ori. A avut grijă să fiu tot timpul curată, să am haine decente. Acum cunosc patologia, dar pe atunci nici nu împlinisem nouă ani. Când îmi spunea că sunt împuţită şi mă punea să mă spăl cu apă rece în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară, nu înţelegeam. Părea întotdeauna atât de supărată, atât de dezamăgită. Când mă ţinea închisă în întuneric, îmi spunea că o face ca să mă înveţe să mă port. Pedepsele erau zilnice. Dacă nu mâncam tot din farfurie sau dacă mâncam prea repede sau prea încet, trebuia să frec bucătăria cu periuţa de dinţi. Şi lucruri de genul ăsta.

Ţin foarte mult la curăţenia bucătăriei.

– Nu avea animale de casă. Mă avea pe mine. Întotdeauna eram prea înceată, prea proastă, prea nerecunoscătoare, prea ceva. Îmi spunea că eram patetică sau rea, întotdeauna pe un ton blând şi cu o privire dezamăgită. Tot un nimic eram. Sau mai rău decât nimic.

– N-ar fi trebuit să scape de controale.

– Se mai întâmplă. Se întâmplă chiar mai rău. Aveam coşmaruri. Aveam coşmaruri tot timpul, aproape în fiecare noapte. Iar ea... of, Doamne, venea şi-mi spunea că nu o să cresc mare şi sănătoasă dacă nu dorm bine.

Întinse mâna după a lui şi se ancoră în prezent, în timp ce amintirile îi reveneau.

– Stingea lumina şi mă încuia în întuneric. Dacă plângeam, era mai rău. Mi-a spus că dacă ajung înapoi la asistenţa socială mă vor încuia într-o cuşcă, alături de copiii cu boli mintale. Aşa păţesc copiii care nu ştiu să se poarte. Iar Bobby, fiul ei... mă tot dădea exemplu în faţa lui. Îi spunea să se uite la mine, să vadă ce se întâmplă cu copiii răi, cu copiii care nu au o mamă naturală care să-i îngrijească.

Acum Roarke o freca încet pe spate şi-i netezea părul.

– Nu se făceau inspecţii la domiciliu?

– Ba da, sigur.

Îşi şterse o lacrimă – lacrimile nu-şi aveau sensul, nici atunci, nici acum.

– Casă curată, curte frumoasă. Aveam camera mea, aveam haine. Ce le puteam spune? Ea zicea că eram un copil rău. Aveam mereu coşmaruri în care eram acoperită de sânge, deci eram rea. Când îmi spunea că cineva îmi făcuse rău şi mă aruncase odată cu gunoiul pentru că eram rea, o credeam.

– Eve. Roarke îi luă ambele mâini şi le duse la gură.

Voia să o adune şi să o învelească în ceva moale, ceva frumos. Voia să o ţină în braţe până-i treceau toate amintirile oribile.

– Tu eşti un miracol.

– Era o femeie rea, sadică. Un prădător. Acum ştiu asta.

Trebuia să aibă asta în minte acum, gândi Eve, trăgând aer în piept.

– Dar putea face tot ce voia. Aşa că am fugit. Dar era un oraş mic, nu ca Dallas, şi m-au găsit. A doua oară mi-am planificat evadarea mai bine, am reuşit să ajung în Oklahoma, iar când m-au găsit i-am înfruntat.

– Foarte bine-ai făcut.

Spusese asta cu o combinaţie de mândrie şi furie, iar Eve se simţi mai veselă.

– I-am spart nasul unuia dintre asistenții sociali.

Și-și dădu seama că amintirea asta nu era așa rea.

– Am stat o vreme într-o școală de corecție, dar era mai bine decât la Trudy. Am trecut peste toate astea, Roarke. Am trecut peste toate. Și iată-mă la mine în birou, începând să-mi fie frică din nou.

Roarke își dori ca cea cu nasul spart să fi fost nenorocita de Trudy Lombard, așa, ca un strop de răzbunare. Poate s-ar fi simțit mai bine.

– N-o să-ți mai facă rău niciodată.

Eve îl privi în ochi.

– M-a dat gata. M-am făcut bucățele. Acum mi-am revenit suficient de tare cât să mă enerveze chestia asta. Cazul Icove.

– Ce?

Eve își lăsă capul în mâini și-și frecă cu putere fața în palme înainte de a ridica privirea.

– Mi-a spus că m-a văzut la televizor, la interviul despre criminalii Icove, eșecul Quiet Birth. Am întrebat-o cum m-a găsit și mi-a spus că a aflat despre cazul ăsta.

– Mă îndoiesc că mai există cineva în universul ăsta care n-a aflat. Și a venit aici special ca să te vadă?

– A spus că vrea să reluăm relația, să vadă ce mai fac. Voia o frumoasă reuniune de familie.

Eve își revenise suficient de mult cât să se simtă răutate și cinism în vocea ei. Foarte plăcute pentru urechile lui Roarke.

– Se pare că a venit cu fiul ei și cu soția acestuia. Am dat-o afară din birou. Am mai avut măcar puterea să fac asta. Mi-a aruncat din nou privirea aia dezamăgită.

– Trebuie să te asiguri că dispare, că nu mai ajunge în preajma ta. Eu o să...

– Nu, nu vreau asta. Se smulse de lângă el și se ridică în picioare. Nu vreau asta și nu vreau ca tu să te

implici. Vreau să uit de toate astea, să uit de ea. Orice bucurii crede că ar trăi dacă-mi trezește aceste amintiri, poate să-și ia gândul. Dacă nu și-ar fi băgat Peabody nasul, mi-aș fi revenit înainte să ajungi tu acasă. Nu vom mai discuta despre asta.

Roarke așteptă un minut, apoi se ridică și el.

– Și așa ai fi rezolvat totul? Fără să-mi spui nimic?

– De data asta, da. S-a terminat, a trecut. E problema mea. M-am lăsat copleșită de ea. Acum mi-am revenit. Nu ne implică pe amândoi. Nu vreau să ne implice pe amândoi. Dacă vrei să mă ajuți cu ceva în problema asta, atunci las-o să dispară.

Roarke deschise gura să spună ceva, apoi se răzgândi și dădu din umeri.

– Bine, spuse el. Îi cuprinse umerii în palme și începu să-i frece. O trase spre el și-i simți trupul relaxându-se, sprijinit de al lui.

Era mult mai confuză decât credea, gândi el, dacă-și imagina că femeia aceea străbătuse țara, după atâta timp, fără un scop anume.

Era doar o chestiune de timp până când acest scop va deveni limpede.

– Se întunecă, murmură el. Luminile festive!

Eve își întoarse capul pe umărul său, și amândoi priviră în dreptul ferestrei bradul imens, în timp ce se aprindeau luminile de sărbătoare.

– Întotdeauna te întreci pe tine, spuse ea încet.

– Nu cred că poți spune asta, de Crăciun, fiind vorba de noi, mai ales că întotdeauna am avut doar brazi mici. În plus, pentru noi a devenit deja o tradiție, nu? Bradul în dormitor în ajunul Crăciunului.

– Ai pus câte un brad în aproape fiecare cameră.

Roarke zâmbi la această remarcă.

– Nu-i aşa? Sunt sclavul romantismului. O sărută încet, apoi o cuprinse iar în braţe. Ce spui de o cină liniştită aici? Ne uităm la televizor, bem un vin. Facem dragoste.

Eve îşi strânse braţele în jurul lui. Avusese nevoie să se simtă acasă.

– Aş spune mulţumesc.

În timp ce ea dormea, Roarke plecă grăbit spre biroul său. Traversă holul şi îşi aşeză palma pe dispozitivul de citire.

– Roarke, spuse el. Aprinde.

Pe când consola bâzâia şi luminile începeau să se aprindă, folosi comunicatorul de-acasă ca să-l contacteze pe Summerset.

– Dacă o persoană pe nume Lombard o caută pe Eve aici, o pui în legătură cu mine. Oriunde m-aş afla.

– Desigur. Locotenentul este bine?

– Da, e bine. Mulţumesc. Închise telefonul, apoi ordonă o căutare. Trecu un timp până găsi unde stătea acea Lombard în New York. Întotdeauna e bine să ştii unde se află adversarul tău.

Se îndoia că va mai trece mult timp înainte de a afla intenţiile femeii – deşi era foarte sigur că le cunoştea deja.

3

Normal, gândi Eve în timp ce-şi punea hamul port-armă. Se simţea din nou normal. Poate că plângăcioşii care spun tot timpul că e mai bine să discuţi despre problemele tale ştiu ce vorbesc.

Doamne, spera că nu. Dacă aşa era, va sfârşi îngropată până-n gât în cadavre.

Oricum, se simţea stăpână pe sine – suficient cât să se uite pe fereastră la vremea mohorâtă de afară.

– Şi cum se cheamă exact chestia asta? întrebă Roarke oprindu-se în spatele ei. Nu e ninsoare, nu e ploaie, nici măcar lapoviţă. Trebuie să fie...

– Rahat, spuse ea. Rahat rece şi ud.

– Aha. Roarke încuviinţă, în timp ce-i mângâia absent spatele. Desigur. Poate că asta va ţine lumea în casă şi o să ai o zi mai liniştită.

– Oamenii se ucid între ei şi în casă, îi aminti ea. Mai ales când se plictisesc să se uite pe geam la acest rahat. Întrucât vorbise acea Eve pe care o iubea, Roarke o bătu amical pe umăr.

– Deci, treci la treabă. Eu o să mai fac nişte conferinţe pe comunicator. Abia peste vreo oră trebuie că înfrunt vremea. O întoarse pe Eve cu faţa spre el, o apucă de reverele jachetei şi o sărută scurt şi apăsat. Ai grijă de tine.

Eve întinse mâna după palton, începu să se îmbrace, apoi simţi o umflătură în buzunar.

– Oh, am luat asta pentru Dennis Mira. Ştii tu, un cadou de Crăciun.

– E genul lui. Roarke făcu un semn din cap spre eşarfa din mâna ei. Te pricepi la cumpărături.

– N-am fost „la cumpărături". L-am luat de undeva. Crezi că poate fi împachetat?

Zâmbind cu jumătate de gură, Roarke întinse mâna după ea.

– O să anunţ spiriduşii. Şi o să le spun să-l pună în ceainicul vechi pe care l-ai luat pentru Mira – pentru care nu ai fost „la cumpărături", ci, din câte îmi amintesc, s-a ivit.

– Aşa să faci, isteţule. Ne vedem mai târziu.

– Locotenent? Ai uitat de petrecerea de Crăciun?

Eve se întoarse.

– Petrecerea de Crăciun? Nu e în seara asta. Este? Nu este.

Era josnic din partea lui, trebuia să recunoască. Dar iubea la nebunie felul în care chipul ei se umpluse de panică încercând să-şi amintească data.

– Mâine. Deci dacă mai e nevoie de ceva, trebuie să se ivească sau să iei de undeva astăzi.

– Sigur. Bine. Nicio problemă.

La dracu', gândi ea, coborând scările. Dacă mai era nevoie de ceva? De ce exista mereu câte un lucru pe care trebuia să-l şteargă de pe listă? Oare chiar se va apuca să *întocmească* o astfel de listă?

Desigur, ar fi putut lăsa totul în sarcina lui Roarke. Lui chiar îi plăcea să aibă lucruri de luat. Omul ăsta chiar *mergea la cumpărături* – ceva ce ea evita din răsputeri. Dar dacă te trezeai cu toţi oamenii ăştia în viaţa ta, se pare că trebuia neapărat ca din când în când să te opreşti, măcar o jumătate de minut, să cumperi ceva. În plus, i se părea că asta era doar o altă *regulă*.

În relaţiile dintre oameni, regulile nu aveau ce căuta, măcar atât învăţase. Era doar ghinionul ei că, din când în când, trebuia să se supună regulilor.

Una dintre regulile care-i plăceau era obişnuita aroganţă cu care-l trata zilnic pe Summerset în drum spre uşă. Iată-l – bineînţeles că se afla acolo, scheletul în costum negru – în foaier.

– Sper că-mi găsesc maşina acolo unde am lăsat-o, Nancy.

Summerset strânse din buze.

– Vă veţi găsi obiectul pe care-l numiţi maşină în faţa casei, încurcând drumul. Am nevoie de toate modificările listei de invitaţi pentru petrecerea de mâine, până astăzi la ora două.

– A, da? Ei bine, vorbeşte cu secretara mea. Eu o să fiu ocupată, apărând şi protejând oraşul împotriva acestor liste.

Ieşi în grabă, apoi fluieră. Listă? Şi pentru asta trebuia să facă o listă? Ce se întâmplase cu obiceiul de a te întâlni cu cineva pe stradă şi de a-i spune să treacă pe la tine?

Se cocoşă în ploaia torenţială şi rece şi se strecură în maşină. Radiatorul funcţiona deja. Probabil mâna lui Summerset, iar asta va trebui trecută pe lista de motive pentru care nu-l va sugruma în somn.

Măcar lista asta era una scurtă.

Porni pe alee, deschise comunicatorul de bord şi-l contactă pe Roarke.

– Deja ţi s-a făcut dor de mine?

– Fiecare secundă petrecută fără tine e un iad. Ascultă, trebuia să fac vreo listă? O listă cu invitaţi pentru chestia de mâine?

– Vrei una?

– Nu, nu vreau nicio nenorocită de listă, dar...

– Totul e rezolvat, Eve.

– OK, bine atunci. E-n regulă. Un alt gând i se ivi în minte.

– Bănuiesc că şi ţinuta mea de mâine e planificată în detaliu, până la lenjerie, nu-i aşa?

– Cu un bun-gust deosebit – lenjeria e opţională.

Această remarcă o făcu să râdă.

– Nu pierzi niciodată ocazia pentru o glumă. Pe mai târziu.

Peabody se afla deja la biroul său când Eve intră în sediu. Vederea ei îi provocă o tresărire de vinovăţie. Se duse până la birou şi aşteptă ca Peabody să-şi ridice privirea din hârtii.

– Vrei să vii în biroul meu pentru o clipă?

Peabody clipi surprinsă.

– Desigur. Sunt pe urmele tale.

Eve încuviință din cap, se îndreptă spre biroul său și programă două cafele – una dulce pentru Peabody. Asta o făcu pe partenera ei să mai clipească o dată cu surprindere.

– Închide ușa, te rog.

– Sigur. Hmm, trebuie să întocmesc raportul lui... mulțumesc, adăugă ea când Eve îi întinse cafeaua. Lui Zero. Procurorul a intrat tare, crimă de gradul doi, două capete de acuzare, utilizarea substanțelor ilegale ca armă letală în comiterea crimelor, cu...

– Stai jos.

– Ce naiba, mă transferi în Long Island sau ceva de genul ăsta?

– Nu. Eve se așeză și ea, privind, așteptând ca Peabody, șovăitoare, să ia un loc.

– Vreau să-mi cer scuze că te-am lăsat baltă ieri, că nu mi-am făcut treaba și că am aruncat-o pe umerii tăi.

– Eram aproape gata, iar ție ți-era rău.

– Nu eram aproape gata, iar dacă mă simțeam rău, era treaba mea. Eu am făcut-o să fie și a ta. L-ai sunat pe Roarke.

Eve așteptă o secundă. Peabody își întoarse privirea spre perete, sorbind din cafea.

– Aveam de gând să te pocnesc pentru asta, spuse Eve, când Peabody deschise gura. Dar, probabil, așa trebuia să se poarte un partener.

– Erai într-o formă foarte proastă. Nu știam ce altceva să fac. Acum ți-e mai bine?

– Da. Își privi cafeaua un moment. Parteneriatul era încă o relație care avea reguli. Când ne-am întors ieri, în biroul meu se afla o femeie. O persoană pe care o cunosc

de multă vreme. Am avut un șoc. Unul puternic. Era prima mea mamă adoptivă – impropriu spus „mamă". A fost oroarea copilăriei mele, și când am văzut-o aici, după atâta timp, am... n-am putut...

Nu, gândi Eve, eu pot întotdeauna, și continuă:

– Nu am făcut față, se corectă ea. Așa că am șters-o. Tu te-ai ocupat de cazul ăsta și în cea mai mare parte de una singură. Ai făcut treabă bună.

– Ce voia?

– Nu știu, nu-mi pasă. Am dat-o afară. E de domeniul trecutului. Dacă mai vine vreodată pe-aici, n-o să mai fiu luată prin surprindere. Și o *să fac* față.

Ridicându-se, se îndreptă spre fereastră și-o deschise. Frigul și umezeala dădură buzna în încăpere în timp ce ea desprinse o pungă pentru dovezi pe care o fixase pe peretele exterior. În ea se aflau patru bomboane.

– Ai bomboane de ciocolată sigilate și fixate pe peretele exterior, remarcă Peabody cu un amestec de respect și consternare.

– Aveam, o corectă Eve. Tocmai dezvăluia ascunzătoarea pe care o făurise împotriva hoțului de bomboane. Desfăcu punga și îi oferi o bomboană unei Peabody mute de uimire. După ce pleci și închizi ușa, voi găsi o altă ascunzătoare.

– OK. O să o pun în buzunar înainte de a te anunța că nu am obținut acuzarea pentru crimă de gradul doi.

– Mă așteptam.

Fără să fie genul care să riște când venea vorba de ciocolată, Peabody strecură totuși bomboana în buzunar.

– Procurorul mi-a spus că s-ar putea întâmpla așa chiar când mergeam la ei. Cred că-l vrea pe Zero chiar mai mult decât mine. I-a scăpat printre degete de multe ori, iar procurorul vrea să-l înfunde.

Eve se sprijini de birou.

– Îmi place un procuror hotărât.

– E util, recunoscu Peabody. I-am speriat vorbind despre două sentințe consecutive pe viață, pe planeta-închisoare pentru infractori. I-am pomenit pe martorii oculari.

Peabody se lovea cu degetele peste buzunar parcă pentru a se asigura că bomboana se afla tot acolo.

– Am făcut rost de mandat de percheziție și am scos niște substanțe interzise de la club și de la domiciliul lui Zero. Doar nimicuri, iar declarația lui cum că erau pentru uz personal ar fi putut la fel de bine să fie adevărată, dar noi am adăugat și asta. Când am terminat, Zero și avocatul său priveau omorul de gradul doi ca pe o mană cerească. Între cinci și zece ani și, probabil, nici măcar nu o să facă minimul în întregime, dar...

– L-ai băgat în închisoare, și asta e un succes. Își pierde autorizația, plătește o grămadă de taxe și amenzi, iar clubul îi va fi probabil închis. Poți să păstrezi ciocolata.

– A fost grozav. Și întrucât bomboana din buzunar începuse deja să o strige pe nume, Peabody cedă, o scoase și o desfăcu la un capăt. A fost grozav când i-am înfruntat, spuse ea fericită, cu gura plină. Îmi pare rău că ai pierdut scena.

– Și mie. Mersi că m-ai acoperit.

– Nicio problemă. Poți să pui punga înapoi afară. N-o să mă ating de ea. Văzând privirea neîncrezătoare a lui Eve, se grăbi să adauge: Ah, nu că n-ar fi în siguranță oriunde ai pune-o. Nu spun că am participat vreodată la furtul vreunei bomboane de orice fel, din acest birou.

Eve își mijì ochii – polițist interogând suspectul.

– Și dacă îți fac un test rapid cu detectorul de minciuni?

– Ce? Peabody își duse o mână la ureche. Ai auzit?

Mă strigă cineva din hol. Poate se comit crime chiar acum în timp ce noi stăm și discutăm despre flecuștețe. Trebuie să fug.

Eve se îndreptă spre ușă, o închise și apoi o încuie. Flecuștețe? Ce fel de cuvânt era ăsta? Unul care trăda vinovăția, după părerea ei.

Scutură punga în mână, încercând să găsească următoarea ascunzătoare a bomboanelor.

Între o întâlnire cu directorul uneia dintre unitățile sale de producție și un prânz pe care și-l programase în salonul executiv alături de câțiva investitori, comunicatorul din biroul lui Roarke prinse viață.

– Da, Caro. Ridică o sprânceană când văzu că aceasta îl apelase în modul privat.

– Persoana pe care ați menționat-o azi-dimineață este jos, în hol, și vă roagă să-i acordați un moment.

Ar fi putut paria că îl va contacta până-n prânz. Acum ar fi pariat dublu-sau-nimic că va da cărțile pe față înainte de a o da afară.

– E singură?

– Așa pare.

– Mai las-o să aștepte vreo zece minute, apoi ad-o sus. Nu tu personal. Trimite un asistent – unul tânăr. Las-o să se liniștească acolo până te sun eu.

– O să am grijă de asta. Vrei să te mai sun eu la câteva minute după ce intră în biroul tău?

– Nu. Zâmbi, și nu era un zâmbet plăcut. O să scap de ea personal.

Abia aștepta.

După ce se uită la ceas, se ridică și se duse spre peretele de sticlă care-i oferea o minunată priveliște a turnurilor și turlelor orașului. Acum doar ploua, observă

el. Mohorât şi cenuşiu şi opac, ploaia cădea dintr-un cer urât, stropind străzile oraşului.

Ei bine, el şi Eve ştiau cum e să fii stropit cu noroi. Viaţa nu le oferise niciunuia dintre ei ocazii bune, şi nu le oferise nicio mizã cu care să intre în joc. Ce făcuseră ei – fiecare în felul său – fusese să câştige. Prin cacealmale şi, în cazul său, trişând, câştigaseră potul de fiecare zi. Dar întotdeauna mai era un joc de jucat, întotdeauna se mai ivea un jucător care folosea tot felul de mijloace ca să câştige ceva. Sau tot.

Ei, dar stai puţin, îşi zise. Şi el dorea, ba mai mult, putea juca la fel de urât.

Nu se putea întoarce în timp, să-l snopească în bătaie pe ticălosul de taică-său. Nu putea face morţii să sufere, aşa cum Eve încă suferea. Dar aici şi acum soarta îi oferea pe tavă o consolare.

Vie. Durdulie, roză, şi gata să fie jupuită.

Trudy Lombard urma să aibă parte de o surpriză foarte neplăcută.

Îşi imagină că ultimul lucru pe care Trudy îl va dori când va părăsi această clădire va fi să nu se mai apropie vreodată de Eve.

Se întoarse şi aruncă o privire prin birou. El îl crease. Simţise nevoia s-o facă. Ştia ce va vedea ea când va intra – putere şi bogăţie, spaţiu şi lux. Va simţi mirosul banilor, deşi, dacă avea puţină minte, îşi va da seama care era miza de pe masa lui.

Destul de mică, gândi el amuzat. Poate că afacerea era legală acum, dar asta nu însemna că avea de gând să arate tuturor ce se afla în buzunarele sale.

Îşi ţinea registrele în biroul său de-acasă şi le completa trimestrial. Eve le-ar fi putut accesa, dacă şi-ar fi arătat vreodată interesul. Ceea ce nu se întâmplase, gândi

el zâmbind. Eve se simţea mai confortabil acum, dar încă mai avea uşoare reţineri când venea vorba de banii lui.

Ar fi vrut să cunoască numele zeilor care fuseseră atenţi cu el în ziua în care o întâlnise. Tot ce avea acum, tot ce realizase vreodată, nu se putea compara cu ea.

Aşteptând să treacă timpul, îşi strecură o mână în buzunar şi atinse nasturele pe care-l păstra mereu acolo, cel care-i căzuse în ziua în care se cunoscuseră.

Gândindu-se la Eve, se întrebă cât timp va mai trece până va realiza. Până-şi va da seama de ce reîntâlnise această fantomă din trecut.

Când se va întâmpla asta, gândi el amuzat, o să fie foarte furioasă.

Părându-i-se că a trecut destul timp, se întoarse la birou şi-şi sună secretara.

– Caro, poţi s-o aduci.

– Da, domnule.

În aceste ultime momente se concentră asupra sentimentelor sale. Voia sânge.

Ea arăta aşa cum îşi imaginase, atunci când se interesase despre ea, adică ceea ce în anumite cercuri se consideră a fi o femeie atrăgătoare – mare şi osoasă, cu părul proaspăt coafat, deloc urâtă la faţă şi atent machiată.

Purta un costum purpuriu cu nasturi aurii şi o fustă până la genunchi. Tocuri elegante. Un puternic parfum de trandafiri.

Se ridică de pe scaun, dar rămase în spatele biroului, într-o poziţie impunătoare, îi oferi un zâmbet şi-i întinse mâna.

– Doamna Lombard. Piele fină, gândi el strângându-i mâna. Fină şi moale.

– Vă sunt recunoscătoare că v-aţi rupt câteva minute din probabil foarte încărcatul dumneavoastră program.

– Deloc. Sunt întotdeauna încântat să cunosc pe una dintre... cunoştinţele soţiei mele. Mulţumesc, Caro.

Tonul îi sugeră secretarei sale că nu era cazul să ofere ceva de băut. Aceasta înclină politicos capul şi ieşi, închizând uşa.

– Vă rog, luaţi loc.

– Mulţumesc. Mulţumesc foarte mult. Avea o voce veselă şi ochi strălucitori. Nu eram sigură că micuţa Eve – îmi cer scuze, eu tot aşa o consider – că Eve v-a spus despre mine.

– Ce motiv ar fi avut să n-o facă?

– Ei bine, vedeţi, îmi pare *nespus*, nespus de rău pentru felul în care m-am comportat ieri. Duse o mână la inimă.

Roarke observă unghiile lungi, îngrijite şi vopsite într-un roşu aprins. Avea şi un inel la mâna dreaptă, un inel de aur cu un ametist imens.

Observă şi cerceii asortaţi.

– Şi cum v-aţi comportat ieri? întrebă el.

– Trebuie să recunosc, nu foarte frumos. Mi-am dat seama că ar fi trebuit să iau legătura cu ea dinainte, şi în loc să fac aşa am apărut pur şi simplu – un prost obicei de-al meu. Sunt prea impulsivă, mai ales când e vorba de sentimentele mele. Eve a trecut printr-o perioadă foarte grea atunci, şi probabil că, văzându-mă apărând dintr-odată, de nicăieri, i-am trezit instantaneu toate acele amintiri. Am supărat-o.

Acum îşi duse aceeaşi mână la gură, iar pleoapele începură să-i tremure.

– Nu aveţi idee în ce stare era bietul copil când a venit la mine. Era ca o micuţă stafie în casă, abia dacă arunca o umbră, şi se şi speria de ea în acelaşi timp.

– Da, îmi imaginez.

– Îmi pare rău că nu m-am gândit la asta de la bun

început, pentru că abia acum îmi dau seama că revederea mea a făcut-o să retrăiască acele zile oribile.

– Deci, aţi venit să-mi prezentaţi mie scuzele, pentru ca eu să le pot transmite mai departe. Voi face acest lucru cu plăcere, deşi cred că supraestimaţi efectul pe care l-aţi avut asupra soţiei mele.

Se sprijini confortabil de spătarul scaunului.

– Cred că a fost puţin iritată de această vizită neaşteptată. Dar supărată? N-aş folosi cuvântul ăsta. Aşa că vă rog, fiţi liniştită, doamnă Lombard. Sper că vă veţi petrece în mod plăcut puţinul timp în oraş, înainte de a vă întoarce acasă.

O alunga, politicos şi vădit în acelaşi timp. Un om ocupat care-şi scutură o scamă de pe haină.

Sesiză impactul vorbelor sale, observă sclipirea din ochii ei, iute ca o limbă de şarpe.

Şi iat-o, gândi el. Iată vipera de sub rochia conservatoare şi din spatele tonului mieros.

– Oh, oh, dar *nu* mă pot întoarce înapoi în Texas fără să stau de vorbă cu Evie a mea, fără să-mi cer personal iertare şi fără să mă asigur că-i merge bine.

– Vă asigur, îi merge bine.

– Şi Bobby? Bobby al meu arde de nerăbdare să o vadă. I-a fost ca un frate.

– Da? Curios, nu mi-a povestit niciodată despre el.

Acum zâmbetul ei era indulgent şi puţin viclean.

– Cred că se îndrăgostise de el. Bănuiesc că nu a vrut să vă facă gelos.

Izbucni imediat în râs. Râse cu poftă, pe săturate.

– Vă rog. Acum, dacă doriţi, puteţi să lăsaţi secretarei mele numele şi adresa. Dacă locotenentul doreşte să vă contacteze, o va face. Dacă nu...

– Nu, nu mă pot mulţumi cu atât. Trudy îşi îndreptă spatele, şi tonul îi deveni mai tăios.

– Am avut grijă de fata asta mai mult de şase luni, am luat-o în casa mea din bunătate. Şi, credeţi-mă, nu mi-a fost uşor. Merit mai mult de-atât.

– Da? Şi cam ce credeţi că meritaţi?

– Ei bine, atunci. Se răsuci în scaun în ceea ce Roarke presupuse că era poziţia sa de tocmeală. Dacă credeţi că nu e bine să mă vadă pe mine şi pe băiatul meu, atunci – şi ştiu că vorbesc cu un om de afaceri – consider că am dreptul să fiu recompensată. Nu doar pentru timpul şi eforturile pe care le-am investit în această fată atunci când nu voia nimeni să-i ofere o casă, ci şi pentru deranjul şi cheltuielile suportate pentru a veni să o vedem.

– Înţeleg. Şi cam la ce fel de răsplată vă gândiţi?

– Aici m-aţi luat prin surprindere, trebuie să recunosc. Îşi trecu degetele prin păr. Nu ştiu dacă pot pune un preţ pe ce i-am oferit eu acestui copil sau pe suferinţa de a pleca acum fără să o văd.

– Sunt convins totuşi că o să reuşiţi.

Roarke îşi dădu seama că nervii, şi nu ruşinea, erau de vină pentru roşeaţa din obrajii ei.

– Cred că un om cu poziţia dumneavoastră îşi permite să fie generos cu o persoană ca mine. Fata aia ar fi acum în închisoare în loc să ajute oameni, dacă n-aş fi fost eu. Şi nici n-a vrut să vorbească cu mine ieri, când am fost s-o văd.

Îşi feri ochii plini de lacrimile pe care, observă el, le putea chema la comandă.

– Cred că am trecut de subiectul ăsta. Lăsă să se simtă nerăbdarea în tonul lui.

– Consider că două milioane de dolari ar fi o sumă rezonabilă.

– Şi pentru două milioane de dolari... adică dolari americani?

– Desigur. Iritarea luă locul lacrimilor. De ce aş vrea valută?

– Pentru această sumă, dumneavoastră şi Bobby vă veţi întoarce de unde aţi venit şi-mi veţi lăsa soţia în pace.

– Nu vrea să ne vadă. Ridică mâinile în semn de resemnare. O să ne facem nevăzuţi.

– Şi dacă nivelul compensaţiei mi se pare prea ridicat?

– Pentru cineva cu posibilităţile dumneavoastră, nu-mi pot imagina acest lucru, dar... sunt nevoită să menţionez eventualitatea ca eu – tulburată de toată povestea – să discut această situaţie cu altcineva. Poate cu un reporter.

Roarke se lăsă din nou, confortabil, pe spate.

– Şi acest lucru m-ar interesa pe mine pentru că...?

– Fiind o femeie sentimentală, păstrez fişele tuturor copiilor care mi-au fost încredinţaţi. Am multe date, detalii – şi unele dintre ele ar fi dificile, chiar jenante, pentru dumneavoastră şi pentru Eve. Ştiaţi, de exemplu, că a fost angajată în relaţii sexuale repetate înainte de a împlini vârsta de nouă ani?

– Şi aţi putea numi aceste relaţii viol? Vorbea în continuare pe un ton calm, deşi sângele îi fierbea în vene. Se pare că acest lucru nu este relevant pentru dumneavoastră, doamnă Lombard.

– Oricum i-aţi spune, cred că lumea nu ar fi de acord ca o femeie cu un astfel de trecut să fie locotenent în poliţie. Eu însămi nu sunt de acord cu asta, adăugă ea. Poate e datoria mea civică să stau de vorbă cu presa sau cu superiorii săi.

– Dar două milioane – de dolari americani – v-ar face să uitaţi de datoria civică.

– Vreau doar ceea ce mi se cuvine. Ştiaţi că era plină

de sânge când a fost găsită? Ea... sau altcineva... curățase mare parte din el, dar s-au făcut teste. Și nu era doar sângele ei. Avea coșmaruri. Și se pare că în aceste coșmaruri înjunghia pe cineva. Mă întreb ce va crede lumea despre asta, dacă m-aș supăra și aș face totul public. Sunt convinsă că s-ar plăti bani buni pentru o poveste ca asta, având în vedere poziția ei. Și a soțului ei.

– Poate, încuviință Roarke. Oamenilor le place uneori să se desfete cu durerea și nefericirea altora.

– Așa că nu cred că răsplata mea este prea mare. O voi lua și mă voi întoarce în Texas. Eve nu va mai trebui să se gândească la mine, deși am făcut atâtea pentru ea.

– V-ați exprimat greșit. Nu câte ați făcut *pentru* ea, ci *ceea ce i-ați făcut* dumneavoastră ei. Acum, ce nu înțelegi dumneavoastră, doamnă Lombard, este că eu vă recompensez chiar acum.

– Mai bine v-ați gândi înainte...

– Vă recompensez, o întrerupse el, prin faptul că nu vin la dumneavoastră să vă rup gâtul.

Trudy oftă teatral.

– Mă amenințați?

– Nu, continuă el pe același ton calm. Vă explic felul în care sunteți recompensată pentru faptul că plecați de-aici. Vă spun ce nu o să vi se întâmple, și credeți-mă, este foarte costisitor pentru mine să nu vă omor pentru tot ce i-ați făcut soției mele pe când era lipsită de apărare.

Roarke se ridică, încet. De data asta nu sesiză niciun oftat, niciun gest teatral. Trudy îngheță pur și simplu, iar sângele i se scurse din obraji. În sfârșit, gândi el, era momentul ca ea să vadă ce se afla dincolo de stilul, politețea, manierele pe care el le obținuse odată cu banii.

Nici măcar o viperă nu putea să-l înfrunte.

Cu privirea fixată în ochii ei, ocoli biroul, apoi se

sprijini de el. Suficient de aproape cât să-i audă respirația întretăiată.

– Știi ce aș putea face, doar așa? Roarke plesni din degete. Te-aș putea omorî, acum și aici, fără să clipesc. Pot pune oricât de mulți oameni vreau să jure că ai părăsit acest birou vie și nevătămată. Pot falsifica înregistrările video ale camerelor de securitate. Nu ți s-ar găsi niciodată cadavrul – după ce voi fi terminat cu tine. Deci poți considera viața – care cred că valorează foarte mult pentru tine – răsplata ta.

– Ești nebun. Se ghemui în scaun. Ți-ai pierdut mințile.

– Gândește-te la asta dacă-ți mai vine vreodată cheful să te târguiești cu mine... Dacă mai ai de gând să-ți umpli buzunarele folosindu-te de nefericirea și coșmarurile unui copil... Dacă mai încerci vreodată să o contactezi pe soția mea... Gândește-te la asta și teme-te. Teme-te, repetă el, aplecându-se spre ea, pentru că mă enervează faptul că nu te rup în bucățele. Și nu-mi place să mă enervez.

Făcu un pas spre ea, o ridică în picioare fără menajamente și o conduse spre ușă.

– Oh, și poate vrei să transmiți acest mesaj și fiului tău, dacă are de gând să-mi pună răbdarea la încercare.

Când Trudy ajunse la ușă, Roarke spuse pe un ton calm:

– Nu există vreun loc în lumea asta sau în afara ei în care să te poți ascunde de mine dacă-i faci vreun rău soției mele. Făcu o mică pauză, apoi spuse: Fugi.

Trudy o luă la fugă, și Roarke îi auzi respirația șuierătoare pe când se îndepărta. Își înfipse mâinile în buzunare, strânse în pumn nasturele lui Eve și se întoarse spre geam pentru a privi cerul plumburiu de decembrie.

– Domnule?

Nu se întoarse, când secretara intră în birou.

– Da, Caro.

– Doriți ca cei de la pază să fie cu ochii pe doamna Lombard?

– Nu va fi cazul.

– Părea destul de grăbită.

Roarke își privi zâmbetul în imaginea reflectată vag în geam.

– A suferit o schimbare subită de planuri. Se întoarse, privindu-și ceasul de mână. Ei bine, a venit vremea prânzului, nu-i așa? Mă duc sus, să întâmpin oaspeții. Astăzi am un apetit deosebit.

– Îmi închipui, murmură Caro.

– Oh, Caro? spuse el în timp ce se îndrepta spre liftul său privat. Vrei să-i anunți pe cei de la pază că nici doamna Lombard, nici fiul său – o să le trimit eu o poză – nu au voie să intre în această clădire?

– Mă ocup imediat de asta.

– Încă ceva. Cei doi stau la West Side Hotel, pe Strada Zece. Vreau să știu când predau camerele.

– Mă ocup și de asta, domnule.

Când ușile liftului se deschiseră, Roarke privi peste umăr.

– Ești o comoară, Caro.

În timp ce ușile se închideau în spatele lui, Caro se gândi că, în astfel de momente, aprecierea lui îi făcea plăcere.

4

Pentru a-și ține mintea ocupată, Eve se concentră asupra hârțoagelor și a celorlalte activități conexe. Acest lucru o ajuta să-și elibereze biroul înainte de vacanță.

Făcuse deja progrese considerabile când Peabody se ivi în ușa biroului.

– Raportul toxicologic al lui Tubbs confirmă consumul de Zeus și alte câteva substanțe. Cealaltă victimă era curată. Cadavrele, în starea în care se află, vor fi predate rudelor mâine.

– Bună treabă.

– Dallas?

– Mmm. Acum o să trimit chitanțele pentru deconturile echipei. Cea mai mare parte, spuse ea cu un zâmbet ironic. Trebuie neapărat să am o mică discuție cu Baxter.

– Dallas. Eve ridică privirea și studie chipul lui Peabody.

– Ce e?

– Trebuie să mă duc la tribunal. Celina.

Eve se ridică în picioare.

– Am depus deja declarațiile.

– Acuzarea m-a citat separat, ai uitat? Ca victimă.

– Da, dar... Credeam că o să te duci mai târziu, peste vreo două săptămâni. Cu sărbătorile astea...

– Se mișcă destul de repede. Trebuie să mă prezint acolo.

– Când?

– Cam acum. Nu stau mult, dar... Vii cu mine? întrebă Peabody, văzând că Eve își ia haina.

– Tu ce crezi?

Oftând ușurată, Peabody închise ochii.

– Mulțumesc, mulțumesc. O să mă întâlnesc cu McNab acolo. E pe teren și încearcă să... Mulțumesc.

În drum spre ieșire, Eve se opri la unul dintre punctele comerciale.

– Ia-ți niște apă, îi spuse ea lui Peabody. Mie ia-mi un Pepsi rece.

– Bună idee. Deja mi s-a uscat gâtul. Cred că am emoții, continuă Peabody în timp ce-şi introducea codul şi tasta opțiunile. Acuzarea m-a luat destul de tare. Şi doar nu e prima dată când depun mărturie.

– E prima dată când depui mărturie în calitate de victimă. Nu e acelaşi lucru. Ştii şi tu asta.

Peabody îi dădu lui Eve cutia de Pepsi, iar ea sorbi îndelung din apă în timp ce se îndreptau spre ieşire.

– Nici măcar nu e Celina cea care m-a vătămat. Nu ştiu de ce sunt atât de speriată.

– Ea a luat parte la incident. Ştia dinainte ce urma să se întâmple şi nu a făcut nimic. Nu degeaba e condamnată pentru complicitate. Peabody, intri acolo, spui ce s-a întâmplat, nu te laşi intimidată de avocații apărării şi apoi pleci.

Şi tu puteai să pleci, îşi zise Eve, dar nu ai reuşit niciodată să scapi definitiv. Peabody îşi va aminti fiecare amănunt al atacului. Îşi va aminti durerea şi spaima. Ea putea servi justiția, dar justiția nu putea şterge amintirile.

Se îndreptă spre ieşirea principală. Oricât de urâtă era vremea, o plimbare ar mai linişti-o pe Peabody.

– Eşti polițistă, începu Eve, şi ai fost rănită în timp ce-ți făceai datoria. Asta contează ca daune. Eşti femeie. Eve îşi strecură mâinile în buzunare, ferindu-le de ploaia rece. Şi asta contează. Faptul că acest nenorocit nebun – care a mutilat şi a ucis mai multe femei – te-a rănit... contează foarte mult.

– A intrat oricum la apă.

Şi asta era o mare uşurare.

– Prea dus cu pluta ca să fie judecat. O să fie închis într-o instituție pentru bolnavi mintal, secția violenți, până crapă.

– Ceea ce trebuie să faci tu acum e să arăți că pasivitatea Celinei a contat. Trebuie să ajuți acuzarea să demonstreze că are partea ei de vină.

– Oricum, o vor condamna pentru uciderea Annalisei Sommers, crimă pe care a comis-o ea însăşi. O să plătească pentru asta. Poate e de ajuns.

– Pentru tine e de ajuns?

Peabody privi drept înainte şi sorbi din apă.

– Încerc să mă mulțumesc cu asta.

– Atunci te descurci mai bine decât mine. Tu ai reuşit să treci peste, alții nu pot. Ea a stat şi a privit. Fiecare victimă apărută după ce s-a conectat spiritual cu John Blue este pe conştiința ei. Ca şi fiecare minut pe care tu l-ai petrecut în spital, la recuperare. Fiecare moment în care ai avut de suferit din cauza asta. Trebuie să plătească.

Urcând scările tribunalului, Peabody înghiți în sec.

– Îmi tremură mâinile.

– Revino-ți.

Odată trecute de pază, Eve s-ar fi putut duce în sală, dar rămase alături de Peabody în timp ce asistenta procuraturii, Cher Reo, se îndrepta spre ele.

– Acum e pauză, începu Reo. Tu intri după asta.

– Cum merge treaba înăuntru? întrebă Eve.

– Are avocați buni. Reo privi peste umăr spre uşile duble.

Era frumoasă, blondă, cu ochi albaştri şi vioi şi un uşor accent sudist. În plus, era dură ca oțelul.

– Ambele părți joacă cartea psihică, dar în feluri diferite. Ei spun că toate imaginile pe care le-a văzut Celina – crimele, violențele – au traumatizat-o şi i-au diminuat capacitatea de reacție. Au adus experți care declară asta sub jurământ. În concluzie, încearcă să arunce întreaga responsabilitate pe umerii lui Blue. E nebun, i-a invadat mintea, şi asta a fost.

– Prostii.

– Da, ai dreptate. Pe de altă parte, noi încercăm să demonstrăm că ea a stat confortabil în patul său de-acasă şi a privit cum Blue torturează, mutilează, ucide, până i-a venit ideea să facă şi ea acelaşi lucru, cu acelaşi *modus operandi*, cu logodnica fostului ei amant. Sub pretextul colaborării cu poliţiştii a stat şi nu a făcut nimic în timp ce acele femei erau ucise şi un detectiv de la NYPSD era grav rănit. Un ofiţer decorat, care s-a luptat cu curaj şi care a fost implicat îndeaproape în rezolvarea acestui caz.

Reo îşi puse mâna pe braţul lui Peabody şi o mângâie uşor în ceea ce Eve recunoscu un gest de solidaritate feminină.

– Vrei să mai recapitulăm o dată? Mai avem câteva minute.

– Poate. Bine. Peabody se întoarse spre Eve. Zâmbetul său era puţin rigid. Poţi să intri. O să mai vorbesc puţin cu Reo, apoi cred că o să vomit. E mai bine să mă laşi singură.

Eve aşteptă ca Reo să o ducă pe Peabody în sala de conferinţe, apoi îşi luă comunicatorul şi-l sună pe McNab.

– Unde eşti?

– Sunt pe drum. Pe ecran apăru chipul simpatic al acestuia, şi coada sa blondă. La vreo trei cvartale distanţă. A trebuit să vin pe jos. Cine dracu' a dat drumul la atâta lume pe străzi?

– Acum e pauză, dar e pe sfârşite. Mai ai câteva minute. Eu mă duc în sală, în spate. O să-ţi ţin un scaun.

Închise, intră în sală şi se aşeză, aşa cum făcuse de nenumărate ori pe parcursul carierei sale. Sălile justiţiei, gândi ea, privind podiumul, holul, reporterii şi mulţimea de gură-cască. Uneori – şi atunci era fericită – aici se făcea dreptate.

Acum voia justiţie pentru Peabody.

Aruncaseră mingea în terenul acuzării. Acum mingea se afla la avocaţi, la judecător şi la cei doisprezece cetăţeni care alcătuiau juriul.

Eve îi privi reluându-şi locurile.

Apoi Celina Sanchez fu adusă în încăpere, alături de echipa sa de avocaţi.

Ochii li se întâlniră, şi pentru o secundă se creă acea legătură dintre prădător şi vânat. Toate amintirile reveniră, toate cadavrele, tot sângele, toată cruzimea.

Din dragoste, spusese Celina la sfârşit. Din dragoste făcuse totul.

Şi asta, gândi Eve, era cea mai mare minciună dintre toate.

Celina se aşeză pe scaunul ei. Avea părul strâns la spate – părea bine îngrijit. În loc de culorile sale favorite, aprinse, de data asta purta un costum sobru, gri.

Ambalaj, gândi Eve. Ea ştia ce se afla în spatele costumului. Şi dacă cei din juriu nu erau imbecili, atunci ştiau şi ei.

Reo intră şi se aplecă spre ea.

– O să fie OK. Ai făcut bine că ai venit.

Apoi se duse în faţă să-şi ia locul la masa procurorilor.

Pe când aprodul invita curtea să se ridice, apăru şi McNab. Era roşu la faţă din cauza frigului şi a efortului, dar nu la fel de roşu precum cămaşa pe care o purta pe sub jacheta strident colorată în albastru şi roz, atât de puternic încât te dureau ochii. Se aşeză lângă Eve şi şopti gâfâind:

– Nu m-a lăsat să stau cu ea, cică voia un minut singură. La dracu', credeam că depune mărturie abia luni.

– E în stare să se descurce şi singură.

Nu avea sens să-i spună că şi ei i se strânsese stomacul de emoţie. În acel moment toţi cei din sală se aşezară, iar procurorul o chemă pe Peabody.

Se revăzu alergând, cu pulsul bubuindu-i în tâmple, se reauzi strigând „Ofiţer rănit!" în comunicator în timp ce urca în fugă scările ca să ajungă la ea.

Eve nu fusese acolo, când Peabody zăcuse însângerată şi rănită pe trotuar, dar putea vedea imaginea. Îşi dorea ca şi juriul să o poată vedea.

La cererea procurorului, Peabody îşi spuse numele, gradul, numărul insignei. Procurorul avea o atitudine rece faţă de ea. Bună strategie, gândi Eve. O trata ca pe un poliţist. Recapitulară împreună o parte din declaraţiile deja depuse, apoi el şi conducătorul apărării începură duelul avocaţilor.

Când i se ceru să evoce noaptea respectivă, Peabody începu să vorbească foarte sigură pe ea. Sincronizarea, etapele, momentul în care-l contactase pe detectivul McNab, partenerul şi concubinul ei. Când emoţia o gâtui, juriul sesiză. Văzu o femeie străduindu-se să rămână în viaţă, un poliţist luptându-se pentru supravieţuire.

– Şi am reuşit să-mi scot arma.

– Erai grav rănită, angajată într-o luptă pe viaţă şi pe moarte cu un bărbat considerabil mai puternic decât tine, dar ai putut să ajungi cu mâna la armă?

– Da, domnule. Am tras un foc. Blue m-a aruncat. Îmi amintesc că zburam prin aer, şi am tras. Apoi am lovit pământul şi nu-mi mai amintesc nimic până m-am trezit la spital.

– Am aici o listă cu rănile pe care le-ai suferit, detectiv. Cu permisiunea curţii, o să le citesc pentru ca tu să le poţi confirma.

Când începu, McNab strânse mâna lui Eve.

Eve îl lăsă să o ţină de mână în timp ce lista era citită, verificată, în timpul întrebărilor şi al obiecţiilor. Nu spuse nimic când apărarea îşi începu interogatoriul, dar simţi degetele lui McNab strângând-o şi mai tare.

Acum Peabody devenise nesigură, iar apărarea se baza pe asta. Mare greşeală, gândi Eve. Să hărţuieşti victima, singurul supravieţuitor al unei serii de crime oribile.

– Conform declaraţiei tale, detectiv, şi declaraţiilor şi mărturiilor altor martori, John Joseph Blue era singur atunci când te-a atacat.

– Aşa este.

– Doamna Sanchez nu se afla acolo când ai fost rănită.

– Nu, domnule. Fizic, nu.

– Conform mărturiei anterioare, doamna Sanchez nu s-a întâlnit niciodată, nu a vorbit şi nu a intrat în contact cu bărbatul care te-a rănit, John Joseph Blue.

– Incorect. A intrat în contact cu John Blue. Psihic.

– Să lămurim termenul *contact*. Doamna Sanchez a asistat, prin intermediul harului său, la crimele violente comise de numitul John Joseph Blue, lucru pe care l-a recunoscut. Este adevărat că doamna Sanchez a venit la dumneavoastră din proprie iniţiativă să vă ajute la investigarea cazului?

– Nu, domnule, nu este adevărat.

– Detectiv, deţin rapoarte care dovedesc fără urmă de îndoială că doamna Sanchez şi-a oferit voluntar ajutorul, în mod gratuit, poliţiştilor care investigau acest caz, şi că ajutorul său a fost acceptat. Că, în fond, doamna Sanchez a avut un rol esenţial în identificarea lui Blue şi, în consecinţă, în rezolvarea cazului.

În timp ce avocatul vorbea, Peabody ridică un pahar de apă şi sorbi din el. Când reîncepu să vorbească, vocea îi era din nou fermă, voce de poliţist:

– Nu, domnule, nu a ajutat în niciun fel echipa de investigaţie, departamentul, victimele sau municipalitatea. De fapt, a împiedicat investigaţia tăinuind informaţii esenţiale în privinţa uciderii Annalisei Sommers, care reprezenta principala sa ţintă.

– Domnule judecător, cer ca această declarație speculativă să nu fie luată în considerare.

– Obiectez. Procurorul se ridicase deja în picioare. Acest martor este un ofițer de poliție experimentat, unul dintre membrii-cheie ai echipei de investigație.

Duelul continua, dar Eve își dădu seama că Peabody se relaxase; își găsise ritmul.

– Ai două secunde să-mi dai drumul la mână, înainte de a te pocni cu cealaltă.

– Oh. Îmi pare rău. McNab îi dădu drumul, apoi zâmbi agitat: Se descurcă bine, nu crezi?

– E OK.

Mai urmară câteva întrebări, apoi procurorul mai avu și el câteva. În timp ce cobora din boxă, Peabody era puțin palidă, dar Eve observă cu satisfacție că o fixa cu privirea pe Celina.

Își va aminti și asta, hotărî Eve. Își va aminti că Peabody s-a ridicat în picioare și și-a înfruntat adversarul.

– Așa te vreau, spuse McNab în secunda în care se întâlniră în fața sălii de judecată. O îmbrățișă. Fato, ai fost tare!

– Cred că mai degrabă am fost cam moale, dar mi-am revenit pe parcurs. Mă bucur nespus că s-a terminat. Se mângâie pe burtă cu o mână, apoi reuși să zâmbească: Mulțumesc că mi-ai fost alături, îi spuse lui Eve.

– Nicio problemă. Eve se uită la ceas. Tura se termină în două ore. Dă-i drumul, ia-ți liber.

– Sunt OK, doar...

– Oricum, nu avem cine știe ce treabă. O observă pe Nadine Furst, asul în transmisiuni în direct de la *Channel 75,* croindu-și drum spre ele pe niște tocuri-cui, cu un cameraman în siajul său.

– Cel puțin, nu oficial.

– Iat-o. Cum a mers, Peabody?

– OK. Cred că a mers bine.

– Vrei să-mi dai un scurt interviu?

Eve vru să obiecteze din principiu, dar se opri. Probabil că lui Peabody i-ar prinde bine o discuție relaxantă în afara sălii de judecată. Și avea încredere în Nadine.

– Cred că da. Sigur, hai.

– E urât afară, dar ar arăta mai bine dacă am merge pe scări. Renunță și tu un minut la fata ta, McNab.

– Asta nu, dar cred că o poți împrumuta.

– Dallas, abia aștept să ne vedem mâine.

Se îndreptară spre ieșire.

– Aș vrea un interviu și cu tine. Ceva sobru, de genul „justiția este servită".

– Nu. E spectacolul lui Peabody. Ia-ți liber, îi șopti ea lui Peabody și aruncă o privire spre cer înainte de a coborî scările.

În stradă, se opri și privi înapoi. Nadine avusese dreptate, scena era potrivită – Peabody, udă în ploaia măruntă, pe treptele tribunalului. Genul de interviu pe care Peabody și-ar fi dorit să fie văzut de familia sa, stând acolo și vorbind despre slujba ei și despre dreptate.

Întrucât îi plăcea această scenă, rămase câteva clipe să privească. Apoi se întoarse, exact la timp ca să vadă furtul.

– Geanta mea! Geanta mea!

– Rahat, mârâi Eve. Trase aer în piept și o luă la fugă.

La jumătatea scărilor, Nadine întoarse capul atât de repede încât se miră că nu i se rupsese gâtul.

– Du-te pe ea! strigă spre cameraman. Stai pe ea. Uite-o cum aleargă! Când Peabody și McNab trecură pe

lângă ea, Nadine mai avea puțin și dansa pe treptele tribunalului.

– Nu-i scăpa, pentru numele lui Dumnezeu!

Hoțul avea cam doi metri înălțime, aproximă Eve, și părea de vreo nouăzeci de kilograme. Avea picioare foarte lungi și stia să le folosească. Dărâma oamenii ca pe popice și o obliga pe Eve să sară peste ei.

Paltonul îi flutura în spate.

Nu se mai obosi să-i strige să se oprească și să se identifice. Urmăritul privi în spate. Privirile li se întâlniră – ca și în cazul Celinei – și nu mai era nevoie de lămuriri suplimentare.

Hoțul dădu peste o gheretă ambulantă și o răsturnă. Crenvurștii de soia se împrăștiară peste tot, iar cutiile cu suc acidulat căzură pe trotuar.

Eve feri un trecător, apoi un altul, își calculă distanța, își încordă picioarele și sări. Îl doborî și amândoi se rostogoliră pe trotuar la un centimetru de stradă, unde scârțâiră frânele unui autobuz.

Șoldul rănit o săgetă în urma impactului.

Fugarul reuși să o lovească tocmai când Eve se ferea de roțile autobuzului. Simți gustul sângelui când cotul lui o lovi în falcă.

– Asta a fost o greșeală din partea ta.

Îi răsuci brațele la spate și-i puse cătușele.

– O mare greșeală. Acum se cheamă agresiune asupra unui polițist.

– Nu te-ai identificat. De unde era să știu? În plus, în timpul urmăririi aproape că m-ai aruncat în fața unui autocar. Abuz polițienesc!

Strigă aceste cuvinte în gura mare, cocoșându-se și încercând să pară un trecător nevinovat.

– Eu încerc să-mi văd de treabă și tu încerci să mă omori.

– Îți vedeai de treabă. Eve întoarse capul și scuipă sânge.

Îi smulse geanta din brațe și descoperi alte trei poșete și portofele asortate.

– Frumoasă captură, comentă ea.

Fugarul se ridică în picioare, înălță din umeri și începu să filosofeze.

– Sărbători. Lumea iese pe străzi, așa că de ce nu? Auzi, nu-mi pui și atacul, bine? A fost un gest reflex. Dă-mi și tu una.

Eve își masă falca.

– M-ai lovit bine.

– Și tu ești foarte rapidă, trebuie să recunosc.

Eve își scutură părul ud în timp ce Peabody și McNab ajungeau în fugă la ei.

– Împrăștie și tu mulțimea, te rog. Și cheamă un echipaj să-l ia pe flăcău. Acuzații multiple de furt. Fiindcă se apropie Crăciunul, o să te iert de acuzația de atac asupra unui polițist.

– Mersi.

– Hai să... ia-mi camera din față, izbucni Eve.

McNab se apucă să strângă gențile și portofelele de pe jos.

– Îți sângerează buza, locotenent.

– Ba nu. Se șterse cu mâna. Cred că mi-am mușcat limba.

– Mașina e pe drum, spuse Peabody. Apropo, frumoasă cursă cu obstacole.

Eve se aplecă să mai schimbe o vorbă cu hoțul.

– Dacă fugeai și tu în partea cealaltă, acum eram la sediu, la adăpost de ploaia asta nenorocită.

– Da, dacă aș fi atât de prost.

– Ești, oricum, destul de prost ca să te-apuci de furat chiar în fața tribunalului.

El îi aruncă o privire demnă de milă.

– Nu m-am putut abține. Femeia aia își flutura geanta în timp ce mergea și discuta cu tanti de lângă ea. Practic mi-a dat-o mie.

– Crezi? Spune-i asta avocatului tău.

– Locotenent Dallas? Nadine gâfâia ținând de mână o femeie cu niște imenși ochi căprui. Ea este Leeane Petrie, a cărei geantă tocmai ai recuperat-o.

– Doamnă, nici nu știu cum să vă mulțumesc.

– Ați putea începe prin a nu-mi mai spune „doamnă". Trebuie să veniți la poliție, doamnă Petrie, să dați o declarație și să semnați pentru geantă.

– N-am mai avut parte vreodată de atâta acțiune. Vai, omul ăsta m-a trântit la pământ! Eu sunt dintr-un orășel numit White Springs – la sud de Wichita, Kansas. N-am mai trăit o asemenea aventură.

Eve nu se putu abține:

– Aici nu suntem în Kansas.

Întrucât făcuse pe șefa și o trimisese pe Peabody acasă, formalitățile aferente cazului de furt o ținură la sediu peste program. Odată cu lăsarea întunericului scăzu și temperatura, iar ploaia se transformă în lapoviță. Din cauza străzilor alunecoase, drumul spre casă se dovedi un maraton al nervilor.

Blocată în trafic, sorbi din apa cu gheață pe care o cumpărase ca să-i mai aline durerea din limbă, și-și lăsă gândurile să umble. Se afla la câteva cvartale de casă și se gândea la Trudy Lombard, când luminile se stinseră.

Dădu drumul sirenei și țâșni. Blestemându-se pe sine și cârceii care făcuseră din această manevră un act sinucigaș, apăsă butonul de pe comunicator.

– Roarke, izbucni ea, dar apoi recunoscu vocea lui Summerset. E acasă? Fă-mi legătura cu el.

– Tocmai intră pe poartă. Încă nu a ajuns în casă. Dacă este o urgență...

– Spune-i că ajung în zece minute. Trebuie să vorbesc cu el. Dacă sună acasă o persoană numită Lombard, n-o trimite la Roarke. Ai înțeles? Nu îi da legătura cu Roarke.

Închise comunicatorul, trase de volan și se întoarse pe stradă, evitând la timp un grilaj.

Nenorocita! Ce altceva ar fi putut urmări în afară de bani? O grămadă mare și strălucitoare de bani. Și oare cine, în acest univers, avea cei mai mulți bani?

Nu o s-o lase să scape așa ușor. Iar dacă Roarke se *gândea* măcar să-i dea bani ca să scape de ea, îl va jupui de viu.

Derapă, redresă și se strecură printre porțile curții. Roarke îi deschise ușa în timp ce frâna în fața casei.

– Sunt arestat? strigă el și-și roti un deget deasupra capului. Sirena, locotenent.

Eve o opri și trânti portiera.

– Ce proastă sunt! Sunt o mare idioată!

– Dacă mai vorbești așa despre iubita mea, nu-ți mai ofer nimic de băut.

– După tine a venit. Nu a fost niciodată vorba de mine. Dacă nu aș fi fost atât de întoarsă pe dos, mi-aș fi dat seama de la bun început. Lombard.

– Bine. Și asta ce e? Îi mângâie cu un deget vânătaia din bărbie.

– Nimic. Furia o făcuse să uite de durere. Asculți ce-ți spun? O cunosc. Cunosc genul. Nu face nimic fără un scop anume. Poate că scopul ei este să mă vadă, dar nu a bătut atâta drum doar pentru asta. După tine a venit.

– Trebuie să te liniştești. În salon. Am făcut focul în cămin. O să bem un pahar de vin.

– Vrei să *încetezi?* Îl plesni peste mână, dar Roarke își păstră calmul și o ajută să-și scoată haina.

– Liniștește-te un minut, revino-ți, o sfătui el. Poate că tu nu vrei ceva de băut, dar eu vreau. E o vreme împuțită.

Eve trase adânc aer în piept și-și îngropă fața în mâini.

– N-am putut gândi, asta e problema. N-am gândit. Doar am reacționat. Și ar fi trebuit să-mi dau seama. S-a gândit să vină să mă vadă și să-și joace cartea cu reuniunea de familie. Eram doar un copil, unul foarte tulburat. Deci, și-a imaginat că poate nu-mi mai aduc aminte ce mi-a făcut. Ar fi fost mama regăsită, îngerul milostiv, mi-ar fi cerut bani, pe care eu ți i-aș fi cerut ție.

– Te-a subestimat. Ține. Îi întinse un pahar cu vin.

Eve luă paharul cu vin, se plimbă nervoasă până la șemineu și apoi se întoarse.

– Cineva ca ea trebuie să aibă și un plan B. Dacă eu nu sunt receptivă, se duce direct la sursă. La tine. Încearcă să-ți câștige compasiunea, vreo poveste cu o viață lipsită de noroc. Dacă nici așa nu poate scutura copacul cu bani, trece la amenințări. O să vrea o sumă fi.umușică, iar mai târziu se va întoarce după mai mulți bani. O să mă muște de...

Se opri o clipă și îi studie chipul.

– Văd că aceste lucruri nu te surprind deloc.

– Așa cum ai spus, ți-ai fi dat seama mai de mult dacă nu ai fi fost atât de bulversată. Își înclină capul și-i sărută blând falca învinețită. Hai să te așezi lângă foc.

– Stai, stai. Îl apucă de mânecă. Nu te-ai dus să o gonești. Nu te-ai întâlnit cu ea.

– Am gonit-o și nu am de gând să mă întâlnesc cu ea. Doar dacă te mai deranjează. Știi că de-a lungul anilor a

mai avut în grijă alți unsprezece copii? Mă întreb pe câți dintre ei i-a chinuit așa cum te-a chinuit pe tine.

– Ai gonit-o? Sigur că ai gonit-o.

– S-a rezolvat, Eve. Trebuie să ți-o scoți din minte.

Rămase cu spatele la el, sorbind din paharul cu vin.

– Cum s-a rezolvat?

– A venit azi la mine la birou. I-am explicat foarte clar că ar fi mai bine să se întoarcă în Texas și să nu te mai caute vreodată.

– Ai vorbit cu ea? Închise ochii strâns, luptând cu furia. Știai cine e, ce e, și totuși ai lăsat-o să intre în biroul tău.

– Am avut parte de întâlniri și mai urâte acolo. Ce voiai să fac?

– Să o lași în seama mea. Să înțelegi că asta este problema mea. Că eu trebuie să o rezolv.

– Nu este problema ta, ci a noastră – mă rog, a fost. Și trebuia să o rezolvăm împreună. Acum e rezolvată.

– Nu vreau să te ocupi de problemele mele, de treburile mele.

Se întoarse fulgerător și, înainte ca el, sau măcar ea, să-și dea seama de intenția sa, aruncă paharul care se zdrobi de perete.

– Era problema mea personală.

– Nu mai ai probleme personale față de mine, la fel cum nici eu nu am față de tine.

– Nu am nevoie să fiu protejată, nu *vreau* să fiu protejată. Nu vreau să mi se poarte de grijă.

– Oh, înțeleg. Vocea îi deveni mai calmă, semn de pericol. Deci eu trebuie să mă implic doar în problemele mărunte. Împachetează asta, spre exemplu. Dar când vine vorba de lucruri importante, nu trebuie să-mi bag nasul?

– Nu e același lucru. Sunt o soție groaznică, știu asta.

Se înecă, iar vocea i se subție în timp ce încerca să stoarcă cuvintele.

– Uit să fac anumite lucruri – nu știu de ce și nici nu vreau să aflu. Dar...

– Nu ești o soție groaznică. Crede-mă, eu știu. Dar, Eve, ești o femeie foarte dificilă. Ea a venit la mine, a încercat să mă stoarcă de bani, și nu o să mai încerce asta. Am tot dreptul să te protejez pe tine și să-mi apăr interesele. Așa că dacă vrei să faci vreo criză din cauza asta, n-ai decât să o faci singură.

– Nu-mi întoarce spatele. O mâncau degetele să ridice vreun obiect prețios și să-l arunce spre el, dar ar fi fost un gest prea feminin, prea prostesc. Să nu te prind că-mi întorci spatele și-mi răneşti sentimentele.

Roarke se opri și o privi cu ochi strălucitori.

– Draga mea Eve, dacă sentimentele tale nu ar fi importante pentru mine, nu am avea această discuție. Dacă și când îți voi întoarce spatele, o voi face ca să evit să iau măsuri alternative, care în cazul ăsta ar fi să te dau cu capul de pereți până-ți bag mințile la loc.

– Măcar aveai de gând să-mi spui vreodată?

– Nu știu. Există motive întemeiate pentru ambele posibilități, pe care încă le mai cântăream. Trudy ți-a făcut mult rău și nu pot să înghit asta. E simplu. Pentru numele lui Dumnezeu, Eve, când am aflat despre mama mea și am luat-o razna, nu tu m-ai scos din starea aia? Nu mi-ai purtat de grijă, nu te-ai pus chiar în fața mea?

– Nu e același lucru. Stomacul o ardea, și împroșcă acidul din el în cuvinte: Tu cu ce te-ai ales, Roarke? Cu ce altceva, dacă nu cu oameni care te iubesc și te acceptă? Oameni buni, decenți. Și ce au vrut ei de la tine? Absolut nimic. Da, ai trecut și tu prin greutăți. Tatăl tău ți-a ucis mama. Dar ce altceva ai mai aflat? Mama ta te-a

iubit. Era o fată tânără, inocentă, care te-a iubit. În cazul meu, lucrurile au stat altfel. Pe mine nu m-a iubit nimeni. Acolo unde am copilărit, nu exista nimic decent, sau inocent, sau bun.

Vocea i se gâtui, dar făcu un efort și continuă:

– Așa că, da, ai avut o problemă și te-a dat peste cap. Dar apoi cum ai sfârșit? Putred de bogat. Iar începem discuția asta?

Roarke nu încercă să o oprească când Eve ieși din cameră. Nu se duse după ea când urcă scările în goană. În acel moment, nu găsea niciun motiv pentru a face asta.

5

Sala de forță părea locul ideal pentru eliberarea tensiunii, și se acumulase destulă. Încă mai avea probleme cu umărul după rana suferită cu câteva săptămâni în urmă, când își ajutase soția energică în muncă. De parcă era normal să-și rişte viața, însă nu era normal – conform Legii lui Eve – să scape de o nenorocită de șantajistă.

La dracu' cu asta, își zise el. Nu avea de gând să se streseze prea mult.

Decise că era timpul să-și readucă trupul în formă.

Alese greutățile în locul holomașinilor și programă o ședință dură de ridicări și genuflexiuni.

Știa că soluția ei, deoarece coborâse scările și nu le urcase, era să activeze unul dintre droizii de antrenament și să-l bată până-l distruge.

Fiecare cu-ale lui.

După cum o știa, urma să se plimbe nervoasă prin birou, lovind orice-i stătea în cale și înjurându-l. Trebuia

să treacă peste asta. În timp ce mergea printre rafturile cu greutăți, se gândi că în viața lui nu mai cunoscuse o femeie atât de rațională care putea să treacă, atât de repede și de *prostește,* la un comportament irațional.

Oare ce mama dracului se așteptase să facă el? Să o cheme și să o roage să-i omoare musca aia ridicolă de Texas de pe gât?

Ei bine, dacă asta voia, nu se măritase cu cine trebuie. Paguba ei.

Nu voia să fie protejată când avea nevoie de protecție, nu voia să i se poarte de grijă când era doborâtă de suferință și furie? Și asta era tot paguba ei, nu?

Munci din greu întreaga ședință, găsindu-și satisfacția în încordarea mușchilor, în durerea provocată de rănile în curs de vindecare și în propria sudoare.

Eve era exact acolo unde bănuise, făcând exact ceea ce bănuise el. Se opri din mers suficient cât să dea de trei ori cu piciorul în masă.

Șoldul pe care și-l rănise luptând alături de Roarke protestă.

– La dracu' cu el. La dracu' cu el! Nu poate sta niciodată deoparte?

Galahad, pisica cea grasă, își făcu apariția și se opri în cadrul ușii de la bucătărie, pregătindu-se parcă pentru spectacol.

– Vezi asta? o întrebă ea pe pisică și se plesni cu palma peste arma de la șold. Știi de ce mi-au dat asta? Pentru că pot avea singură grijă de mine. Nu am nevoie de un – un *bărbat* care să dea buzna și să curețe mizeria mea.

Pisica își înclină capul, clipi, apoi ridică o labă în aer.

– Da, probabil că ești de partea lui.

Absentă, își masă șoldul rănit.

– Bărbați îngrozitori. Ți se pare că arăt ca o *femeie* neputincioasă, neajutorată?

OK, admise ea, reluându-și mersul nervos, poate că așa arăta. Dar el o cunoștea, nu? Știa că o să se descurce până la urmă.

La fel cum știuse că Lombard avea să-i dea târcoale lui.

– Dar a spus ceva? A spus: „Ei bine, Eve, cred că nenorocita sadică din trecutul tău o să-mi facă o vizită"? Nu, n-a spus. E vorba doar de blestemații de bani, asta e. Așa-mi trebuie dacă mă cuplez cu unul care deține mare parte din lumea asta și o parte din sateliții săi. Unde dracu' mi-a fost capul?

Întrucât își consumase mare parte din energie cu furia sa, se aruncă pe canapea.

Nicăieri, își răspunse ea, în timp ce o părăsea ultima urmă de furie și acum începuse să gândească.

Era vorba de banii lui. Avea dreptul să se apere de pungași. Ea cu siguranță nu ar fi făcut asta.

Se ridică în șezut și-și îngropă capul în palme. Nu, fusese prea ocupată cu scâncitul și cu văitatul și, la naiba, cu plânsul de mila propriei persoane.

Și acum îl înfruntase pe singurul om care o înțelegea pe deplin, care știa tot ce este în sufletul ei. Chiar din cauza asta îl atacase, își dădu ea seama. Mira i-ar fi dat probabil o medalie pentru că ajunsese la această nefericită concluzie.

Deci, era o cățea. Dar la dracu', Roarke știa cu cine se însoară. Nu avea de gând să-și ceară scuze pentru asta.

Continuă să stea pe canapea, bătând darabana cu degetele pe genunchi, și revăzu în minte scena din salon. Închise ochii și simți un gol în stomac.

– Oh, Doamne, ce-am făcut?

Roarke își șterse transpirația de pe față și întinse mâna după o sticlă cu apă. Se gândi să-și mai programeze o

repriză, una mai dură. Încă nu-şi epuizase toată furia, şi nici nu ajunsese la resentimente.

Mai gâfâi o dată şi se gândi dacă nu era mai bine să se ducă la piscină. Atunci intră ea.

Îşi îndreptă fără să vrea spinarea, vertebră cu vertebră.

– Dacă vrei să lucrezi, va trebui să mai aştepţi. Nu am terminat încă şi nu am chef de companie.

Eve voia să-i spună că se forţează prea mult, fizic. Că rănile nu i se vindecaseră încă suficient. Dar pentru asta i-ar fi rupt gâtul. Meritat.

– Lasă-mă un minut să-ţi spun că-mi pare rău. Foarte rău. Nu ştiu ce mi-a venit, nu ştiu ce-a fost cu mine. Mi-e ruşine. Vocea îi tremura, dar avea de gând să spună tot şi să nu termine în lacrimi. Familia ta. Mă bucur că i-ai găsit, jur că îmi pare bine. Când îmi dau seama că undeva în sufletul meu am fost atât de meschină, încât să fiu geloasă pentru asta sau să nu mă bucur, mi se face silă. Sper că, după o vreme, mă vei putea ierta. Asta-i tot.

Când Eve întinse mâna spre uşă, Roarke înjură în şoaptă.

– Aşteaptă un minut. Înşfăcă un prosop şi îşi şterse cu el faţa şi părul. Îţi jur, te pricepi foarte bine să faci să-mi fugă pământul de sub picioare. Acum trebuie să mă gândesc, trebuie să mă întreb cum m-aş simţi dacă lucrurile ar sta invers în ceea ce priveşte situaţia familială. Nu ştiu, dar nu m-ar surprinde să fiu foarte tulburat pe tema asta.

– A fost urât din partea mea să-ţi zic aşa ceva. Să spun asta. Îmi doresc să n-o fi făcut-o. Oh, Isuse, Roarke, cât îmi doresc să n-o fi spus!

– Amândoi am spus lucruri pe care la un moment dat ne vom dori să nu le fi spus. Putem lăsa baltă asta. Aruncă prosopul pe o bancă. În ceea ce priveşte restul...

– Am greşit.

Roarke ridică din sprâncene.

– Sau a venit Crăciunul mai devreme, sau e vreo sărbătoare naţională.

– Ştiu când mă port ca o idioată. Când sunt atât de proastă, încât îmi vine să-mi dau singură şuturi în fund.

– Poţi să laşi asta în seama mea.

Eve nu zâmbi.

– A venit după banii tăi, iar tu ai pus-o la punct. Simplu. Eu am complicat situaţia, am crezut că este vorba de mine, când, de fapt, realitatea era alta.

– Asta nu e adevărat. Am fost mai dur cu ea decât era cazul pentru că, din punctul meu de vedere, totul se leagă de tine.

Gâtul o înţepa, ochii o ardeau.

– Urăsc faptul că... Nu, nu face asta, spuse ea când Roarke se apropie cu un pas. Trebuie să găsesc o modalitate de a spune asta. Urăsc faptul că nu am pus *eu* capăt acestei situaţii. Nici măcar n-am fost aproape de a-i pune capăt. Pentru că nu am făcut-o eu, iar tu ai fost în stare s-o faci, m-am înfuriat pe tine.

Trase aer în piept, şi cuvintele îi veniră mai uşor.

– Pentru că ştiu că eram în stare. Pentru că ştiu, în prostia mea, că mă vei ierta. Nu m-ai lucrat pe la spate, nu mi-ai înşelat încrederea, nu ai făcut lucrurile pe care am încercat să mă conving că le-ai făcut. Ai făcut ceea ce trebuia.

– Nu-mi oferi atât de mult credit. Roarke se aşează pe bancă. Aş vrea să o fi omorât. Cred că mi-ar fi plăcut să fac asta. Dar ţie nu ţi-ar fi făcut la fel de mare plăcere. Aşa că m-am mulţumit să o conving că asta voi face, şi încă într-un fel foarte neplăcut, dacă se mai apropie vreodată de noi.

– Aproape că îmi doresc să fi văzut scena. Cam cât de mult s-a gândit că valorez?

– Contează?

– Sunt curioasă.

– Două milioane. E o sumă meschină, dar nu ne cunoaşte, nu-i aşa? Ochii lui – un albastru îndrăzneţ, imposibil –, care o citeau ca pe o carte deschisă, erau fixaţi asupra chipului ei. Nu ştia că nu i-am fi dat niciun sfanţ. Nu ştie că tu eşti de neprețuit pentru mine. Sunt doar bani, Eve. Ceea ce avem noi nu poate fi măsurat în bani.

Eve se apropie de el, i se aşeză în poală şi-şi încolăci braţele şi picioarele în jurul lui.

– Uite, murmură el. Uite despre ce vorbeam.

Eve îşi întoarse capul şi-şi lipi obrazul de gâtul lui.

– Ce-i ăla sfanţ?

– Ce? Oh! Roarke izbucni în râs. E un termen vechi pentru o monedă irlandeză.

– Cum se spune „îmi pare rău" în limba celtă?

– Ah... *ta bron orm*, spuse el. Şi mie, adăugă el, după ce Eve reuşi să îngaime acele cuvinte.

– Roarke. Trudy mai e în New York?

Întrucât el nu spuse nimic, Eve îşi lăsă capul pe spate şi-l privi în ochi.

– Tu ştii unde este. Îţi stă în obicei. M-ai făcut să mă simt ca o proastă deja. Nu mă face să mă simt şi incapabilă.

– Când am plecat eu de la birou, încă nu predase camera de la hotel. Nici fiul, nici nora ei.

– OK, atunci mâine... Nu, mâine e chestia. Nu am uitat de ea, şi o să fac... mă rog, una-alta.

Acele lucruri care trebuiau făcute pentru a pregăti o petrecere aveau să fie pedeapsa ei pentru că se purtase ca o tâmpită.

– Va trebui să-mi spună cineva ce trebuie să fac pentru chestia aia. Îşi prinse îngrozită faţa în palme. Doamne, sper că acest cineva nu va fi Summerset.

– Nu trebuie să faci nimic, iar „chestia" se cheamă petrecere.

– Tu faci lucruri. Programezi lucruri, le aprobi, pălăvrăgeşti cu cei de la catering şi treburi de genul ăsta.

– Eu nu pălăvrăgesc, nici măcar cu cei de la catering, dar dacă te face să te simţi mai bine, poţi să supervizezi decorarea sălii de dans.

– Am nevoie de vreo listă?

– Câteva. Asta te va ajuta să te simţi mai puţin vinovată.

– E un început. Iar sâmbătă, dacă Lombard e tot aici, o să mă întâlnesc cu ea.

– De ce? De ce ai mai trece o dată prin asta sau de ce i-ai mai oferi o ocazie să-ţi facă rău?

– Trebuie să-i explic foarte clar că nu-mi poate face rău. Trebuie să-i spun asta faţă-n faţă. Este – sunt jenată că trebuie să recunosc, şi o să te pocnesc dacă mă faci să mă repet – este vorba despre respectul de sine. Nu-mi place să fiu laşă, şi până acum am stat cu capul în nisip.

– Ca un struţ.

– Mă rog, nu-mi place să fiu aşa. Deci, vom face mâine ce ne-am planificat – pentru că ea nu merită trecută pe listă – şi dacă mai e aici duminică, o să mă ocup eu de ea.

– Noi.

Ezită, apoi încuviinţă.

– OK. O să ne ocupăm noi de ea. Îşi lipi obrazul de al lui. Eşti transpirat.

– Mi-am folosit nervii în mod constructiv, în loc să dau cu picioarele în birou.

– Taci, altfel nu o să mă mai simt suficient de vinovată încât să mă ofer să te spăl pe spate la duş.

– Am buzele sigilate, murmură el, şi o sărută pe gât.

– Mai târziu, Eve îl apucă de maieu şi i-l scoase peste cap. După ce ţi-o trag până-ţi ies creierii prin urechi.

– Departe de mine gândul să-ţi spun cum să-ţi înăbuşi sentimentele de vinovăţie. Te simţi foarte vinovată?

Eve îl muşcă de umărul sănătos.

– Mai ai puţin şi o să afli.

Îl trase şi se prăbuşiră amândoi pe podea.

– Oh, cred că vinovăţia nu-ţi scoate la lumină latura blândă.

– Nu, mă face doar mai temperamentală. Îl fixă de podea, punându-şi mâinile pe pieptul lui. Şi puţin mai rea. Şi întrucât deja mi-am descărcat furia pe birou...

Eve se lăsă mai jos, cu sânii lipiţi de pieptul lui ud, zgâriindu-i pielea cu unghiile în timp ce întindea mâinile ca să-i dea jos şortul.

Apoi îl prinse în gură ca într-o menghină.

– OK, atunci. Roarke îşi înfipse degetele în mochetă. Cum spui tu.

Încetă să raţioneze, văzu roşu, iar inima începu să-i bată cu putere. Eve îşi folosi şi dinţii – o muşcătură uşoară – şi-l lăsă cu răsuflarea tăiată. Muşchii pe care-i folosise să-şi calmeze nervii se încordau acum incontrolabil. Şi înainte să explodeze, Eve îi dădu drumul, lingându-l pe burtă.

Roarke vru să se rostogolească peste ea, dar Eve îl ţintui din nou pe mochetă, privindu-l cu nişte ochi plini de aroganţă.

– Încep să mă simt mai bine, spuse ea.

Roarke trase aer în piept.

– Fac orice ca să-ţi fiu de folos.

– Îţi vreau gura.

Eve îi zdrobi gura cu a ei, folosindu-şi dinţii, limba, buzele, astfel încât sângele îi pulsă lui Roarke în vene cu puterea a o mie de tobe.

– Îţi ador gura. Vreau să-mi faci câte ceva cu ea, ceru ea şi îşi scoase cămaşa. De data asta îl simţi direct pe piele.

Îl lăsă să o răstoarne pe spate şi se arcui astfel încât gura lui să poată ajunge la ea. Stomacul îi fu lovit de un pumn de dorinţă şi plăcere. Deja respira sălbatic când Roarke îi scoase pantalonii.

Mâinile lui, gândi ea încovoindu-se din nou, erau la fel de pricepute ca şi gura. Iar pumnul din stomac se strânse din ce în ce mai tare, apoi se deschise.

Cu mâinile înfipte în părul lui, îi ghidă capul, acolo unde dorinţa înflorea din nou, coaptă, plină, încât fu nevoie de o singură atingere ca să o elibereze.

Iar el era alături de ea, cu fiecare respiraţie şi bătaie a inimii.

Se zvârcoli, şi căldura se scurse din ea. Era udă, înnebunită şi îi aparţinea. Când Roarke se întinse peste ea şi-i privi chipul, Eve îşi înfipse din nou degetele în părul lui.

– Tare, spuse ea. Tare şi repede. Fă-mă să urlu. Şi-şi lipi gura de a lui chiar când el intra în ea.

Roarke se avântă ca o bestie în călduri, iar ea galopa alături de el. Ridica şoldurile, cerând tot mai mult. Buzele lui îi înăbuşiră ţipătul.

Apoi se purtară unul pe celălalt până pe culme. Şi peste.

Eve îşi recăpătă cu greu suflul, şi în cele din urmă începură să o asculte şi picioarele.

– Reţine, a fost vina mea.

Roarke înălță capul.

– Hmm?

– A fost vina mea, deci eu sunt motivul pentru care te-ai zguduit atât de tare.

– Doar vina ta.

Roarke se rostogoli de pe ea, se întinse pe spate, și respiră greu.

– Cățea.

Eve izbucni în râs, apoi își strecură degetele printre ale lui.

– Mai am încă ghetele în picioare?

– Da. E chiar o imagine interesantă și provocatoare, mai ales că pantalonii tăi sunt întorși pe dos și agățați de ele. Cred că m-am cam grăbit.

Eve se ridică pe coate să arunce o privire.

– Uf. Cred că o să-i scot de tot, mă duc să fac o baie.

– Parcă-ți planificaseși să mă speli pe spate.

Eve îi aruncă o privire.

– Ciudat, nu mă mai simt vinovată.

Roarke deschise un ochi, albastru și strălucitor.

– Dar uită-te la mine cum zac aici, cu sentimentele rănite.

Eve zâmbi, apoi se ridică pentru a-și scoate ghetele. Când Roarke se ridică lângă ea, Eve se întoarse și ajunseră față în față, goi, cu frunțile aproape lipite.

– O să te spăl pe spate, dar asta o să treacă în contul meu, și vei ține seama data viitoare când o să mai fiu nemernică.

Roarke o bătu cu palma peste genunchi.

– Gata, spuse el, apoi se ridică și-i oferi mâna.

Într-un mic hotel de pe Strada Zece, Trudy Lombard se studia în oglindă. El credea că o speriase, și poate chiar reușise, dar asta nu însemna că ea va fugi cu coada între picioare ca un cățel înfricoșat.

Își *merita* acea recompensă, pentru că o răbdase în casa sa pe cățeaua aia mică, aproape șase luni. Șase luni cu copilul ăla murdar sub acoperișul ei. Asigurându-i hrană și îmbrăcăminte.

Iar acum, puternicul Roarke va plăti pentru felul în care o tratase pe Trudy Lombard – în privința asta nu încăpea îndoială. Va plăti mult mai mult decât două milioane.

Își scosese costumul și îmbrăcase cămașa de noapte. Pregătirile sunt importante, gândi ea, luând un analgezic cu o înghițitură din vinul său franțuzesc preferat.

Nu avea sens să-și agraveze durerea, gândi ea. Absolut niciun sens. Deși puțină durere nu-i făcea rău. Îi ascuțea simțurile.

Respirând încet, constant, scoase ciorapul pe care-l umpluse cu credite. Se lovi cu el peste față, între falcă și pomete. Durerea explodă, greața îi invadă stomacul, dar, strângând din dinți, se mai lovi o dată.

Amețită, se ghemui pe podea. Durea mai tare decât își imaginase, dar suporta. Putea suporta multe.

Când mâinile i se opriră din tremurat, ridică din nou arma improvizată și se lovi cu ea peste șold. Își mușcă buza ca să se umple de sânge, apoi se lovi cu ciorapul peste coapsă.

Insuficient, gândi ea, deși lacrimile îi țâșneau din ochii plini de o plăcere diabolică. Tot nu era destul, iar adrenalina stârnită de durere îi învăluia trupul. Fiecare lovitură însemna mai mulți bani în bancă.

Gemând, se lovi cu ciorapul în burtă, o dată, de două ori. La a treia lovitură, stomacul i se revoltă. Vomită în toaletă, apoi se prăbuși, leșinată.

Era mai greu decât își imaginase, recunoscu Eve. Casa gemea de oameni și de androizi, care în acest moment

erau greu de deosebit. Părea că o întreagă pădure de brazi fusese dezrădăcinată şi mutată în sala de dans, şi un alt hectar împrăştiat pe terasă. Câţiva kilometri de ghirlande, câteva tone de baloane colorate şi suficient de multe beculeţe pentru a lumina întregul stat erau atârnate peste tot, urmau să fie atârnate sau încă trebuia să se discute unde urmau să fie atârnate.

Se aflau acolo scări şi prelate, mese şi scaune, lămpi şi ţesături. Tipul însărcinat cu montarea podiumului pentru orchestră sau pentru formaţie – nu ştia exact diferenţa dintre ele – se certa cu persoana însărcinată cu kilometri de ghirlande.

Spera să izbucnească o ceartă. Asta măcar ţinea de domeniul ei.

Părea că Roarke vorbise serios când îi spusese că ea se va ocupa de supervizarea decoraţiunilor din sala de dans.

Ce fusese în capul lui?

Toată lumea o întreba ce voia, ce credea, dacă prefera asta sau aia.

Cineva din personal chiar ieşise plângând din cameră când Eve îi spusese că nu-i pasă.

Mă rog, îi spusese că nu dă pe asta nicio tavă aurită plină de rahat, dar era cam acelaşi lucru.

Acum simţea o durere enervantă în creştet, gata să se repeadă spre creierul său şi să-l distrugă.

Voia să se întindă. Îşi dorea să o sune dispecerul şi să-i spună că tocmai a avut loc o triplă omucidere care necesita prezenţa ei imediată.

– Ţi-a ajuns? îi şopti Roarke în ureche.

Era atât de tensionată, încât sări în sus ca un iepure.

– Sunt bine. Sunt OK. Şi apoi izbucni, apucându-l de cămaşă şi zguduindu-l. Unde *ai fost?*

– De ce mai întrebi, am pălăvrăgit cu cei de la catering. Trufele sunt excelente.

Ochii începură să-i strălucească.

– Cu ciocolată?

– Nu, cele pe care le scormonesc porcii pentru noi. Îşi trecu absent mâna prin părul ei ciufulit şi-şi roti privirea prin cameră. Dar avem şi cu ciocolată. Hai, fugi. O strânse de umăr. Preiau eu aici.

Aproape că sări în sus. Toate instinctele o îndemnau să alerge spre uşă, în speranţa că-şi va păstra minţile. Dar nu mândria, ci căsnicia fu cea care o ţintui pe loc.

– Ce, sunt proastă? Am avut grijă de operaţiuni mai complicate decât asta, atunci când vieţile oamenilor erau în pericol. Lasă-mă. Hei, voi de-acolo!

Roarke o privi traversând camera, cu un mers de poliţist.

– Pe voi vă strig.

Se strecură între băiatul-cu-podiumul şi băiatul-cu-ghirlande înainte să înceapă vărsarea de sânge.

– Gura, le ordonă ea când cei doi încercară să se explice. Tu, cel cu chestiile astea strălucitoare, pune-le unde trebuie.

– Dar eu ...

– Ai avut un plan, iar planul a fost aprobat. Respectă-ţi planul şi nu mă mai supăra sau o să-ţi bag personal toate chestiile astea strălucitoare în fund. Şi tu. Înfipse un deget în pieptul celuilalt. Nu sta în calea lui, că altfel o să mai păstrez nişte chestii strălucitoare şi pentru tine. OK, tu, blonda înaltă cu florile...

– Poinsettia, o lămuri blonda cu un accent de New Jersey şi cu o voce atât de groasă, încât Eve ar fi putut traversa râul păşind pe ea. Trebuiau să fie cinci sute de flori, dar sunt numai patru sute nouăzeci şi şase, şi...

– Foarte bine. Termină de construit... ce dracu' e ăsta?

– Un copac de poinsettia, dar...

– Sigur că asta e. Dacă-ți mai trebuie patru flori, du-te și cumpără-le de la fabrica de poinsettia. Altfel te descurci cu câte ai. Și tu, cel de-acolo, cu luminile.

Roarke se legăna înainte și înapoi pe călcâie și se uita la ea cum trecea de la unul la altul. Unii dintre muncitori păreau puțin speriați după vizita lui Eve, dar ritmul lucrărilor creștea considerabil.

– Gata. Se întoarse către el, cu brațele încrucișate la piept. Vreo problemă?

– În afară de faptul că mă simt, în mod bizar, foarte excitat, niciuna. Cred că le-ai insuflat frica de Dumnezeu și că trebuie să fii recompensată cu o binemeritată pauză. O apucă cu mâna de un umăr. Vino. Hai să-ți iei o trufă.

– Cu ciocolată?

– Bineînțeles.

Peste câteva ore, cel puțin așa i se părea ei, ieși din baie. Se machiase cum putuse mai bine – ruj de buze și fard de ochi. Pe pat o aștepta ceea ce părea o bucată lunguiață de aur mat. Își zise că, dacă o punea pe ea, ar fi descoperit că era o rochie.

Bine măcar că nu era împopoțonată, gândi ea în timp ce-și plimba degetele peste material. Găsi și o pereche de pantofi asortați, asta dacă niște bretele subțiri cu niște tocuri și mai subțiri puteau fi numiți pantofi. Privi spre noptieră și descoperi că Roarke se gândise la toate. Pe ea se afla o cutie deschisă, iar diamantele – numai diamantele puteau sclipi așa, gândi ea, deși păreau a avea culoarea șampaniei – formau un cerc pe catifeaua neagră. Într-o altă cutie se afla o pereche de cercei, iar într-o alta, o brățară.

Ridică țesătura aurie, o studie și concluzionă că era

de genul în care nu trebuia decât să intri. Odată îmbrăcată, își culese pantofii – pe care nu avea să-i pună în picioare decât în momentul zero – și se îndreptă spre accesoriile de pe noptieră.

Brățara era prea largă, descoperi ea. Probabil o să-i cadă de pe mână și o să fie găsită de cineva, care-și va putea apoi cumpăra o insulă în sudul Pacificului.

– Nu ți-ai pus-o cum trebuie. Roarke o privea din cadrul ușii. Uite. Se îndreptă spre ea, îmbrăcat într-un elegant costum negru, și îi strecură brățara strălucitoare pe mână, până mai sus de cot. Îți dă un aer războinic, ți se potrivește.

Se dădu un pas în spate.

– Arăți ca o flacără. O flacără înaltă, aurie, în întunericul nopții.

Când Roarke o privea așa se emoționa întotdeauna, așa că se întoarse să se uite în oglindă. Rochia era subțire, și i se scurgea de pe sâni până peste glezne.

– Oare o să stea așa, n-o să cadă?

– Nu, nu până pleacă invitații.

Se aplecă și-i sărută ușor umărul gol. Apoi îi cuprinse talia cu brațul și amândoi priviră imaginea lor în oglindă.

– Al doilea Crăciun pe care-l petrecem împreună, spuse el. Am adunat ceva lucruri în cutia pentru amintiri pe care ne-au dăruit-o Mavis și Leonardo anul trecut.

– Așa e. Eve îi zâmbi și fu nevoită să recunoască în sinea ei că amândoi arătau foarte bine. Așa este. Poate că anul ăsta lucrurile vor fi mai liniștite și ne vom putea bucura mai mult, în loc să alergăm după un Moș Crăciun diabolic.

– Putem spera.

Comunicatorul din dormitor bipăi de două ori.

– Au sosit primii invitați. Pantofii?

– Da, bine. Se aplecă, îşi legă unul, apoi privi surprinsă bijuteria sclipitoare de pe bretele. Isuse, nu-mi spune că am diamante şi pe pantofi!

– Bine, n-o să-ţi spun. Pregăteşte-te, locotenente. Oaspeţii noştri nu întârzie.

Pantofi cu diamante. Roarke era nebun.

Nebunul ăsta ştia să dea o petrecere – trebuia să recunoască asta. Într-o oră sala de dans se umpluse de lume. Luminile sclipeau ameţitor, iar muzica invadase încăperea. Mesele erau pline cu mâncare, nu doar trufe. Aperitive cu caviar, pateuri, delicatese din toate colţurile lumii, probabil şi din afara ei.

Chelnerii erau la fel de eleganţi precum şampania pe care o serveau pe tăvi de argint. Nu se mai obosi să numere poinsettia, dar copacul arăta bine. De fapt arăta chiar nemaipomenit, ca şi brazii care erau şi mai luminoşi, şi mai coloraţi. Pădurea pe care o văzuse mai devreme devenise un tărâm de basm.

Da, chiar ştia să dea petreceri.

– Este extraordinar!

Mavis Freestone se apropie grăbită, cu burta ei de gravidă împinsă în faţă, şi se lovi de Eve înainte ca aceasta să se poată feri.

– Nimeni nu mai dă petreceri aşa grozave.

În seara asta avea părul argintiu şi purta o rochie roşie atât de largă, încât Eve se întrebă dacă nu cumva îi plesnise burta. Din cauza situaţiei sale, avea tocuri scurte şi groase, dar concepute în formă de brad de Crăciun.

Sprâncenele îi erau împodobite cu steluţe argintii. Eve nici nu voia să ştie cum reuşise acest lucru.

– Arăţi minunat. Roarke luă mâna lui Eve, privind spre gigantul roşu-argintiu care stătea alături de ea. Amândouă arătaţi minunat.

– Suntem pe ultima sută. Leonardo o mângâie pe Mavis pe spate.

– Aproape de termen. Ce-i asta? Luă trei feliuţe de pâine prăjită cu caviar de pe o tavă care trecea pe lângă ea, şi le ronţăi ca pe bomboane. Aşa că atunci când o să vină timpul o să facem sex zi şi noapte. Orgasmele provoacă travaliul. Iar ursuleţul meu ştie să-mi ofere orgasme.

Faţa lată şi maronie a lui Leonardo deveni roşie.

– Deci, sunteţi gata pentru cursuri?

Eve nu voia să vorbească despre asta, nu voia să se gândească acum la cursurile prenatale pe care ea şi Roarke şi le programaseră.

– Hei, uite-o pe Peabody. Cred că şi-a luat o trufă.

– Trufe? Ciocolată? Unde? Vorbim mai târziu.

– Ce fată deşteaptă, murmură Roarke. Ne scapă de prietena ta cea mai bună momind-o cu mâncare. Tocmai au sosit soţii Mira, adăugă el.

Înainte ca Eve să se poată opune, Roarke o conduse spre ei.

Va fi stânjenitor, Eve ştia asta. Relaţia dintre ea şi Mira era mai delicată după ciocnirile care avuseseră loc între ele în cazul Icove. Amândouă se străduiseră să menţină un calm aparent, dar din când în când mai existau resentimente, iar Eve le simţi când o descoperi pe Mira în mulţime.

– Am întârziat, am avut nişte probleme. Mira îl sărută pe Roarke pe obraz şi zâmbi spre Eve.

– Nimic grav, sper, spuse Roarke strângându-i mâna lui Dennis.

– Mi-am rătăcit cravata. Dennis îşi mângâie pieptul. Cravata lui era roşie cu nişte brazi verzi.

– De fapt, am ascuns-o.

Mira aruncă o privire spre soţul ei.

– Şi a fost găsită.

– Mie-mi place. Înfăţişarea lui Dennis Mira, cu ochii săi visători şi cu părul dezordonat, o impresionă pe Eve.

– E festivă.

– Uită-te la tine. Dennis o luă de mână, o împinse în spate şi-şi arcui sprâncenele. Eşti strălucitoare.

– Alegerea lui. Eve dădu din cap spre Roarke. O să scap de pantofi cu prima ocazie.

– Arătaţi minunat, amândoi. Şi totul este uimitor.

Mira, încântătoare ca întotdeauna, într-o rochie albastră, aruncă o privire prin sală. Îşi făcuse ceva la păr, observă Eve. Printre şuviţele blonde sclipeau nişte chestii mici şi strălucitoare.

– Hai să-ţi luăm ceva de băut. Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, un ospătar apăru lângă Roarke. Acesta luă de pe tavă un pahar de şampanie şi i-l oferi lui Mira.

– Şampanie, Dennis? Sau tu vrei ceva mai tare?

– O tărie? Nu pot să te refuz.

– Vino cu mine. Am ceva mai deosebit. Doamnelor...

O făcuse intenţionat, gândi Eve încordându-se. Nu se pricepea la discuţii politicoase, avea resurse limitate, iar pentru discuţii politicoase între patru ochi, rezervele sale erau goale.

Recurse la clişee.

– Deci, probabil, sunteţi deja gata de concediu.

– Cam aşa ceva. Voi?

– Nu ştiu, cred că da. Ascultă, mâncarea e...

– Am ceva pentru tine. Nu ţi l-am adus aici, speram să-ţi faci puţin timp să treci pe la mine, poate mâine, la o cafea.

– Eu...

– Vreau să redevenim prietene.

Ochii lui Mira, de un albastru discret, se înceţoşară.

– Îmi este dor de tine. Foarte tare.

– Să nu-ţi fie. Suntem prietene. Sau ceva mai complicat, gândi Eve, învelit în aparenţele prieteniei. Mâine am ceva de făcut, dar după aceea... Cred că o să vreau să vorbesc cu cineva despre asta. Cred că o să am nevoie să vorbesc cu cineva.

– E ceva serios. Mira atinse braţul lui Eve, şi tensiunea dintre ele dispăru. O să fiu acasă toată ziua.

6

În dimineaţa următoare, Eve se simţea mai bine decât anticipase. O dureau puţin picioarele pentru că nu găsise momentul oportun să scape de pantofi. Dar având în vedere că ajunsese în pat abia pe la patru dimineaţa, se simţea OK. Şi asta nu neapărat din cauză că avea două zile libere la rând, lucru destul de rar. Organizarea unei petreceri, găzduirea unei petreceri şi revenirea după petrecere nu însemnau zile libere pentru ea. Dar măcar nu avusese timp să se gândească la ziua de astăzi.

În orice caz, se simţea mai bine în haine obişnuite şi într-o pereche de ghete normale.

Îl găsi pe Roarke în birou, vorbind la căşti.

– E-n regulă. Ridică un deget, indicându-i că va termina în scurt timp. Te-aştept atunci. Da, da, sigur că da. Mersi.

Închise căştile şi zâmbi către Eve.

– Ei bine, pari mai odihnită.

– E aproape unsprezece.

– Într-adevăr. Cred că unii dintre oaspeţii noştri nu s-au dat încă jos din pat – dovada unei petreceri reuşite.

– Şi faptul că i-ai pus pe Peabody şi pe McNab într-una din limuzinele tale astfel încât Mavis şi Leonardo să-i poată duce acasă este o altă dovadă. Ce-a fost asta? De obicei nu vorbeşti la căşti din birou.

– Am avut ceva de vorbit cu Moş Crăciun.

– Sper că nu te-a apucat febra cadourilor.

Roarke zâmbi.

– Se pare că tu şi Mira vă înţelegeţi din nou bine.

Da, îl apucase febra cadourilor. Nu avea niciun sens să se opună.

– Da, ne înţelegem bine. Voia să trec pe la ea astăzi, şi cred că aşa o să fac. Îşi strecură mâinile în buzunare şi ridică din umeri. Poate că dacă stau de vorbă cu ea lucrurile or să se liniştească de la sine. Apropo, nu trebuie neapărat să vii cu mine la hotel. Asta dacă Trudy mai e încă acolo.

– Acum o oră încă mai era. Şi nu părea că are de gând să predea camera astăzi. O să vin cu tine.

– Dar e în regulă dacă...

– Vin cu tine, repetă el şi se ridică. Dacă vrei să stai de vorbă cu Mira, te las acolo după aceea. Apoi o să vin să te iau sau o să trimit o maşină după tine, poate mergem undeva să mâncăm. Eşti pregătită?

Nu avea sens să se opună, hotărî ea. Mai bine-şi păstra energia pentru întâlnirea cu Trudy.

– Mai pregătită decât atât nici că se poate. Îşi îndreptă spatele, îl cuprinse în braţe şi-l strânse. În caz că mă enervez mai târziu, mă iau cu altele şi uit să-ţi mulţumesc.

– Am notat.

Era un hotel ieftin. Eve remarcă acest lucru studiind faţada clădirii. Nu avea parcare, aşa că Roarke plătise o sumă exagerată într-o parcare privată aflată la un cvartal

distanţă. Dar maşina lui valora, probabil, mai mult decât clădirea care adăpostea hotelul şi un magazin de suveniruri numit *Tokens on Ten.*

Hotelul nu avea portar, iar recepţia părea un alcov mai mare cu o tejghea. În spatele tejghelei şi al ecranului de securitate se afla un funcţionar-droid cu înfăţişarea unui bărbat chelbos de vreo patruzeci de ani.

Purta un tricou alb, cam vechi, şi etala cea mai plictisită expresie pe care o poate avea un droid.

– Vă cazaţi? Aveţi bagaje?

– Nu ne cazăm. Nu avem bagaje. Dar fii atent la asta. Eve îşi scoase insigna.

Expresia droidului deveni din plictisită suferindă.

– Au existat reclamaţii? Nimeni nu a depus vreo reclamaţie la mine. Avem toate autorizaţiile în regulă.

– Trebuie să vorbesc cu unul dintre oaspeţii tăi. Lombard, Trudy.

– Oh. Se întoarse spre computer. Doamna Lombard a cerut să fie înregistrată cu interdicţia *„Nu deranjaţi"*. Încă nu a ridicat această interdicţie.

Eve continuă să-l privească în ochi, bătând cu degetele în insignă.

– Da, mă rog... Stă la patru-cincisprezece. Vreţi să o sun, să vă anunţ?

– Putem găsi camera şi singuri.

Privi cu neîncredere singurul lift din clădire, dar picioarele o dureau încă de la pantofii cu diamante.

– S-a stricat activarea vocală, strigă droidul de după tejghea. Trebuie să selectaţi etajul manual.

Eve intră şi apăsă pe patru.

– Dacă se blochează ne puteţi scoate de-aici, da?

– Nu-ţi face griji.

Roarke o luă de mână.

– Priveşte-o şi pe ea aşa cum te-ai uitat la recepţioner, şi totul o să fie bine.

– Cum m-am uitat la recepţioner?

– L-ai privit ca pe un nimic.

Roarke îi luă mâinile şi i le sărută, în timp ce liftul urca spre etajul patru. Droidul nu-i observase încordarea, gândi Roarke, şi se îndoia că Trudy va fi în stare să facă asta. Dar Eve era încordată.

– Mergem la cumpărături după ce o vizitezi pe Mira?

– Ţi-ai pierdut minţile?

– Nu, serios. Mergem pe Strada Cinci, admirăm decoraţiunile şi ne uităm la patinatori. Ca nişte adevăraţi newyorkezi.

Eve fu pe punctul de a obiecta că niciun newyorkez sănătos la minte nu s-ar duce pe Strada Cinci în weekendul dinaintea Crăciunului, cu atât mai puţin la plimbare, dar brusc avu impresia că era o idee bună.

– Sigur. De ce nu?

Uşile liftului se deschiseră. Holul era îngust, dar curat. Căruciorul cameristei se afla în faţa apartamentului patru-doisprezece, iar o femeie – rotunjoară, blondă, douăzeci şi ceva de ani – bătea încet în uşa de la patru-cincisprezece.

– Haide, mama Tru. Femeia avea o voce foarte blândă. Bătând din nou în uşă, îşi schimba greutatea de pe un picior pe celălalt. Purta papuci de casă la fel de albaştri ca pantalonii. Ne facem griji pentru tine. Deschide uşa. Bobby o să ne ducă la masă.

Privi peste umăr, cu nişte ochi tot albaştri, şi zâmbi stânjenită spre Eve şi Roarke.

– Bună dimineaţa. Sau bună ziua deja.

– Nu răspunde?

Femeia clipi spre Eve.

– Nu. E soacră-mea. Ieri nu se simţea prea bine. Îmi pare rău, am făcut gălăgie şi v-am deranjat?

– Eu sunt Dallas. Locotenent Eve. Probabil ai auzit de mine.

– Tu eşti Eve! Îşi duse mâinile la piept şi se lumină la faţă. Eve. Oh, mă bucur că eşti aici. Acum o să se simtă mai bine. Sunt foarte bucuroasă să te cunosc. Eu sunt Zana. Zana Lombard. Soţia lui Bobby. Oh, Doamne, şi nu sunt aranjată aşa cum aş fi vrut să fiu atunci când te cunosc.

Îşi aranjă grăbită părul, care-i căzu în valuri moi şi lucioase.

– Arăţi exact ca la televizor. Mama Tru mi-a pus interviul ăla de câteva ori. Sunt atât de îngrijorată, încât nici nu te-am recunoscut. Isuse, deci într-un fel suntem surori?

Se îndreptă spre Eve, cu intenţia de a o îmbrăţişa, dar aceasta se feri.

– Nu, nu suntem deloc.

De data asta în uşă bătu Eve, tare, cu pumnul.

– Lombard, sunt Dallas. Deschide.

Zana îşi muşcă buzele şi se jucă nervoasă cu lănţişorul auriu de la gât.

– Poate ar trebui să-l chem pe Bobby. Noi stăm în capătul holului. Mă duc să-l chem.

– Mai lasă-ne o clipă, sugeră Roarke, şi o trase uşor înapoi. Eu sunt soţul ei.

– Oh, Doamne, sigur că tu eşti. Acum te recunosc. Chiar te recunosc. Dar sunt foarte nedumerită. Încep să cred că ceva nu e-n regulă. Ştiu că mama Tru a fost să o vadă pe Eve – pe locotenent – dar nouă nu ne-a spus nimic despre asta. A fost foarte supărată. Şi ieri... Nu ştiu ce se întâmplă. Nu-mi place când toată lumea e supărată.

– Atunci e cazul să pleci undeva departe, spuse Eve. Scutură din cap spre Roarke, apoi făcu un semn spre camerista care trăgea cu ochiul de după uşa deschisă a apartamentului patru-doisprezece. Deschide, ordonă ea, arătându-şi insigna.

– Nu am voie să fac asta fără permisiunea celor de la recepţie.

– Vezi asta? Eve flutură insigna. Ţine loc de permisiune. Deschide uşa sau o sparg. Alege.

– O deschid, o deschid. Camerista se grăbi în direcţia lor, scoţând mănunchiul de chei din buzunar. Ştiţi, unora le place să doarmă până târziu duminica.

După ce descuie, Eve o dădu într-o parte.

– Intru.

Trudy nu dormea. Nu în poziţia aceea, întinsă pe podea, cu cămaşa de noapte ridicată şi cu capul într-o baltă de sânge închegat.

Surprinsă de faptul că nu simţea nimic, Eve îşi scoase cu un gest automat reportofonul din buzunar, îl prinse pe reverul hainei şi îl activă.

– Dallas, locotenent Eve, începu ea, în timp ce Zana se foia în jurul ei.

– Ce s-a întâmplat? Ce...

Vocea i se frânse, iar primul strigăt izbucni înainte ca Eve să o poată da la o parte. În secunda următoare camerista începu şi ea să ţipe, într-o stranie armonie isterică.

– Linişte. Gura! Roarke!

– Minunat! Doamnelor...

O prinse pe Zana înainte să cadă pe podea în timp ce camerista fugea spre scări cu viteza unei gazele. Uşile începură să se deschidă de-a lungul coridorului.

– Poliţia.

Eve se întoarse şi ridică insigna la vedere.

– Întoarceţi-vă în camerele voastre, vă rog.

Se ciupi de nas.

– N-am trusa de teren.

– Am eu una în maşină, spuse Roarke, aşezând-o pe Zana pe mocheta din hol. Bine că au pus câte una în fiecare maşină, căci lucrurile de genul ăsta se întâmplă tot mai frecvent.

– Trebuie să mi-o aduci. Îmi pare rău. Las-o pe Zana acolo.

Îşi scoase comunicatorul.

– Ce se întâmplă aici?

Eve nu l-ar fi recunoscut. De ce ar fi făcut-o? Apăruse în viaţa ei pentru scurt timp, cu mulţi ani în urmă, însă văzându-l cum păleşte zărind-o pe femeia întinsă pe jos în hol, îşi dădu seama că bărbatul care ieşise grăbit din camera din capătul holului era Bobby Lombard.

Eve închise uşa apartamentului patru-cincisprezece şi aşteptă.

– Zana! Dumnezeule, Zana!

– A leşinat. Asta-i tot. O să-şi revină.

Bărbatul îngenunchease lângă Zana, bătând-o uşor pe mână, aşa cum fac oamenii când se simt neajutoraţi.

Era vânjos, în felul în care arată jucătorii de fotbal, gândi ea. Puternic. Avea părul de culoarea fânului, tuns scurt. Era ud, iar Eve simţi mirosul specific săpunurilor de hotel. Nu se încheiase bine la cămaşă.

Îşi mai aminti ceva. Bobby îi aducea mâncare pe furiş. Uitase asta, la fel cum îl uitase şi pe el. Totuşi, uneori, când era pedepsită, Bobby îi aducea pe ascuns sandvici-uri sau biscuiţi.

El era bucuria şi mândria mamei sale, şi scăpase de multe pedepse.

Nu fuseseră prieteni. Nu, nu fuseseră prieteni, dar se purtase bine cu ea.

Se ghemui şi-i puse o mână pe umăr.

– Bobby.

– Ce e? Cine...

Avea chipul pătrățos și ochii de culoarea blugilor decolorați de spălat. Eve văzu cum expresia de confuzie îi dispare de pe chip.

– Doamne, Eve, nu-i așa? Mama o să fie atât de bucuroasă! Zana, revino-ți, draga mea. Am băut foarte mult azi-noapte. Poate că a... Zana, iubito?

– Bobby...

Ușile liftului se deschiseră iar droidul de la recepție porni grăbit în direcția lor.

– Ce s-a întâmplat? Cine...

– Liniște, i-o tăie Eve. Să nu scoți un cuvânt. Bobby, uită-te la mine. Mama ta e înăuntru. E moartă.

– Ce? Nu, nu se poate. Probabil, e doar deprimată. Își plânge întruna de milă de vineri seară.

– Bobby, mama ta a murit. Trebuie să o iei pe Zana, să o duci în cameră și să stați acolo până vin să vorbesc cu voi.

– Nu! Zana gemu, dar acum o privea pe Eve, iar respirația lui Bobby deveni neregulată. Nu. Nu. Știu că ești supărată pe ea. Știu că, probabil, nu te bucuri că se află aici. Eu am încercat să o conving de asta. Dar nu înseamnă că trebuie să-mi spui așa ceva.

– Bobby? Zana încercă să se ridice în picioare. Bobby, cred că am... Oh, Doamne. Dumnezeule. Mama Tru! Bobby.

Îl cuprinse în brațe și începu să plângă.

– Du-o înapoi în cameră, Bobby. Știi ce meserie am? Atunci știi că o să mă ocup eu de asta. Îmi pare rău, dar trebuie să te întorci în camera ta și să mă aștepți acolo.

– Ce s-a întâmplat? Ochii i se umplură de lacrimi. I s-a făcut rău? Nu înțeleg. Vreau să o văd pe mama.

Eve se ridică în picioare. Uneori nu existau alternative.

– Ea nu trebuie să mai vadă asta o dată, spuse ea arătând cu capul spre Zana.

Când Bobby îngropă fața Zanei în umărul lui, Eve deschise ușa pentru ca Bobby să poată privi înăuntru.

– Sânge. Sânge! Se ridică, cu soția lui în brațe, și o privi pe Eve. Tu ai făcut asta?

– Nu. Eu abia acum am ajuns aici. O să-mi fac datoria și o să aflu ce s-a întâmplat și cine a ucis-o. Tu trebuie să te duci în cameră și să mă aștepți acolo.

– Nu trebuia să venim aici. Eu i-am spus. Începu să plângă și, alături de soția sa, se îndreptă spre camera lui.

Eve se întoarse.

– Se pare că ar fi trebuit să te asculte.

Privi spre liftul care tocmai se oprea. Unul dintre cei doi polițiști care răspunseseră la apel îi era suficient de familiar ca să-i facă un semn cu capul.

– Bilkey?

– Cum stau lucrurile?

– Nu foarte bine pentru ea. Făcu un semn din cap spre ușa întredeschisă. Trebuie să stai pe-aici. Trusa mea e pe drum. Am venit aici din motive personale, așa că... Nu-i plăcea să spună „soțul meu" când era de serviciu, dar cum altfel i-ar fi putut spune? Soțul meu s-a dus la mașină după ea. Am chemat-o pe partenera mea. Fiul și nora victimei se află în capătul holului, în camera patru-douăzeci. Eu le-am spus să stea acolo. Puteți să începeți să discutați cu restul locatarilor când...

Se întrerupse când liftul opri din nou la etaj.

– Iată și trusa mea, spuse Eve în timp ce Roarke ieșea din lift. Puteți începe. Victima este Lombard, Trudy, din Texas.

Luă trusa de la Roarke, o deschise şi scoase o cutie *Seal-It.*

– Te-ai întors repede. Îşi unse mâinile şi ghetele. Poţi s-o spui, ca să n-o spun eu. Nu trebuie să stai aici.

– Şi ca să pot spune că am spus-o, o să spun că te-aştept. Vrei să te-ajut?

Privi cutia de *Seal-It* cu un uşor dezgust.

– Mai bine nu, cel puţin nu înăuntru. Dacă se apropie cineva, aruncă-le o privire cruntă şi spune-le să treacă mai departe.

– Visul meu din copilărie.

Această remarcă reuşi să o facă să zâmbească înainte să intre în cameră.

Era o cameră standard, adică primitoare. Culori terne, spălăcite, câteva poze ieftine în rame şi mai ieftine atârnau pe pereţi. Exista o chicinetă minusculă, în care se afla un AutoChef, un minifrigider şi o chiuvetă de dimensiunile unei nuci. Un ecran mic se afla pe perete, vizavi de pat, ale cărui aşternuturi mototolite aveau un model deosebit de urât, cu frunze verzi şi flori roşii.

Mocheta era verde, subţire şi marcată cu câteva arsuri de ţigară. Absorbise o parte din sânge.

Camera avea o singură fereastră, cu draperiile verzi, trase, şi o baie îngustă pe a cărei tăviţă erau înghesuite diverse creme şi loţiuni de faţă şi de corp, medicamente, produse pentru păr. Prosoapele se aflau pe podea. Eve numără un prosop de baie, unul de faţă şi două prosoape de mâini.

Pe toaletă – o mobilă puţin mai rezistentă decât cartonul, cu o oglindă deasupra – se afla o lumânare, un suport rotund, o pereche de cercei din perle false, o brăţară elegantă şi un colier de perle care ar fi putut fi veritabile.

Eve studie camera, înregistră obiectele, apoi îşi îndreptă atenţia asupra trupului care zăcea între pat şi un fotoliu roşu, uzat. Cadavrul avea faţa întoarsă spre ea şi ochii daţi peste cap. Sângele cursese şi se uscase pe pielea şi pe părul de pe tâmple, din ceea ce Eve descoperi a fi lovitura fatală, în ceafă.

Trudy purta inele – un trio de cercuri de argint pe o mână, o piatră albastră într-o montură de aur pe cealaltă. Cămaşa de noapte era dintr-un bumbac de bună calitate, alb ca zăpada în zonele în care nu fusese pătat de sânge. Era ridicată până la coapse, descoperind astfel vânătăile de pe ambele picioare. Pe partea stângă a feţei se vedea o vânătaie.

Pentru dosar, îşi scoase din trusă *Identi-padul.*

– Victima a fost identificată ca fiind Lombard Trudy. Sex feminin. Caucaziană. Vârsta cincizeci şi opt. Cadavrul a fost descoperit de investigator Dallas, locotenent Eve, în această locaţie. Victima prezintă leziuni pe coapse şi pe faţă.

Şi asta nu e tot, gândi Eve, continuând.

– Cauza morţii pare a fi o fractură craniană cauzată de multiple lovituri în ceafă. Lângă cadavru nu se află nicio armă. Îşi scoase ceasul. Ora decesului este unu şi jumătate, în această dimineaţă.

O parte din ea se bucură de această observaţie. În acel moment ea şi Roarke se aflaseră la domiciliul lor, înconjuraţi de o mulţime de oameni.

– Examinarea rănilor relevă faptul că au fost provocate cu un obiect bont. Nu există urme de agresiune sexuală. Victima poartă câteva inele, iar pe noptieră se află bijuterii la vedere. Jaful este puţin probabil. Nu există urme de luptă. Nu există răni defensive. Camera este ordonată. Patul prezintă dovezi că s-a dormit în el, murmură ea, studiind din nou aşternuturile. Deci de ce se află victima tocmai aici?

Eve se ridică, se îndreptă spre fereastră şi dădu draperiile într-o parte. Geamul era deschis pe jumătate.

– Fereastra este deschisă, iar scara de incendiu uşor accesibilă. E posibil ca făptaşul să fi folosit această cale de acces.

Se întoarse şi privi din nou camera.

– Dar victima nu se îndrepta spre uşă. Cineva intră pe fereastra ta, ai timp să te dai jos din pat şi să fugi – spre uşă, poate spre baie. Dar ea nu a făcut acest lucru. Când a căzut, stătea cu faţa spre geam. Poate că autorul avea vreo armă. A trezit-o şi i-a poruncit să se dea jos din pat. Îşi dorea o lovitură rapidă. Şi totuşi nu a luat această frumoasă brăţară. O agresează – nimeni nu aude nimic sau cel puţin nu raportează – apoi o ucide şi pleacă? Nu, nu s-a petrecut aşa. Din contră.

Scutură din cap şi o studie din nou pe Trudy.

– Leziunile de pe faţă şi de pe corp sunt mai vechi, cu cel puţin câteva ore. Medicul legist va verifica acest lucru. În ce te-ai băgat, Trudy? Ce puneai la cale?

Auzi vocea lui Peabody în hol şi ghetele acesteia scârţâind pe podea.

– Peabody, detectiv Delia, ajunsă la locul faptei. Ai reportofonul pornit, Peabody?

– Da.

– Verifică dulapul, vezi dacă găseşti comunicatorul de buzunar al victimei. O să vreau înregistrările de la comunicatorul din cameră.

– Mă ocup imediat. Se apropie de cadavru. Lovitură în ceafă. Corp contondent. Clasic. Ridică privirea şi o întâlni pe a Evei. Momentul morţii?

– Unu şi jumătate azi-dimineaţă.

Eve remarcă uşurarea pe chipul lui Peabody.

– Agresiune sexuală? întrebă Peabody întorcându-se spre dulap.

– Nu există probe în acest sens.

– Furt?

– Posibil ca ucigaşul să fi căutat ceva anume, dar nu l-au interesat bijuteriile de pe noptieră şi o brăţară destul de valoroasă.

– Sau banii, adăugă Peabody, ridicând o geantă voluminoasă. Portofelul se află aici. Câteva cărţi de credit şi nişte numerar. Nici urmă de comunicator personal sau palm-top. În dulap mai sunt două sacoşe de cumpărături de dimensiuni considerabile.

– Mai caută.

Eve intră în baie. Criminaliştii vor cerceta camera centimetru cu centimetru, dar ea putea observa destul de multe şi fără instrumentele lor magice.

Din nefericire, cunoştea destul de bine produsele de păr şi loţiunile de faţă şi corp. Înspăimântătoarea şi temuta Trina părea că are de gând să o chinuiască cu toate acestea la fiecare câteva săptămâni.

Se părea că Trudy le folosea din plin. Aprecie că pe tăviţa din baie se aflau cosmetice în valoare de vreo două mii de dolari.

Prosoapele erau încă umede, observă Eve. De fapt, unicul prosop de faţă era leoarcă. Privi spre cadă. Putea să parieze că echipa de criminalişti va găsi urme de produse de baie în cadă şi urme de produse cosmetice pe prosop.

Deci unde se aflau prosoapele de baie şi de mâini care lipseau? Ar fi trebuit să găsească câte două din fiecare.

Trudy făcuse baie. Îşi aminti că femeii îi plăcea nespus să petreacă mult timp în cadă. Nu trebuia să o deran-

jezi în acele momente decât pentru un motiv cu adevărat serios, altfel riscai să fii pedepsit.

A fost bătută ieri sau cândva după vineri seara. S-a încuiat în cameră, a făcut o baie, a luat nişte pastile. Lui Trudy îi plăceau şi pastilele, îşi aminti Eve.

Mă ajută să mă relaxez.

De ce nu îi lăsase pe Bobby şi pe Zana să o îngrijească? Ăsta era încă un lucru care-i plăcea mult.

Ai putea măcar să-mi aduci ceva rece de băut.

Dacă tot nu eşti bun de nimic, cred că poţi să-mi aduci o ceaşcă de cafea şi o bucată de prăjitură.

Eşti cea mai leneşă fiinţă bipedă. Mişcă-ţi fundul ăla slăbănog şi fă puţină curăţenie.

Eve respiră adânc, încercând să se calmeze. Dacă Trudy suferise în singurătate, probabil că avusese un motiv întemeiat.

– Dallas?

– Da.

– Niciun comunicator. Peabody stătea în uşa băii. Alţi bani în ambalajul securizat. Alte bijuterii în punguţe, ascunse printre haine. Câteva apeluri, date şi primite, de la fiul sau nora sa. Câteva apeluri interne, în cadrul hotelului. Cutii de analgezice pe noptiera de lângă pat.

– Da, le-am văzut. Hai în bucătărie, să vedem dacă putem stabili când a mâncat ultima oară.

– Nu sparge nimeni un apartament şi nici nu comite o crimă pentru un comunicator.

– Depinde ce conţine comunicatorul, nu?

Eve se apropie de AutoChef, şi apăsă pe *replay*.

– Supă de pui, aseară după ora opt. Mâncare chinezească pe la miezul nopţii. Multe cafele până la şapte dimineaţa. Deschise frigiderul. Vin de calitate – cam un pahar şi jumătate rămas în sticlă. Lapte, suc – ambele

cutii deschise – şi una de un litru, băută pe jumătate, de ciocolată fără lapte.

Privi spre chiuvetă şi bufet.

– Şi totuşi nu e niciun vas, niciun pahar sau o lingură murdară.

– Era ordonată?

– Era leneşă, dar poate că a fost atât de plictisită încât a început să strângă în urma ei.

Auzi echipa de criminalişti sosind, şi mai zăbovi un minut.

– Uşa e încuiată din interior.

De două ori, îşi aminti ea momentul în care camerista descuiase uşa.

– Ucigaşul a ieşit pe fereastră. Probabil că pe acolo a şi intrat. Hotelurile de genul ăsta nu sunt foarte bine antifonate. Mă întreb de ce n-a ţipat să trezească toţi turiştii.

Ieşi, văzu echipa de criminalişti şi pe medicul-şef legist, Morris.

Îşi aminti că acesta purtase la petrecere un costum de un albastru strălucitor. Părul lui negru şi lung fusese împletit în codiţe. La un moment dat se suise pe scenă alături de trupă şi cântase la saxofon. Eve descoperise atunci că talentele lui nu se limitau la descifrarea misterelor cadavrelor.

Acum purta o pereche de pantaloni comozi şi un sveter, iar părul îi era prins la spate într-o coadă lungă. Ochii săi oblici scrutară holul şi o descoperiră.

– Te-ai gândit aşa, vreodată, măcar ca idee, să-ţi iei liber duminica?

– Aşa am intenţionat. Îl trase într-o parte. Îmi pare rău că a trebuit să te chem. Mai ales că ştiu că astăzi te-ai trezit târziu.

– Foarte târziu. De fapt, abia ajunsesem acasă când

m-ai chemat. Eram în pat, adăugă el cu un zâmbet vag. Dar nu într-al meu.

– Oh. Mă rog. Uite care-i treaba. O cunosc.

– Îmi pare rău. Dallas, îmi pare foarte rău.

– Am spus că o cunosc, nu că am omorât-o. Dimpotrivă. Trebuie să verifici ora exactă a decesului. Vreau să fiu sigură că concluziile tale se potrivesc cu ale mele. Şi vreau să ştiu, cu cea mai mare precizie posibilă, când a suferit celelalte leziuni pe care o să le descoperi.

– Desigur. Pot să întreb...

– Locotenente, îmi cer scuze că te întrerup. Bilkey apăruse lângă ea. Fiul victimei devine neliniştit.

– Spune-i că ajung la el în cinci minute.

– Nicio problemă. N-am aflat nimic până acum. Ca să ştii, două camere de pe acest etaj au fost predate azi-dimineaţă. Le-am luat numele. Camera de alături a fost rezervată, dar solicitantul nu a apărut. A sunat aseară pe la ora şase să anuleze rezervarea. I-am luat numele dacă ai nevoie de el. Vrei să-ţi aduc înregistrările camerelor de securitate?

– Da. Ai făcut treabă bună, Bilkey.

– Şi toate astea într-o singură zi.

Eve se întoarse spre Morris.

– Nu vreau să intru în amănunte acum şi aici. Vreau doar să-mi confirmi ora decesului. Trebuie să mă duc la rudele victimei, în capătul holului. O să te pun la curent după ce întocmeşti raportul. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai proceda cu confidenţialitate.

– Atunci aşa o să fac.

Mulţumind cu un gest al capului, Eve îi făcu un semn lui Peabody.

– O să iasă urât, spuse ea mergând de-a lungul holului.

– Vrei să-i separ?

– Nu. Cel puţin nu încă. Să vedem cum merge.

Îşi făcu curaj şi bătu în uşă.

7

Ciudat, gândi Eve, cât de puţine îşi amintea despre el. Şi era primul copil apropiat de vârsta ei pe care-l cunoscuse.

Locuiseră în aceeaşi casă timp de câteva luni şi trecuse prin multe experienţe. Prima oară când locuise într-o casă sau când petrecuse mai multe nopţi la rând în acelaşi loc. Prima oară când se aflase lângă un alt copil. Prima dată când nu fusese bătută sau violată.

Îşi aducea vag aminte de înfăţişarea lui – părul blond-deschis, tăiat scurt, faţa mare, aproape dolofană.

El era timid, iar ea era înspăimântată. Poate de aceea nu se crease o legătură între ei.

Iată-i acum, într-o cameră obişnuită de hotel, cu moartea şi suferinţa plutind în aer.

– Îmi pare rău, Bobby. Îmi pare rău de ce s-a întâmplat.

– Nu ştiu ce s-a întâmplat. Avea o privire rătăcită şi strângea în neştire mâna Zanei care şedea pe pat, alături de el. Nimeni nu ne spune nimic. Mama mea... mama mea.

– Ştii de ce a venit la New York?

– Desigur. Zana scânci, iar Bobby îi dădu drumul la mână ca să-şi poată trece braţul în jurul umerilor ei. Voia să te vadă. Şi nu am mai avut o vacanţă de ceva timp. Era foarte emoţionată de călătoria la New York. Nu mai fusesem niciodată aici. Urma să te vadă pe tine şi să facă

cumpărăturile pentru Crăciun. Oh, Doamne. Își lăsă capul pe umărul soției sale, apoi și-l cuprinse în palme. Cum i s-a putut întâmpla așa ceva? Cine i-ar fi putut face asta?

– Știi dacă o urmărea cineva? A amenințat-o cineva?

– Nu. Nu. Nu.

– Ei bine... Zana își mușcă buza, apoi se strâmbă.

– Știi tu pe cineva? o întrebă Eve.

– Eu, mă rog, e vorba doar despre dușmănia dintre ea și doamna Dillman, vecina de alături. Își șterse lacrimile. Nepotul doamnei Dillman vine mereu și se plimbă prin curte cu un cățel. Mama Tru și doamna Dillman s-au certat de câteva ori pe tema asta, iar doamna Dillman a spus că ar vrea s-o plesnească pe mama Tru.

– Zana. Bobby se frecă la ochi. Nu la asta s-a referit Eve.

– Nu? Probabil că nu. Îmi pare rău. Voiam doar să ajut.

– Ce-ați făcut la New York? întrebă Eve.

Zana privi spre Bobby, așteptând să răspundă la întrebare, dar acesta continuă să stea cu capul în palme.

– Ei bine, ne-am cazat. Asta era miercuri, și am fost la plimbare, am făcut niște cumpărături, și apoi ne-am dus să vedem spectacolul de la Radio City. Bobby a luat biletele de la un vânzător ambulant. Au fost îngrozitor de scumpe.

În general, așa sunt biletele la negru, gândi Eve.

– A fost nemaipomenit. Nu am mai văzut niciodată ceva atât de frumos. Mama Tru s-a plâns că nu avem locuri bune, dar mie mi se părea că erau. Și după aceea am mers la un restaurant italienesc. A fost frumos. Ne-am întors la hotel relativ devreme, pentru că fusese o zi cu adevărat obositoare.

În timp ce vorbea, începu să-l mângâie pe Bobby pe spate. Inelul de logodnă sclipea discret în lumina slabă.

– A doua zi dimineață am luat micul dejun într-o cafenea, iar mama Tru ne-a spus că se duce să te vadă și că voia să meargă mai întâi singură. Așa că eu și Bobby am fost la Empire State Building, pentru că mama Tru, oricum, nu voia să stea la cozile de-acolo și...

– Ați făcut pe turiștii, o întrerupse Eve înainte ca Zana să apuce să intre în detalii. Ați văzut pe cineva cunoscut?

– Nu. Deși era foarte probabil. Am senzația că zilele astea în New York se află toată lumea de pe planetă.

– Cât timp a stat singură, în ziua aia?

– Hmm. Zana reîncepu să-și muște buza, încruntându-se îngândurată. Nu știu cu certitudine, pentru că eu și Bobby ne-am întors abia pe la patru. Era deja aici. Părea puțin supărată.

Zana privi din nou spre Bobby, îl apucă de mână și-l strânse.

– Cred că întâlnirea cu tine nu a mers atât de bine precum spera, și era puțin supărată și nervoasă când s-a întors.

– Era furioasă, zise Bobby. Poți să spui asta, Zana. Nu credea că o s-o alungi și s-a simțit jignită că ai reacționat așa. Mama poate fi dificilă uneori.

– I-ai rănit sentimentele, asta-i tot, se smiorcăi Zana, trecându-și palma peste coapsă. Bobby a încercat să o consoleze, așa cum face mereu. A scos-o în oraș, i-a cumpărat o pereche de cercei și apoi am fost tocmai în centru, la un restaurant elegant. După asta s-a simțit mai bine.

– A doua zi a ieșit singură în oraș, spuse Eve, iar pe chipul lui Bobby se putea citi mirarea.

– Așa este. A venit din nou la tine? Eu am sfătuit-o s-o lase baltă, cel puțin pentru o vreme. Nu a venit cu noi la micul dejun, a spus că avea de gând să mai lenevească și să iasă apoi la cumpărături. Asta o face întotdeauna

fericită. În seara aceea aveam rezervări pentru cină, dar a spus că n-are chef să iasă. A zis că e obosită şi că o să mănânce ceva în cameră. Nu părea în apele ei.

– Dar cum arăta?

– Nu ştiu. Era în camera ei. Când am văzut că nu răspunde la comunicatorul din cameră am sunat-o pe cel personal, dar oprise semnalul video. Mi-a spus că era în baie. N-am mai văzut-o de vineri dimineaţă.

– Dar sâmbătă?

– A sunat la noi, cred că pe la ora nouă. Zana, tu ai vorbit cu ea.

– Aşa e. Avea din nou semnalul video oprit. Ne-a spus să ne vedem de treabă. Voia să fie singură. Adevărul este că mi s-a părut îmbufnată şi am încercat s-o conving să vină cu noi. Voiam să mergem cu un tramvai suspendat, cumpărasem un bilet şi pentru ea, dar a refuzat. Nu se simţea prea bine. Mi-am dat seama că era supărată – nu aşa ţi-am spus, Bobby? „Mama ta e cam nervoasă, mi-am dat seama după voce." Dar am lăsat-o în pace şi am plecat. Iar aseară... spune tu, Bobby.

– Nu mi-a deschis uşa. Începusem să devin şi eu uşor nervos. A spus că se simte bine, dar că vrea să rămână în continuare în cameră să se uite la televizor. Noi doi am fost la cină.

– Am avut o cină minunată, şi şampanie. Şi apoi... Îi aruncă lui Bobby o privire din care Eve înţelese că cei doi petrecuseră puţin când se întorseseră în cameră. Ei bine, am dormit până mai târziu azi-dimineaţă. Am încercat să o sun, dar nu răspundea la comunicator. În cele din urmă, când Bobby s-a dus la duş, mi-am spus „O să mă duc să bat la uşă până-mi deschide. O s-o oblig să..."

Se întrerupse, acoperindu-şi gura cu palma.

– Şi în tot acest timp...

– Aţi văzut sau aţi auzit ceva azi-noapte? Ceva neobişnuit?

Bobby oftă.

– E mult zgomot aici, chiar şi cu ferestrele închise. Şi băusem o sticlă de şampanie. Când ne-am întors în cameră am pus nişte muzică şi n-am mai oprit-o. Încă mai mergea când m-am trezit azi-dimineaţă. Iar noi... am făcut dragoste aseară când ne-am întors în cameră şi azi-dimineaţă când ne-am trezit.

În timp ce vorbea se înroşi la faţă.

– Sincer să fiu, mama mă cam enervase. Ea a insistat să venim aici. Nu a vrut să te sune înainte, deşi am tot încercat s-o conving să facă asta. Şi apoi s-a închis în camera ei – bosumflată, bănuiesc, pentru că tu nu te-ai comportat aşa cum ar fi vrut ea. Nu voiam ca asta să strice excursia Zanei.

– Oh, iubitule.

– Mi-am spus:„Bine, dacă vrea să bocească în cameră, n-are decât să stea acolo până luni când plecăm. Eu o să mă distrez cu soţia mea." La dracu'. La dracu', repetă el, apoi o cuprinse pe Zana cu un braţ. Nu-mi imaginez de ce i-ar face cineva aşa ceva. Nu înţeleg. Oare ei... oare ea era...

Eve cunoştea acest ton, cunoştea privirea din ochii supravieţuitorului.

– Nu a fost violată. Avea obiecte de valoare la ea?

– Nu-şi luase cu ea prea multe bijuterii. Spunea că atrag nenorociri, deşi îi plăcea să le poarte, zise Zana.

– Văd că aveţi ferestrele închise şi încuiate.

Bobby privi spre ele.

– E multă gălăgie, spuse el absent, iar scara de incendiu este aproape, aşa că oricine ar putea... Aşa au intrat? Pe fereastră? I-am spus să o ţină încuiată. I-am spus.

– Încă nu am stabilit. O să mă ocup de asta, Bobby.

O să fac tot ce-mi stă în putință. Dacă vreți vreunul dintre voi să vorbiți cu mine, mă puteți găsi la sediu.

– Acum ce facem? Ce putem face?

– Așteptați, și mă lăsați să-mi fac meseria. Trebuie să rămâneți în New York cel puțin pentru următoarele câteva zile.

– Da, bine. O să... O să iau legătura cu partenerul meu și o să-i spun – o să-i povestesc ce s-a întâmplat.

– Cu ce te ocupi?

– Imobiliare. Vând proprietăți imobiliare. Eve? Ar trebui să mă duc la ea? Ar trebui să merg cu ea acum?

Asta nu mai ajută pe nimeni, gândi Eve. El, așa îndurerat cum era, nu ar fi reușit decât să-i încurce pe polițiști.

– De ce nu te liniștești? Nu mai poți face nimic. Acum se ocupă oamenii noștri de ea. O să vă anunț când aflăm ceva.

Bobby se ridică în picioare.

– Oare aș fi putut face ceva? Dacă l-aș fi pus pe administrator să deschidă ușa aseară sau azi-dimineață, oare s-ar fi schimbat ceva?

În acel moment, Eve putea face singurul lucru care i-ar mai fi ușurat suferința lui Bobby.

– N-ar fi contat, zise ea.

Eve și Peabody ieșiră din încăpere.

– Ce crezi? întrebă Eve.

– Pare un tip cumsecade. Cam tulburat în momentul ăsta. La fel și ea. Își susțin moralul unul celuilalt. Vrei să-i verific?

– Da.

Eve își frecă fața în palme.

– Ca la carte. Privi lucrătorii de la morgă care scoteau cadavrul. Morris se ivi în spatele lor.

– Momentul decesului – unu și douăzeci și opt dimineața.

Examinările de la locul faptei indică drept cauză a decesului o rană craniană provocată cu vechea ta preferință – obiectul bont. Din câte am văzut, niciun obiect din cameră nu se potrivește. Celelalte răni de pe corp sunt mai vechi. Douăzeci și patru de ore sau mai mult. O să-ți pot spune mai multe după ce o duc acasă. Morris o privea stăruitor. Asta voiai să auzi?

– Da, asta e.

– O să-ți spun mai multe pe măsură ce aflu.

– Mersi. Eve intră înapoi în cameră și-i făcu un semn unuia dintre investigatori. Mă interesează în special un comunicator de buzunar sau de mână, dispozitivul personal de comunicare.

– Încă n-am găsit niciunul.

– Anunță-mă dacă-l găsești. Se duse direct spre fereastră și privi înapoi spre Peabody. Coborâm pe-aici.

– Oh, Eve.

Eve se ghemui, ieși pe fereastră și se lăsă să cadă încet pe platforma de evacuare. Ura înălțimile, se temea foarte tare de ele, și trebui să aștepte un moment pentru ca stomacul să i se liniștească.

– Sânge, zise ea. O urmă prelinsă peste platformă. Trase piedica și privi scara coborând. Și pe jos.

– Ruta logică de intrare și de ieșire, comentă Peabody. Investigatorii vor culege mostre și vom ști dacă sângele aparține victimei.

– Da. Eve se ridică în picioare și studie accesul spre celelalte camere de pe etaj.

Dificil, hotărî ea, dar nu imposibil. O săritură bună ar fi de ajuns și de preferat față de strecuratul pe marginea îngustă a pervazului. Ceea ce însemna că ucigașul ar fi putut veni fie dinăuntrul, fie din afara hotelului.

Dar logica spunea că trebuie să fi intrat și ieșit pe

scara de incendiu. Iar odată ieşit, ar fi putut arunca arma crimei oriunde.

Privi în jos şi se simţi uşor ameţită. Lumea se adunase pe trotuarul de dedesubt. Patru etaje, gândi ea. Dacă ar fi căzut nu ar fi păţit ca Tubbs, să omoare vreun trecător nevinovat.

Apoi îngenunche şi privi cu atenţie un găinaţ de porumbel. Înălţă capul când Peabody veni lângă ea.

– Uită-te aici.

– O imagine deosebită, abstractă şi totuşi foarte urbană.

– Mi se pare strivit, cred că cineva a luat o parte din el pe pantof. Îşi strecură capul pe fereastră. Hei! Am găsit nişte sânge şi nişte rahat de porumbel. Vreau să le culegeţi şi să le puneţi în punguţe, spuse ea.

– O să ne ocupăm de aceste treburi plăcute, comentă unul dintre investigatori.

– Marchează-le, Peabody, comandă Eve, apoi coborî scările. Vreau să cercetaţi pubelele hotelului şi ale tuturor blocurilor pe o rază de patru cvartale. Avem puţin noroc, fiindcă azi e duminică.

– Spune asta celor care or să scotocească prin gunoaie.

– Scara de incendiu face accesibile aproape toate apartamentele. O să trebuiască să ne uităm şi pe lista celor cazaţi aici.

– Nu sunt camere de supraveghere nici pe hol, nici pe scări, adăugă Peabody. Dacă ucigaşul este cineva din hotel, de ce nu ar fi ieşit pe uşă?

– Da, de ce nu? Poate nu ştie că nu există camere de supraveghere. Ghetele lui Eve loveau metalul în timp ce cobora. Poate avea grijă să nu fie văzut de domnul şi doamna Turist, care tocmai se întorc după o noapte petrecută în oraş.

Când ajunse pe ultima platformă, trase o a doua

piedică şi scările începură să urce. Se răsuci pe călcâie şi, sprijinindu-se cu o mână de balustradă, sări pe trotuar.

Peabody o urmă.

– Să-ţi spun ceva, începu Eve în timp ce ocoleau clădirea. Lombard a fost în biroul lui Roarke vineri şi a încercat să-l şantajeze.

– Ce? *Ce?*

– Asta trebuie introdusă în raport. Scris mare. Roarke s-a întâlnit cu ea şi a dat-o afară în şuturi. Atâta tot, dar trebuie să intre în raport. Între acest moment şi momentul decesului, Trudy intră în belea. Mie şi lui Roarke ne e uşor să găsim alibiuri pentru acest interval şi pentru momentul decesului.

– Nimeni nu o să vă bănuiască.

Eve se opri.

– Eu m-aş bănui dacă n-aş şti că am alibi. Nu mi-a lipsit mult să o pocnesc.

– Dar, e vorba de crimă?

Eve scutură din cap.

– Poate că persoana care a umplut-o de vânătăi nu este cea care a ucis-o. Poate că Trudy avea un complice care spera să câştige uşor nişte bani de la Roarke. Când Trudy n-a reuşit ce-şi propusese, el sau ea s-a întors împotriva ei. E şi-asta o variantă.

– Ai dreptate.

– Uite cum stau lucrurile. Eve se întoarse spre Peabody şi vorbi pe tonul pe care ar fi dat o declaraţie. Toată sâmbăta am avut casa plină de angajaţi ai firmelor de catering, de decoratori şi de Dumnezeu mai ştie ce muncitori. Toată ziua. Când Roarke cheamă contractori din afară, ţine în permanenţă toate camerele de securitate pornite. Trebuie să vorbeşti cu Feeney, să-l pui să ia toate discurile, să le examineze şi să confirme că amândoi am fost toată ziua acasă.

– O să mă ocup de asta, dar repet: nimeni nu o să vă bănuiască pe voi. Ridică mâna înainte ca Eve să o poată întrerupe: Nici tu, Dallas, dacă te-ai gândi puțin. Un pumn în față, desigur. De asta ai fi în stare. A fost însă nevoie de mai mult decât atât ca să ajungă în halul ăsta. Mai mult decât un pumn, și de așa ceva *nu* ai fi în stare. Încearcă să-l șantajeze pe Roarke? Rahat, trebuie să fie proastă-bâtă pentru asta. S-ar descotorosi de ea la fel cum te-ai descotorosi de un rahat de porumbel de pe pantof. Așa ceva nu intră în discuție. Crede-mă, sunt detectiv.

– A trecut ceva vreme de când n-ai mai pomenit asta într-o discuție.

– Am devenit mai matură și mai selectivă. Dând colțul, Peabody își afundă mâinile în buzunare. Știi, o să trebuiască să fie interogat.

– Da. Eve îl văzu sprijinit de mașina ei – oare cum ajunsese acolo? – lucrând la palm-topul său. Știu, zise ea.

Roarke ridică privirea și le văzu. Încruntându-se, lăsă palm-topul la o parte.

– Ați ieșit la plimbare?

– Nu știi niciodată unde te poate duce meseria de polițist.

– Asta e clar. Salut, Peabody. Ți-ai mai revenit de azi-dimineață?

– Puțin. A fost o petrecere pe cinste.

– Lasă-ne o clipă, Peabody.

– Desigur. Mă duc să vorbesc cu lumea și să iau discurile.

Când rămaseră singuri, Eve îl întrebă:

– Cum a ajuns asta aici?

– Cu puțină îndemânare. M-am gândit că o să vrei mașina ta.

– Așa e, ai dreptate.

– Am sunat-o pe Mira, i-am spus ce se petrece și am anunțat-o că o să fii puțin ocupată.

– Mira? Oh, da. Își trecu o mână prin păr. Uitasem. Mersi. Ce-ți datorez?

– Negociem.

– O să-ți mai cer ceva. Trebuie să vii la secție și să dai o declarație oficială legată de discuția pe care ai avut-o vineri cu victima la tine în birou.

– Sunt pe lista ta de suspecți?

– Nu spune asta. Încetează. Trase încet aer în piept, apoi oftă. Dacă un alt detectiv află despre asta vom fi amândoi pe lista suspecților până la găsirea criminalului. Amândoi aveam motive să o facem să sufere, și cineva i-a produs multă suferință. Nu putem fi suspectați de crimă. Nu poți să ucizi pe cineva în Midtown în timp ce petreci alături de șeful poliției în cealaltă parte a orașului. Totuși, amândoi avem cunoștințe și bani ca să plătim pe altcineva să o facă.

– Și amândoi suntem suficient de inteligenți ca să angajăm pe cineva care să nu fie atât de neglijent.

– Poate, dar uneori neglijența te ajută să-ți îndeplinești scopul. În plus, cineva i-a stâlcit fața înainte. Trebuie să avem alibi și pentru asta.

– Deci nu crezi că am omorât-o, dar în ceea ce privește bătaia...

– Încetează. Nu mă ajuți cu atitudinea asta.

– Ce atitudine ai vrea să am? Am câteva la îndemână.

– La naiba, Roarke.

– Bine, bine. Mă deranjează gândul că mă interoghează soția mea.

– Stai liniștit. Peabody o să se ocupe de asta.

– Mă simt mai bine.

O luă în brațe și o răsuci astfel încât să o poată privi în ochi.

– Vreau să-mi spui – vreau să te uiți la mine și să-mi spui, în momentul ăsta, dacă crezi că am atins-o pe Lombard.

– Nu, n-ai atins-o.

Nu se simți nicio urmă de ezitare în glasul ei.

– Nu e stilul tău, și dacă ți-ai fi ieșit din fire atât de tare, încât să faci așa ceva, mi-ai fi spus. Sinceră să fiu este mai degrabă stilul meu. O să trec în raport și vizita pe care mi-a făcut-o.

Roarke înjură.

– Cățea nenorocită, ne face la fel de multe probleme moartă ca și atunci când era în viață. Nu te uita așa la mine. N-am de gând să-i aprind lumânări. Tu o să faci asta, în felul tău. Pentru că de-acum încolo e a ta și îi vei face dreptate – nu ai de ales.

Continua să o țină în brațe și începu să o mângâie pe spate.

– Vin cu tine și dau acum declarația.

– Ce duminică nenorocită.

– Nu e prima.

La sediu, Peabody aranjase una dintre camerele de interogatoriu. Era încordată și fixa dușumeaua cu privirea.

– Relaxează-te, o sfătui Roarke. Cred că de obicei persoana interogată este mai nervoasă decât investigatorul.

– E jenant. Nu e decât o formalitate. Peabody ridică privirea. De rahat. E o formalitate de rahat.

– Să sperăm că o să fie rapid și fără dureri, pentru amândoi.

– Gata?

– Dă-i drumul.

Peabody își drese glasul și începu să citească datele ce urmau să fie trecute în dosar.

– Domnule, înțelegem că ați venit din proprie inițiativă și vă mulțumim pentru colaborare.

– Voi face tot ce-mi stă în putere... Roarke privi spre oglindă, pentru a da de înțeles că știe că Eve îi privește din cealaltă parte.

– O cunoșteați pe Trudy Lombard?

– Nu chiar. Am întâlnit-o o dată, apoi ea a cerut o întrevedere cu mine, în biroul meu, vinerea trecută.

– De ce ați acceptat să vă întâlniți cu ea?

– Din curiozitate. Știam că în urmă cu mulți ani a fost tutorele soției mele.

– Doamna Lombard a fost mama adoptivă a locotenentului Dallas timp de cinci luni și jumătate în anul 2036.

– Așa am înțeles.

– Știați că doamna Lombard o contactase pe locotenent Dallas la biroul ei joia trecută?

– Da.

– Și cum ați descrie reacția locotenentului la această vizită?

– Drept treaba ei. Când Peabody deschise gura și o închise la loc, Roarke ridică din umeri și continuă. Soția mea nu avea de gând să reînnoade această relație. Are doar amintiri neplăcute din acea perioadă, și cred că preferă să lase trecutul în pace.

– Și totuși ați acceptat să vă întâlniți cu doamna Lombard în biroul dumneavoastră din Midtown.

– Da, așa cum am spus, eram curios. Își îndreptă din nou privirea spre geam și, era sigur de asta, o întâlni pe-a lui Eve.

– Mă întrebam ce voia.

– Și ce voia?

– Bani, desigur. Planul său inițial era să apeleze la compasiunea mea, să mă convingă să o ajut să intre în

grațiile locotenentului Dallas. Pretindea că aceasta avea sentimente greșite față de ea și de acea perioadă.

Se opri, privi spre Peabody și zâmbi.

– Întrucât, așa cum știi, locotenentul se înșală rareori, afirmațiile doamnei Lombard nu mi s-au părut credibile și nu mi-a câștigat compasiunea. I-am sugerat să lase lucrurile așa cum erau.

– Dar ea voia bani de la tine?

– Da. A propus suma de două milioane de dolari. Era dispusă să se întoarcă în Texas contra acestei sume. A fost foarte dezamăgită când i-am spus că n-am de gând să-i dau vreun ban.

– V-a amenințat în vreun fel?

– Nu reprezenta vreo amenințare, pentru mine sau pentru avutul meu. În cel mai rău caz, era doar o persoană iritantă. Un fel de lipitoare, dacă vrei, care voia să sugă niște bani din ceea ce a fost o perioadă dificilă din copilăria soției mele.

– Ați considerat această pretenție drept șantaj?

Zonă periculoasă, gândi Roarke.

– Poate ea a sperat că voi vedea lucrurile astfel – nu știu. Mie mi s-a părut o situație ridicolă cu care eu sau soția mea nu merita să ne batem capul.

– Nu v-ați înfuriat? Cineva intră în birou și încearcă să te stoarcă de bani. Eu m-aș fi enervat.

Roarke zâmbi și-și dori să-i fi putut spune că se descurcă de minune.

– Ca să fiu sincer, detectiv, mă așteptam la asta. Părea singurul motiv logic pentru care ar fi contactat-o pe Dallas după atâta [illegible]ne.

Roarke se sprijini de spătarul scaunului.

– Înfuriat? Nu. Din contră, am simțit o oarecare satisfacție atunci când i-am spus foarte clar că nu-i voi da niciun ban, niciodată.

– Ce înțelegeți prin „foarte clar"?

– Exact ce exprimă aceste cuvinte. Am stat de vorbă în biroul meu vreo zece minute, apoi am dat-o afară. I-am spus secretarei mele să vorbească cu cei de la securitate și să se asigure că respectiva doamnă părăsește încăperea. La mine în birou există înregistrarea video cu ea intrând și ieșind din încăpere. Măsurile standard de securitate. Voi vorbi personal cu Feeney, de la departamentul de informatică, și-i voi cere să ia discurile respective pentru a putea fi puse la dosar. Cred că așa e cel mai bine.

– Ați mai luat legătura cu doamna Lombard după ce a ieșit din biroul dumneavoastră?

– Nu. Eu și soția mea am petrecut seara de vineri acasă, iar sâmbătă am găzduit o mare petrecere. Toată ziua am fost ocupați cu pregătirile. Există discurile cu înregistrarea camerelor de securitate din această perioadă, întrucât am avut destul de mulți contractori din afară. Căpitanul Feeney vi le poate pune la dispoziție și pe acestea. Sâmbătă seară ne-am aflat în compania a două sute de prieteni, cunoștințe și parteneri de afaceri de la opt după-amiază până la ora trei dimineață. Vă pot pune la dispoziție și lista invitaților.

– Vă suntem recunoscători. Ați avut vreodată vreun contact fizic cu doamna Lombard?

Vocea îi rămase neutră, dar lăsă să i se vadă o reacție de dezgust.

– I-am strâns mâna când am făcut cunoștință. Mi-a fost de ajuns.

– Îmi puteți spune ce căutați la West Side Hotel azi-dimineață, împreună cu locotenentul Dallas?

– Am decis că ar fi cel mai bine să vorbească personal cu doamna Lombard, să-i spună că ea – soția mea – nu are de gând să mai aibă de-a face cu ea, și că niciunul

dintre noi nu are de gând să plătească pentru acest privilegiu.

Peabody dădu aprobator din cap.

– Mulțumesc. Încă o dată vă mulțumim pentru cooperare. Finalul interviului.

Oftă și se ridică șovăitoare de pe scaun.

– Slavă Domnului că s-a terminat.

Roarke se întinse și o bătu încet pe mână.

– Cum ne-am descurcat?

– O să ne spună Eve, fii sigur, dar vrei părerea mea? Ai vorbit deschis, articulat, și ai oferit multe detalii. Ești acoperit până la ouă – oh, iartă-mă.

– Nicio problemă. Mă bucur să aflu că o parte a anatomiei mele este protejată. Privi spre ușa care se deschidea.

– Acum cred că o să mă pleznească cu vreun furtun de cauciuc.

– De ce nu mi-ai spus că l-ai contactat pe Feeney? întrebă Eve.

– Abia am făcut-o.

– Ai fi putut să... nu contează. Peabody, hai să vedem discurile și apoi să-i verificăm pe cei cazați la hotel. Sunt gata într-un minut.

– Ne vedem mai târziu, i se adresă Peabody lui Roarke.

– Eu o să mai...

– Întârzii pe-aici, o ajută Roarke pe Eve să termine propoziția. Mă duc singur acasă.

– Mă bucur că ai făcut asta. Bine că am terminat. Putea să insiste mai mult, dar a obținut toate detaliile și asta contează.

– Ok, atunci. Și cum rămâne cu datoria? Am și eu tarifele mele.

Eve își țuguie buzele gânditoare.

– Mai am niște furtunuri de cauciuc pe undeva prin pivniță.

Roarke râse.

– Așa te vreau. Treci pe la Mira când termini aici.

– Nu știu cât o să...

– Nu contează. Treci pe la Mira și apoi vino acasă.

– Unde altundeva m-aș putea duce?

– Darurile sunt în cufărul mașinii tale.

– Se spune portbagaj în Statele Unite, irlandezule.

– Exact. O apucă de brațe, o trase spre el și o sărută îndelung.

– Te aștept.

Așa va face, gândi Eve. Exista cineva care o aștepta, și acesta era miracolul ei.

Așezată la biroul său, alături de o ceașcă imensă de cafea neagră, Eve studia datele oficiale despre Lombard, Bobby – nu Robert, observă ea. Era cu doi ani mai mare decât ea, produsul unui concubinaj legal care se dizolvase când el avea doi ani. Tatăl său era înregistrat drept Gruber John, căsătorit în 2046 și domiciliat în Toronto.

Bobby absolvise o facultate economică și fusese angajat la *Plain Deal Real Estate* unde lucrase până în urmă cu optsprezece luni, când se asociase cu *Densil K. Easton* și înființase *L&E Realtors* în Copper Cave, Texas. Se căsătorise cu Kline Zana, un an mai târziu.

Fără cazier judiciar.

Zana avea douăzeci și opt de ani și era originară din Houston. În actele sale nu figura numele tatălui. Se pare că fusese crescută de mama sa, care decedase într-un accident de mașină când Zana avea douăzeci și patru de ani. Și ea frecventase o facultate economică și era înregistrată drept expert contabil. Fusese angajată de *L&E Realtors* încă de la înființare, observă Eve.

Se mutase la Copper Cove şi se căsătorise cu şeful ei, gândi Eve.

Fără cazier, fără căsătorii anterioare.

Oficial, cei doi păreau a fi exact ceea ce arătau, decise ea. Doi oameni simpli, normali, care avuseseră parte de foarte mult ghinion.

În cele din urmă, îşi îndreptă atenţia asupra lui Trudy Lombard.

Trecu repede peste ceea ce ştia deja şi ridică o sprânceană mirată când ajunse la dosarul profesional al acesteia.

Trudy fusese asistent social, apoi recepţioner într-o unitate de producţie. După naşterea fiului său optase pentru statutul de mamă adoptivă autorizată, şi lucrase part-time – raportând un venit aflat exact sub limita legală pentru a obţine acest statut.

Funcţionar vânzări, citi Eve. Trei angajatori diferiţi. Operator date, doi angajatori. Coordonator familial? Ce dracu' însemna? Oricum, nici asta nu fusese de durată.

În şase ani avusese patru domicilii diferite, toate în Texas.

Nestatornică, gândi Eve. Asta-i spuneau toate acele informaţii. Vii, profiţi cât poţi, apoi treci mai departe.

Pentru postul de părinte adoptiv, fusese verificată, apoi îl obţinuse. Ceruse şi obţinuse alocaţia oferită posesorilor acestui statut – preţuise fiecare bănuţ. În zona Austinului, observă Eve, timp de un an de zile, apoi se mutase din nou, obţinând acelaşi statut.

Paisprezece luni în Beaumont, apoi altă mutare, şi din nou aceeaşi statut.

– Te mâncau tălpile? Ştii ce, nenorocito? Nu cred. Apoi am apărut eu, şi, uite aici, ai plecat iarăşi la trei luni după ce eu am fost instituţionalizată din nou. Alte cereri, toate aprobate, şi te-ai plimbat prin întreg Texas-

ul, adunând alocaţiile oferite părinţilor adoptivi, până când Bobby a terminat facultatea şi ţi-a expirat statutul.

Se lăsă gânditoare pe spătarul scaunului.

Da, ar putea merge. Era o treabă profitabilă. Ai licenţă şi aprobare într-un stat, te muţi dintr-un loc în altul şi ici mai mulţi copii, deci mai multe alocaţii. Serviciul social e o agenţie ocupată. Întotdeauna are angajaţi şi fonduri insuficiente. Sigur că le convenea să fie ajutaţi de o femeie experimentată, o mamă autorizată, dispusă să-şi asume o parte din sarcini.

După expirarea statutului de mamă adoptivă autorizată, Trudy se stabilise într-un loc şi părăsise afacerea cu adopţiile. Îşi sprijinise fiul, gândi Eve. O altă sursă de slujbe pe termen scurt. Un venit nu foarte consistent pentru o femeie pasionată de cumpărături şi care avea bijuterii atât de valoroase, încât le lăsa acasă când călătorea.

Interesant, gândi Eve, interesant. Ar fi pus rămăşag pe o jumătate de kilogram de boabe de cafea adevărată că ea nu era singurul copil traumatizat de Trudy.

8

Nu-i plăcea că Roarke o făcuse să se simtă obligată să treacă pe la Mira. Era obosită, mai avea încă mult de lucru şi multe probleme la care trebuia să se gândească.

Iar acum trebuia să *meargă în vizită*. Să stea, şi să bea ceva, şi să facă conversaţie. Şi schimburi de cadouri. Aceasta din urmă o făcea să se simtă prost, fără să înţeleagă de ce. Se părea că oamenii simt nevoia de a primi şi oferi nimicuri pe care, oricum, îşi pot permite să şi le cumpere singuri.

Şi iat-o stând în faţa unei case elegante, în acest cartier elegant. Pe uşă era atârnată o ghirlandă. Ştia ce semnifică din propria-i experienţă. În ferestre erau puse lumânări, nişte luminiţe albe care străluceau palid în întuneric, iar printr-una dintre ferestre se vedea un pom de iarnă.

Sub el se aflau cadouri, probabil, foarte multe, întrucât Mira avea nepoţi. Ea aflase că dacă un cadou putea fi insuficient pentru un soţ, un copil putea fi nemulţumit chiar şi cu o jumătate de duzină.

Eve ştia că Peabody cumpărase trei cadouri – le numărase, trei erau – pentru copilul lui Mavis, copil care trebuia să se nască abia peste o lună.

Oricum, ce dracu' poţi cumpăra unui făt? Şi de ce nimeni altcineva nu găsise acest lucru drept ciudat?

Roarke trimisese un vas comercial plin cu cadouri rudelor sale din Irlanda.

Iar ea trăgea de timp. Stătea afară, în frig şi întuneric, şi trăgea de timp.

Răsucind pachetele în mână, sună în cele din urmă la sonerie.

După câteva clipe, Mira deschise uşa. Mira, în haine de casă – un pulover comod şi pantaloni în dungi.

– Cât mă bucur că ai venit!

Înainte ca Eve să poată spune ceva, fu trasă înăuntru, în atmosfera caldă, cu parfum de pin şi răchită. Se auzea o muzică în surdină, iar flăcările lumânărilor pâlpâiau.

– Îmi pare rău că am venit atât de târziu.

– Nu contează. Hai în sufragerie, lasă-mă să-ţi iau haina.

– Am cumpărat câte ceva.

– Mersi. Stai jos. Mă duc să-ţi aduc nişte vin.

– Nu vreau să te reţin de la...

– Te rog. Stai.

Puse darurile pe măsuţa de cafea, lângă un vas mare de argint plin cu conuri de brad şi afine roşii.

Avusese dreptate în ceea ce priveşte mulţimea de cadouri, observă Eve. Probabil, sub brad, se aflau câteva sute. Câte or fi fost de fiecare? se întrebă Eve. Dar oare câţi din familia Mira se aflau acasă? Oricum, ei erau un fel de clan. Cu toţii erau vreo douăzeci, aşa că...

Se ridică în picioare când Dennis Mira intră în încăpere.

– Stai, stai jos. Charlie mi-a spus că eşti aici. Am venit doar să te văd. Minunată petrecerea de aseară.

Dennis purta o jachetă tricotată. Era ceva în aspectul scămoşat al acesteia, cu unul dintre nasturi atârnând de un fir de aţă, care îi înmuie inima.

Dennis zâmbi şi, întrucât Eve continua să stea în picioare, veni lângă ea şi privi visător spre pom.

– Charlie nu ar accepta în ruptul capului un pom fals. În fiecare an îi spun că ar trebui să cumpărăm o imitaţie, ca nu e de acord, iar eu mă bucur întotdeauna.

O surprinse pe Eve când îi înconjură umerii cu braţul, strângând-o uşor.

– Nimic nu pare prea rău, prea dificil sau prea trist atunci când ai un pom de Crăciun în sufragerie, cu toate cadourile sub el şi cu sentimentul de anticipare. Pare un fel de a spune că întotdeauna există lumină şi speranţă în lume. Şi că întotdeauna există familia cu care poţi împărţi aceste lucruri.

Eve simţi că se sufocă. Se trezi făcând un gest pe care nu şi-ar fi imaginat niciodată că l-ar face.

Se întoarse spre el, îşi lipi faţa de umărul lui şi plânse.

Dennis nu păru surprins şi se mulţumi să o bată uşor cu palma pe spate.

– Gata, gata. E-n ordine, scumpo. Ai avut o zi infernală.

Eve icni şi se retrase, speriată.

– Îmi pare rău. Isuse, îmi pare rău. Nu ştiu ce... Trebuie să plec.

Dar Dennis o apucase de mână. Oricât de fin şi de amabil părea, o strânse ca o menghină.

– Stai aici. Am o batistă la mine. Cred. Începu să se scotocească în buzunare cu o expresie curioasă pe chip.

Batista lui Dennis o calmă mai mult decât o băutură răcoritoare. Râse şi-şi şterse faţa.

– E-n regulă. Sunt bine. Îmi pare rău. Acum chiar trebuie să...

– Ia nişte vin, spuse Mira traversând camera cu o tavă în mână.

Întrucât era evident că Mira îi văzuse momentul de slăbiciune, jena lui Eve spori.

– Sunt cam epuizată, asta-i tot.

– Nici nu-i de mirare. Mira puse tava pe masă şi luă unul dintre pahare.

– Stai jos şi relaxează-te. Aş dori să-mi deschid cadoul, dacă n-ai nimic împotrivă, zise Dennis.

– Oh. Da. Desigur. Eve luă cadoul lui Dennis. Ţi-am cumpărat asta, cred că-ţi va fi de folos.

Dennis avea expresia unui copil de zece ani care tocmai găsise o bicicletă roşie sub pom. Ochii îi sclipeau când scoase eşarfa.

– Uite, Charlie. Asta o să-mi ţină de cald.

– Şi ţi se potriveşte. Şi, oh! Uită-te aici! Mira ridică ceainicul. Este *minunat*. Violete, murmură ea, trecându-şi degetele peste floricelele care împodobeau vechiul obiect de jur împrejur. Îmi plac violetele.

– M-am gândit că ţie-ţi place ceaiul, aşa că...

– Îmi place. Chiar îmi place. Mira se ridică, se apropie şi o sărută pe ambii obraji. Mulţumesc.

– Cu plăcere.

– Vreau să-mi încerc cadoul chiar acum, aşa că o să ies la plimbare.

Dennis se ridică şi o mângâie pe Eve pe bărbie.

– Eşti o fată bună şi o femeie deşteaptă. Vorbeşte cu Charlie.

– N-am vrut să-l alung, spuse Eve după ce Dennis ieşi.

– Nu e vina ta. Dennis este pe cât de perspicace pe cât de neatent. Ştia că avem nevoie de puţin timp singure. Nu-ţi deschizi cadoul? Ridică de pe tavă o cutie şi i-o întinse Evei.

– E drăguţă.

Nu ştia niciodată care sunt cuvintele potrivite în astfel de situaţii, dar asta îi veni în minte ţinând în mână o cutie colorată în auriu şi argintiu şi având pe capac o fundă mare şi roşie.

Nu era sigură ce reprezenta – ceva rotund, ca un disc, decorat cu hârtie şi cu pietre strălucitoare. Întrucât se afla pe un lanţ, îşi imagină că era un fel de colier.

– Relaxează-te, spuse Mira râzând. Nu este o bijuterie. Nimeni nu poate concura cu Roarke în domeniul ăsta. E un fel de talisman, ceva de agăţat la fereastră. În birou, mă gândeam eu.

– E drăguţ, repetă Eve şi, privind cu atenţie, descoperi un model pe hârtia ornamentală.

– Celtic? Seamănă cu modelul de pe inelul meu de logodnă.

– Da. Deşi fiica mea mi-a spus că simbolul de pe inelul tău este pentru protecţie. Acesta, alături de pietre, este pentru liniştea minţii. A fost binecuvântat – sper că n-ai nimic împotrivă – de fiica mea.

– Spune-i că-i sunt recunoscătoare. Mulţumesc. Îl voi agăţa la fereastra biroului meu. Poate funcţionează.

– Nu prea ai parte de linişte, nu-i aşa? Roarke îi povestise lui Mira ultimele noutăţi.

– Nu știu. Studie discul și-și trecu degetul mare peste el. Cred că-mi plângeam de milă mai devreme, când Dennis și-a pus brațul pe umărul meu. Stând acolo alături de el, uitându-mă la pom, simțind mirosul din casă, văzând luminile... M-am întrebat dacă vreodată – măcar o dată – am avut pe cineva ca el. Ei bine, nu am avut. Asta-i tot.

– Nu, nu ai avut, iar vina este a sistemului. Nu a ta.

Eve își ridică privirea și încercă să-și revină.

– Oricum, ce-a fost a fost. Acum Trudy Lombard este moartă, și nu ar trebui să fie așa. A fost nevoie ca soțul meu să fie interogat de partenera mea. Trebuie să mă pregătesc să răspund la întrebări personale și să introduc respectivele răspunsuri în dosar dacă sunt relevante pentru investigație. Trebuie să-mi amintesc cum a fost viața mea alături de ea, întrucât cunoscând-o pe Trudy voi reuși să cunosc criminalul. Dacă mă întrebai cu câteva zile înainte, nici măcar nu-mi mai aminteam numele ei. Dar pot să fac asta, afirmă Eve cu tărie. Știu să-mi reprim amintirile. Și *urăsc* când ele se întorc și mă lovesc în față. Pentru că Trudy nu reprezintă nimic, absolut nimic pentru persoana care sunt acum.

– Desigur. Toți cei care ți-au afectat viața au luat parte la formarea personalității tale. Vocea Mirei era la fel de calmă ca muzica care se auzea în încăpere, și în același timp implacabilă. Ai trecut peste oameni ca ea. Tu nu ai avut pe cineva ca Dennis, Dumnezeu să-l binecuvânteze. Tu nu ai cunoscut viața simplă a căminului și a familiei. Tu ai avut parte de obstacole, de nenorociri și de suferință. Și le-ai depășit. Acesta este darul tău, Eve, și povara ta.

– M-am simțit copleșită când am văzut-o prima oară în birou. M-am clătinat.

– Apoi ți-ai revenit și ai mers mai departe.

Eve își lăsă capul pe spate. Roarke avusese, din nou, dreptate. Chiar trebuia să vină aici, și să rostească aceste lucruri cu voce tare, în fața unei persoane în care avea încredere.

– M-a făcut să mă simt înfricoșată, îngrozită. De parcă prin simpla ei prezență m-ar fi putut duce înapoi. Și nici măcar nu venise pentru mine. Dacă n-aș fi fost căsătorită cu Roarke, probabil că nu s-ar mai fi gândit la mine. De ce mă deranjează atât de tare lucrul ăsta?

– Pentru că e greu să nu-ți pese, chiar dacă e vorba de o persoană pe care o disprețuiești.

– Da, probabil că așa este. N-ar fi venit aici. Nu poți obține mare lucru de la un polițist, decât dacă este căsătorit cu un miliardar.

Deschise ochii și-i aruncă lui Mira o privire surprinsă.

– Roarke e miliardar. Te-ai gândit vreodată la asta?

– Dar tu?

– Uneori, în momente ca acesta, și nu pot realiza întreaga situație. Nici nu pot număra zerourile, amețesc. Și nu știu ce cifră se află în fața lor, pentru că dacă este urmată de atâtea zerouri oricum nu contează. Iar ea a încercat să-l șantajeze.

– Da, Roarke mi-a povestit pe scurt situația. Sunt sigură că s-a descurcat cum trebuie. Ai fi vrut ca el să-i dea bani?

– Nu. Ochii i se aprinseră. Niciun cent. Îmi spunea întruna că nu am nici mamă, nici tată pentru că sunt atât de proastă încât nimeni nu-și bate capul cu mine.

Mira își ridică paharul și sorbi din el pentru a-i da lui Eve șansa să-și revină din accesul de furie.

– N-ar fi trebuit să treacă de verificările autorităților. Știi și tu asta.

– Era inteligentă. Acum, când privesc înapoi, îmi dau

seama cât era de inteligentă, dacă i-au reuşit atâtea înşelătorii. A păcălit sistemul. Mă rog, tu eşti psihologul, dar presupun că ea credea în propriile sale minciuni. Trebuie să crezi o minciună ca să reuşeşti s-o trăieşti, ca să-i faci şi pe alţii s-o creadă.

– Foarte posibil, spuse Mira.

– Şi-a imaginat că merita nişte bani, că-i câştigase cinstit. Credea că a muncit şi că s-a sacrificat, şi că mi-a oferit un cămin din bunătate, şi că acum, i s-ar fi cuvenit o mică răsplată, de dragul vremurilor trecute? Era o jucătoare, spuse Eve, mai mult pentru ea. Era o jucătoare şi, probabil, s-a jucat prea mult cu cineva.

– Poţi să renunţi la cazul ăsta. De fapt, s-ar putea să ţi se ceară să renunţi la el.

– Nu. M-am hotărât. Poate va trebui să le cer o favoare superiorilor mei, dar voi rezolva acest caz. Trebuie.

– Sunt de acord. Te surprinde asta? întrebă Mira observând privirea lui Eve. Te-a făcut să te simţi neajutorată, proastă şi inutilă. Tu ştii cum eşti, dar trebuie să o *simţi*, s-o dovedeşti. Şi să faci ceea ce trebuie ca să iei parte activ la rezolvarea acestui caz. Îi voi spune asta comandantului Whitney.

– M-ar ajuta mult. Mulţumesc.

Când intră pe uşa casei sale, Summerset arăta ca o cioară neagră în foaier, cu grăsanul Galahad la picioarele sale. Eve ştiu, văzându-i privirea leneşă, că era pilit.

– Sunt surprins, spuse el cu ceea ce Eve îşi imagină că lui i se părea un ton comic. Ai fost plecată mai multe ore, şi totuşi te-ai întors – dacă pot spune aşa – aproape rezonabil îmbrăcată, fără îmbrăcămintea ruptă sau plină de sânge. O reuşită remarcabilă.

– Iar eu sunt surprinsă că încă nu s-a deranjat nimeni să te bată până te desfigurează doar din cauza urâţeniei

tale. Dar ziua încă nu s-a terminat, şi asta e valabil pentru amândoi.

Îşi scoase haina, o aruncă pe stâlpul scărilor şi urcă treptele. Această scurtă izbucnire de rutină o făcu brusc să se simtă mai bine. Era ceea ce-i trebuia ca să-şi scoată din minte faţa chinuită a lui Bobby, măcar pentru moment.

Eve se duse direct în biroul său. Voia să-şi întemeieze aici un centru de comandă, să întocmească dosare şi să-şi creeze un fel de bază secundară în cazul în care Whitney nu ar fi cedat insistenţelor ei şi ale lui Mira. Dacă i se ordona să stea deoparte, intenţiona să-şi continue cercetările în timpul liber.

Îşi porni comunicatorul pentru a-l contacta pe Morris.

– Voi trece dimineaţă pe la tine. O să am parte de surprize?

– Lovitura de la cap este cea fatală şi a primit-o cu vreo treizeci de ore mai târziu decât celelalte lovituri. Deşi acestea sunt minore prin comparaţie, părerea mea e că s-a folosit aceeaşi armă.

– Ai idee despre ce e vorba?

– Am găsit nişte fibre în rana de la cap. O să le trimit prietenului nostru Dickhead, la laborator. Părerea mea e că a fost un articol de îmbrăcăminte cu ceva greu în el. Analiza toxicologică indică prezenţa unor analgezice legale. Medicamente standard. A luat unul cu mai puţin de o oră înainte de a muri şi l-a înghiţit cu un pahar de Chablis.

– Am găsit sticla în camera ei şi medicamentele pe noptieră.

– A mâncat nişte supă, pui şi tăiţei, pe la ora opt, şi nişte friptură pe la miezul nopţii. A mai mâncat nişte ciocolată la desert, şi ceva mai mult vin. Când a murit era ameţită bine de medicamente şi de vin.

– OK, mersi. Ne vedem dimineață.

– Dallas, te interesează faptul că a suferit câteva operații estetice în ultimii, să spunem, doisprezece ani? Nimic major, dar destul de multe și de bună calitate.

– Întotdeauna e bine să cunoști obiceiurile morților. Mersi.

Încheie convorbirea, se așeză la birou, se sprijini de spătarul scaunului și fixă cu privirea tavanul.

Deci, are ceva probleme după ce părăsește biroul lui Roarke, vineri. Conform declarațiilor, nu spune nimic fiului și nurorii sale și nu depune plângere la autorități. În schimb, se îmbuibă cu pastile, vin și haleală ușoară.

Ori lasă fereastra deschisă, ori deschide ușa criminalului.

De ce ar face asta dacă criminalul a stâlcit-o în bătaie cu o zi în urmă? Ce s-a întâmplat cu teama, cu frica? Unde este instinctul de supraviețuire?

O femeie care-i joacă pe degete pe cei de la Protecția Copilului timp de peste un deceniu trebuie să aibă un puternic instinct de supraviețuire.

Chiar dacă ești în suferință, de ce să stai singură în cameră și să te amețești după ce cineva ți-a făcut rău, și e evident că-ți poate face din nou? Mai ales când familia ta se află la capătul coridorului.

În afara cazului în care cei de la capătul coridorului te-au rănit. Posibil, gândi Eve. Dar, în acest caz, de ce să rămâi acolo unde ei ar putea ajunge ușor?

Privi spre Roarke care intra din biroul său, aflat alături.

– Iei bătaie, începu ea, dar nu vrei să implici poliția.

– Sigur nu.

– Bine, OK. Am lămurit asta. Nu-i spui fiului tău?

– În acel moment nu se află acolo. Roarke se sprijini de un colț al biroului. Dar și mândria mă poate împiedica să fac acest lucru, continuă el.

– Așa gândește un bărbat. Trebuie să gândești ca o femeie.

– Prea greu pentru mine, spuse el zâmbind. Poate reușești tu.

– Dacă aș gândi ca această femeie, aș chema imediat pe cineva în ajutor. Dar ea nu procedează așa, ceea ce îmi oferă mai multe variante.

– Unu, nu-i spune fiului său întrucât el este cel care a folosit-o pe post de sac de box.

– Asta-i o posibilitate, admise Eve. Dar una care nu se potrivește cu amintirile mele legate de relația dintre ei. Dacă relația lor s-a mai deteriorat de-atunci, de ce stă în apropierea lui?

Roarke ridică de pe birou statueta zeiței și se jucă absent cu ea în timp ce vorbea.

– Amândoi știm că relațiile reprezintă un domeniu dificil. Poate Bobby și-a făcut un obicei din asta. Ea s-a obișnuit cu bătaia, nu spune nimănui și nici nu se ferește din calea lui.

– Mai este și nora. Ea nu prezintă urme, nu are semne de violență. Este posibil ca un bărbat care o bate pe mami să-și mai pocnească și femeia. Mie așa mi se pare normal.

– Dacă lași varianta asta la urmă, care ar fi înaintea ei?

– Ea nu vrea să afle și altcineva. Și nu din mândrie, ci din precauție. Are un plan. Unul personal.

Da, gândi Eve, varianta asta era mai plauzibilă.

– Dar asta nu explică de ce bea mult vin, de ce ia analgezice, de ce se amețește.

Eve își readuse în minte chipul lipsit de viață al lui Trudy.

– Mie nu mi se pare frică. Dacă s-ar teme, și-ar folosi fiul pe post de scut, s-ar încuia bine în cameră sau ar fugi. Ea nu a făcut aceste lucruri. De ce nu se teme?

– Există oameni cărora le place suferința.

Eve scutură din cap.

– Așa este. Dar ei îi place să fie cocoloșită. Genul „fă-mi o baie, adu-mi o gustare". Trudy își făcuse o baie, iar un raport preliminar de investigație spune că s-au găsit urme de sânge în chiuvetă, în scurgere. Deci s-a spălat după ce a fost agresată.

Eve își aminti de prosoapele lipsă și-și făcu în minte o notă legată de ele.

– În plus, s-a întors cu spatele la criminal. Lovitura a venit din spate. Nu se temea de el.

– O persoană pe care o cunoaște și în care în mod eronat – așa cum se dovedește – are încredere.

– Nu poți avea încredere într-o persoană care-ți stâlcește fața cu o zi în urmă. S-o iubești, poate. Există un gen de dragoste care conduce la asta. Dar cu încrederea este altceva. Morris zice că a fost folosită aceeași armă, iar eu cred că a fost folosită de două persoane diferite, de două ori. Tu ai discurile de la camerele de securitate ale clădirii.

– Da, o copie. Originalele sunt la Feeney.

– Vreau să le văd.

Roarke scoase un disc din buzunar.

– Mă gândeam eu că o să vrei.

Eve îl introduse în aparat și comandă vizionarea pe ecranul de perete.

– E totul înregistrat aici, spuse el în timp ce Eve o privea pe Trudy intrând în clădirea lui Roarke din Midtown. Aceasta traversa dalele de marmură, trecea pe lângă ecranele animate, pe lângă straturile de flori, bazinele clipocitoare, îndreptându-se direct spre biroul de informații.

Costumul pe care-l purta Trudy, observă Eve, se afla în dulapul din camera de hotel. Agățat cu grijă pe umeraș.

Și pantofii se aflau tot acolo. Nu purta aceste lucruri când a fost bătută.

– Și-a făcut temele, zâmbi Eve. Nu caută prin jur, nu se uită aiurea.

– Așa cum vezi, insistă la biroul de informații. „Nu, nu am programare, dar o să vrea să mă vadă", și așa mai departe. Pare încrezătoare, prietenoasă și în largul ei. E bună.

– Oricum, a ajuns sus.

– Au sunat de la informații, au vorbit cu Caro, care m-a contactat pe mine. Am lăsat-o puțin să aștepte. Și eu sunt bun. Ei nu-i pasă, vezi ce atitudine afișează, și ia loc în holul de așteptare. Dacă nu vrei s-o vezi cum își freacă mâinile timp de câteva minute, poți să derulezi înainte.

Eve îl ascultă, apoi reveni la viteza normală când o femeie se apropie de Trudy.

– Caro, care știa despre ce e vorba, și-a trimis una dintre asistente s-o aducă sus cu unul dintre lifturile de serviciu. O ocolește puțin prin coridoarele exterioare. O plimbare pe cinste, iar când ajunge trebuie să mai aștepte puțin. Doar sunt un om ocupat, nu-i așa?

– E impresionată, comentă Eve. Cine n-ar fi? Atât spațiu, sticlăria, arta, oamenii aflați la dispoziția ta. Bună treabă.

– Iat-o pe Caro venind în cele din urmă după ea. Apoi Caro iese, iar noi avem mica noastră discuție.

Eve derulă discul înainte și observă că se scurseseră douăsprezece minute înainte ca Trudy să părăsească în grabă biroul lui Roarke.

Și era înspăimântată, observă Eve, o urmă de sălbăticie în privire, o nervozitate în mersul care semăna cu un trap.

– Era puțin nervoasă, spuse Roarke cu un rânjet larg.

Eve nu spuse nimic, ci o privi pe Trudy cum era condusă la parter şi cum ieşea în fugă din clădire.

– Nevătămată după cum bine vezi, şi nu pot spune unde s-a dus de-aici.

– Nu-i e teamă de ucigaş. Privirea lui Eve o întâlni pe-a lui Roarke. Dar de tine se teme.

Roarke ridică braţele.

– N-am atins-o.

– Nici nu trebuie, răspunse Eve. Dar ai fost destul de clar. Tu ai o cameră de securitate în birou.

Roarke ridică din umeri.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Nu i-ai dat-o lui Feeney.

– E personală.

Eve inspiră profund.

– Şi dacă eşti strâns cu uşa?

– Atunci o să ţi-o dau ţie şi tu o să decizi dacă e relevantă. Nu i-am spus nimic de care să-mi fie ruşine, dar este vorba de intimitatea mea. A noastră, şi avem dreptul la ea.

– Dacă este relevantă pentru investigaţie...

– Nu este. La dracu, Eve, crede-mă pe cuvânt şi las-o baltă. Pentru numele lui Dumnezeu, crezi că eu i-am aranjat moartea?

– Nu. Dar ştiu că ai fi putut. Şi ştiu că o parte din tine ar fi vrut asta.

– Te înşeli. Îşi puse palmele pe birou şi se aplecă până când ochii lui ajunseră în dreptul ochilor lui Eve. Ai lui erau reci ca gheaţa. Dacă i-aş fi dorit moartea, mi-aş fi permis plăcerea de a o ucide personal. Aceasta este persoana cu care te-ai căsătorit şi nu m-am prefăcut niciodată. Trebuie să te obişnuieşti cu asta.

Îşi îndreptă spatele, se întoarse şi o porni spre uşă.

– Roarke.

Când privi înapoi, Eve îşi ţinea mâinile în dreptul ochilor.

– Ştiu cu cine m-am căsătorit. Eve îşi coborî mâinile. Avea ochii întunecaţi, dar limpezi. Şi ai dreptate, ai fi făcut-o singur. Faptul că ai face asta, pentru mine – faptul că nu ai face-o, tot pentru mine, ei bine, e foarte tulburător.

– Te iubesc mai mult decât orice altceva. Uneori, asta e foarte tulburător şi pentru mine.

– M-a crescut cu frica în suflet, la fel cum un câine creşte cu frica de gheata care îl loveşte, iar, şi iar, şi iar. Nici măcar nu este un sentiment uman, e ceva mai primar, mai... absolut. Nu ştiu cum să-ţi explic asta.

– Tocmai ai făcut-o.

– Trudy s-a folosit de asta, mi-a alimentat frica, până când singurul lucru care mă interesa era să supravieţuiesc de pe-o zi pe alta. Şi a făcut-o fără să folosească gheata. Mi-a chinuit sufletul până când în mine nu a mai rămas decât frica. Până când, îţi jur, m-aş fi sinucis doar să se termine totul odată.

– În schimb, ai fugit. Ai scăpat şi ai realizat mai multe decât ar putea crede cineva.

– Toate acestea mă fac să-mi amintesc foarte clar cum a fost să trăiesc doar cu frica.

Respiraţia agitată a lui Eve trăda faptul că amintirile erau foarte vii.

– Trebuie să rezolv asta, Roarke. Trebuie să pun capăt acestei poveşti din poziţia în care sunt acum. Nu ştiu dacă poţi scăpa de mine.

Roarke se întoarse, îi luă mâna şi i-o strânse.

– Nu voi fi niciodată prea departe.

– Ajută-mă. Te rog. Vrei să mă ajuţi?

– Cum?

– Trebuie să văd înregistrarea din biroul tău.

Eve îi strânse la rândul ei mâna.

– Nu că n-aş avea încredere în tine. Trebuie să pătrund în mintea ei. Trebuie să aflu ce gândea, ce simţea când a plecat. Nu mult timp după asta a fost bătută. Unde s-a dus, la cine s-a dus? Poate înregistrarea mă va ajuta să găsesc aceste răspunsuri.

– Bine, dar să nu ajungă în dosar. Trebuie să-mi promiţi.

– OK.

Roarke se duse în biroul său. Când se întoarse, îi întinse un disc.

– Ai şi înregistrarea audio.

Eve introduse discul în aparat. Privi şi ascultă.

Îl cunoştea pe Roarke, şi totuşi, faţa, tonul, chiar mai mult decât cuvintele lui, îi provocară un gol în stomac.

Când înregistrarea se termină, scoase discul şi i-l înapoie.

– E de mirare că nu a făcut pe ea şi nu ţi-a stricat fotoliul şi covorul tău cel scump. Se ridică şi făcu câţiva paşi prin cameră. Probabil că avea un complice. Dar dacă acesta era Bobby... nimic nu mă conduce la el. Doar un anumit gen de persoană îşi bate mama. Bobby nu se potriveşte. E vorba de altcineva.

– Era o femeie destul de atrăgătoare. Poate un amant.

– Logic, iar amanţii folosesc adesea pumnii şi armele pe iubite. Deci, e speriată, foarte speriată, poate vrea s-o lase baltă şi să se întoarcă în Texas, iar el se enervează. Ea are o treabă de făcut, partea ei de sarcină, şi nu e în stare s-o ducă la capăt. El o pocneşte ca să-i aducă aminte ce miză e în joc. Când se întoarce, mai târziu, ea e pe jumătate beată. *Vreau să mă duc acasă. Nu vreau să fiu aici, nu mai vreau să fac asta.* El se enervează din nou şi o omoară.

– Logic.

Da, logic, gândi ea. Dar scutură din cap.

– Nu-mi place. Ea nu renunţă aşa uşor. În plus, în timp ce tu o sperii, el o bate. Poate se trezeşte prinsă între frică şi durere. Dar ea nu e genul care să fugă de niciuna dintre ele. Şi de ce s-o omoare?

– Mai bine aşteaptă să se liniştească. Dacă o omoară nu rezolvă nimic.

– Poate îşi pierde cumpătul.

Eve îşi aminti din nou scena crimei, cadavrul.

– Dar nu şi l-a pierdut. Trei lovituri. Trei lovituri intenţionate. El îşi pierde controlul, e beat sau drogat, sau pur şi simplu violent, o stâlceşte în bătaie, o desfigurează. O loveşte în ceafă şi o părăseşte.

Eve îşi roti umerii.

– O să-mi instalez aici o tablă. Trebuie să pun lucrurile astea cap la cap.

– Bine, atunci hai să mâncăm ceva mai întâi.

9

Eve mâncă, pentru că altfel Roarke ar fi certat-o, însă timpul petrecut mâncând l-a dedicat gândurilor sale. Şi-a turnat un pahar de vin, din care a sorbit pe tot parcursul mesei.

A lăsat televizorul mergând. Alte informaţii despre personajele pe care le cunoştea sau despre care aflase. Trudy, Bobby, Zana şi partenerul lui Bobby, Densil K. Easton.

Financiar, lucrurile stăteau bine, dacă nu chiar foarte bine. Easton frecventase aceeaşi facultate ca şi Bobby şi absolvise odată cu el. Era căsătorit şi avea un copil.

O singură altercaţie în ultimul an de facultate. Altfel, fără cazier.

Totuşi, o variantă posibilă, în cazul în care Trudy avea un partener sau un amant. Cine ar cunoaşte mai bine situaţia personală şi profesională dacă nu partenerul fiului său?

Ajungi destul de uşor din Texas în New York. Îi spui soţiei că trebuie să pleci din oraş, să închei o afacere.

Ucigaşul trebuie să fie atent la detalii. Să-şi amintească să ia cu el comunicatorul lui Trudy, să-şi ia o armă sau să folosească un obiect aflat la îndemână şi să-l ia cu el la plecare.

Cam temperamental, totuşi, dacă a ucis o femeie cu câteva lovituri puternice. Şi nu din furie.

Motivul?

Care era acest motiv?

– De ce nu-mi spui la ce te gândeşti? sugeră Roarke, apropiindu-şi paharul de al ei. Ţi-ar putea fi util.

– Trebuie să mai fac cercetări. Trebuie să mai văd o dată cadavrul, să vorbesc din nou cu Bobby şi cu soţia sa, să văd care-i treaba cu partenerul său, Densil Easton, să aflu dacă el şi victima erau amanţi sau prieteni apropiaţi. Investigatorii n-au găsit mare lucru, doar multe amprente. Ale victimei, ale fiului, ale nurorii, ale cameristei. Încă câteva care s-au dovedit a fi ale foştilor oaspeţi, întorşi acasă şi cu alibiuri pentru perioada respectivă. Nu s-au găsit amprente pe platforma de evacuare sau pe scară. Doar nişte sânge şi rahat de porumbel.

– Ce drăguţ.

– Şi nişte sânge în scurgerea de la chiuvetă. Pariez că este al victimei.

– Asta înseamnă că ucigaşul nu s-a spălat la locul faptei, deci ori şi-a şters urmele, ori a lucrat cu mănuşi. Înseamnă că a venit pregătit.

– Poate, sau poate e vorba de cineva care ştie să profite

de ocazie. Eve tăcu o vreme. Nu simt, zise într-un târziu.

– Ce nu simţi?

– Ceea ce simt de obicei. Toată lumea e îngrijorată că nu pot fi obiectivă pentru că o cunosc pe victimă, dar nu asta e problema. Nu simt... Cred că e vorba despre o legătură. Întotdeauna simt un fel de legătură. O cunosc, şi totuşi nu simt nimic. Acum câteva zile am adunat două cadavre de pe trotuar. Tubbs, Max Lawrence în costumul său de Moş Crăciun, şi Leo Jacobs, soţ şi tată. Nici mamele lor nu i-ar fi recunoscut. Nu-i cunoşteam, dar am simţit... milă şi furie. Trebuie să laşi sentimentele la o parte. Ele nu ajută victimele şi investigaţia. Totuşi, într-un fel ajută. Mă agăţ de ele şi mă ajută în muncă. În cazul ăsta însă nu simt nimic. Nu pot să mă agăţ de ceea ce nu am.

– De ce ai simţi ceva?

Eve ridică privirea.

– Pentru că...

– Pentru că a murit? Asta o face să-ţi merite mila, furia? Te-a chinuit pe când erai un copil inocent şi traumatizat. Şi pe câţi alţii, Eve? Te-ai gândit la asta?

Gâtul începea să o ardă, dar din cauza furiei lui, îşi dădu seama Eve.

– Da, da. M-am gândit la asta. M-am gândit şi că, dacă nu simt nimic sau nu pot simţi nimic, poate ar fi bine să mă retrag din acest caz. Însă nu mă pot retrage pentru că dacă poţi întoarce spatele, dacă poţi renunţa, îţi pierzi însăşi esenţa a ceea ce reprezinţi.

– Atunci, foloseşte-te de altceva de data asta. Roarke întinse mâna şi o mângâie pe braţ. De curiozitate. Cine, de ce, cum? Vrei să ştii, nu-i aşa?

– Da. Eve privi spre televizor. Da, vreau să ştiu.

– Atunci, măcar de data asta, lasă-te condusă de curiozitate.

– Cred că sunt nevoită să fac asta.

Își instală tabla, își revăzu notițele, întocmi liste, verifică informațiile. Când îi sună comunicatorul de pe birou, verifică identitatea apelantului și privi spre Roarke.

– E Bobby, zise ea și răspunse.

– Îmi cer scuze. Îmi cer scuze că te deranjez acasă, la ora asta. Sunt Bobby Lombard.

– E-n regulă. Care-i problema?

În afară de faptul că tocmai ți-a murit mama, gândi Eve, și că mai ai puțin și arăți ca o stafie.

– Voiam să te întreb dacă putem pleca. Vreau să spun, dacă ne putem muta într-un alt hotel. E greu, e greu să stăm aici, chiar pe coridorul în care... E greu.

– Te-ai gândit la vreun hotel?

– Eu... nu. Am încercat în câteva locuri. Toate sunt ocupate. Știi, Crăciunul. Zana spune că poate ar trebui să rămânem aici, așa că m-am gândit să te întreb pe tine.

– Stai puțin. Își puse comunicatorul pe „așteptare". Ai văzut în ce hotel stau. Știi ceva similar, care să aibă o cameră liberă pentru câteva zile?

– Întotdeauna există ceva, zise Roarke.

– Mersi.

Reluă apelul.

– Ascultă, Bobby, o să-ți aranjez ceva pentru mâine. Trebuie să mai reziști acolo o noapte. Până dimineață o să-ți găsesc un loc.

– Frumos din partea ta. Știu că-ți dau bătăi de cap. Oricum, acum nu gândesc prea limpede.

– Mai poți sta acolo o noapte, da?

– Da, da. Nici nu știu ce ar trebui să facem.

– Stai acolo. Partenera mea va veni să vă ia dimineață. Pe la opt. Va trebui să vă mai pună câteva întrebări, și apoi vă puteți muta.

– OK. Ce bine. OK. Îmi poți spune ceva despre... ai mai aflat ceva?

– Vorbim dimineață, Bobby.

– Bine. Mulțumesc. Scuze.

– Nicio problemă.

Când legătura se întrerupse, Roarke veni în spatele scaunului și-și puse mâinile pe umerii ei.

– Există destulă milă, spuse el încet.

Eve credea că o să viseze mult, că va fi bântuită de coșmaruri, dar toate acestea rămaseră în ceață, fără să capete contur. Se trezi de două ori, cu trupul încordat în așteptarea luptei care nu mai venea. De dimineață, obosită și iritată, încercă să-și alunge oboseala cu un duș și o cafea tare. Apoi se îmbrăcă, își puse vesta și arma la șold. „Voi duce treaba la capăt", își spuse ea. Dacă exista un gol în ea, îl va umple prin muncă.

Roarke intră în cameră, deja îmbrăcat pentru o nouă zi de muncă. Într-o vreme nu avea decât munca și golurile din ea.

Acum îl avea pe el.

– Am crezut că a înghețat iadul azi-noapte. Eve luă o înghițitură mare din cea de-a doua cană de cafea. Nu te-am găsit aici studiind situațiile financiare când m-am trezit.

– Am făcut asta la mine în birou, așa că iadul arde încă, dacă asta te mulțumește. M-am ocupat și de cealaltă problemă. Etajul unu, Big Apple Hotel. Cred că o să le placă.

– Mersi!

– Nu pari prea odihnită.

– Dacă eram o fetiță, comentariul ăsta m-ar fi deranjat. Cred.

Roarke zâmbi şi o sărută.

– Atunci suntem amândoi norocoşi. Îşi lipi obrazul de al ei. E aproape Crăciunul.

– Ştiu, am observat mirosul de pădure care vine de la copacul-monstru pe care l-ai cumpărat.

Roarke zâmbi privind peste umăr.

– Te-ai distrat agățând globurile de crengi, nu-i aşa?

– Da, a fost distractiv. Mi-a plăcut însă mai mult când ți-am tras-o sub ele.

– A fost un final plăcut. Roarke se îndepărtă puțin şi o mângâie sub ochi cu degetul mare. Nu-mi place să văd cearcăne aici.

– Tu m-ai luat, durule. Cearcănele au venit la pachet.

– Vreau o întâlnire cu tine, locotenent, ținând cont că planurile noastre pentru duminică au fost date peste cap.

– Credeam că întâlnirile se termină odată cu „Da"-urile. Nu aşa scrie în manualul de căsătorie?

– N-ai citit notele de subsol. Ajunul Crăciunului. Munca interzisă. Tu şi cu mine, în salon. Deschidem cadourile, bem o grămadă de vin, ne-o tragem cu rândul.

– Or să fie şi prăjituri?

– Fără îndoială.

– Voi fi acolo. Trebuie să fug. Îi puse cana de cafea în mână. Mă întâlnesc cu Peabody la locul crimei.

Îl apucă de păr, îl trase tare şi-l sărută apăsat.

– Ne vedem mai târziu.

Roarke era mai bun decât orice duş sau cafea când era vorba să o revigoreze, decise ea. Şi mai era ceva care va desăvârşi acest lucru.

Coborî scările în fugă, îşi luă haina de pe stâlpul scărilor şi-i aruncă lui Summerset un zâmbet larg, cu toți dinții.

– M-am hotărât ce să-ți iau de Crăciun. Un baston

lucios, nou-nouț, pe care să ți-l bagi în fund. Cred că cel pe care-l porți de douăzeci de ani încoace s-a cam uzat.

Se grăbi spre maşina ei, având încă zâmbetul pe față. Trebuia să recunoască, în ciuda faptului că nu dormise prea bine, că nu se simțea deloc rău.

Peabody se fâțâia prin fața hotelului când Eve îşi parcă maşina. Paşii ei agitați îi spuseră lui Eve că fie încerca să ardă câteva calorii la rece – aproape imposibil, dat fiind fularul încolăcit de vreo şase ori în jurul gâtului – fie era foarte nervoasă.

Dintr-o singură privire spre chipul partenerei sale alese varianta trei.

– Ce-i asta? întrebă Eve.

– Ce să fie ce?

– Chestia care te sugrumă. Să-i chem pe cei de la Pest Control?

– E o eşarfă. Mi-a croşetat-o bunică-mea, mi-a trimis-o şi mi-a spus să o port acum. Asta fac.

Eve îşi țuguie buzele şi studie modelul în roşu şi verde.

– Festiv, zise ea.

– E călduroasă, e drăguță şi e sezonul degerăturilor, nu-i aşa?

– Aşa ştiam şi eu. Totuşi, vrei să-i chem pe cei de la dezinsecție să te scape de gândacul din fund sau te distrează?

– E un nemernic. E un nemernic irecuperabil. De ce naiba locuiesc cu dobitocul ăsta?

– Nu mă întreba pe mine. Serios. Eve ridică o mână.

– E vina mea că avem un buget redus? Nu este. Peabody şi înfipse un deget în fața lui Eve. E vina mea că familia lui stupidă locuieşte în Scoția aia la fel de stu-

pidă? Nu *cred*. Şi ce dacă am petrecut câteva zile mizerabile cu familia mea de Ziua Recunoştinţei?

Eşarfa lungă a lui Peabody se undui prin aer când aceasta ridică braţele în sus.

– Măcar ai mei au bunul-simţ să locuiască în Statele Unite ale Americii, nu-i aşa? Nu-i aşa?

– Nu ştiu, răspunse Eve precaută. E o familie destul de numeroasă.

– Ei bine, este! Şi aduc vorba, sugerez doar, că poate ar fi bine să stăm acasă de Crăciun. Ştii, primul Crăciun petrecut împreună, ca un cuplu – şi poate, având în vedere reacţia lui, ultimul. Prostul dracului. Tu la ce te uiţi? întrebă ea un trecător care aruncase o privire spre ele. Aşa, mergi mai departe. Idiotule.

– Idiotul este doar un trecător nevinovat. Unul dintre cei pe care am jurat să-i protejăm şi să-i servim.

– Toţi bărbaţii sunt idioţi. El mi-a spus că sunt *egoistă!* Mi-a spus că nu sunt dispusă să împart totul cu el. Rahat. De parcă nu-mi poartă cerceii. De parcă...

– Peabody, chiar nu vreau să ştiu ce alte lucruri de-ale tale mai poartă. Ne presează timpul.

– Ei bine, nu sunt egoistă şi nici proastă. Iar dacă e atât de important pentru el să se ducă să-şi coacă castanele în Scoţia, n-are decât. La dracu' cu el. Eu nu-i cunosc pe oamenii ăia.

Acum începuseră să-i curgă lacrimile, iar Eve era impacientată.

– Nu, nu, nu. Nu. Nu poţi să plângi la muncă. Nu poţi să plângi pe trotuarul din faţa locului crimei, zise ea.

– Părinţii lui şi familia lui. Şi verişoara Sheila. Ştii că vorbeşte tot timpul despre ei. Pur şi simplu nu pot să merg acolo. Mai am de slăbit vreo trei kile şi încă nu mi-am terminat tratamentul dermic care trebuie să-mi mai închidă porii ce arată acum precum craterele lunii. Şi după ce vom

plăti biletele de avion, vom rămâne lefteri pentru o lună. Trebuie să stăm acasă. De ce nu putem sta acasă?

– Nu ştiu. Chiar nu ştiu. Poate pentru că el şi-a petrecut o sărbătoare cu familia ta şi...

– Dar el îi *cunoştea*. Nu-i aşa?

Încă mai exista ameninţarea lacrimilor, observă Eve, dar era de mirare că toată căldura din ochii lui Peabody nu se transforma în aburi.

– Mi-a cunoscut părinţii înainte de asta. Nu mergea la nişte necunoscuţi. Şi, în plus, ai mei sunt altfel.

Eve ştia că e o greşeală să întrebe, dar cuvintele îi ieşiră din gură înainte să le poată opri.

– De unde ştii?

– Pentru că sunt ai mei. Şi nu e vorba că nu vreau să-i cunosc familia. Dar trebuie să merg într-o ţară străină şi să mănânc – nu ştiu, *haggis* sau ceva de genul ăsta. Dezgustător.

– Sigur. Pariez că *tofu* a fost punctul forte de Ziua Recunoştinţei.

Privirea lui Peabody deveni tăioasă.

– De partea cui eşti?

– A nimănui. Sunt neutră. Sunt – care naiba erau ăia – elveţiancă. Acum putem merge la treabă?

– A dormit pe canapea, spuse Peabody cu o voce tremurândă. Şi plecase când m-am trezit eu.

Eve oftă adânc.

– La ce oră începe tura?

– La opt, ca şi mine.

Eve scoase comunicatorul şi sună la departamentul de informatică.

– Nu face asta! Peabody începu dansul panicii pe trotuar. Nu vreau să ştie că-mi fac griji din pricina lui.

– Taci. Locotenentul Dallas, sergent. Detectivul McNab a ajuns? Primind răspunsul afirmativ, Eve încuviinţă din

cap. Mersi, asta voiam să știu. Închise. Vezi, e la muncă. Așa ar trebui să facem și noi.

– Ticălosul. Lacrimile i se uscaseră în ochi. Se duce liniștit la muncă.

– Isuse! Dumnezeule! Capul meu! Eve își cuprinse capul în palme o clipă. OK. Voiam să fac asta mai târziu, zise ea și scoase din buzunar un pachețel. Ia-l acum.

– Cadoul meu de Crăciun? Ce frumos. Dar acum nu prea am dispoziția necesară să...

– Deschide-l dracului odată sau te omor pe loc!

– Să trăiți! Îl deschid. Rupse ambalajul de hârtie, îl ascunse grăbită în buzunar și deschise cutia. E o cheie, zise ea.

– Exact. Pentru una dintre mașinile care se vor afla la aeroport în țara aia, Scoția. Transportul aerian a fost închiriat pentru două persoane, într-unul dintre charterele particulare ale lui Roarke. Dus-întors. Crăciun fericit. Fă ce vrei cu el.

– Eu... tu... un charter? Gratis? Obrajii lui Peabody se înroșiră ca un trandafir văratic. Și.. și... și... o mașină când ajungem acolo? Este... Este magnific.

– Grozav. Acum putem merge la treabă?

– Dallas!

– Nu. Nu. Fără îmbrățișări. Nu. La dracu', murmură ea când Peabody o strânse în brațe. Suntem la muncă, suntem în public. Dă-mi drumul sau îți jur că o să te lovesc atât de tare, încât cele trei kile de care-ți faci griji vor ajunge până-n Trenton.

Răspunsul lui Peabody fu incoerent.

– Dacă-mi lași muci pe haină, o să te și sugrum cu eșarfa, după ce te pocnesc.

– Nu-mi vine să cred. Pur și simplu nu pot să cred. Smiorcăindu-se, Peabody îi dădu drumul. E tare. Mersi. Oh, Doamne. Mersi.

– Da, da, da.

– Cred că acum chiar trebuie să mă duc. Peabody continua să privească cutia. Vreau să spun, scuza – motivul, am vrut să spun motivul, s-a dus, așa că... of.

Eve se simțise destul de bine înainte, dar acum o migrenă provocată de frustrare i se plimba prin partea superioară a craniului.

– Crezi că acum ne putem ocupa măcar câteva minute de crimă? Oare asta are loc în programul tău?

– Da. Pot s-o strecor. Acum mă simt bine. Mulțumesc, Dallas. Vorbesc serios. Mulțumesc. Doamne, acum chiar trebuie să mă duc.

– Peabody, spuse Eve pe un ton nervos în timp ce intrau în clădire. Întreci măsura.

– Aproape am terminat. Mai ai puțină răbdare.

La recepție se afla același droid. Eve nu se mai obosi să-și fluture insigna, ci porni direct pe scări, alături de Peabody care continua să vorbească singură. Ceva despre împachetat bagaje, un pulover roșu și trei kile.

Ignorând-o, Eve verifică sigiliul de la camera lui Trudy. Îl găsi intact și continuă să meargă în lungul holului.

– După ce părăsesc camera, vreau să vină criminaliștii. Să verifice totul.

Bătu la ușă, și după câteva secunde le deschise Bobby. Avea o față trasă, de parcă suferința i-ar fi consumat carnea. Mirosea a săpun și se vedea ușa de la baie deschisă în spatele său și urme de aburi pe oglinda de deasupra chiuvetei.

Din televizorul de pe perete se auzea vocea reporterului care comenta știrile dimineții.

– Intră. Hai, intră. Credeam că e Zana, că și-a uitat cheia.

– Nu e aici?

– S-a dus să aducă nişte cafea şi gogoşi. Trebuia să se întoarcă până acum. Am făcut bagajele de azi-noapte, spuse el, şi Eve văzu două valize lângă uşă. Voiam să fim gata de plecare. Nu mai putem sta.

– Hai să ne aşezăm, Bobby. Putem să discutăm câte ceva înainte să apară Zana.

– Trebuia să se întoarcă deja. În mesaj mi-a spus că nu întârzie decât vreo douăzeci de minute.

– Mesaj?

– Aă... Privi prin cameră, trecându-şi absent o mână prin păr. Mi-a lăsat un mesaj. Aşa obişnuieşte. Mi-a spus că se trezeşte devreme şi că vrea să se ducă la un magazin de delicatese pe care l-a descoperit la două cvartale distanţă de-aici, să cumpere câte ceva ca să vă putem servi cu o cafea.

– Probabil e coadă. Ţi-a spus care e magazinul?

– Nu-mi amintesc. Bobby se duse la noptieră, luă ceasul şi apăsă butonul *playback*.

'Neaţa, iubitule. Trebuie să mă trezesc. Ai hainele în sertarul de sus al dulapului. Eu m-am sculat deja, dar nu vreau să te trezesc. Ştiu că n-ai dormit prea bine. O să ies să iau nişte cafea şi nişte gogoşi. Nu e frumos să vină prietena ta şi să nu avem cu ce să o servim. Trebuia să alimentez AutoCheful. Îmi pare rău, iubitule. O să lipsesc vreo douăzeci de minute – mă duc la patiseria din apropiere. Deli Delish. O să ai cafeaua pregătită când ieşi din duş. Te iubesc, dragule.

Văzând ora la care fusese făcută înregistrarea, Eve îi făcu cu ochiul lui Peabody.

– Ce-ar fi să-i ies înainte? întrebă Peabody. Îi dăm o mână de ajutor.

– Ia loc, Bobby. Am câteva întrebări pentru tine.

– OK. O privi pe Peabody închizând uşa în urma ei. Nu e cazul să-mi fac griji. E pentru prima dată în New York. Probabil, s-a rătăcit pe drumul de întoarcere sau ceva de genul ăsta.

– O s-o găsească Peabody. Bobby, de când îl cunoşti pe partenerul tău?

– D. K.? Din facultate.

– Deci sunteţi apropiaţi – prieteni?

– Da, sigur. Am fost cavaler de onoare la nunta lui, iar el la a mea. De ce?

– Deci o cunoştea pe mama ta?

– A trebuit să-i spun ce s-a întâmplat, l-am sunat ieri. Buzele începură să-i tremure, dar Bobby făcu eforturi şi reuşi să se liniştească. Îmi ţine locul la lucru. Mi-a spus că ar veni aici, dacă aş avea nevoie de el. Nu voiam să facă asta. E Crăciunul, iar el are o familie. Şi, oricum, nu putea face nimic. Absolut nimic.

Bobby îşi cuprinse capul în palme.

– Care este relaţia lui cu mama ta?

– Dificilă. Ca apa şi uleiul, ştii? Înălţă capul şi aproape zâmbi.

– Mai bine-mi explici.

– Bine, D. K. e genul care-şi asumă riscuri. Nu aş fi intrat în afaceri dacă nu m-ar fi bătut el la cap. Mama mea era genul care critică oamenii. Nu credea că o să reuşim în afaceri, dar ne descurcăm.

– Nu se înţeleg bine?

– În mare, D. K. şi Marita se fereau de ea. Marita e soţia lui.

– Mai există şi alte persoane cu care mama ta nu se înţelegea?

– Să zicem că nu era o persoană sociabilă.

– Ce-mi poţi spune despre oamenii cu care se înţelegea, despre persoanele apropiate?

– Eu şi Zana. Întotdeauna mi-a spus că nu are nevoie de altcineva în afară de mine, dar i-a făcut loc şi Zanei. Ştii, m-a crescut singură. I-a fost greu. A trebuit să renunțe la multe ca să-mi asigure cele necesare. Eu am fost mereu pe primul loc. Aşa mi-a spus întotdeauna.

– Ştiu că ți-e greu să vorbeşti despre asta. Ce-mi poți spune despre averea ei? Avea casă, nu-i aşa?

– E un domiciliu frumos. Nu poți să ai un fiu cu o afacere şi să nu ai o casă frumoasă. Stătea bine din punctul ăsta de vedere. A muncit din greu toată viața, a avut grijă de averea ei. A fost econoamă.

– O moşteneşti.

Bobby avea o privire inexpresivă.

– Cred. Nu am vorbit niciodată despre asta.

– Cum se înțelegea cu Zana?

– Bine. Situația a fost grea la început. Mama... eu eram totul pentru ea şi nu a acceptat-o pe Zana la început. Ştii cum sunt mamele.

Îşi dădu seama ce spusese şi roşi.

– Îmi pare rău, a fost o prostie.

– Nicio problemă. A fost contra mariajului vostru?

– Nu-i convenea că mă căsătoresc. Dar Zana i-a câştigat simpatia. Acum se înțeleg... se înțelegeau bine.

– Bobby, ştii că mama ta a fost în vizită la soțul meu vineri după-amiază?

– La soțul tău? De ce?

– Voia bani. Mulți bani.

Bobby se mulțumi o vreme să se holbeze, apoi scutură încet din cap.

– Asta nu e bine.

Nu părea şocat, observă Eve. Era doar surprins.

– Ştii cine este soțul meu?

– Da, desigur. După scandalul cu clonarea, a vuit presa. Nu-mi venea să cred că cea de la televizor eşti tu.

Nici nu mi-am amintit de tine la început. Trecuse ceva timp. Dar mama şi-a amintit.

– Bobby, mama ta a venit la New York cu un scop. Voia să reia legătura cu mine pentru că m-am măritat cu un bărbat foarte bogat. Voia şi ea o parte din avere.

Chipul lui Bobby rămase inexpresiv. Vorbi pe un ton scăzut şi prudent.

– Nu este adevărat. Nu pot să cred asta.

– E adevărat, şi este foarte probabil să fi avut un complice, iar acel complice să o fi ucis pentru că nu a pus mâna pe bani. Fii sigur că ai ce face cu două milioane de dolari, Bobby.

– Două milioane... Crezi că eu i-am făcut asta mamei?

Se ridică în picioare, tremurând.

– Crezi că mi-aş omorî propria mamă? Două milioane de dolari. E o nebunie. Nu ştiu cum poți spune aşa ceva. Cineva a intrat prin efracție, a venit pe fereastră şi a ucis-o pe mama. A lăsat-o zăcând pe podea. Crezi că eu i-aş face aşa ceva? Propriei mele mame?

Eve rămăsese pe locul său şi-şi păstră tonul la fel de tăios şi de ferm.

– Nu cred că a intrat cineva prin efracție, Bobby. Cred că a intrat pur şi simplu. Cred că ea îl cunoştea. Trudy mai avea şi alte răni, suferite cu multe ore înainte de a fi ucisă.

– Despre ce vorbeşti?

– Rănile de pe față, de pe corp, toate au fost provocate vineri noapte. Răni despre care tu susții că nu ştii nimic.

– Chiar nu ştiu. Nu se poate, spuse el pe un ton îndurerat. Mi-ar fi spus dacă ar fi pățit ceva. Mi-ar fi spus dacă ar fi rănit-o cineva. Pentru numele lui Dumnezeu, e o nebunie.

– Cineva i-a provocat acele răni. La câteva ore după ce a părăsit biroul soțului meu, unde a încercat să-l scuture de două milioane. A plecat cu mâna goală. Asta-mi spune că lucra cu cineva, și că acel cineva a fost foarte supărat. A intrat în biroul lui Roarke și a cerut două milioane de dolari ca să se întoarcă în Texas și să mă lase în pace. Există înregistrări, Bobby.

Chipul lui Bobby era palid.

– Poate... poate a cerut un împrumut. Poate voia să mă ajute în afacere. Zana și cu mine am tot planificat să facem un copil. Poate că mama... Nu înțeleg nimic. Faci să pară că mama... mama...

– Eu doar îți spun ce s-a întâmplat, Bobby.

Era o cruzime din partea ei, gândi Eve, dar o cruzime care-l scotea pe Bobby de pe lista suspecților.

– Te întreb în cine avea mama ta încredere, suficient de multă pentru a-l lua drept complice în treaba asta. Tu nu-mi spui decât de tine și de soția ta.

– Eu și Zana? Crezi că vreunul dintre noi a fost în stare s-o ucidă? S-o lase sângerând într-o cameră de hotel? Pentru bani? Pentru niște bani care nici măcar nu existau? Pentru nimic? Se lăsă să cadă înapoi pe pat. De ce-mi faci asta?

– Pentru că cineva a lăsat-o sângerând pe podeaua unei camere de hotel, Bobby. Și cred că a făcut-o pentru bani.

– Poate că soțul tău a făcut-o. Privirea îi deveni tăioasă. Poate că el a ucis-o pe mama.

– Crezi că ți-aș mai fi spus ție toate astea dacă aș fi crezut că există o șansă să se fi întâmplat așa ceva? Dacă n-aș fi fost absolut sigură, dacă n-aș fi avut dovezi certe în această privință, ce crezi că aș fi făcut? Fereastra deschisă, platforma de evacuare. Intrus necunoscut, intrare prin efracție făcută de mântuială. Îmi pare rău pentru pierderea suferită, sincer. Uită-te la mine.

Așteptă ca Bobby să se uite în ochii ei.

– Puteam face asta, Bobby. Sunt polițist. Am un grad, mă bucur de ceva respect. Aș fi putut rezolva lucrurile astfel încât să nu se apuce nimeni să facă cercetări. Dar eu vreau să-l găsesc pe cel care ți-a ucis mama. Poți conta pe asta.

– De ce? Ce-ți pasă ție? Tu ai fugit de ea. Ai fugit când ea încerca să-ți ofere tot ce avea mai bun. Tu...

– Tu știi mai bine, Bobby.

Vorbea aproape șoptit, pe un ton egal.

– Tu știi mai bine. Ai fost acolo.

Bobby își coborî privirea în pământ.

– A avut o perioadă grea, asta-i tot. I-a fost greu să crească un copil de una singură, să o scoată la capăt.

– Poate. O să-ți spun de ce fac asta, Bobby. O fac pentru mine, și poate o fac și pentru tine. Pentru puștiul care-mi aducea mâncare pe ascuns. Dar îți promit, dacă aflu că tu ai ucis-o, o să te arunc în închisoare.

Bobby își îndreptă spatele și-și drese glasul. Chipul și vocea lui exprimau calm.

– Nu mi-am ucis mama. N-am ridicat în viața mea mâna asupra ei. Niciodată. Dacă a venit aici după bani, a făcut o greșeală. Aș vrea să-mi fi spus. Sau... sau cineva a pus-o să facă asta. Cineva a amenințat-o pe ea, sau pe mine, sau...

– Cine?

– Nu știu.

– Cine mai știa de excursia voastră la New York?

– D. K., Marita, oamenii care lucrează pentru noi, câțiva dintre clienți. Dumnezeule, și vecinii. N-am făcut un secret din asta.

– Fă o listă cu toate persoanele care-ți vin în minte. O să am nevoie de ea. Se ridică când ușa se deschise.

Peabody intră în cameră, aducând-o cu ea pe Zana, palidă şi tremurândă.

– Zana. Scumpo. Bobby se ridică fulgerător din pat, veni lângă soţia sa şi o îmbrăţişă. Ce s-a întâmplat?

– Nu ştiu. Un bărbat. Nu ştiu.

Sughiţând, îşi încolăci braţele de gâtul lui Bobby.

– Am găsit-o la un cvartal spre est, îi spuse Peabody lui Eve. Părea pierdută, tremura toată. Spune că a acostat-o un bărbat şi a forţat-o să intre într-o clădire.

– Doamne, Zana, iubito! Ţi-a făcut ceva?

– Avea un cuţit. Mi-a spus că mă omoară dacă ţip sau încerc să fug. Eram atât de speriată! I-am spus că-i dau geanta, am vrut să i-o dau. Nu ştiu. Nu cred că... Oh, Bobby, mi-a spus că el a ucis-o pe mama ta.

Eve aşteptă să se termine următorul val de lacrimi şi o luă cu forţa pe Zana de lângă Bobby.

– Stai jos. Calmează-te. N-ai nimic.

– Cred că el... Cu o mână tremurătoare, Zana se mângâie pe spate.

– Scoate-ţi haina.

Eve observă o mică gaură în ţesătura roşie, şi încă una în puloverul pe care Zana îl purta pe dedesubt. Văzu şi câteva urme de sânge.

– O rană superficială, spuse Eve, apoi scoase puloverul şi examină tăietura subţire.

– Te-a *înjunghiat?* Îngrozit, Bobby îi dădu lui Eve mâinile la o parte ca să poată vedea rana.

– E doar o zgârietură, spuse Eve.

– Nu mă simt foarte bine.

Ochii Zanei începură să se dea peste cap, Eve o luă de mână şi o scuturâ.

– N-o să leşini tocmai acum. O să stai jos şi o să-mi spui ce s-a întâmplat.

O împinse pe Zana pe un scaun.

– Peabody!

– Asta fac. Deja pregătită, Peabody venea de la baie cu un prosop umed.

– Chiar că e doar o zgârietură, îi spuse Eve lui Bobby pe un ton blând. Nu i-ar strica puţin antiseptic.

– Găseşti în trusa mea de călătorie. Vocea Zanei era slabă şi tremurătoare. În trusa din valiza mea. Doamne, nu putem pleca acasă? Nu putem merge acasă?

– Trebuie să dai o declaraţie. Oficială, preciză Eve şi îi arătă Zanei reportofonul. Te-ai trezit şi ai plecat după cafea.

– Mi-e rău de la stomac.

– Ba nu, nu ţi-e, spuse Eve pe un ton categoric. Ai ieşit din hotel.

– Am vrut... am vrut să vă servesc cu ceva când ajungeţi. Iar Bobby n-a mâncat mare lucru de când... Aşa că m-am gândit să ies puţin, să cumpăr câte ceva. N-am prea dormit azi-noapte.

– OK, deci ai coborât.

– Am coborât şi i-am dat bună dimineaţa recepţionerului. Ştiu că e un android, totuşi... Şi am ieşit afară. Părea o zi frumoasă, deşi cam răcoroasă. Mi-am încheiat haina din mers. Apoi... el era acolo. M-a prins rapid în braţe şi am simţit înţepătura cuţitului. Mi-a spus că mă omoară dacă ţip. Mi-a spus să merg şi să-mi ţin ochii în pământ. Mi-a fost atât de frică! Îmi poţi da nişte apă?

– Îţi aduc eu. Peabody se îndreptă spre chicinetă.

– Mergea foarte repede şi-mi era frică să nu mă împiedic. Probabil, m-ar fi ucis pe loc. Ochii îi deveniră din nou lucioşi.

– Concentrează-te, izbucni Eve. Ce ai făcut apoi?

– Nimic. Zana se cutremură. I-am spus: „Poţi să-mi iei poşeta". Dar el nu a zis nimic. Mi-era frică să ridic ochii spre el. M-am gândit să fug, dar el era puternic, iar

mie mi-era foarte frică. Apoi a deschis o uşă. Cred că era de la un bar. Era întuneric şi nu se afla nimeni acolo, dar mirosea ca un bar, ştii. Mulţumesc.

Apucă paharul cu ambele mâini, dar tot se scurseră câteva picături din el când îl duse la gură.

– Nu mă pot opri din tremurat. Am crezut că o să mă violeze, că o să mă omoare, iar eu nu puteam face nimic. Mi-a spus să mă aşez şi să-mi ţin mâinile pe masă. Am făcut ce mi-a cerut. Mi-a spus că vrea banii, iar eu i-am zis că poate lua poşeta. El a spus că voia cele două milioane de dolari sau îmi va face ce i-a făcut lui Trudy şi, în plus, mă va desfigura astfel încât să nu pot fi recunoscută de nimeni.

Lacrimile îi curgeau pe faţă.

– L-am întrebat: „Tu ai ucis-o pe mama Tru?" El a spus că ne va răni pe mine şi pe Bobby dacă nu-i dăm banii. Două milioane de dolari. Noi nu avem atâţia bani, Bobby, aşa i-am spus, de unde să facem rost de ei? El mi-a spus: „Întreab-o pe poliţistă". Şi mi-a dat un număr de cont. M-a pus să-l repet, de mai multe ori, şi mi-a spus că dacă uit numărul, o să vină şi o să mi-l scrijelească pe fund. Aşa mi-a spus. 505748711094463. 505748711094463. 505...

– OK, am înţeles. Treci mai departe.

– Mi-a spus să stau acolo. „Stai acolo, târfă mică", aşa mi-a spus. „Stai acolo un sfert de oră. Dacă ieşi de-aici mai devreme, te omor". Şi m-a lăsat acolo. Am rămas acolo în întuneric. Mi-era frică să mă ridic, mă temeam că o să se întoarcă. Am stat aşa vreun sfert de oră. Când am ieşit afară n-am ştiut unde mă aflu. Eram ameţită. Foarte multă gălăgie. Am vrut să fug, dar picioarele nu mă ascultau şi nu puteam găsi drumul de întoarcere. Atunci a apărut detectivul. Mi-am lăsat geanta

acolo. Probabil că mi-am lăsat geanta acolo. Sau poate mi-a luat-o el. Nu am apucat să cumpăr cafea.

Se lăsă din nou pradă lacrimilor. Eve aşteptă un minut, apoi o trezi la realitate.

– Cum arăta bărbatul, Zana?

– Nu ştiu. N-am apucat să-l văd bine. Purta o căciulă, o căciulă de schi, şi ochelari de soare. Era înalt. Avea jeanşi negri şi ghete negre. Eu priveam în jos, aşa cum îmi spusese, şi i-am văzut ghetele. Era cu şireturi şi aveau tocurile tocite. Purta un număr mare.

– Cât de mare?

– Mai mare decât Bobby. Puţin mai mare, cred.

– Ce culoare avea pielea lui?

– N-am văzut prea bine. Purta mănuşi negre. Dar cred că el era alb. L-am văzut cu coada ochiului, iar când am intrat în bar era întuneric. El a stat tot timpul în spatele meu, în întuneric.

– Barbă, mustaţă, cicatrice, semne, tatuaje?

– N-am văzut niciunul.

– Vocea? Vreun accent?

– Avea o voce gravă, joasă. Nu ştiu. Aruncă spre Bobby o privire neajutorată. Eram atât de speriată!

Eve insista, dar detaliile erau tot mai vagi.

– O să aranjez să fiţi escortaţi la noul vostru hotel şi o să pun un paznic în uniformă la uşa voastră. Dacă îţi mai aminteşti ceva, un detaliu oricât de mic, sună-mă.

– Nu înţeleg. Nu înţeleg nimic din asta. De ce a omorât-o pe mama Tru? De ce crede că putem să-i dăm atât de mulţi bani?

Eve privi spre Bobby, apoi îi făcu semn lui Peabody să aranjeze escorta.

– Bobby o să-ţi spună ce ştim până acum.

10

Pentru a putea supraveghea transferul, Eve îi escortă personal pe Bobby şi pe Zana la noua lor locuinţă. Trimise doi poliţişti să caute locul în care Zana susţinea că fusese dusă cu forţa, pe o rază de patru cvartale în jurul hotelului. Pe Peabody şi pe alţi câţiva investigatori îi lăsă să cerceteze camera pe care tocmai o părăsiseră.

La cererea lui Eve, Morris păstrase cadavrul lui Trudy ca să-l poată cerceta.

Nimic, gândi Eve, privind cadavrul. Nu simţea nimic. Nici milă, nici furie.

– Ce-mi poţi spune? îl întrebă ea pe Morris.

– Rănile de pe faţă şi de pe corp au fost provocate cu douăzeci şi patru – treizeci şi şase de ore înainte de plăgile craniene. O să te edific curând.

Morris îi întinse o pereche de ochelari microscopici şi făcu un gest cu mâna.

– Uită-te aici.

Eve se apropie de cadavru şi se aplecă să vadă mai bine rănile.

– Ce linii. Şi modelul semicircular...

– Bună observaţie. Acum, stai să-ţi arăt.

Morris afişă pe ecran o porţiune a craniului, mărită.

Eve îşi ridică ochelarii pe creştetul capului.

– Ai spus că ai găsit nişte fibre în plaga craniană.

– Încă mai aştept rezultatele de la laborator.

– Urmele loviturilor. Par a fi credite. Un articol textil plin cu credite. Demodat, dar eficient. Există liniile curbe, probabil de la muchiile monedelor, şi aceste forme circulare. Într-adevăr, ar putea fi credite. Pentru fractura craniană, trebuie să fi folosit foarte multe.

Eve îşi puse din nou ochelarii şi privi cu atenţie plăgile.

– Trei lovituri, cred. Prima la bază – probabil stăteau în picioare, victima fiind cu spatele la ucigaş. Cade, a doua lovitură vine de sus – asta de aici, mai puternică. Iar a treia...

Eve se lăsă pe spate şi-şi ridică din nou ochelarii.

– Una, spuse ea, mimând o lovitură cu două mâini, din dreapta. A doua. De sus în jos, de data aceasta. Şi a treia. Cu balans în partea stângă, tot cu două mâini.

Apoi încuviinţă, dând din cap.

– Se potriveşte. Dacă a fost un material textil – o gentuţă, o şosetă, un săculeţ – se puteau obţine aceste urme. Nu există răni defensive, deci victima nu s-a luptat. A fost luată prin surprindere. Din spate, deci nu se temea de atacator. Chiar dacă acesta avea o altă armă – un cuţit, un dispozitiv cu electroşocuri – de ce s-o folosească? O crimă silenţioasă. Prima lovitură doboară victima, care nu apucă să strige.

– Simplu şi eficient. Morris îşi luă ochelarii de la ochi. Hai să revedem programul iniţial.

Cu degetele înmănuşate, începu să butoneze tastele computerului pentru diagnosticare. În ziua aceea îşi strânsese părul lung şi negru într-o coadă, prinsă la rândul ei într-o buclă la ceafă. Avea o ţinută de marinar.

– Iată plaga facială. Stai să măresc imaginea.

– Urme similare. Aceeaşi armă.

– La fel ca pe abdomen, bust, coapse, şoldul stâng. Dar aici e ceva interesant. Priveşte din nou cu atenţie plaga facială.

– S-ar spune că agresorul se afla foarte aproape.

Eve se opri, uimită.

– După forma vânătăii şi după unghiul aplicării, pare un upercut. Se întoarse spre Morris şi mimă lovitura,

oprind pumnul la un fir de păr de bărbia lui, obligându-l să-şi dea repede capul pe spate.

– Hai să ne întoarcem la program, vrei?

Eve nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

– Nu te-aş fi lovit.

– Mă rog.

Morris se întoarse spre ecran, încercând grijuliu să-l poziţioneze între ei. Apoi porni programul, care ilustra două siluete.

– Iată poziţia şi mişcările agresorului, programate să provoace rănile care ne interesează. După cum vezi, prima lovitură a fost dată cu mâna stângă, un upercut, cum ai spus şi tu. E straniu.

Privind în ecran, Eve se încruntă.

– Nimeni nu poate lovi aşa. Dacă un stângaci s-ar apropia de ea din acel unghi, s-ar răsuci în exterior şi ar lovi-o aici.

Indică locul respectiv pe pometele său.

– Dacă mişcarea ar fi fost de jos în sus, ar fi lovit-o aici, mai jos. Poate un dreptaci, dar nu...

Eve se răsuci şi privi cadavrul.

– Cu pumnul, poate. Un săculeţ are balans, chiar dacă erau foarte aproape unul de celălalt.

Afişă o expresie gânditoare.

– Pentru numele lui Dumnezeu. Oare şi-a făcut asta singură?

– Am încercat varianta şi am obţinut o probabilitate de peste nouăzeci la sută. Uite.

Morris porni al doilea program.

– Un singur personaj, o lovitură cu ambele mâini.

– Nebuna dracului, mormăi Eve ca pentru sine.

– Şi încă una, foarte motivată. Toate celelalte răni – cu excepţia celor de la cap – ar fi putut fi autoprovocate.

În ceea ce priveşte rănile de pe faţă, probabilitatea este de aproape sută la sută.

Eve trebuia să uite toate teoriile anterioare, să se concentreze asupra acesteia.

– Şi nu există răni defensive, nu sunt semne că s-ar fi împotrivit sau că ar fi fost imobilizată.

Reflectând asupra acestor descoperiri, Eve îşi puse ochelarii şi începu să studieze meticulos fiecare centimetru al trupului victimei.

– Şi vânătăile de pe genunchi şi coate?

– Se potrivesc cu cele provocate de obicei prin cădere şi au apărut în acelaşi timp cu rănile de la cap.

– Bine, OK. Vine cineva la tine şi-ţi aranjează faţa în halul ăsta, se-ntoarce s-o ia de la capăt, o iei la fugă, cazi, ridici mâinile şi încerci să te aperi. Ar trebui să existe vânătăi măcar pe antebraţe. Dar nu există, pentru că, de fapt, s-a cotonogit singură. N-are nimic sub unghii?

– Dacă tot ai adus vorba... Morris zâmbi. Câteva fibre, sub arătătorul şi inelarul de la mâna dreaptă şi arătătorul de la stânga. Acelaşi material ca şi cel din plaga craniană.

Eve strânse pumnii.

– Îşi încleştează mâinile pe armă şi îşi face curaj. Cătea nebună.

– Dallas, mi-ai spus că o cunoşteai. De ce a făcut asta?

Eve aruncă ochelarii într-o parte, cuprinsă de furie.

– Ca să poată pretinde că i-a făcut-o altcineva. Eu sau Roarke. Poate ca să spună asta presei, spuse Eve, începând să se plimbe nervoasă prin încăpere. Nu, nu, nu aşa se obţin banii. Poate câţiva gologani, dar nu o avere. Şantaj. S-a gândit că ne poate forţa mâna. Plătiţi sau fac totul public, arăt tuturor ce mi-aţi făcut. Dar lucrurile

s-au întors împotriva ei. Oricare ar fi fost complicii ei, aceştia s-au hotărât că nu mai au nevoie de ea. Sau s-a lăcomit şi a vrut să-i scoată din afacere.

– Trebuie să ai ceva tupeu, să încerci să mituieşti un poliţist ca tine sau un om ca Roarke.

Morris privi cadavrul.

– Trebuie să fii bolnav ca să-ţi faci aşa ceva pentru bani.

– Dar şi-a primit răsplata, nu-i aşa? Cu vârf şi îndesat.

Peabody făcu un mic ocol. Eve ar fi omorât-o dacă ar fi aflat, dar nu avea de gând să întârzie mult. În plus, criminaliştii nu găsiseră mai nimic în cameră, cel puţin deocamdată.

Nici măcar nu era sigură că McNab se afla la birou. Putea foarte bine să fie pe teren. Pentru că, oricum, nu se obosise să-i dea de ştire.

Bărbaţii erau o pacoste, uneori, şi Peabody se întreba de ce mai încerca să-şi găsească unul. Îi fusese foarte bine şi singură. Şi, oricum, nu căutase pe cineva ca McNab.

Cine ar fi făcut asta?

Iar acum stăteau împreună, cu contractul de închiriere pe numele amândurora. Cumpăraseră împreună un pat – o piesă impozantă de mobilier. Şi de aceea era al *lor*, nu al *ei*. Nu se gândise la asta până acum.

Şi nici măcar nu s-ar fi gândit vreodată, dacă el nu s-ar fi purtat ca un dobitoc.

Tehnic vorbind, el plecase primul, aşa că el ar fi trebuit să facă primul pas.

Ezită, apoi sări de pe trotuarul glisant.

Cutia pe care i-o dăduse Dallas îi ardea buzunarul, iar gândul că poate avea şi ea o parte de vină îi ardea stomacul.

Sau era doar o indigestie. N-ar fi trebuit să-şi ia crenvurşti de soia de la taraba din colţ.

Intră la Departamentul de informatică, cu capul sus. Iată-l pe McNab, în separeul său. Nu-l puteai rata, în ciuda pantalonilor săi verzi şi a cămăşii galbene care se potriveau de minune în amalgamul de culori ce domina clădirea.

Fornăi, apoi îl bătu de două ori pe umăr fără prea multă eleganţă.

– Trebuie să-ţi vorbesc.

McNab clipi o dată din ochii săi verzi şi reci, apoi îi întoarse spatele.

– Am treabă.

Lui Peabody i se ridică părul de pe ceafă.

– Cinci minute, mârâi ea printre dinţi. Între patru ochi.

McNab îşi luă ochii de la staţia sa şi se întoarse destul de repede pentru a-şi face părul să fluture. Îi făcu semn să-l urmeze, apoi se îndepărtă.

În timp ce străbăteau clădirea, obrajii lui Peabody se înroşiră de mânie şi de stânjeneală. Întrucât nimeni nu se întoarse să o salute sau să-i facă cu mâna, îşi dădu seama că McNab nu fusese prea discret apropo de cearta lor.

Mă rog, nici ea. Şi ce dacă?

McNab deschise uşa unei mici încăperi în care doi detectivi se certau în limbajul ininteligibil al specialiştilor în calculatoare. McNab făcu un semn cu degetul mare spre uşă.

– Pauză cinci minute.

Detectivii ieşiră, luându-şi cu ei cearta şi două pahare cu suc de cireşe. Unul dintre ei îi aruncă lui Peabody o privire plină de compasiune şi înţelegere.

Normal, gândi Peabody, cea care-i zâmbise era o femeie.

McNab își luă un pahar de suc de lămâie; probabil ca să se asorteze cu hainele lui, gândi Peabody răutăcioasă. Închise ușa, timp în care McNab se sprijini de birou.

– Am treabă, așa că fii scurtă, spuse el.

– Bine, o să fiu scurtă. Nu ești singurul care are treabă. Dacă n-ai fi plecat pe furiș de dimineață, poate apucam să rezolvăm o parte din probleme înainte de serviciu.

– Nu m-am furișat. Sorbi din pahar, privind-o pe Peabody peste marginea acestuia. Nu e vina mea că dormi buștean. În plus, nu aveam chef să mă lovesc de tupeul tău așa, la prima oră.

– Tupeul meu? Rosti aceste vorbe atât de pițigăiat, încât s-ar fi speriat dacă ar fi sesizat acest lucru. Tu m-ai făcut egoistă. Tu ești cel care m-ai acuzat că nu-mi pasă.

– Știu ce ți-am spus. Așa că dacă ai venit până aici doar ca să-mi dai o replică...

Peabody își înfipse picioarele în podea. Măcar de data asta se bucura de un avantaj.

– Dacă faci vreun pas spre ușă înainte să termin ce am de spus, e vai de fundul tău slăbănog.

Ochii lui McNab sclipiră, trădându-i enervarea.

– Atunci spune ce-ai de spus. Poate e ceva în plus față de ce-am vorbit toată săptămâna trecută.

– Ce vrei să spui?

– Întotdeauna ai altceva de făcut.

McNab trânti paharul pe masă.

– Întotdeauna se întâmplă câte ceva. Încerc să-ți vorbesc, dar nu aud decât: „Vorbim mai târziu". Dacă tot ai de gând să-mi dai papucii, ai putea avea măcar decența să aștepți până după sărbători. N-ai muri din asta.

– Ce? Ce? Să-ți dau papucii? Ți-ai pierdut și fărâma de minte pe care o mai aveai?

– Mă eviți întruna. Vii târziu și pleci devreme, în fiecare zi.

– Am făcut cumpărăturile de Crăciun, dobitocule! Am fost la sală. Și am fost la Mavis și Leonardo ca să... nu pot să-ți spun de ce. Și dacă cumva te-am evitat, am făcut-o doar pentru că tu vrei să vorbim despre excursia în Scoția.

– Nu mai sunt decât vreo două zile...

– Știu, știu. Își cuprinse capul în palme și-l strânse cu putere.

– Am găsit ceva suplimentar de muncă, m-ar ajuta să plătesc excursia. Nu vreau decât să... Nu aveai de gând să-mi dai papucii?

– Nu, dar așa ar fi trebuit. Ar fi trebuit să te dau afară, să te-arunc în capul ăla diform și să evit toată prostia asta. Oftă. Poate te-am evitat pentru că nu voiam să vorbim despre Scoția.

– Dar întotdeauna ai spus că ți-ar plăcea să mergem acolo într-o zi.

– Știu că asta am spus, dar nu credeam că se va pune într-adevăr problema. Acum mă împingi de la spate și am devenit nervoasă. Nu m-am enervat. M-am speriat.

– De ce?

– Pentru că o să-ți cunosc familia – toată o dată. Pentru că sunt cea pe care o duci acasă de Crăciun, la naiba!

– Doamne, Peabody, pe cine dracu' ai vrea să duc acasă de Crăciun?

– Pe mine, idiotule. Dar când duci pe cineva acasă de Crăciun, e ceva important. E ceva *foarte* important. Toți or să se uite la mine și or să-mi pună întrebări, iar eu nu pot să scap de trei kilograme nenorocite, pentru că sunt nervoasă și mănânc. Și m-am gândit că dacă stăm acasă nu o să-mi mai pun problemele astea până... la un moment dat.

McNab îi aruncă lui Peabody acea privire nedumerită pe care bărbaţii o aruncă femeilor de milenii.

– Tu m-ai dus la ai tăi de Ziua Recunoştinţei.

– Nu-i acelaşi lucru. Nu *este*, sublinie ea înainte ca McNab să poată deschide gura. Tu îi cunoşteai deja pe părinţii mei, iar noi suntem mai libertini. De Ziua Recunoştinţei dăm de mâncare oricui. Mă simt grasă, şi ai tăi or să mă urască.

– Dee.

McNab îi spunea Dee doar când era deosebit de afectuos sau disperat. După tonul său, în acest caz era câte puţin din ambele.

– E important să duci pe cineva acasă de Crăciun. Tu eşti prima.

– Oh, Doamne, cu atât mai rău! Sau mai bine. Nu ştiu care din ele.

Înghiţi, apoi îşi mângâie abdomenul cu o mână.

– Cred că mi se face rău.

– N-or să te urască. Or să te iubească, pentru că şi eu te iubesc. Te iubesc, She-body. Îi zâmbi, zâmbetul acela care o făcea să se gândească la căţeluşi. Te rog, vino acasă cu mine. Am aşteptat multă vreme ca să pot defila cu tine.

– Oh, uau. Oh, frate. Lacrimi de emoţie începură să-i curgă din ochi când i se aruncă în braţe. Mâinile lui McNab se strânseră pe fundul ei.

– Trebuie să încui uşa, şopti el, muşcând-o blând de ureche.

– Toată lumea o să ştie ce facem aici.

– Îmi place să fiu invidiat. Mmm, mi-a fost dor de tine. Lasă-mă să...

– Stai, stai! Se dădu înapoi şi băgă mâna în buzunar. Am uitat. Doamne! Ăsta e cadoul de la Dallas şi Roarke.

– În clipa ăsta vreau un cadou de la tine.

– Uită-te. Trebuie să te uiţi. Ne-au oferit excursia asta, spuse ea, deschizând cutia şi arătându-i cardurile. Charter particular, transport terestru. Tot.

Întrucât mâinile lui îi căzură de pe fund, Peabody îşi imaginâ că McNab era la fel de surprins precum fusese şi ea.

– La dracu'!

– Nu mai trebuie decât să facem bagajele, spuse Peabody cu un zâmbet suav. Nu mai trebuie să-ţi iei serviciul suplimentar, decât dacă vrei. Îmi pare rău. Am făcut atâta caz din asta. Şi eu te iubesc.

Se aruncă din nou în braţele lui şi se sărutară. Apoi se dădu înapoi şi-i făcu cu ochiul.

– Încui eu uşa.

La câteva minute după ce Eve intrase în birou ca să-şi planifice următoarele acţiuni, sosi şi Peabody.

– Am raportul preliminar al investigatorilor din camera familiei Lombard – nimic, spuse ea în grabă. Poliţiştii trimişi pe teren au descoperit barul – la un cvartal spre est şi două spre sud faţă de hotel. Uşa era descuiată. Au găsit poşeta Zanei pe podea. Am trimis o echipă acolo.

– Ai făcut ceva treabă, spuse Eve. Când ai avut timp şi de sex?

– Sex? Nu ştiu despre ce vorbeşti. Pariez că vrei o cană de cafea.

Programă AutoCheful, apoi se răsuci pe călcâie.

– De unde ştii că am făcut sex? Ai vreun radar pentru sex?

– Nu te-ai încheiat bine la cămaşă şi ai o vânătaie proaspătă pe gât.

– La dracu'. Peabody îşi duse mâna la gât. Se vede rău? De ce n-ai o oglindă aici?

– Pentru că... stai să mă gândesc. Oare pentru că ăsta e un birou? Eşti o ruşine pentru secţia asta. Trebuie să faci ceva înainte să te cheme comandantul... Comunicatorul de pe biroul ei bipăi. Prea târziu. Dă-te de-aici. Dă-te, să nu apari în ecran. Iisuse!

Îi veni să intre în pământ de ruşine, dar zâmbi în timp ce făcea un pas în spate.

– Ne-am împăcat.

– Gura! Dallas.

– Comandantul Whitney te cheamă în biroul său, de urgenţă.

– Am plecat.

Decuplă comunicatorul.

– Dă-mi raportul, rapid.

– Îl scriu imediat. Doar să...

– Spune-mi, detectiv. Apoi scrii raportul.

– Criminaliştii nu au găsit nimic în camera părăsită de Bobby şi Zana care să-i lege de crima aflată în curs de investigare. Poşeta Zanei Lombard a fost găsită de poliţiştii de pe teren într-un bar numit Hidey Hole, pe Strada Nouă, între intersecţiile cu Treizeci şi Nouă şi Patruzeci. Poliţiştii au pătruns în bar după ce au observat că alarma este decuplată şi uşa descuiată. Au sigilat clădirea, iar investigatorii sunt pe drum.

– Numele proprietarului clădirii şi al barului.

– Voiam să obţin această informaţie după ce vă pun la curent.

– Acum. Verifică numele lor în baza de date. Vreau raportul scris în treizeci de minute.

Eve se lăsă purtată de entuziasm afară din biroul său, prin hol, în lift, unde, în sfârşit, nu mai fu nevoie să-şi facă loc cu coatele.

Foarte bine, gândi ea. Probabil că ar fi rupt coastele cuiva.

Apoi îşi controlă tulburarea şi se linişti. Whitney nu va vedea altceva decât profesionalism şi control absolut. Se va folosi de aceste lucruri şi de orice altceva va fi nevoie pentru a păstra acest caz.

Whitney o aştepta cufundat în fotoliul său. Chipul lui lat era la fel de inexpresiv ca şi al ei. Avea părul grizonat. Faţa îi era brăzdată de riduri, în jurul ochilor şi al gurii, semn al trecerii timpului şi, Eve era convinsă, al răspunderii funcţiei.

– Locotenent, te-ai autodelegat ofiţer principal în crima care acum se află în cea de-a doua zi de investigaţii, iar eu nu am fost încă informat în această privinţă de către tine.

– Domnule, am început investigaţia ieri-dimineaţă, respectiv duminică, când amândoi ne aflam în afara orelor de serviciu.

Comandantul aprobă explicaţia printr-o uşoară înclinare a capului.

– Totuşi, te-ai pus în fruntea investigaţiei, făcând uz de personalul şi echipamentul departamentului, fără a-ţi informa superiorul.

Nu e momentul pentru aiureli, decise Eve.

– Aşa este, domnule. Am crezut că respectivele circumstanţe îmi justifică acţiunile şi sunt gata să vă raportez sus-numitele circumstanţe în acest moment.

– Din categoria „mai-bine-mai-târziu-decât-niciodată"?

– Nu, domnule. Din categoria „nevoie-imediată-să-se-sigileze-locul-faptei-şi-să-se-caute-probe". Cu respect, comandante.

– Victima îţi era cunoscută.

– Aşa este. Nu am văzut-o şi nu am avut contact cu ea timp de douăzeci de ani, până cu două zile înainte de moartea ei, când m-a vizitat la birou.

– Intri pe un teren periculos, Dallas.

– Nu, domnule. Am cunoscut victima pentru scurt timp, în copilărie. Din acest motiv...

– Ai fost în grija ei timp de câteva luni, o corectă Whitney.

OK, gândi Eve. La dracu' cu toate.

– Cuvântul „grijă" este nepotrivit, întrucât nu mi-a oferit aşa ceva. Puteam trece pe lângă ea pe stradă fără să o recunosc. Nu aş mai fi văzut-o vreodată după vizita de vinerea trecută dacă nu s-ar fi dus la biroul soţului meu în ziua următoare pentru a încerca să-l stoarcă de două milioane de dolari.

Comandantul îşi arcui sprâncenele.

– Şi ăsta nu-i un teren periculos?

– Roarke i-a arătat uşa. Căpitanul Feeney are înregistrarea camerelor de securitate de la biroul lui Roarke. Roarke însuşi i-a cerut să le ia pentru a ajuta investigaţia. A plecat pe aceeaşi uşă pe care a intrat.

– Stai jos, Dallas.

– Domnule, prefer să stau în picioare. Duminică dimineaţă am fost la ea la hotel, întrucât am simţit nevoia să-i vorbesc, să-i explic foarte clar că nu va obţine bani de la Roarke sau de la mine. Că niciunul dintre noi nu este interesat de ameninţările ei cum că va face publice copiile pe care susţinea că le avea după dosarele mele. La acel moment...

– Avea aceste copii?

– Foarte posibil. Nu am descoperit niciuna la locul faptei, dar am găsit o carcasă de disc. Este posibil ca persoana care a ucis-o să se afle acum în posesia lor.

– Am vorbit cu doamna doctor Mira. A venit la mine azi-dimineaţă, aşa cum ar fi trebuit să faci tu.

– Da, domnule.

– Ea e de părere că eşti în stare să te ocupi de această investigaţie şi că asta este în interesul tău.

Comandantul îşi schimbă poziţia, iar scaunul scârţâi sub el.

– Am vorbit şi cu legistul, aşa că ştiu despre ce e vorba în acest caz. Înainte să-mi dai raportul, vreau să ştiu de ce nu m-ai anunţat. Vreau un răspuns sincer, Dallas.

– Am considerat că e bine să mă ocup în calitate de ofiţer principal, atâta timp cât investigaţia se află în desfăşurare. Obiectivitatea mea în acest caz nu poate fi pusă în discuţie.

Comandantul tăcu o vreme.

– Ai fi putut să vii la mine. Acum, raportul.

Whitney o luase tare, iar Eve fu nevoită să facă eforturi ca să-i prezinte într-o formă clară evenimentele petrecute de la primul contact cu victima până la informaţiile pe care tocmai i le furnizase Peabody.

– Deci, s-a automutilat pentru a-şi asigura succesul şantajului. Asta este părerea ta?

– Da, date fiind concluziile legistului şi probele existente.

– Partenerul sau complicele ei o ucide, o răpeşte pe nora ei, şi prin intermediul acesteia cere în continuare bani, ameninţând cu publicarea dosarelor tale.

– Nu cred că ucigaşul ştie că Roarke şi cu mine ne aflam în compania şefului poliţiei şi a dumneavoastră, domnule, în momentul în care a avut loc crima. Cred că planul său în acest moment este să-l implice pe unul dintre noi.

– Frumoasă petrecere a fost. Monitorizaţi contul respectiv?

– Căpitanul Feeney se ocupă de asta. Cu permisiunea dumneavoastră aş vrea ca Roarke să-i dea o mână de ajutor.

– Mă mir că încă nu face acest lucru.

– N-am avut timp să-l pun la curent cu evenimentele. A fost o dimineață plină, comandante.

– O să fie și mai plină. Ar fi o greșeală să ascund relația ta cu victima. O voi face publică. De fapt, mai bine fă-o tu. Te-ajută Nadine.

Eve sperase să mai poată trage de timp, dar comandantul avea dreptate. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Va scăpa și de asta.

– O să iau imediat legătura cu ea.

– Și cu ceilalți reprezentanți media. Ține-mă la curent.

– Sigur, domnule.

– Ești liberă.

Eve porni spre ușă, dar se opri și se întoarse.

– Comandant Whitney, îmi cer scuze că nu v-am informat la timp. Nu o să se mai repete.

– Nu, nu o să se mai repete.

Eve ieși întrebându-se dacă comandantul o bătuse prietenește pe umăr sau îi dăduse una la picioare. Probabil câte puțin din amândouă, își zise ea în timp ce se îndrepta spre Departamentul Omucideri.

Peabody apăru în hol în același timp cu Eve și o urmă în birou.

– Am informațiile pe care le-ați cerut, precum și raportul scris.

– Bine. Nu am cafea.

– Această abominabilă omisiune va fi remediată imediat.

– Dacă tot ai de gând să mă pupi în fund, măcar fă-o discret.

– Atât de tare îmi atârna limba? Merit o palmă – nu spun că am făcut-o degeaba, dar merit o palmă. Eu și McNab ne-am rezolvat problemele. El credea că am de gând să-l părăsesc. Idiotul.

Ultimul cuvânt fusese rostit cu atâta afecțiune, încât Eve zâmbi:

– Dacă vrei să scapi de următorul șut în fund, scutește-mă de detalii.

– Scuze. Poftiți cafeaua, exact așa cum vă place. Vreți să vă aduc ceva de la chioșc? Fac cinste.

Eve înălță capul și-i aruncă lui Peabody o privire.

– De când vă certați voi doi? Ba nu, nu, nu vreau să știu. Adu-mi ceva... orice vrei, apoi ia legătura cu Nadine. Spune-i că vreau să vorbesc cu ea.

– Aha, despre aia e vorba.

După plecarea lui Peabody, Eve îl căută pe Roarke pe comunicatorul personal. Își trecu degetele prin păr când apelul ei fu direcționat spre căsuța vocală.

– Îmi pare rău că dau buzna. S-au ivit niște complicații. Sună-mă când ai timp.

Ridică din umeri, oftă, apoi luă legătura cu câțiva reprezentanți media. Odată rezolvată și problema asta, luă discul lui Peabody și începu scanarea chiar când partenera sa intra pe ușă.

– Ți-am luat un *Go Bar*, o să te mai pună pe picioare. Nadine vrea să te vadă – de fapt, mi-a spus că vrea să vorbească ceva cu tine, și te-a invitat la prânz.

– Prânz? De ce nu vine aici?

– O preocupă ceva, Dallas. Vrea să vă întâlniți la Scentsational, la douăsprezece.

– Unde?

– Oh, e un restaurant grozav. E-n stare să tragă niște sfori groase dacă poate obține rezervări acolo. Știu eu adresa. M-a rugat să vin și eu, așa că...

– Bine, bine. De ce naiba nu, ca între noi, fetele. La dracu'.

11

Deşi în raportul investigatorilor de la Hidey Hole se menţiona că cineva umblase la încuietoare şi la sistemul de securitate, Eve se duse totuşi acolo ca să se întâlnească cu proprietarul. Acesta se numea Roy Chancey şi era foarte nervos că fusese sculat din pat pentru a i se comunica vestea unei intrări prin efracţie.

– Probabil, copiii. Ei sunt de cele mai multe ori. Se scărpină pe burtă, căscă, şi-i oferi o mostră de respiraţie care necesita nişte măsuri de igienă.

– Nu, nu au fost copii. Spuneţi-mi unde vă aflaţi azi dimineaţă între şapte şi nouă.

– În pat, unde altundeva? Închid la trei noaptea. Până strâng, încui şi ajung în pat, se face patru. Ziua dorm. Oricum, ziua nu e nimic în afară de soare şi trafic.

– Locuieşti la etajul clădirii.

– Îhî. Am o sală de dans la etajul doi, apartamente la trei şi patru.

– Singur? Locuieşti singur, Chancey?

– Îhî. Ascultă, de ce dai buzna la mine-n casă?

– Bună întrebare. O cunoşti pe această femeie?

Eve îi arătă fotografia lui Trudy şi îl lăsă s-o privească în voie. Poliţişti şi barmani, gândi ea. Amândoi se pricep să „citească" oamenii.

– Nţ. Ea e cea care a fost adusă aici?

– Nţ. Ea a murit acum câteva zile.

– Hei, hei, hei! Ochii săi adormiţi păreau a se fi trezit în sfârşit la viaţă. Nu a murit nimeni în localul meu. Se mai ameţesc rău din când în când, dar nu moare nimeni aici.

– De ea ce zici? O cunoşti? Îi întinse poza Zanei.

– Nu. Iisuse, şi ea a murit? Care-i treaba?

– La ce oră se deschide sala de dans?

– Pe la opt. Lunea e-nchis, slavă Domnului. E destul de mult zgomot.

– Nu e implicat, spuse Peabody când ieşiră afară.

– Nţ.

Ajunsă în stradă, Eve studie parterul clădirii.

– Uşor de intrat. Încuietoarele proaste, sistemul de securitate şi mai prost. Se poate intra fără mare greutate.

Eve observă trecătorii şi traficul maşinilor.

– Riscul să aduci pe cineva înăuntru este cam de nivel mediu. Un bărbat merge grăbit alături de o femeie, care ţine privirea-n pământ. Cine să-i bage în seamă? Dacă are curaj, face puţină gălăgie, se opune, încercând să scape.

– Fată de la ţară, oraş mare, soacră moartă. Peabody se cutremură. Nu-i de mirare că a fost ascultătoare, mai ales după ce a înţepat-o puţin.

– Totuşi, cam neîndemânatic. Şi prost, pe deasupra. Să vrei două milioane, când ştii foarte bine că balta are mult mai mult peşte. Astea sunt doar mărunţiş.

– Eşti rea.

– Vrei două milioane, apoi schimbi planul şi ucizi. Miza creşte când verşi sânge, şi ceri mai mult. Două milioane sunt un fleac. Altul e motivul pentru care a scos-o pe Trudy din joc.

– Poate o ceartă între amanţi. Hoţii n-au onoare. Poate că ea încerca să-l scoată din afacere.

– Da, lăcomia funcţionează întotdeauna.

În timp ce se îndrepta spre maşină, lui Eve îi sună comunicatorul.

– Dallas.

– Complicaţii? se auzi vocea lui Roarke.

– Într-un fel. Poți să te ocupi de problema contului, dacă vrei și dacă ai timp.

– Am câteva treburi pe care aș prefera să nu le amân, dar o să iau legătura cu Feeney. Poate o să am timp să mă ocup de-acasă, în seara asta. În compania minunatei mele soții.

– Mi-am cam umplut ziua. Acum trebuie să trec pe la laborator... Ba nu, la dracu'. Întâi la întâlnire, și apoi la laborator. Trebuie să fac puțină vâlvă și prin presă, așa că mă întâlnesc cu Nadine. Ți-aș fi recunoscătoare pentru ajutor, dacă reușești.

– Nicio problemă. Poate strecori și niște mâncare în programul tău.

– Iau prânzul cu Nadine la un nenorocit de restaurant.

– Scentsational, anunță Peabody, aplecându-se puțin ca să vadă reacția lui Roarke pe ecran.

– Ei bine, lumea e plină de surprize. Să-mi spui cum ți se pare.

Eve ghici într-o fracțiune de secundă.

– E al tău?

– Trebuie să rămân în afaceri, nu? Și eu am o întâlnire de afaceri la prânz. Încearcă salata de alge marine. E delicioasă.

– Bine, așa o să fac. Pe mai târziu. Astea-s plante, nu? o întrebă ea pe Peabody după ce întrerupse transmisia.

– Comestibile.

– În lumea mea, plantele nu figurează pe meniu.

Se pare că în lumea lui Roarke erau, și puteau fi gustate, sorbite, adulmecate, toate acestea într-un cadru elegant în care mesele erau așezate pe tulpini grațios sculptate și colorate precum o grădină.

În atmosferă plutea o aromă de pajiște, iar Eve își zise că, probabil, acesta era un lucru bun.

Podeaua era construită dintr-un fel de sticlă verde și transparentă, astfel încât puteau fi zărite plantele de sub ea alcătuind o grădină sofisticată. Un arbore se întindea peste barul la care mesenii puteau comanda băuturi din ierburi, ca și mai pământescul vin.

Nadine era așezată la o masă lângă o mică lagună, în care peștișori aurii zburdau printre nuferi. Își schimbase coafura, observă Eve, și părea mai slabă îmbrăcată într-un costum purpuriu. Avea și o cască discretă, în care vorbea în timp ce sorbea dintr-un lichid foarte roz și foarte spumos.

– Trebuie să-nchid. Reține-mi toate apelurile timp de o oră. Da, toate.

Își smulse casca și o aruncă în poșetă.

– Nu-i așa că e minunat? Muream de curiozitate să vin aici.

– Părul tău arată extraordinar, spuse Peabody așezându-se.

– Crezi? E prima oară când îl coafez.

Un chelner, îmbrăcat în verde, ca o frunză, apăru instantaneu la masa lor.

– Bun venit la Scentsational, doamnelor. Mă numesc Dean, și voi fi chelnerul dumneavoastră în această seară. Doriți să vă aduc un cocktail?

– Nu, spuse Eve, observând privirea înflăcărată din ochii lui Peabody. Aveți Pepsi?

– Desigur, doamnă. Și dumneavoastră?

– Poți să-mi aduci același lucru ca și ei? Peabody făcu un gest spre paharul lui Nadine.

– Sec.

– Bineînțeles.

– Fantastică petrecere, apropo, începu Nadine când

chelnerul plecă să le onoreze comanda. Încă mă mai refac. N-am apucat să vorbesc cu tine atunci, şi, oricum, nu era momentul şi locul pentru asta. Aşa că...

– Opreşte-te puţin, vrei? Am un subiect pentru tine.

Sprânceana lui Nadine se arcui.

– Ai deja o ştire fierbinte? Eu de ce n-am auzit nimic?

– Femeie ucisă, plagă craniană, cameră de hotel în West Side.

– Mmm. Nadine închise ochii o clipă. Da, am auzit ceva. Turistă, spargere, intrare prin efracţie. Care-i noutatea?

– Eu am găsit cadavrul. O cunosc. N-a fost o spargere,

– Stai să dau drumul la...

– Nu. Reţine. Fără înregistrări, deocamdată.

– Niciodată nu-mi uşurezi munca. Bine. Nadine se lăsă pe spătar. Dă-i drumul.

Eve îi oferi principalele detalii, scurt şi la obiect.

– Departamentul este de părere că ar fi în interesul investigaţiei ca relaţia mea, oricât de vagă, cu victima să fie făcută publică de la bun început. Aş aprecia puţină... Delicateţe, cred. Nu vreau să se vorbească prea mult de partea cu adopţia.

– Eu pot să nu fac asta, dar nu garantez pentru ceilalţi. Tu eşti pregătită să faci faţă la aşa ceva?

– Nu prea am de ales. Ideea de bază – ideea care trebuie accentuată de presă – este că o femeie a fost ucisă, iar poliţia investighează cazul. Dovezile indică faptul că femeia îl cunoştea pe agresor.

– Facem un interviu unu-la-unu şi spui povestea aşa cum vrei. Avem grijă să ţi se vadă bine faţa. Publicul n-a uitat cazul Icove, Dallas, crede-mă. Dacă te văd, dacă te aud, îşi amintesc. Oh, da, asta-i poliţista care i-a prins pe doctorii ăia bolnavi. Şi dacă pun reportajul în ambalajul

ăsta, asta o să iasă în evidenţă, şi nu relaţia ta neimportantă cu victima unei crime recente.

– Poate. Poate, repetă Eve în timp ce le erau aduse băuturile, iar ospătarul începea să enumere specialităţile zilei şi recomandările bucătarului.

Întrucât descrierile erau lungi şi întortocheate – „injectate cu" sau „aromate cu" şi „împănate cu" – Eve îl ignoră şi o lăsă pe Nadine să comande.

– Dă-mi chestia cu paste, spuse ea când îi veni rândul să comande. Cât de curând crezi că putem face interviul?

– Chem o cameră şi o facem imediat după masă, dacă nu ne-ntindem prea mult. Eu, oricum, voiam să sar peste desert.

– Bine. Foarte bine. Mulţumesc.

– Tu întotdeauna faci rating. Apropo de rating, al meu a ajuns prin stratosferă. Ăsta-i unul dintre lucrurile pe care voiam să le discut cu tine. Eu am avut în premieră materialele despre cazul Icove – mulţumesc – şi au început să apară ofertele. Oferte de carte, de film şi cea mai grozavă pentru mine – trâmbiţe şi surle, vă rog, spuse ea, luminându-se la faţă – propria mea emisiune.

– Emisiunea ta! exclamă Peabody aproape sărind de pe scaun. Uau! Extraordinar! Felicitări, Nadine. E mai mult decât grozav.

– Mersi. O oră întreagă, săptămânal, şi eu iau toate deciziile. O să am propria mea echipă. Iisuse, nu pot să-mi revin! Propria mea echipă, propria mea emisiune! O să rămân în domeniul infracţionalităţii, la asta mă pricep cel mai bine şi cu asta am devenit celebră. Emisiunea se va chema *Acum*, pentru că va dezbate toate evenimentele petrecute până în momentul emiterii, în fiecare săptămână. Dallas, vreau ca tu să-mi dai primul interviu.

– Nadine, felicitări şi bla-bla. Serios. Dar ştii că nu mă dau în vânt după prostiile-astea.

– O să fie grozav. O să ne arăți ce se petrece în mintea celui mai faimos polițist din NYPSD.

– Oh, la dracu'.

– Cum lucrezi, ce gândești, chestii de rutină. Pașii și etapele unei investigații. O să vorbim despre cazul Icove...

– Nu s-a vorbit destul despre asta?

– Nu cât să satisfacă curiozitatea publicului. O să mă întâlnesc cu o scriitoare, să începem lucrul la o carte și la un scenariu de film. Vreau să o cunoști și tu.

Eve ridică un deget și tăie aerul cu el.

– Până aici.

Nadine îi aruncă un zâmbet viclean.

– Oricum, o s-o fac, cu sau fără tine, Dallas. Vrei să fii sigură că evenimentele sunt redate corect, nu-i așa?

– Cine joacă în film? se interesă Peabody și se înfipse în puiul portocaliu imediat ce acesta îi fu pus în față.

– Încă nu știu. Abia ne punem pe treabă.

– O să apar și eu?

– Desigur. Detectivul tânăr și sigur pe el care vânează criminali alături de partenera sa sexy și experimentată.

– Refuz, murmură Eve, dar cele două femei o ignorară.

– Nemaipomenit! Stai să-i spun lui McNab.

– Nadine, e o mare realizare pentru tine. Încă un rând de felicitări și tot restul, dar nu e genul de acțiune în care doresc să mă implic. Nu mă reprezintă.

– Ar fi senzațional dacă am putea trage câteva duble pentru emisiune și pentru film în casa ta. „Acasă la Dallas".

– Nici să nu te gândești.

Nadine scăpă o grimasă.

– Mi-am închipuit. Oricum, mai gândește-te, da? N-am de gând să te presez prea tare.

Eve gustă din paste și îi aruncă lui Nadine o privire îngrijorată.

– Nu?

– Nu. O să te bat puțin la cap, o să încerc să te păcălesc, dar nu o să te presez prea tare. Și uite de ce, spuse ea, împungând absentă aerul cu furculița. Îți aduci aminte când mi-ai salvat viața? Când psihopatul ăla de Morse m-a prins în parc și era gata să mă taie în bucăți?

– Da, am niște amintiri vagi.

– Asta e mai important. Nadine făcu un semn către chelner. Încă un rând. Așa că nu o să te presez, continuă ea. Prea mult. Dar dac-ai putea pune mâna pe un caz-bombă pe la mijlocul lui februarie, când debutează emisiunea, n-ar fi rău.

– Atunci trebuie să fie cazul Mavis.

– Doamne, așa e. Mama Mavis, adăugă Nadine râzând. Ați început orele de pregătire prenatală, tu și Roarke?

– Taci. Să nu mai vorbești niciodată despre asta.

– O tot amână, o informă Peabody. O lălăie.

– Cuvântul este „evitare", o corectă Eve. Oamenii se așteaptă mereu să faci lucruri anormale.

– Nașterea este un lucru normal, interveni Peabody.

– Nu și când e vorba de mine.

Să mă duc la laborator și să le fac ălora zile fripte, gândi Eve. *Asta* e un lucru normal. Îl găsi pe Dick Berenski, cel cu degete lungi și cu capul în formă de ou, sorbind cafea printre buzele lui fleșcăite.

– Dă-mi raportul.

– „Dă-mi", „dă-mi", atâta știți voi, polițiștii. De parcă treburile voastre sunt cele mai importante.

– Unde sunt fibrele mele?

– La departamentul de fibre. Pufni, evident amuzat de gluma sa, și, împingându-și scaunul în fața ecranului, începu să bată în taste. Harvo lucrează la ele, du-te să o chinui pe ea. Ți-a făcut analizele. La cele din scurgere,

din ambele camere. Cred că ăia nu curăță scurgerile decât o dată la zece ani. La locul faptei am găsit fire de păr ale victimei și încă câteva neidentificate – deocamdată. Nu sunt urme de sânge în cea de-a doua cameră și doar sângele victimei în prima, în chiuveta de la baie. Am identificat fire de păr ale victimei, fiului victimei, nurorii, ale menajerei hotelului, ale câtorva foști ocupanți identificați deja în raportul tău. Tot sângele de la locul faptei este al victimei. Ce surpriză.

– Cu alte cuvinte, nu-mi poți spune nimic din ceea ce nu știu.

– Nu e vina mea. Eu lucrez doar cu ce-mi aduci tu.

– Anunță-mă când termini de comparat firele de păr de la hotel cu cele de la bar.

– Da, da, da.

– Ce vesel e azi, murmură Peabody în timp ce străbăteau labirintul cu pereți de sticlă al laboratorului.

O găsiră pe Harvo în fața echipamentului său, cu privirea ațintită asupra ecranului. Părul roșu îi era plin de agrafe care contrastau cu pielea palidă, aproape translucidă. Din urechi îi atârnau doi Moși Crăciuni în miniatură.

– Eu, salută ea.

– Asta e fibra mea?

– Exact. Raportul despre firele de păr l-am predat deja.

– Da, am aflat asta de la Dickhead. Credeam că tu ești Regina Părului, nu a fibrei.

– Regina Părului, încuviință ea, spărgând un balon din guma pe care o mesteca. Zeița Fibrei. Adevărul este că sunt tare.

– E bine de știut. Ce-avem?

– Poliester sintetic alb, cu urme de elastizină. Aceeași structură ca cea găsită în oasele și creierii nefericitei

victime. Avem de-a face cu o șosetă sau cu o bustieră. Dar aș spune că nu e vorba de bustieră – nu e destulă elastizină.

– Șosetă, hotărî Eve.

– Și ai câștigat premiul cel mare. Am comparat fibrele cu o șosetă albă găsită la locul faptei. Se potrivesc. Șosetă nouă, nefolosită, niciodată spălată. Urme de cauciuc pe șosetă, de la etichetă, și am găsit și urme de plastic la vârf. Știi cum se prind șosetele noi cu un fir subțire de plastic?

– Știu, urăsc asta.

– Toată lumea urăște asta. Trebuie să o tai ca să desprinzi șosetele una de cealaltă, și cine are tot timpul la îndemână foarfecă sau cuțit? Harvo roti un deget prin aer. Avea unghiile vopsite în roșu, culoarea Crăciunului, și câțiva brăduleți verzi. Nimeni. Și atunci sau rupi șosetele, sau te trezești cu un fir de plastic care te înțeapă în picior.

– Enervant.

– Exact.

– Cum e cu eticheta?

– E ziua ta norocoasă – investigatorii au fost foarte minuțioși și mi-au adus conținutul coșului de gunoi. Din baie. L-am preluat eu, întrucât oricum mă ocupam de fibre.

Îi arătă lui Eve eticheta.

– A fost mototolită, așa cum face toată lumea, și avea un colț rupt. Sunt fibre lipite de partea cauciucată. Oricum, am netezit-o, am lipit-o la loc, și iată prețiosul nostru cod de bare.

Arătă cu degetul spre respectivul cod de bare.

– Șosete sport pentru femei, mărimea șase – nouă, continuă ea. Altă pacoste pe lista mea personală. Vezi, eu

port șapte, și când cumpăr șosete mărimea asta, sunt întotdeauna prea mari. De ce nu fac șosete care să se potrivească, pur și simplu? Avem tehnologie, avem îndemânare. Avem picioare.

– E o întrebare grea, recunoscu Eve. Amprente?

– Ale victimei, pe etichetă și pe șosetă. Pe etichetă am mai găsit una. Am verificat-o.

Se întoarse din nou spre ecran.

– Hitch, Jayne. Angajată la Blossom Boutique, pe Strada Șapte. Vânzătoare. Nu știu de unde mi-a venit o astfel de idee, spuneți-mi nebună dacă vreți, dar sunt convinsă că Jayne i-a vândut de curând victimei o pereche de șosete.

– Bună treabă, Harvo.

– Știu, sunt uimită întotdeauna.

Nu le-a fost greu să o găsească pe Jayne. Se afla la butic, în spatele tejghelei, răspunzând comenzilor cu determinarea unui soldat din linia întâi.

Magazinul era plin de clienți, atrași, gândi Eve, de însemnul REDUCERI afișat pe toate rafturile, mesele și pe pereți. Nivelul zgomotului, amplificat de inevitabilele colinde de Crăciun, era insuportabil.

Mai bine faci cumpărături on-line, gândi Eve, dacă tot ești obligat s-o faci. De ce oamenii insistau să se înghesuie în magazine, alături de alți oameni care voiau să cumpere aceleași lucruri, și unde cozile șerpuiau într-o ametitoare tortură, nu înțelesese niciodată.

Când îi împărtăși această nedumerire lui Peabody, răspunsul partenerei veni pe un ton voios:

– Pentru că e distractiv!

Spre nemulțumirea clienților, Eve își făcu loc cu coatele.

– Hei! Eu urmez!

Eve se întoarse spre femeia îngropată sub grămezi de articole de îmbrăcăminte, și-și flutură insigna.

– Asta înseamnă că eu sunt înaintea ta. Trebuie să vorbesc cu tine, i se adresă ea lui Jayne.

– Ce? De ce? Sunt ocupată.

– Ca să vezi! Și eu. Ai vreo cameră în spate?

– Măi frate! Sol? Vino la casa doi. Pe-aici. O conduse pe un coridor îngust. Ce e? E adevărat, am dat o petrecere. Era normal să fie gălăgie. E Crăciunul, pentru Dumnezeu! Vecina mea de vizavi e o pacoste de mâna-ntâi.

– Data viitoare invit-o și pe ea la petrecere, sugeră Peabody. Nu se mai poate plânge dacă contribuie și ea la gălăgie.

– Mai bine mănânc rahat de vierme.

Încăperea era plină de baxuri și sacoșe. Jayne se așeză pe un bax de lenjerie.

– Măcar apuc să stau jos un minut. E o nebunie aici. Lumea înnebunește de Crăciun. Știi colinda aceea despre bunăvoința oamenilor? Cu siguranță nu se aplică centrelor de desfacere.

– Ai vândut o pereche de șosete unei femei cândva între joi și sâmbătă, începu Eve.

– Scumpo, am vândut câteva sute de perechi de șosete de joi până sâmbătă.

– Locotenent, o corectă Eve, bătând cu degetele în insignă. O pereche de șosete sport, albe, mărimea șase – nouă.

Jayne bagă o mână în buzunar. Avea vreo duzină de buzunare la costumul de vânzătoare. Scoase o acadea și o despachetă. Avea unghiile foarte lungi, observă Eve, și vopsite precum învelitoarele acadelelor.

Într-adevăr, lumea înnebunește de Crăciun.

– Aha, şosete sport, albe, spuse Jayne ironic. Un adevărat indiciu.

– Uită-te la poza asta, poate-ţi aminteşti.

– După o zi ca asta nu-mi amintesc nici faţa mea.

Acadeaua scotea un zgomot neplăcut frecându-se de dinţii lui Jayne, dar aceasta catadicsi să-şi arunce privirea spre poză.

– Care sunt şansele pentru una ca asta? Da, mi-o amintesc. Apropo de pacoste de mâna-ntâi. Ascultă, spuse ea, inspirând zgomotos pe nas. Intră aici, ia o pereche de şosete, se plânge că nu avem destui vânzători, şi când ajunge la mine vrea să plătească la reducere. Reducerea este pentru trei perechi. Scrie foarte clar peste tot. O pereche costă nouă, nouăzeci şi nouă. Dar trei perechi fac douăzeci şi cinci, cincizeci. Iar ea insistă să plătească opt şi cincizeci. Ştie şi ea matematică, şi atâta vrea să plătească. S-a lungit coada în spatele ei, iar ea se ceartă cu mine pentru nişte mărunţiş.

Jayne se înverşună asupra acadelei.

– Eu nu am voie să vând la preţ redus, iar ea nu se clintea. Oamenii erau în prag de revoltă, aşa că am chemat managerul. Managerul a cedat, pentru că nu avea niciun rost să înrăutăţească situaţia.

– Şi când a fost asta?

– Frate, acum îmi amintesc tot.

Jayne îşi frecă ceafa.

– Eu sunt de serviciu de miercuri. Şapte zile de iad, una după alta. Am două zile libere de mâine, şi cea mai mare parte a timpului o să lenevesc. A fost după prânz. Îmi amintesc, pentru că m-am gândit că femeia asta îmi va întoarce înapoi pe gât sandviciul cu miel. Jayne plesni din degete. Vineri. Eu şi Fawn am mâncat sandviciuri cu miel vineri. Ea a fost liberă în weekend, şi-mi amintesc că i-am povestit întâmplarea.

– Era singură?

– Cine ar umbla cu genul ăsta de om? Dacă era cineva cu ea, a stat mai în spate. A ieşit singură din magazin. Am privit în urma ei. I-am arătat degetul. Câţiva clienţi mi-au aplaudat.

– Mai aveţi înregistrările camerelor de securitate?

– Sigur. Ce s-a întâmplat? A luat-o cineva la bătaie? Păcat că n-am fost de faţă, i-aş fi ţinut haina.

– Da, asta s-a întâmplat. Trebuie să văd discurile de vineri după-amiază şi să le copiez.

– Uau. OK. Ce chestie. Deci n-o să am probleme din cauza asta?

– Nu. Dar am nevoie de discuri.

Jayne se ridică în picioare.

– Trebuie să vorbesc cu managerul.

Eve reveni la birou şi revăzu imaginile. Bău nişte cafea şi o privi pe Trudy intrând în magazin. Ora şaisprezece şi douăzeci şi opt. Avusese destul timp să reflecteze la rezultatele întâlnirii ei cu Roarke, gândi Eve. Timp suficient ca să discute cu partenerul sau să se plimbe şi să gândească un nou plan.

Nervoasă, observă Eve, oprind imaginea şi mărind-o. Aproape că-i auzea dinţii scrâşnind. Doar furie, nu limpezimea gândurilor. Cel puţin în acel moment. Impulsionare, poate. „Le-arăt eu lor."

Căuta şosetele, făcându-şi loc cu coatele prin mulţime. Se învârti printre standuri, dar găsi ceea ce căuta... şi la preţ redus.

Eve o surprinse pe Trudy zâmbind când luă şosete din stand şi încruntându-se la vederea preţului, înainte de a se îndrepta spre coada de la casă. O văzu bătând din picior, privind oamenii din faţa sa, nerăbdătoare.

Eve continuă să privească altercaţia cu vânzătoarea,

Trudy cu mâinile în şolduri, întorcându-se să se răstească la femeia din spatele ei, făcând scandal pentru câteva monede, achiziționând arma crimei cât mai ieftin.

Nu mai vru nici pungă, nu mai aşteptă bonul. Îşi îndesă şosetele în poşetă şi ieşi.

Eve se lăsă pe spate şi fixă tavanul cu privirea. Trebuia să facă rost de credite. Nimeni nu se plimbă prin oraş cu suficiente credite cât să umple un ciorap. Iar după felul în care Trudy flutura geanta nu părea a fi prea grea.

– Computer, găseşte şi afişează toate băncile de pe Strada Şase până la Zece, între... intersecțiile cu Treizeci şi Opt şi Patruzeci şi Opt.

În lucru...

Ridicându-se, privi pe ecran ceasul magazinului. Băncile închiseseră. Trudy reuşise însă să ajungă la una dintre ele, ca să facă rost de credite.

O să mă ocup mâine de asta.

– Printează rezultatele, comandă Eve, când computerul începu să listeze lista băncilor. Copiază lista şi în computerul meu de acasă.

Înțeles. În lucru...

Va trebui să verifice, dar era convinsă că Trudy apelase la banca cea mai apropiată de magazin. O văzu în minte pe Trudy intrând în bancă, agitată. Folosise numerar, dacă avusese minte. N-are niciun rost ca această tranzacție să rămână înregistrată într-un raport de credit, aşa că foloseşti numerar. Şi scapi de ambalajul de la bancă în drum spre casă.

Singură, gândi Eve.

Vine singură la secția de poliție, şi tot singură la Roarke. Nu se vede nimeni altcineva pe înregistrare.

Poate vorbeşte cu cineva de pe comunicator când iese din clădire. N-are cum să verifice asta până nu găseşte comunicatorul. Destul de minuțios, ucigaşul, să ia comunicatorul de la locul faptei.

Eve se plimba prin birou şi-şi mai comandă o cafea.

Trudy e speriată după discuția cu Roarke. Îşi sună complicele. Îşi plânge amarul. Probabil întocmesc împreună următorul plan.

Eve se întoarse spre tablă şi studie chipul lui Trudy din fotografie.

– Cum îți poți face singură aşa ceva? Trebuie să fii foarte motivată. Foarte mânioasă. Dar cum dracului vroiai să dovedeşti că ai fost maltrată de mine, de Roarke sau de cineva angajat de noi?

Proastă, gândi Eve scuturând din cap. S-a lăsat condusă de mânie, acesta a fost impulsul ei. Dacă era mai deşteaptă, ar fi scos-o din casă pe ea sau pe Roarke, sub un pretext oarecare, undeva unde ei nu ar fi avut un alibi. A fost proastă dacă doar a presupus că nu vor avea alibi. Neglijentă.

O amintire i se ivi în minte, şi aproape dispăru. Eve închise ochii şi se strădui să o rețină.

Întuneric. Nu poate adormi. Îi e prea foame. Dar uşa de la camera ei fusese încuiată pe dinafară. Lui Trudy nu-i plăcea ca Eve să se foiască prin casă – *furişându-te, căutând-o cu lumânarea.*

Oricum, era pedepsită.

Eve vorbise cu băiatul de peste drum şi cu câțiva prieteni de-ai lui. Băieți mai mari. Se jucase cu placa unuia dintre ei. Lui Trudy nu-i plăcea băiatul de peste drum. Nici prietenii lui.

Derbedei. Delincvenți. Vandali. Sau chiar mai rău.

Şi tu, o târfă. Nouă ani şi deja faci pe fufa. Nu-i ceva nou pentru tine, nu-i aşa? Du-te în camera ta, şi să nu te aştepţi la cină. Nu vreau gunoaie în casa mea.

N-ar fi trebuit să vorbească cu vecinul, dar acesta îi promisese că-i va arăta cum se foloseşte placa, iar ea nu se dăduse niciodată cu ea. Băieţii ştiau să facă trucuri cu plăcile lor – sărituri, întoarceri, mers pe două roţi. Îi plăcea să-i privească. Vecinul o văzuse privindu-i, îi zâmbise şi o chemase alături de ei.

N-ar fi trebuit să se ducă – ştia că va fi pedepsită. Dar vecinul îi întinsese placa colorată şi-i spusese că o lasă să se dea cu ea. Că o să-i arate cum.

Iar când Eve îşi dăduse drumul, vecinul fluierase printre dinţi. Prietenii lui râseseră. Îi spuseseră că are curaj.

Era – sau aşa i se păruse – cel mai frumos moment din viaţa ei de până atunci. Şi acum îşi amintea cât de ciudat i se păruse să zâmbească. Felul în care i se întinseseră obrajii şi hohotul care i se rostogolise din gât, provocându-i o uşoară durere în piept. Dar în mod plăcut, aşa cum nu mai simţise vreodată.

Vecinul îi propusese să se mai dea o dată, dar atunci din casă apăruse Trudy, cu acea privire în ochi. Privirea o-să-fii-pedepsită. Ţipase la ea să se dea jos de pe placă.

Nu ţi-am spus să nu ieşi din curte? Nu ţi-am spus asta? Cine o să fie tras la răspundere dacă o să cazi şi o să-ţi rupi gâtul? Te-ai gândit vreodată la asta?

Nu se gândise. Nu se gândise decât la bucuria pe care o simţise când se dăduse cu placa pentru prima oară.

Trudy ţipase şi la băieţi, îi ameninţase că o să cheme poliţia. Ştia ea ce pun ei la cale. *Perverşi, derbedei.* Dar aceştia râseseră şi făcuseră gălăgie. Cel care o lăsase să se dea cu placa lui îi spusese lui Trudy *jigodie bătrână*, aşa, în faţă.

Lui Eve i se păruse atunci că e cel mai curajos gest pe care-l văzuse vreodată.

Băiatul îi zâmbise în fugă şi-i spusese că poate oricând să vină să se joace cu ei, dacă scapă de baba nemernică.

Dar ea nu s-a mai jucat niciodată cu ei. S-a ţinut mereu departe.

Şi a plătit pentru acel moment de fericire cu o burtă goală.

Mai târziu, cu stomacul ghiorţăind, stătuse la fereastra camerei sale şi o văzuse pe Trudy ieşind din casă pe uşa principală. O văzuse luând pietre de pe jos şi spărgând geamurile propriei maşini. O privise mâzgălind capota cu sprayul – şi deslușise literele în întuneric.

JIGODIE BĂTRÂNĂ

Apoi Trudy traversase strada, ştersese sprayul gol cu o cârpă şi îl aruncase în tufişurile din faţa casei vecine.

Zâmbea cu toată gura în timp ce se întorcea în casă.

12

Eve mai avea o treabă de făcut înainte de a pleca acasă, şi se hotărî să o facă de una singură.

Hotelul în care Roarke rezervase o cameră pentru Bobby şi Zana era la câţiva paşi de vechiul hotel. Era mediocru, exact genul pe care l-ar alege un turist sau un businessman cu buget restrâns.

Sistemul de securitate, foarte discret, exista.

Eve fu oprită în hol, în timp ce se îndrepta spre lifturi.

– Iertaţi-mă, domnişoară. Vă pot ajuta cu ceva?

Femeia care o bătuse pe umăr avea o față plăcută și un zâmbet amabil. Eve putea vedea în jacheta ei umflătura provocată de arma paralizantă prinsă în ham.

– Poliția. Eve ridică mâna dreaptă în sus, iar cu stânga își scoase insigna.

– Dallas, Eve. Locotenent. Îi caut pe cei de la cinci-doisprezece. Vreau să-i verific pe ei și pe ofițerul care îi păzește.

– Locotenente, am ordin să verific identitatea tuturor. Așa că...

– Bine. În fond, erau ordinele ei. Dă-i drumul.

Femeia scoase un scanner de mână – mai performant decât cele folosite în poliție. Apăsă un buton, iar pe ecran apăru poza lui Eve. Satisfăcută, îi returnă acesteia insigna.

– Puteți merge. Vreți să-l sun pe ofițerul de serviciu și să-i spun că sosiți?

– Nu, vreau să-i verific prin surprindere.

Din fericire pentru el, ofițerul se afla, regulamentar, în fața ușii. Se știau din vedere, așa că în loc să-i ceară legitimația, ofițerul își supse burta și-și îndreptă umerii.

– Locotenent!

– Bennington. Ceva de raportat?

– Liniște. Toate camerele de pe acest etaj sunt ocupate cu excepția a cinci-zero-cinci și cinci-cincisprezece. Câțiva au ieșit și s-au întors – cu sacoșe de cumpărături și serviete. N-a ieșit nimeni din cinci-doisprezece de când am început eu tura.

– Ia o pauză. Zece minute.

– Mulțumesc, dar ies din tură într-o jumătate de oră, așa că pot aștepta până atunci.

– Foarte bine. Eve bătu la ușă și așteptă ca cineva să o privească prin vizor. Zana fu cea care deschise.

– Bună. Nu știam că o să treci pe-aici. Bobby e în dormitor, vorbește cu D. K. Vrei să-l chem?

– Nu e cazul. Eve intră în cameră. Roarke făcuse rost de ceea ce se poate numi „apartamentul directorului", cu o mică chicinetă lângă o cameră comodă. Dormitorul era separat printr-o pereche de uși glisante, închise în acel moment.

– Ce mai faceți? întrebă Eve.

– Mai bine, mulțumesc. În obraji îi apăru puțină culoare și își trecu degetele prin buclele de păr auriu. Un tic, observă Eve. Dacă nu mă-nșel, m-ai văzut tot timpul comportându-mă isteric. Nu-mi stă în obicei, serios.

– Ai și avut motive. Eve aruncă o privire în jur. Camerele erau pornite. Televizorul fusese fixat pe un post cu un talk-show de femei. Nu-i de mirare că Bobby închisese ușa.

– Vrei să-ți aduc ceva? Avem frigiderul plin. Zâmbi ușor. Nu mai e nevoie să mă duc după gogoși. Dacă vrei niște cafea sau...

– Nu, e OK.

– Camera e mai frumoasă decât cealaltă. Păcat că ne-am mutat în ea în condițiile astea.

– N-are sens să stai și inconfortabil, după ce că ești nefericit.

– Nu. Cred că ai dreptate. Începu să se joace cu verigheta. Un alt tic, observă Eve. Pe dreapta avea un inel cu o pietricică roz, iar în urechi, cercei asortați.

Se asortau și cu rujul, observă Eve. Cum – și de ce – puteau femeile să se gândească la astfel de detalii?

– Sunt foarte fericită că mi-au recuperat poșeta. Nu lipsește nimic – pozele, legitimația și acest ruj pe care abia l-am cumpărat. Vrei să stai jos?

– Doar un minut. Îi cunoști pe Bobby și pe D. K. de ceva timp, nu?

– De când am început să lucrez pentru ei. Bobby e cel mai dulce bărbat. M-am îndrăgostit pe loc de el. E puțin timid, știi tu, cu femeile. D. K. îl tachina mereu.

– Bobby mi-a spus că Trudy și D. K. nu se înțelegeau prea bine.

– Mă rog. Pentru o secundă Zanei îi reveni culoarea în obraji. În general, D. K. era mai degrabă distant. Diferență de personalitate, cred. Trudy e genul care spune ce gândește. Și, uneori, oamenii se simt jigniți.

– Tu, nu?

– Trudy este – era – mama bărbatului pe care-l iubesc. Iar ea l-a crescut singură. În ochi îi apărură lacrimi. A crescut un om foarte bun. Nu mă deranja când îmi dădea sfaturi. Nu mai fusesem măritată și n-am mai avut o familie. Oricum, Bobby știa cum să o ia.

– Da?

– Îmi spunea mereu să o aprob, și apoi să fac așa cum vreau eu. Zana râse, apoi își acoperi gura cu palma pentru a mai înăbuși sunetul. Așa proceda și el, astfel că rareori se certau.

– Dar se mai și certau.

– Puțin, din când în când, ca orice familie. Eve – pot să-ți spun Eve?

– Te rog.

– Crezi că o să putem pleca acasă curând? Buzele îi tremurară ușor. Am fost atât de entuziasmată de excursie, de New York, încât numai la asta mă gândeam. Acum nu vreau decât să plec acasă.

– În acest stadiu al investigației e mai bine ca tu și Bobby să stați pe-aici.

– Așa mi-a spus și el. Oftă. Nu vrea să meargă acasă de Crăciun. Spune că nu vrea să fie acolo în această perioadă a anului. Cred că-l pot înțelege. Doar că, lacrimile îi străluciră în ochi, dar reuși să se abțină, e aiurea.

– Ce?

– E primul nostru Crăciun împreună și suntem nevoiți să-l petrecem într-o cameră de hotel. E aiurea. Își șterse ochii și scutură din cap. N-ar trebui să mă gândesc la asta când mama lui...

– Stai liniștită, e normal.

Zana aruncă o privire plină de vinovăție spre ușa închisă.

– Nu-i spune ce-am zis. Te rog. Are destule pe cap.

Se ridică în picioare când ușile se deschiseră.

– Bună, iubitule. Uite cine a venit.

– Eve. Îți mulțumesc că ai venit. Tocmai vorbeam cu partenerul meu. Am încheiat afacerea, spuse și îi zâmbi soției sale.

Zana bătu din palme și țopăi în vârfurile picioarelor.

– Casa cea mare?

– Cea mare. D. K. a semnat contractul și a primit avansul de la cumpărător în dimineața asta.

– Oh, iubitule! Asta-i minunat. Felicitări.

Ocoli canapeaua în grabă și-l îmbrățișă cu putere.

– Amândoi ați muncit din greu pentru asta.

– O afacere importantă, îi spuse Bobby lui Eve. O casă imensă. Aproape că renunțasem, când ne-a contactat cineva săptămâna trecută. Partenerul meu a încheiat afacerea azi-dimineață.

– În Texas.

– Da. Le-a arătat casa de trei ori în timpul weekendului. S-au hotărât greu. Azi-dimineață au vrut s-o mai vadă o dată și, în cele din urmă, au bătut palma. Am încasat un comision gras.

Și și-a scos partenerul de pe lista suspecților, gândi Eve, în afara cazului în care acesta găsise o metodă să se afle în două locuri în același timp.

– Felicitări.

– Mama s-ar fi bucurat foarte tare.

– Iubitule. Zana îl luă de mână. Nu fi trist. Ea n-ar fi vrut să fii trist. Ar fi fost *mândră*. Ştii ce, hai să sărbătorim. Vorbesc serios. O să comand o sticlă de şampanie. O să ne relaxăm şi o să fim mândri de tine. Vrei să bei nişte şampanie cu noi, Eve?

– Mulţumesc, dar trebuie să plec.

– Credeam că ai aflat ceva noutăţi. Despre mama.

– Investigaţia continuă, asta-i tot ce pot să-ţi spun acum. O să trec şi mâine pe la voi. Dacă se iveşte ceva, vă anunţ.

– OK. Mersi. Mă bucur că tu te ocupi de asta, Eve.

Ar fi putut să se ducă acasă, gândi Eve, intrând în trafic. În acest moment, ei de Bobby aveau nevoie. Zana s-ar fi putut întoarce acasă, unde lucrurile decurgeau normal. Cel puţin după standardele ei.

Blocată în trafic, Eve îşi îndreptă privirea spre unul dintre panourile publicitare luminoase, animate, care promova preţuri reduse la excursiile în Aruba.

Toată lumea vrea să se afle în altă parte, gândi ea. Oamenii din Texas şi din alte părţi se înghesuiau în New York. Cei din New York se înghesuiau pe autostrada spre Hamptons sau în vapoare care-i duceau spre insulele din sud.

Oare unde se duceau locuitorii insulelor? se întrebă ea. Probabil, într-un alt oraş zgomotos şi aglomerat.

De ce nu puteau oamenii să rămână la casele lor?

Pentru că nu voiau, iar străzile din jur erau aglomerate. Totuşi, Eve n-ar fi vrut să se afle în altă parte.

În cele din urmă, intră cu maşina pe porţile casei.

Toate ferestrele erau luminate, cu lumânări sau ghirlande strălucitoare. Părea o pictură, gândi Eve. Cerul

întunecat, răsăritul lunii şi umbrele casei, cu toate ferestrele luminate.

În sfârşit, era acasă.

Atunci de ce se simţea deprimată, se întrebă ea, în timp ce parca maşina şi ieşea grăbită. Îşi dădu seama că voia să se întindă, şi nu din cauza oboselii. Voia să-şi scoată creierul din funcţiune măcar pentru cinci minute.

Summerset se afla la locul său, un schelet sobru printre culorile festive ale foaierului.

– Roarke se află în biroul său, se ocupă de nişte treburi de-ale tale.

În dispoziţia în care se afla, antipatia se dovedi mai puternică decât deprimarea.

– Nu i-a pus nimeni pistolul la tâmplă, pufni ea. Adică exact ceea ce îmi doresc în fiecare zi să-ţi fac ţie.

Porni pe scări fără să se mai descotorosească de haină.

Nu se duse în birou, ceea ce era urât din partea ei. Ştia asta. În schimb, se duse direct în dormitor şi, tot cu haina pe ea, se aruncă în pat cu faţa în jos.

Cinci minute, gândi ea. Avea dreptul la cinci minute de singurătate şi linişte. Doar să-şi scoată creierul din funcţiune pentru cinci minute.

Câteva secunde mai târziu auzi zgomotul unor paşi repezi, apoi vibraţia patului când Galahad sări în el. Eve întoarse capul şi-şi privi pisica în ochi.

Galahad îi întoarse privirea. Apoi merse în cerc, se aşeză lângă capul ei şi o privi din nou. Eve încerca să-l facă pe el să clipească primul, dar nu reuşi şi avu impresia că Galahad îi aruncă un zâmbet triumfător.

– Tipule, dac-ai fi poliţist, ai face suspecţii să vorbească cât ai clipi.

Eve se întoarse ca să-i poată scarpina urechile. Când pisica începu să toarcă precum un motor turat, privi spre bradul din dormitor.

Era binecuvântată să aibă toate aceste lucruri. Un pat mare, un brad frumos, o pisică iubitoare. Atunci ce nu era în regulă?

Eve abia dacă-l auzi intrând, probabil, nici nu l-ar fi auzit dacă nu l-ar fi aşteptat.

Când salteaua se curbă sub greutatea lui, Eve se întoarse şi de data asta privi o pereche de ochi albaştri. Da, era binecuvântată.

– Tocmai voiam să vin în birou. Aveam nevoie de cinci minute de linişte, se scuză ea.

– O migrenă?

– Nu, doar... nu ştiu.

Roarke îşi trecu o mână prin părul ei.

– Eşti tristă?

– De ce aş fi tristă? Doar am o casă cât un palat. Ai văzut cum arată cu toate luminile aprinse?

– Da. Mâna lui i se strecură spre ceafă, acolo unde simţea o mare greutate.

– Şi am o pisică grasă care se foieşte pe lângă mine. Cred c-ar trebui să-l chinuim puţin, să-l punem să poarte nişte coarne de ren.

– Să-i subminăm demnitatea. Bună idee.

– Te am pe tine. Cireaşa de pe tortul meu. Nu ştiu ce-i cu mine, spuse lipindu-se de el. Nici măcar nu-mi pasă că a murit, aşa că ce-i cu mine?

– Eşti prea aspră cu tine, asta e.

Eve îi inspiră parfumul

– Am fost la morgă şi m-am uitat la ea. Doar un alt cadavru. Am privit rănile pe care şi le-a provocat şi m-am simţit dezgustată. Asta nu e surprinzător – acum, că mă gândesc mai bine. Am privit rănile pe care i le-a provocat altcineva şi m-am gândit: „Ei bine, a primit ce merita". N-ar fi trebuit să gândesc aşa.

– Şi ce altceva ai mai făcut?

– Astăzi? I-am dat raportul lui Whitney. M-a mustruluit puţin. Am luat prânzul cu Nadine, ca să mă ajute să fac publică relaţia mea cu Trudy. Am fost la laborator. Am mers pe urma fibrelor până la magazinul de unde Trudy şi-a cumpărat şoseta cu care s-a mutilat. Am făcut lista băncilor situate între magazin şi hotel. M-am gândit că trebuie să-şi fi luat creditele de undeva. O să verific lista mâine. M-am dus la barul în care Zana a fost dusă cu forţa şi am stat de vorbă cu proprietarul. Am revăzut discurile camerelor de securitate. Umm, am adus raportul la zi. Am trecut pe la Bobby şi Zana. Bună securitatea de la hotel. Ai un ofiţer minuţios în hol.

– E bine de ştiut.

– Apoi am venit acasă. M-am luat de Summerset, dar nu asta e problema.

– Cu alte cuvinte, ţi-ai făcut meseria. Indiferent dacă-ţi pasă sau nu de moartea ei, tu ai avut grijă de investigaţia care te va pune până la urmă pe urmele criminalului.

Eve se rostogoli pe spate şi fixă tavanul cu privirea.

– Mă simt cam deprimată.

– Ce-ai mâncat la prânz?

Eve râse cu o jumătate de gură.

– Vrei să-mi distragi atenţia de la chinurile mele? Am mâncat nişte paste cu un fel de ierburi. Bune. Nu ştiu ce-au mâncat Nadine şi Peabody, dar scoteau nişte gemete de încântare. Localul era plin, aşa că ai făcut o afacere bună. Mare surpriză.

– Serviciul?

– De speriat. Chelnerul apare lângă masă ca de nicăieri exact în momentul în care te gândeşti să comanzi ceva. Nadine are propriul său show.

– Am auzit. Bravo ei.

– Şi are contracte pentru cărţi şi filme. Ai vreo legătură cu asta?

– Sincer, da.

– Vrea să-mi ia un interviu, ceea ce e posibil. Şi vrea să filmeze câteva secvenţe pentru film aici, acasă, ceea ce nici nu intră în discuţie.

– Bineînţeles.

Eve se răsuci din nou şi-i privi chipul. Cum putea un om să fie atât de frumos, la sfârşitul unei zile de muncă?

– M-am gândit că o să fii de acord cu mine în privinţa asta.

– Asta e casa noastră. O mângâie uşor pe mână. E un loc intim.

– Dar mereu îmi aduc de lucru aici. Lucrez adesea acasă.

– Ca şi mine.

– Dar tu nu umpli casa de poliţişti.

– Nu. Nici acum şi nici în viitor. Dacă o să am vreo problemă în privinţa asta, o să fii prima care află.

– Mi-am amintit ceva astăzi.

Ah, gândi el, *acum îi dăm de capăt.*

– Spune-mi despre asta.

– Mă tot gândeam la felul în care s-a mutilat. A ieşit în oraş şi şi-a cumpărat şosete, doar ca să se pocnească cu ele peste faţă şi peste corp. Comportament vicios, autodistructiv. Şi mi-am amintit ceva...

Îi spuse toată povestea, exact aşa cum şi-o amintea. Şi pe măsură ce-i vorbea îşi amintea mai mult. Că era cald şi că simţise mirosul ierbii. Un miros straniu, întrucât îl simţise atât de rar înainte. Unul dintre băieţi avea un disc player şi pusese nişte muzică.

Şi cum apăruse maşina poliţiei în faţa casei, aproape pe nesimţite. În aceeaşi noapte. Cum văzuse nasturii de la uniforma ofiţerului strălucind în lumina lunii.

– S-au dus la casa de vizavi. Era târziu, trebuie să fi fost târziu, pentru că luminile erau stinse peste tot. Apoi

luminile din casa de vizavi s-au aprins, iar tatăl băiatului a deschis uşa. Poliţiştii au intrat înăuntru.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el când Eve tăcu.

– Nu ştiu, nu sunt sigură. Îmi imaginez că băiatul le-a spus că el nu a făcut nimic. Dormise probabil. Dar nu putea dovedi. Îmi amintesc că poliţiştii au ieşit afară şi au cotrobăit prin jurul casei. Au găsit sprayul. Parcă-l şi văd pe poliţist punând sprayul într-o pungă, clătinând din cap. Copil prost, probabil, asta gândea. Copil netrebnic. Trudy s-a apropiat de ei, şi a început să ţipe. Arăta spre spray, spre maşina ei spre casa băiatului. Eu am stat la geam şi i-am privit până când n-am mai putut să mă uit. M-am băgat în pat şi mi-am tras plapuma peste cap.

Eve închise ochii.

– I-am auzit pe ceilalţi copii vorbind despre asta la şcoală. Cum băiatul a fost nevoit să se ducă la poliţie împreună cu părinţii lui. Nu i-am ascultat. Nu voiam să aud asta. Câteva zile mai târziu, Trudy avea o maşină nouă. Am fugit de la ea nu mult timp după aceea. Mi-am luat tălpăşiţa. Nu mai suportam să stau în preajma ei. Nu mai suportam să stau acolo, să văd casa de vizavi.

Eve privi spre fereastra întunecată.

– Nu mi-am dat seama până astăzi că acesta este principalul motiv pentru care am fugit. Nu suportam să mai stau acolo când ea făcuse aşa ceva, iar eu am tăcut. Băiatul vecin îmi oferise cel mai frumos moment din viaţa mea, iar eu nu am făcut nimic să-l ajut. Nu i-am spus ce făcuse Trudy. L-am lăsat să fie pedepsit.

– Erai doar un copil.

– Şi asta e o scuză pentru faptul că nu am făcut nimic?

– Da, este.

Eve se ridică şi se întoarse cu faţa spre el.

– Pe dracu'. A fost dus la poliţie, probabil, i-au făcut

şi cazier, deşi nu puteau dovedi că el a fost. Părinţii lui au trebuit s-o despăgubească pe Trudy.

– Poate avea asigurare.

– Oh, la dracu' cu asta, Roarke.

Roarke se ridică şi-i strânse bărbia în palma sa puternică.

– Aveai nouă ani şi erai speriată. Acum priveşti înapoi după douăzeci de ani şi te învinovăţeşti degeaba. La dracu' cu *asta*, Eve.

– Dar n-am făcut nimic.

– Şi ce-ai fi putut face? Să te duci la poliţie, să le spui că ai văzut-o pe Trudy – care are licenţă şi aprobare din partea celor de la Protecţia Copilului – că şi-a distrus maşina şi apoi a dat vina pe vecinul de peste drum? Cu siguranţă nu te-ar fi crezut.

– Asta n-are nicio importanţă.

– Ba da. Şi amândoi ştim că băiatul a trecut peste această întâmplare din copilărie. El avea părinţi, casă, prieteni, şi destul caracter cât să ofere unei fetiţe o plimbare cu placa. Îmi imaginez că a trecut cu bine peste asta. Tu ţi-ai dedicat viaţa de adult protejării civililor, şi ţi-ai riscat-o făcând asta. Aşa că poţi foarte bine să nu te mai învinovăţeşti pentru că ai fost un copil înspăimântat şi ai acţionat ca atare.

– Bine, bine.

– Vorbesc serios. Şi scoate-ţi haina. Iisuse, nu te-ai copt?

Nu i se întâmplase de multe ori să se simtă... probabil, cuvântul potrivit era „ocărâtă". Îşi scoase haina şi o lăsă să cadă pe podea.

– Credeam că pot să trândăvesc puţin în patul meu.

– E şi al meu, şi cred că ai trândăvit destul. Ce-ar fi să încercăm să facem altceva?

Eve îşi luă motanul în braţe.

– Nu.

– Bine, atunci stai acolo şi bosumflă-te.

Roarke se dădu jos din pat.

– Eu vreau nişte vin.

– Poate că băiatul a rămas marcat pe viaţă.

– Mă laşi?

Eve afişă o expresie gânditoare, în timp ce Roarke deschidea uşa barului.

– Poate a devenit un infractor, şi asta doar din cauza unei înscenări.

– E şi asta o posibilitate. Alese o sticlă de vin alb. Poate l-ai şi băgat deja în închisoare.

Eve strânse din buze, dar în cele din urmă dădu drumul hohotelor de râs.

– Poate ai făcut şi tu afaceri cu el, în trecutul tău obscur. Poate acum e vreun mahăr prin Texas.

– Şi ţie trebuie să-ţi mulţumească pentru asta.

Roarke se întoarse în pat cu două pahare de vin şi-i întinse unul lui Eve.

– E mai bine acum?

– Nu ştiu. Poate. Uitasem de asta, ştii, aşa cum se întâmplă când lucrurile intră în normal. Şi când mi-am amintit, m-a copleşit sentimentul de vinovăţie. Cred că el avea vreo paisprezece, cincisprezece ani. I-a părut rău pentru mine. Se vedea asta pe faţa lui. Nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită, spuse ea, ridicând paharul înainte de a sorbi din el.

– Pot să-l găsesc dacă vrei. Poţi să afli cum o mai duce, în afară de faptul că a devenit un rege texan al crimei.

– Poate. O să mă mai gândesc la asta.

– Între timp, vreau să-ţi cer ceva.

– Ce?

– Nu am nicio fotografie cu tine dinainte să ne cunoaştem.

Lui Eve îi luă un moment să reacționeze la această schimbare bruscă de subiect.

– Fotografii?

– Da, de când erai adolescentă sau o tânără școlăriță în uniformă, ceea ce îmi doresc să se mai întâmple. Îmi plac femeile în uniformă. Pot să găsesc imagini mai vechi cu tine, dar aș prefera să mi le dai tu.

– OK. Poate. Probabil că da. De ce?

– Viețile noastre nu au început atunci când ne-am întâlnit. Roarke își plimbă degetele peste pielea fină a obrazului ei. Deși aș vrea să cred că atunci a început cea mai bună perioadă a lor. Mi-ar plăcea să văd poze de-ale tale mai vechi.

– Cam siropos.

– Ai dreptate. Și dacă găsești vreo poză cu tine, în jurul vârstei de optsprezece ani, sumar îmbrăcată, cu atât mai bine.

De data asta Eve nu se mai putu abține să nu râdă.

– Ești pervers.

– Din nou, ai dreptate.

Eve îi luă paharul din mână, se întoarse și puse ambele pahare pe masă.

– Acum am chef de altceva.

– Oh? Roarke înălță capul. Cum ar fi?

Eve era rapidă, și agilă pe deasupra. Într-o fracțiune de secundă se rostogoli, se ridică, își încolăci picioarele în jurul taliei lui și-l sărută apăsat.

– Ceva de genul ăsta, spuse ea când se hotărî să-l lase să respire.

– Cred că trebuie să țin pasul cu tine.

– Fii sigur de asta. Eve îi descheie nasturii de la cămașă, și se aplecă să-l muște de bărbie. Tocmai m-ai mușt ruluit. Dacă țin cont și de ședința cu Whitney, e al doilea perdaf pe ziua de azi.

Eve nu-și pierdea timpul, iar când mâinile sale ajunseră la fermoar, Roarke era deja tare.

– Sper că nu ai reacționat la fel și cu comandantul tău.

– E destul de sexy, dacă-ți place genul cu umeri lați și trăsături ferme. Mie-mi plac bărbații chipeși. Eve îl mușcă de ureche și-l trânti pe spate.

Deși gras, motanul era destul de experimentat, așa că se ghemui într-un colț.

– Iar tu ești atât de chipeș, încât uneori îmi vine să te ling ca pe înghețată.

Îi desfăcu cămașa și-și lipi palmele pe pieptul lui.

– Și uite aici, carne, mușchi. Toate ale mele.

Eve își trecu buzele peste pieptul lui, făcându-l să tremure.

– Și asta poate face o femeie, să scoată gemete de satisfacție.

Mâinile lui Roarke erau pe trupul ei, dar o lăsă să conducă, să impună ritmul. Eve știa că nu se putea baza pe asta. Faptul că nu știa niciodată când avea Roarke să preia controlul din mâinile ei era o altă sursă de satisfacție.

Eve își desfăcu cămașa, luă ambele mâini ale lui Roarke, le așeză peste sânii ei și se lăsă purtată de senzația plăcută a atingerii. Apoi se lăsă pe spate, cu ochii închiși, în timp ce mâinile lui îi desfăceau nasturii pantalonilor.

Eve se aplecă din nou deasupra lui, sprijinindu-se pe coate. Un sărut înfocat, punctat de mici mușcături, în timp ce inima ei bătea rapid, lipită de a lui. Când îi oferi sânul, gura lui Roarke se repezi la el, făcând-o să ofteze.

Acum era a lui, la fel cum și el era al ei. Trupul ei era înfometat. Roarke se rostogoli deasupra ei, ținându-i mâinile într-o parte și cealaltă a capului. Simți ochii închizându-i-se, îngreunați de pasiune.

– Vreau să te dezbrac. Nu te mişca.

Roarke îşi lipi buzele de ale ei, apoi de bărbia ei, sărutându-i cu gura întredeschisă gâtul, sânii şi apoi abdomenul.

Îi trecu pantalonii peste şolduri şi-şi îndreptă gura spre acel loc delicat dintre picioare. Eve se arcui, gemând.

– Şşt, mormăi el, în timp ce o urca spre culmi. Când Eve redeveni inertă, Roarke începu să-i sărute coapsele.

Îi scoase ghetele şi aruncă pantalonii peste ele, apoi începu să urce cu gura pe trupul ei, cu o încetineală chinuitoare.

– Roarke.

– Şi uite aici, carne, muşchi. Toate ale mele.

Din nou trupul ei începu să freamăte, acea presiune se acumula înăuntrul ei, până simţi că explodează. Nu putu decât să întindă mâinile după el.

Era deja în ea, adânc şi tare. Cu gura lipită de a ei, cu degetele încleştate cu ale ei. Savurând, simţind, ardeau împreună.

Stătură nemişcaţi o vreme, relaxându-se. Roarke se răsuci din nou, astfel încât Eve să-şi poată sprijini capul pe umărul său şi să-şi pună palma peste pieptul lui.

– Ar trebui să te muştruluiesc mai des.

– Nu-ţi face un obicei din asta. S-ar putea să mă scoţi din sărite data viitoare. Azi am fost deprimată toată ziua. Mi-am făcut datoria, aşa cum ai spus şi tu, dar nu m-am simţit în apele mele. Trebuie să fac ceva să-mi intru în ritm.

Roarke o mângâie pe burtă.

– Mie mi s-a părut că ţi-ai găsit ritmul.

– Sexul are acest dar. Cu tine, cel puţin.

Eve se ridică în picioare.

– Trebuie să o iau de la capăt. Trebuie să alung cumva aburul ăsta, care-mi înceţoşează creierul, şi s-o iau de la capăt.

Roarke se întinse după paharul cu vin.

– Atunci aşa să faci.

Eve sorbi din paharul pe care i-l întinsese el.

– O să fac un duş şi o să mă-mbrac. O să-mi revăd notiţele şi rapoartele de la locul faptei, declaraţiile. O să-mi ia o oră doar să mi le clarific în minte.

– Bine. Eu o să mă întorc la contul bancar, să văd ce mai pot afla.

– Pot să te mai scutur puţin după ce văd cum stau lucrurile?

– Aş fi dezamăgit dacă n-ai face-o. Hai să ne-ntâlnim într-o oră, să ne mai scuturăm puţin.

– Merge. Eve îi strânse mâna. Aşa mai merge.

Roarke îi sărută genunchii.

– Sunt convins că da.

13

Eve o luă de la capăt. Studie din nou totul, pas cu pas, înregistrarea de la locul faptei, propriile notiţe, rapoartele investigatorilor, ale medicului legist, ale laboratorului.

Ascultă declaraţiile, studiind inflexiunile vocilor, expresiile faciale, cuvintele folosite.

Stătu în faţa tablei şi studie fiecare fotografie în parte.

Când Roarke se apropie venind dinspre biroul său, se întoarse spre el. Acesta văzu sclipirea din ochii ei şi zâmbi.

– Locotenente.

– Fii sigur de asta. M-am purtat ca un poliţist, dar nu m-am simţit ca un poliţist. Acum mi-am revenit.

– Bun venit înapoi.

– Hai să mâncăm. Ce-ai vrea?

– Dacă te simți ca un polițist, cred că cel mai bine ar fi niște pizza.

– Ești dat dracului. Dacă nu aș fi sărit deja pe tine, aș fi făcut-o acum pentru propunerea asta.

– Trece-o în contul meu.

Mâncară la biroul ei, față în față, cu o pizza și o sticlă de vin între ei. Roarke a pus un brad până și aici, gândi Eve. Unul mic, după standardele lui, dar, la naiba, îi plăcu felul în care arăta acolo, lângă fereastră, aruncând sclipiri în întuneric.

– Fii atent, începu ea, e ceva care nu se leagă.

– Ah. Roarke făcu un gest cu paharul, apoi sorbi din el. Mă bucur că ai lămurit asta.

– Vorbesc serios. Uite ce ai în momentul în care ajungi la locul faptei. Femeie moartă, ucisă de multiple lovituri cu un obiect bont, aplicate în cap, din spate. Rănile mai vechi sugerează că a fost atacată și/sau bătută în ziua precedentă. Ușa încuiată pe dinafară, fereastra deschisă.

Cu o felie de pizza în mână, arătă spre tablă cu cealaltă.

– Aparent, dovezile indică faptul că intrusul a intrat pe fereastră, a lovit-o și a plecat tot pe-acolo. Întrucât nu există niciun fel de răni defensive, se presupune că victima îl cunoștea pe ucigaș sau nu s-a simțit niciun moment în pericol. Dacă cineva te tăbăcește bine la un moment dat, trebuie să fii puțin îngrijorat când apare din nou.

– Nu și dacă rănile inițiale și le-a produs singură.

– Da, dar nu știi asta – de ce ai crede asta în momentul în care descoperi cadavrul? Ucigașul trebuie să fi știut măcar de rănile de pe față. Se văd foarte clar. Și a fost folosită aceeași armă. Așa că presupunem că victima a fost ucisă de aceeași persoană care a bătut-o prima dată.

Eve mușcă o bucată mare din pizza și-i savură aroma.

– Ne dăm seama că ucigașul s-a folosit de rănile inițiale ca să ne deruteze. Nu e rău. Nu e rău deloc. Ca și ideea de a lua cu el comunicatorul victimei.

– Exploatând lăcomia și impulsurile violente ale acesteia.

– Da. Dar există câteva mici aspecte care spulberă această teorie. Ne întoarcem la absența rănilor defensive. Nu există semne că victima ar fi fost legată când a fost bătută, nici că ar fi încercat, în vreun fel, să riposteze sau să se apere. Nu e-n regulă. Apoi verifici unghiurile loviturilor care au provocat vânătăile și-ți dai seama că s-a mutilat singură.

– Ceea ce ne duce într-o cu totul altă direcție.

– Exact. Și apoi mai e și camera ei, poziția cadavrului și momentul decesului. Dacă o persoană dubioasă intră pe fereastra ta în miezul nopții, te scoli din pat, alergi spre ușă și urli. Ea nu a făcut nimic din toate acestea. Deci criminalul a intrat pe ușă. Ea i-a dat drumul înăuntru.

– Dar și varianta ferestrei rămâne în picioare. Dacă avea într-adevăr un partener cu care nu se înțelegea, acesta ar fi preferat să intre pe fereastră în loc să riște ca ea să nu-i deschidă ușa.

– Fereastra era închisă. Și mai e treaba cu amintirile.

Eve mai luă o gură de pizza și sorbi apoi din vin.

– Așa este când la locul faptei se află un polițist care cunoaște victima – care, odată ce-și acceptă amintirile, își amintește foarte clar că victima încuia întotdeauna toate ușile, toate ferestrele. Lumea e plină de hoți, violatori și oameni dubioși, conform Bibliei lui Trudy. Chiar și în timpul zilei, când ne aflam în casă, aceasta era încuiată ca un seif. Uitasem asta. N-ar fi lăsat fereastra deschisă într-un oraș ca New York. Nu-i stă în fire.

– Deci, îi dă drumul înăuntru. O vizită în miez de noapte.

– Da. Târziu. Şi nu se sinchiseşte să arunce un halat pe ea. Avea unul în dulap, dar nu şi-l pune şi se întreţine cu intrusul în cămaşa de noapte.

– Indică un oarecare grad de intimitate. Un amant?

– Poate. Nu se poate ignora posibilitatea asta.

Eve continuă şirul deducţiilor.

– Faţa şi trupul sunt pline de vânătăi. Nu-mi amintesc niciun bărbat, murmură Eve, încercând să privească din nou în trecut. N-am fost acolo decât şase luni, dar nu-mi amintesc să fi venit vreun bărbat în vizită sau să iasă ea în oraş cu vreunul.

– De-atunci până acum ar fi o perioadă foarte lungă de abstinenţă.

– Nu pot exclude varianta unei firme de escortă, continuă Eve, dar i-am înregistrat toate obiectele personale, tot ce se afla în cameră: nicio jucărie sexuală, nicio lenjerie sexy, niciun prezervativ sau alte metode de protecţie împotriva BTS-urilor. Ar putea fi totuşi vorba despre o relaţie mai îndelungată. Nu există dovezi în acest sens, dar e o variantă. Nu neapărat un partener sau unul cu drepturi egale.

– Nu?

– Ea trebuia să se afle la conducere. Trebuia să comande. Îi plăcea să spună altora ce să facă şi-i plăcea să-i privească în timp ce-i îndeplineau ordinele. Studiază patologia – uită-te peste dosarul cu locurile de muncă. Foarte multe de-a lungul câtorva ani, niciunul pe termen lung. Nu-i plăcea să primească ordine, voia să fie cea care le dă.

– Deci, conform acestui profil, rolul de mamă adoptivă era perfect, încuviinţă Roarke. Ea e şeful, ea e la comandă. Autoritate deplină.

– Exact, aprobă Eve. Se îndrepta spre şaizeci de ani, şi nu era căsătorită. Doar o singură dată a fost în concubinaj legal. Nu, nu era un jucător de echipă. Nu i s-ar potrivi un partener cu drepturi egale. Deci îl cheamă pe individ de pe comunicator: *Vino încoace, trebuie să vorbim.* Bea nişte vin şi ia nişte medicamente. Probabil, cât să se ameţească şi să fie foarte plină de ea.

– Probabil, un alt motiv pentru care nu a fost atât de precaută pe cât ar fi trebuit.

Eve încuviinţă dând din cap.

– Sub influenţa alcoolului şi a medicamentelor e relaxată. Se gândeşte să te stoarcă de două milioane. S-a mutilat deja în acest scop. Dar cum te poate stoarce de bani dacă se află în camera de hotel?

– M-am gândit deja la asta. Când tu erai ieşită din ritm, adăugă el, sesizând privirea ei încruntată. Bănuiesc că a făcut o înregistrare, una foarte lacrimogenă, povestind atacul. Atac care ne implică pe noi sau – dacă ar avea mai multă minte – un atacator angajat de noi care a ameninţat-o că lucrurile se vor agrava dacă nu face ce i se spune.

Se întrerupse o clipă şi umplu paharul lui Eve.

– Probabil, îşi motivează gestul afirmând că a făcut această înregistrare pentru propria protecţie, în cazul morţii ei premature. Sau a unui alt atac. În acest caz, înregistrarea ar fi fost trimisă presei şi autorităţilor. Sau mie, cu subînţelesul „plăteşte sau fac totul public".

– Da, bine. Eve luă încă o felie de pizza. Şi te-ai gândit unde s-ar putea afla această înregistrare?

– În mâinile criminalului, fără-ndoială.

– Da, fără-ndoială. Şi de ce nu a spus nimic despre asta atunci când a răpit-o pe Zana? De ce n-ai primit încă copia?

– Probabil, criminalul s-a gândit că înregistrarea va

vorbi de la sine, şi poate a fost suficient de prost încât s-o trimită prin poştă.

– Înţeleg. Flutură felia de pizza în direcţia lui, apoi muşcă din ea. Deştept, prost, deştept, prost. Şi asta nu-mi place. Aici nu este loc pentru prostie. E deştept – suficient de deştept cât să încerce să pară neglijent. Crimă pasională, cu care te induce în eroare, greşeli mici. Greşeli mai mari. Dar cred... încep să mă întreb dacă anumite greşeli nu au fost făcute intenţionat. Sau poate doar bat câmpii.

– Nu, continuă. Îmi place.

– Trudy era o femeie dificilă. Chiar şi fiul ei spune asta. Şi ai dreptate, adăugă ea, citind gândurile lui Roarke, nu l-am scos încă de pe lista suspecţilor. O să-ţi spun însă de ce nu se află mai sus în această listă. Deci trebuie să faci nişte treburi mărunte pentru o femeie dificilă. Obţii şi tu o parte, dar în niciun caz jumătate. Îţi spune că va cere un milion, iar tu ai zece la sută din afacere. Nu-i rău pentru câteva mărunţişuri. Cad la înţelegere, iar Trudy îi dă înregistrarea s-o trimită la destinatar.

– Trebuie să aibă multă încredere în el ca să facă asta.

– Da, trebuie să aibă încredere în cărăuşul ei. Dar ea e la adăpost în caz că se întâmplă ceva. Se potriveşte profilului ei.

– Dar cărăuşul nu e atât de obedient pe cât crede Trudy, continuă Roarke. În loc să facă livrarea aşa cum trebuia, trage cu ochiul la înregistrare şi îşi zice că merită mai mult.

Aşa lucrează Eve. Întoarce problema pe toate părţile cu Roarke, vede paşii, detaliile, posibilităţile.

– Da. Poate s-a întors şi a cerut un procent mai mare. Poate i-a sugerat că e loc de mai mult decât un milion amărât.

– Asta a scos-o din sărite, punctă Roarke.

– Desigur, zâmbi Eve. Şi se dezlănţuie. E băută. Poate c-o ia gura pe dinainte şi-i spune că cere două milioane. Ooops!

– Sau poate refuză răspicat să-i crească procentul.

– Oricum, e nervoasă. Se întoarce în camera ei. Sâmbătă, noaptea târziu, sau duminică dimineaţă, devreme. Ea stă cu spatele. El are înregistrarea, are şi arma la îndemână. Are motivul, are ocazia. O omoară. Îi ia comunicatorul, documentaţia, discurile, orice l-ar putea incrimina. Deschide fereastra şi dispare.

– Acum ai toată povestea. Roarke privi spre pizza. Era pe terminate. Munca asta chiar îţi face foame.

– Apoi revine. Eve linse puţin sos de pe degetul mare. Luni dimineaţă se află acolo, la timp ca să pună mâna pe Zana când iese din hotel. Ce coincidenţă fericită că ea pleacă singură să cumpere gogoşi.

– Poate nu Trudy e cea care are un amant.

– E şi-asta o variantă, nu? Eve înclină capul şi dădu resturile de pizza într-o parte, înainte să i se facă rău. Trebuie să o studiez mai bine pe soţia lui Bobby.

– Nu şi pe Bobby?

– Ba da, puţin. Dar chestia cu matricidul este mai urâtă. E nevoie de multă ură.

La fel şi cu patricidul, gândi ea. Aproape că o desfătase mirosul sângelui atunci când îşi ucisese tatăl.

Şi asta era o amintire pe care nu o dorea, aşa că se concentră asupra prezentului.

– Mobilul este puţin neclar. Dacă e vorba de bani, de ce n-a aşteptat Bobby ca Trudy să facă rost de ei? Apoi inscena un accident acasă şi-o moştenea. Poate a fost un impuls de moment, dar...

– Ai o slăbiciune pentru el, spuse Roarke.

– Nu-i vorba de asta. Sau poate că da, puţin, recunoscu ea. Dacă a pus în scenă un asemenea spectacol,

atunci chiar se iroseşte în afacerea cu proprietăţi imobiliare. Eu eram cu el când Zana a fost răpită, ceea ce înseamnă că ar trebui să aibă un complice. Sau el şi Zana lucrează împreună. Nu e imposibil. Trebuie să scotocesc adânc, dar nu mi se pare veridic.

Roarke îi studie chipul.

– Totuşi, ai o bănuială. Se vede.

– Să ne-ntoarcem la victimă. Îi place să dea ordine, să învârtă oamenii pe degete. Aşa cum ai spus şi tu, nu ia copii în grijă doar de dragul alocaţiei. Îi ia ca să aibă controlul asupra lor, ca ei să-i asculte ordinele şi să-i ştie de frică. Conform spuselor ei, păstrează dosarele. De ce aş fi eu prima la care apelează?

– Atunci nu e vorba de un partener. Poate fi vorba de copilul preferat.

– N-ar fi o idee rea, nu? Eve se lăsă pe spate şi începu să se legene pe scaun. Un copil. Preferatul ei. Din câte îmi amintesc, ea nu lua în grijă decât fete. Se leagă cu ţinuta ei din seara cu pricina, în cămaşă de noapte. De ce să te mai oboseşti să pui un halat pe tine când te întâlneşti cu o femeie? Şi nu ai de ce să te temi dacă e vorba de cineva pe care l-ai stăpânit când era copil, şi care dintr-un motiv sau altul se află încă sub controlul tău.

– Zana a fost răpită de un bărbat, dacă e s-o credem pe cuvânt.

– Şi dacă o credem, şi ţinem cont şi de teoria noastră, avem de-a face cu două persoane. Sau Trudy avea un iubit. O să verific lista copiilor pe care i-a avut în grijă.

– Iar eu o să mă întorc la cifrele mele.

– Ai descoperit ceva?

– E doar o chestiune de timp. Feeney mi-a făcut rost de o autorizaţie, ca să pot folosi echipamentul de la birou fără să mă mai feresc de CompuGuard.

– Ce te mai distrezi şi tu.

– Uneori, trebuie să te conformezi. Mă întorc la treabă.

– Roarke. Ce-am spus înainte, legat de lucrul acasă şi de umplut casa cu poliţişti... Trebuia să adaug la asta şi implicarea ta.

– M-am mai implicat de câteva ori şi am trecut peste capul tău ca să fac asta. Acum încerc să aştept să mi se ceară ajutorul.

– Îţi cer destul de multe. Şi nu am uitat că ai fost rănit. Că ai avut ceva de suferit ultimele dăţi când ţi-am cerut ajutorul.

– Şi tu, ţinu Roarke să-i amintească.

– Da, dar meseria asta a fost alegerea mea.

Roarke zâmbi cu toată gura – suficient pentru ca pulsul lui Eve să o ia razna – ocoli biroul, îi luă mâna şi-i mângâie verigheta.

– Şi a mea. La treabă, locotenent.

– OK. OK, repetă ea în şoaptă în timp ce Roarke se îndrepta spre biroul său. Apoi se întoarse spre computer. Hai să-ncepem să ne meritãm salariul.

Studie lista fetelor care fuseseră în grija lui Trudy, apoi începu să le analizeze trecutul.

Una dintre ele se afla la cea de-a patra condamnare pentru atac. Iată un candidat, gândi Eve, doar că în prezent se afla închisă în Mobile, Alabama. Ca să fie mai sigură, dădu un telefon la închisoare, iar paznicul îi confirmă informaţia.

Una s-a dus.

O alta fusese făcută bucăţi într-un club din Miami, când un grup de nebuni dăduse buzna înăuntru. Sinucigaşi, îşi aminti Eve, care protestau – cu vieţile lor şi ale altor zeci de persoane – împotriva a ceea ce ei considerau exploatarea femeilor.

Următoarea locuia în Des Moines, Iowa, cu certificat

de căsătorie valabil, angajată pe post de educator. Aveau un băiat. Soțul lucra ca analist programator. O duceau destul de bine, gândi Eve amuzată. Poate că Trudy apelase și la ei.

Eve sună în Iowa. Chipul femeii care apăru pe ecran trăda epuizare. În fundal se auzeau ciocănituri.

– Sărbători fericite. Oh, Doamne! Wayne, *te rog*, vrei să încetezi cinci minute? Îmi cer scuze.

– Nicio problemă. Carly Tween?

– Exact.

– Sunt locotenent Dallas, de la *New York City Police and Security.*

– New York. Așteaptă o secundă, trebuie să mă așez.

Se auzi un oftat puternic, iar pentru o fracțiune de secundă Eve reuși să vadă o burtă imensă de femeie gravidă. Încă una scoasă de pe listă, gândi Eve, dar se hotărî să continue.

– Despre ce e vorba?

– Trudy Lombard. Îți spune ceva?

Femeia se schimbă la față.

– Da. A fost mama mea adoptivă timp de câteva luni, pe când eram copil.

– Îmi poți spune când ai vorbit cu ea ultima oară?

– De ce? *Wayne*, încetează odată, am vorbit serios. De ce? repetă ea.

– Doamna Lombard a fost ucisă. Eu investighez cazul.

– Ucisă? Așteaptă puțin, trebuie să mă mut în altă parte. Aici nu aud nimic.

Femeia gâfâi de multe ori până se ridică în picioare, iar ecranul se legănă în timp ce ea traversa un mic living.

– A fost ucisă? Cum?

– Doamnă Tween, vreau să știu când ați vorbit ultima oară cu doamna Lombard.

– Sunt pe lista suspecților?

– Faptul că nu-mi răspundeți la întrebări mă pune pe gânduri.

– Aveam doisprezece ani, izbucni Carly. Am stat sub tutela ei timp de opt luni. Mătușa mea a reușit să obțină custodia și de atunci am locuit cu ea. Subiect închis.

– Atunci de ce v-ați enervat?

– Pentru că sunt apelată de un polițist din New York care începe să-mi pună întrebări despre o crimă. Am o familie. Sunt însărcinată în opt luni, pentru numele lui Dumnezeu! Sunt profesoară de meserie.

– Tot nu mi-ați răspuns la întrebare.

– Nu am nimic de spus despre ea. Nimic. Nu fără să fie un avocat de față, așa că lăsați-mă în pace.

Ecranul deveni negru.

– Asta a mers bine, comentă Eve.

Deși nu și-o putea imagina pe Carly zburând la New York ca să-i spargă capul lui Trudy, nu o șterse de pe listă.

La următorul apel răspunse căsuța vocală – două voci, două fețe, ambele atât de radioase încât lui Eve îi veni să-și pună ochelarii de soare.

Salut! Eu sunt Pru!

Iar eu sunt Alex!

Nu putem vorbi acum pentru că ne aflăm în luna de miere *în Aruba!*

Se întoarseră unul spre celălalt, giugiulindu-se în neștire. *Vă sunăm noi când ne întoarcem.* Dacă *ne mai întoarcem.*

Se pare că până la urmă exista cineva care profita de reducerile de prețuri, gândi Eve. Dacă Pru și Alex spuseseră „da", o făcuseră suficient de recent.

Verifică registrul de stare civilă din Novi, Michigan. Pru și Alex depuseseră o cerere pentru un certificat de căsătorie, care intrase în vigoare sâmbăta trecută.

Eve se îndoia că cei doi, aflați în drum spre soare, surf și sex, făcuseră un ocol până la New York ca să comită o crimă.

– Ei bine, Maxie Grant, din New L. A., hai să vedem ce-i cu tine. Avocat, oh? Ai propria firmă. Bănuiesc că nu o duci prea rău și pun pariu că lui Trudy i-ar fi plăcut o părticică din bunăstarea ta.

Calculând în minte ora de pe Coasta de Vest, încercă mai întâi la numărul de la birou.

După două bipuri îi răspunse o femeie cu un păr roșcat, foarte bogat și cârlionțat, care încadra un chip cu trăsături bine definite. Ochii ei verzui îi fixară pe ai lui Eve.

– Maxie Grant, cu ce vă pot ajuta?

– Locotenent Dallas, NYPSD.

– New York? Lucrezi târziu, locotenente.

– Mi-ai răspuns, doamnă Grant.

– Așa e, fac asta mult prea des. Cu ce te pot ajuta?

– Trudy Lombard.

Zâmbetul care apăru pe fața lui Maxie numai prietenos nu era.

– Te rog, spune-mi că ești de la Omucideri și că jigodia aia zace pe o masă la morgă.

– Tocmai asta voiam să-ți spun.

– Glumești? Atunci, cheamă orchestra funerară, și mie dă-mi tuba.

– Să-nțeleg că nu ești o admiratoare.

– O urăsc. Urăsc atomii din care e alcătuită. Dacă îl găsești pe cel care a băgat-o în mormânt, strânge-i mâna din partea mea.

– Vrei să-mi spui unde te-ai aflat săptămâna trecută, de sâmbătă până luni?

– Sigur. Am fost aici. Vreau să spun, pe Coasta de Vest. Nu stau tot timpul la birou. Maxie se lăsă pe spătarul

scaunului și-și țuguie gânditoare buzele. OK, sâmbătă între ora opt și douăsprezece am lucrat ca voluntar la St. Agnes. Antrenez echipa de volei a fetelor. Îți dau o listă de nume, dacă vrei să verifici. Apoi am făcut niște cumpărături pentru Crăciun, împreună cu un amic. Am cheltuit o grămadă, dar e Crăciunul, ce naiba. Îți dau numele amicului și chitanțele. Sâmbătă seara, petrecere. Am ajuns acasă pe la două, și nu eram singură. Sex și micul dejun în pat duminică dimineață. Am fost la sală, m-am învârtit prin casă. Am avut ceva de lucru, acasă, duminică noapte. Acum dă-mi și mie niște detalii. A suferit? Spune-mi, te rog, că a suferit.

– Mai bine-mi spui tu mie de ce ți-ai dori asta.

– Mi-a făcut viața un iad timp de nouă luni. Dacă nu ești un polițist prost ca noaptea – și nu pari – ai dosarul meu pe-acolo. Am fost instituționalizată când aveam opt ani, după ce bătrânu' a omorât-o pe maică-mea în bătaie și a fost închis. Nu m-a vrut nimeni. Am fost repartizată la jigodia asta. Mă punea să frec podelele cu periuța de dinți și mă încuia în camera mea în fiecare seară. Uneori, întrerupea curentul, ca să stau în întuneric. Îmi tot spunea că maică-mea și-a meritat soarta și că eu o s-o urmez.

Trase adânc aer în piept, luă o sticlă de apă de pe masă și sorbi din ea.

– Am început să fur, să pun bani deoparte ca să fug de-acolo. M-a prins. Le-a arătat polițiștilor niște vânătăi pe brațe, pe picioare. Le-a spus că am atacat-o. Nici n-am atins-o. Așa am ajuns la casa de corecție. Foarte urât acolo, multe scandaluri. Bănuiesc că ai mai auzit povestea asta.

– Da, de câteva ori.

– Când aveam zece ani, vindeam deja droguri. Ajunsesem rău, spuse ea cu un zâmbet din care se vedea

că îi era ruşine de acea perioadă. Am vândut droguri în închisoarea pentru minori până la vârsta de cincisprezece ani, când o afacere a mers prost. Am fost prinsă. Cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Am cunoscut un preot... ştiu că sună ca un titlu de copertă pentru o revistă proastă, dar chiar aşa a fost. S-a ţinut de capul meu cât a putut. Mi-a schimbat radical viaţa.

– Şi te-ai dus la Drept.

– Mi s-a părut un lucru bun pentru mine. Jigodia m-a luat când aveam opt ani. Eram speriată. O văzusem pe maică-mea murind. Ea s-a folosit de asta, a făcut tot ce-a putut ca să mă distrugă şi aproape că a reuşit. N-o să-i trimit flori la înmormântare. Cred că o să-mi pun nişte pantofi roşii şi o să beau şampanie franţuzească.

– Când ai văzut-o ultima oară?

– Nu m-am mai întâlnit cu ea faţă-n faţă de patru ani.

– Faţă-n faţă?

Maxie mai luă o gură de apă.

– Sunt avocat, ştiu că n-ar trebui să vorbesc cu tine fără să fiu reprezentată de cineva. Dar sunt atât de bucuroasă că a murit, încât îmi asum riscul. Acum patru ani lucram la o firmă mare. Eram logodită cu un tip care avea şanse mari să ajungă în Senat. Eu aveam un salariu imens, unul pentru care munceam pe brânci. Ea apare la mine la birou, toată numai un zâmbet. „Uită-te la tine, ai ajuns cineva", îmi spune. Mi s-a făcut greaţă.

Maxie sorbi din nou din sticla de apă şi o puse la loc pe birou.

– Ar fi trebuit să o dau afară, dar m-a prins cu garda jos. Apoi mi-o trage: are copii ale dosarului meu. Drogurile, închisoarea, atacurile, furturile. Nu s-ar face, nu-i aşa, ca toate astea să iasă la iveală. Nu în poziţia mea, cu postul pe care-l am în această firmă. Nu când vreau să mă căsătoresc cu un viitor senator.

– Te-a şantajat.

– Eu am lăsat-o. O prostie din partea mea. I-am dat cincizeci de mii. După trei luni s-a întors. Nu sunt proastă, ştiu că am greşit, dar i-am plătit din nou. Chiar şi după ce relaţia mea s-a dus dracului. E vina mea. Eram atât de stresată, atât de hotărâtă să nu se afle nimic, încât am plătit-o.

Făcu o pauză, apoi continuă pe un ton scăzut:

– Îmi pare rău că am făcut asta. Încă îmi mai pare rău. I-am dat bani timp de doi ani. Cam un sfert de milion. N-am mai putut suporta. Mi-am dat demisia. Când m-a contactat din nou, i-am spus că n-are decât să facă ce vrea. Dă-i drumul, jigodie, să văd ce poţi face. Nu mai am nimic de pierdut. Am pierdut deja totul.

– Ea cum a reacţionat?

– Fierbea. Măcar am avut satisfacţia asta. A început să urle de parcă-i scoteam ochii cu furculiţa. Am savurat momentul. O să fii dată afară din barou, mi-a spus. Ştiam că nu era aşa. Dar nu m-ar mai fi angajat nicio firmă de avocatură. Aici avea dreptate, însă nu-mi păsa. Am rămas neclintită, iar ea a dispărut. Şi de acum, slavă Domnului, n-o s-o mai văd niciodată.

– Trebuia să te duci la poliţie.

– Poate. Trebuia să, puteam să, era mai bine să. Am procedat cum mi s-a părut mai bine. Acum am propria mea firmă. Sunt fericită. N-am ucis-o eu, dar mă ofer avocat pro bono pentru cel care a făcut-o. Mă punea să fac baie cu apă rece în fiecare seară. Spunea că-mi face bine. Că răceşte sângele înfierbântat.

Eve nu-şi putu reţine un tremur, amintindu-şi de băile cu apă rece.

– O să vreau numele persoanelor care-ţi pot confirma alibiurile, Maxie.

– Nicio problemă. Spune-mi cum a pătit-o.

– Fractură craniană, obiect bont.

– Oh. Speram la ceva mai exotic. Cred că trebuie să mă mulțumesc cu asta.

Rece, gândi Eve. Rece şi brutal de sinceră. Nu putea să nu respecte asta.

În plus, făcuse primul pas spre obținerea profilului de şantajistă a lui Trudy.

Apoi Eve mai descoperi două cazuri. Dar nu au fost la fel de sincere. Eve citi asta în ochii lor. Îşi propuse să verifice alibiurile lor şi ale altor două persoane pe care nu reuşise să le găsească.

Se ridică de la birou ca să-şi ia nişte cafea şi trecu prin biroul lui Roarke.

– Ceva progrese?

– Pista asta se termină aici. Roarke se ridică de la birou, vizibil iritat. Sigur a reținut bine cifrele?

– Era destul de şocată, dar le-a rostit de două ori în aceeaşi ordine. Fără să ezite.

– Nu reuşesc să-i dau de capăt. O să pun computerul să găsească nişte combinații cu cifrele astea, să vedem ce iese. Tu?

– Am un şantaj confirmat. O avocată din California. Nu pare a fi omul nostru, dar susține că i-a dat vreun sfert de milion pe parcursul mai multor ani înainte să i-o taie. Destul de mulți bani dintr-o singură sursă. Sunt convinsă că e vorba şi de alte şantaje. Cred că Trudy i-a depozitat în conturi fantomă, genul de conturi pe care nu le declari la impozitare.

– Astea sunt relativ uşor de găsit.

– Avocata mi-a dat două numere de cont în care transfera fondurile pentru Trudy. Dar au trecut câțiva ani de-atunci, şi poate că Trudy a mai plimbat banii.

– Cea mai bună metodă ca să eviți fiscul. O să încep cu ele şi o să le descopăr pe celelalte.

– Dacă s-a folosit de tranzacții electronice, vom putea ajunge la sursă.

– Joacă de copii, şi mai scap şi eu de frustrare.

– Vrei cafea?

– Ce soție minunată! Da. Mersi.

– Oricum, mă duceam să-mi iau

Plecă, auzi hohotele de râs ale lui Roarke, dar se opri din nou lângă tablă. Dacă Trudy obținuse bani din şantaj, bani puşi deoparte, oare cam cât moştenea Bobby acum?

O importantă infuzie de capital pentru afacerea lui, îşi zise.

Într-o fracțiune de secundă îi trecu prin minte imaginea băiatului care-i strecura câte un sandvici în cameră când era singură şi înfometată. Făcuse acest lucru fără să scoată un sunet, doar cu un zâmbet vag şi cu degetul la buze.

Aduse cafeaua şi se hotărî să afle dacă acest băiat îşi ucisese propria mamă.

14

Eve stătea într-o cameră puternic luminată, bând şampanie alături de un grup de femei. Le recunoscu fețele. Avocata din California bea direct din sticlă şi dansa languros pe tocurile înalte ale unor pantofi roşii. Carly Tween stătea pe un scaun cu spătar înalt, sorbind delicat dintr-un pahar în timp ce cu mâna liberă îşi masa pântecul enorm.

Celelalte – celelalte care fuseseră ca ea – vorbeau neîntrerupt aşa cum fac femeile la o petrecere între fete. Ea nu ştiuse niciodată să facă conversație despre modă, mâncare şi bărbați, aşa că se mulțumea să soarbă din pahar şi să lase zgomotul să o înconjoare.

Toată lumea era bine îmbrăcată. Chiar şi ea purta rochia pe care o îmbrăcase la petrecerea de Crăciun. Chiar şi în vis – chiar *ştiind* că este un vis – o dureau picioarele.

Camera era împărţită în două. În cealaltă secţiune stăteau tot ele la vârsta copilăriei. Haine ponosite, expresii hămesite, ochi lipsiţi de speranţă. Erau separate de lumină, de muzică, de veselie printr-un perete de sticlă transparentă.

Roarke le servea sandviciuri, pe care le înfulecau pe nerăsuflate.

Ea nu făcea parte dintre ele. Acela nu era cu adevărat locul ei. Celelalte femei îi aruncau priviri fugare şi-şi şopteau câte ceva una celeilalte.

Ea fu prima care se duse la cadavrul ce zăcea în mijlocul încăperii. Cămaşa de noapte era murdară de sânge, acelaşi sânge care se coagulase pe podeaua strălucitoare.

– Nu are o ţinută potrivită, spuse Maxie şi zâmbi în timp ce sorbea din sticla de şampanie. La câţi bani a luat de la noi, ar trebui să-şi permită nişte haine mai bune. E o petrecere reuşită, nu?

– Ea nu a vrut să fie aici.

– Ei, ştii ce se spune despre socoteala de-acasă.

O înghionti pe Eve cu cotul.

– Relaxează-te. În fond, suntem ca o familie.

– Familia mea nu se află aici. Privi prin peretele de sticlă, drept în ochii copiilor. Am o treabă de făcut.

– Cum vrei. Eu am de gând să mă distrez.

Maxie apucă gâtul sticlei cu ambele mâini, o ridică deasupra capului şi, cu un hohot sălbatic, o zdrobi de craniul deja crăpat al lui Trudy.

Eve vru să se dea înapoi, dar celelalte femei se năpustiră în direcţia ei. Îşi pierdu echilibrul când mulţimea se aruncă asupra cadavrului ca o haită de câini sălbatici.

Eve se strecură afară din aglomeraţie şi încercă să se

ridice în picioare. Văzu copiii de dincolo de geam aclamând. În spatele lor, zări o umbră, silueta tatălui său.

Ţi-am spus doar, fetiţo. Ţi-am spus că te vor arunca în groapa cu păianjeni.

– Nu. Se smuci, lovindu-se de cineva care încerca să o ridice.

– Uşor, uşor, murmură Roarke. Te-am prins.

– Ce? Ce? Cu inima zbătându-i-se în piept, Eve se trezi în braţele lui Roarke. Ce este?

– Ai adormit la birou. Nici nu-i de mirare, e ora două dimineaţa. Ai avut un coşmar.

– Dar... Se opri un moment, încercând să-şi revină. Nu era chiar un coşmar. Era doar straniu. Doar un vis straniu. Gata, pot să mă ţin pe picioare.

– Aşa te vreau. Sprijinind-o încă, Roarke se îndreptă spre lift. Am fi mers la culcare mai devreme, dar m-am luat cu treaba.

– Sunt cam ameţită. Eve îşi frecă faţa cu palmele, dar nu reuşi să-şi alunge senzaţia de oboseală. Ai găsit ceva?

– Mai întrebi? Trei conturi, deocamdată. Cred că sunt mai multe. Feeney o să continue dimineaţă. Eu am nişte treburi de rezolvat.

– Ce...

– E aproape dimineaţă.

Roarke ieşi din lift şi o conduse direct în pat. Când începu s-o dezbrace, Eve îi dădu mâinile la o parte.

– Mă descurc. Ţie s-ar putea să-ţi vină vreo idee.

– Până şi eu am limite.

Totuşi, când se strecură în pat lângă ea, o strânse în braţe.

Eve începu să-l bată la cap să-i spună ce aflase. Apoi se trezi, şi era dimineaţă.

Roarke îşi bea cafeaua pe canapea, urmărind în acelaşi timp ştirile de dimineaţă şi noutăţile bursiere. În clipa

aceea, lui Eve nu-i păsa de niciuna, aşa că mormăi un fel de „bună dimineaţa“ şi dispăru în baie.

Când ieşi, simţi miros de şuncă.

Pe masă erau două farfurii. Ştia ce urmează. O să-i spună ce a aflat dacă va mânca. Ca să scape, se aşeză în faţa lui şi-şi luă cana de cafea.

– Deci?

– Bună dimineaţa şi ţie. Se aşteaptă lapoviţă, poate ninsoare mai spre prânz.

– Distracţia nu se termină niciodată. Conturile, Roarke.

Roarke întinse un deget în direcţia motanului, care încerca să se târască pe burtă spre farfuria cu mâncare. Galahad se opri şi începu să se scarpine după ureche.

– Conturile pe care ţi le-a dat avocata au fost închise. Cam în acelaşi timp în care aceasta a refuzat să mai plătească. Am găsit altele, în afara continentului. Codificate, bineînţeles, dar cu puţină răbdare am aflat numele titularilor – Roberta True şi Robin Lombardi.

– Cam lipsit de imaginaţie.

– Nu imaginaţia a fost punctul ei forte, ci lăcomia. Avea aproape câte un milion în fiecare. Le-am verificat şi am descoperit transferurile din partea avocatei. Şi o altă sumă cu şase cifre dintr-un cont deţinut de Thom şi Carly Tween.

– Da, ştiam că şi ei au fost şantajaţi.

– De asemenea, o sumă din partea unei oarecare Marlee Peoples.

– Peoples – e medic pediatru în Chicago. Nu am dat de ea ieri.

– Şi asta nu e tot. Ţi-am făcut o listă. Depozitele pe care le-am descoperit până acum au fost făcute în ultimii zece ani.

– Cam în perioada în care şi-a pierdut statutul de

mamă adoptivă autorizată. Dacă ai copilul în facultate, îţi păstrezi statutul până la absolvire sau până împlineşte douăzeci şi patru de ani.

– Şi a găsit o metodă să compenseze pierderea acestei surse de venit.

– Dar nu-şi cumpără o ţinută adecvată pentru petrecere.

– Poftim?

– Vis idiot. Eve scutură din cap. Sau nu chiar atât de idiot. Ce dracu' a făcut cu banii? Vine în New York şi stă într-un hotel ieftin.

Roarke ridică o felie de şuncă şi i-o întinse.

– Pentru unii nu contează ce poţi cumpăra cu banii. Totul e să-i strângi, să-i ai.

Neavând încotro, Eve mâncă bucata de şuncă.

– Morris a spus că trecuse pe la salonul de chirurgie plastică, deci s-au cheltuit nişte bani acolo. Nora afirmă că Trudy şi-a lăsat bijuteriile de valoare acasă, deci a cheltuit ceva şi pe ele. Obiecte personale, spuse Eve gânditoare. Aspect. E genul ei. Şi poate că a şi investit în ceva. Bobby se ocupă de imobiliare. Poate şi-a cumpărat vreo proprietate. Una în care să se retragă când termină cu şantajele.

– Contează?

– Nu ştiu. Câţi bani a avut, cine ştia că îi are, cine avea acces la ei. Poate fi o pistă.

Eve continuă şirul deducţiilor în timp ce mânca.

– N-am găsit nimic care să-l incrimineze pe Bobby sau pe nevastă-sa. Le-am studiat dosarele financiare, fişele medicale, educaţia, cazierele. Dar poate că unul dintre ei, sau amândoi, ştiau că Trudy are câteva milioane puse deoparte şi s-au gândit să pună mâna pe ele. Dacă putem îngheţa conturile, dovedim că fondurile au fost obţinute ilegal... Poate că ucigaşul va încerca să calce pe urmele lui Trudy, mă refer la şantaj. Poate-l scoatem din sărite

şi în cele din urmă poate vom reuşi să înapoiem banii adevăraţilor proprietari.

– Iar justiţia este servită.

– Doar într-o lume perfectă, iar aceasta este departe de aşa ceva. Dar e o idee. Dacă mobilul crimei au fost banii, îngheţarea conturilor poate agita lucrurile.

Eve constată cu surprindere că-şi terminase micul dejun. Se ridică.

– Mă duc să mă îmbrac şi să mă apuc de treabă. Poate putem face să pară că neglijăm paza lui Bobby şi a Zanei. O momeală, asta ne trebuie.

Se duse la dulap şi-şi aminti ce spusese Roarke despre vreme. Îşi alese un pulover.

– Azi e douăzeci şi trei, da?

– Au mai rămas doar două zile pentru cumpărături.

– Se leagă, oamenii o lasă mai moale cu munca în apropierea Crăciunului. Doi provinciali închişi într-un hotel. Încep să se plângă că vor să iasă în oraş. Deci, să-i lăsăm să iasă şi să vedem ce se întâmplă.

La sediu, Eve organiză o şedinţă într-una dintre sălile de conferinţe. Îi chemă pe detectivul Baxter, pe ofiţerul Trueheart, pe Feeney, Peabody şi McNab.

După ce se adunară, începu să le distribuie sarcinile.

– Feeney, tu vei continua să urmăreşti traseul banilor. Ştiu că nu asta e prioritatea ta, aşa că te ocupi în măsura în care ai timp şi personal la dispoziţie.

– Nu sunt prea multe de făcut. Oricum, în vreo două zile îmi pleacă toţi oamenii. Inclusiv ăsta.

Arătă spre McNab. Aşa că n-am niciun motiv să-i las să lenevească până atunci.

– Mersi. Mai am nevoie de doi oameni de filaj, spuse ea. Discret. O să aduc un mandat ca să-i pot folosi pentru cele două persoane aflate sub protecţia poliţiei.

– Un mandat? Feeney îşi trecu mâna prin păr. Doar nu-ţi imaginezi că o să obţii permisiunea pentru aşa ceva?

– Nu am de gând s-o cer. Vreau să ştiu ce fac fără să-şi dea seama că sunt urmăriţi. Dacă poţi să-mi obţii şi nişte înregistrări audio, cu atât mai bine.

– Cam periculos. Feeney îşi frecă gânditor bărbia. Ca să primeşti mandat pentru aşa ceva, trebuie să ai dovezi care să-i incrimineze ca suspecţi sau să ai acordul lor prealabil.

Eve îşi făcuse deja planul.

– În opinia ofiţerului principal, subiecţii sunt deja privaţi de libertate şi în stare de stres. Filajul este pentru propria lor protecţie, întrucât femeia pretinde că a fost răpită.

– Pretinde? repetă Peabody.

– Nu avem decât cuvântul ei. În cazul lor, linia dintre suspecţi şi victime este foarte subţire. Voi folosi filajul ca să trasez această linie. Mă duc să fac rost de mandat. O s-o chem şi pe Mira să mă ajute, dacă o să fie cazul. Le punem microfoane şi-i trimitem în misiune.

Se întoarse spre Baxter.

– Aici intervii tu şi partenerul tău. Pe teren, în civil, pe urmele lor. Vreau să ştiu unde se duc, cum arată.

– Ne trimiţi pe străzi în Ajunul Crăciunului... Eve!*

Baxter zâmbi.

– Trebuia s-o spună cineva.

– Şi ai făcut-o tu. Dacă ei se despart, vă despărţiţi şi voi. Ţineţi legătura unul cu celălalt şi cu mine. Nu sunt riscuri mari, dar nu vreau neglijenţe. E posibil să fie abordaţi de cineva. Puţin probabil să fie vătămaţi. Probabilitatea e de douăzeci. Vreau s-o aduceţi la zero şi să fiţi cu ochii-n patru.

---

* Joc de cuvinte: în engleză, Christmas **Eve** = Ajunul Crăciunului (n.t.).

– Locotenente?

Trueheart ridică mâna, ca de obicei. Nu mai era acelaşi boboc de altă dată, Baxter îi împărtăşise multe din experienţa lui. Totuşi, roşi puţin când Eve se întoarse spre el.

– Dacă obiectivele sunt abordate de un necunoscut, îl reţinem?

– Vedeţi cum stă treaba şi luaţi decizia la faţa locului. Nu vreau să o luaţi la fugă şi să-l pierdeţi pe străzi. Îl reţineţi dacă sunteţi destul de aproape şi nu riscaţi să vă scape. În caz contrar, îmi comunicaţi coordonatele şi continuaţi urmărirea. Din câte ştim, victima a fost o ţintă specifică, deci nu există niciun risc pentru restul populaţiei.

Arătă spre tablă şi spre fotografia lui Trudy.

– Totuşi, cineva a făcut asta, deci avem de-a face cu cineva în stare să ucidă dacă este motivat. Vreau ca toată lumea să fie acasă de Crăciun.

O opri pe Peabody după plecarea celorlalţi.

– Mă duc la Mira, să mă ajute să obţin mandatul. Iată lista cu ceilalţi copii care au fost în grija lui Trudy. Cei pe care nu i-am putut contacta sunt însemnaţi. Vezi ce scoţi de la ei. Dar, mai întâi, ia legătura cu Carly Tween. Cu mine n-a vrut să vorbească. E gravidă în opt luni, speriată şi irascibilă. Foloseşte-ţi latura sensibilă. Dacă poţi afla unde era soţul ei în momentul crimei, cu atât mai bine.

– Are tată? Vreun frate?

– Rahat. Eve îşi frecă ceafa. Am uitat. Mă îndoiesc că există un tată, deoarece a fost dată spre adopţie, dar verifică şi asta.

– Mă apuc imediat. Succes cu mandatul.

Spre surpriza lui Eve, secretara lui Mira nu se repezi în faţa uşii să o împiedice să intre. În schimb, o contactă pe Mira, obţinu OK-ul, apoi îi făcu lui Eve semn să intre.

– Oh, Crăciun fericit, locotenente, dacă nu ne mai vedem.

– Mersi. La fel şi ţie.

Aruncă o ultimă privire înapoi, încă uimită, în timp ce femeia-monstru de la birou începea să fredoneze „Jingle Bells".

– Ai face bine să-ţi examinezi secretara, îi spuse ea lui Mira în timp ce închidea uşa. A devenit brusc drăguţă şi chiar a început să cânte.

– Aşa e de sărbători. I-am spus să te lase să intri oricând, mai puţin atunci când sunt în şedinţă. E important să fiu la curent, nu doar cu investigaţia, ci şi cu starea ta mentală.

– Mă simt bine. Sunt OK. Dar am nevoie...

– Stai jos, Eve.

Când o văzu pe Mira întorcându-se spre AutoChef, Eve îşi dădu ochii peste cap, dar o ascultă şi se lăsă să cadă într-un fotoliu albastru.

– Mă tot împotmolesc în investigaţie, aşa că trebuie să forţez puţin. Te rog să...

– Serveşte nişte ceai.

– Chiar nu...

– Ştiu, dar fă-mi plăcerea. Îmi dau seama că n-ai prea dormit. Ai avut coşmaruri?

– Nu. Nu chiar. Am lucrat azi-noapte până târziu.

Ştia că nu scapă cu asta. Luă o gură de ceai.

– Am adormit câteva minute. Am avut un vis straniu. Nimic important.

– Chiar şi-aşa, povesteşte-mi.

La dracu', nu venise pentru o şedinţă, dar ştia că a te certa cu Mira pe terenul ei era ca şi cum te-ai da cu capul de o piatră.

Îi povesti visul, apoi ridică din umeri.

– Cum ți-am spus, straniu. Nu m-am simțit amenințată, sau speriată.

– Chiar și când ai fost călcată în picioare de celelalte femei?

– Nu, doar m-a scos din sărite.

– Și te-ai văzut pe tine, copil, prin peretele de sticlă.

– Da. Mâncam un sandvici. Cu brânză și șuncă.

– Și la final a apărut tatăl tău.

– Întotdeauna e acolo. Nu pot să scap de el. Uite ce e, am înțeles. El într-o parte, ea în cealaltă, iar eu la mijloc. Atunci și acum. Sunt prinsă în aceeași situație, dar măcar în visul ăsta nu încearcă nimeni să mă omoare.

– Chiar te simți atât de diferită de celelalte femei?

– Mă simt diferită de majoritatea femeilor pe care le cunosc. Nici nu-mi dau seama cum de mi se întâmplă să mă împrietenesc cu ele, când jumătate din timp par a fi de pe altă planetă. Bine, înțeleg punctul de vedere al lui Maxie. Știu de ce a simțit așa, cel puțin la început. Femeia care a chinuit-o e moartă. Eu nu simt la fel. Nu-mi vine să deschid o sticlă de șampanie. Dacă voiam ca cineva care mi-a displăcut să moară, orașul ar fi fost o baie de sânge. Nu o învinuiesc, dar nici nu-i dau dreptate. Moartea nu este soluția, ci sfârșitul. Crima este o infracțiune. Astfel, Trudy, indiferent dacă am plăcut-o sau nu, devine problema mea. Cel care a ucis-o trebuie să plătească pentru asta.

Ezită o clipă, apoi se hotărî să-și termine ideea.

– Îmi doresc să-i fi putut spune ceea ce voiam să-i spun. Să o înfrunt astfel. Mai mult, aș vrea să fie în viață, ca să o bag în închisoare pentru ceea ce le-a făcut acestor femei, luându-le banii și răpindu-le liniștea sufletească.

– Și acum nu mai poți face asta.

– Nu. Viața e plină de dezamăgiri.

– Ce gând vesel.

– Atunci, uite unul vesel: acum nu-mi mai poate lua ce am. Eu știu asta. Ea nu. A crezut că se poate folosi de mine. N-ar fi reușit. Mă bucură gândul ăsta. Nu ar fi putut să-mi ia nimic din ceea ce am eu. Eu sunt polițistul care va rezolva acest caz. Punct.

– Bine. Cu ce te pot ajuta?

Eve îi spuse planul său de a obține mandatul.

Mira sorbi din ceai, și după expresia ei Eve își dădu seama că era departe de a fi convinsă.

– E subțire gheața pe care calci, Eve.

– O să îngheț conturile. Sursele financiare vor fi tăiate. Nimeni nu poate ajunge la cei doi în hotel. Mai devreme sau mai târziu tot trebuie să le dau drumul. Așa că omul nostru poate aștepta până se întâmplă asta, până se întorc în Texas. Poate că o să-i vâneze acolo, unde nu sunt protejați. În clipa asta nu are niciun motiv să-i atace. Doar să-i abordeze. Nu uita, banii sunt miza.

– Altceva?

– Răzbunare, poate. Dar mă împotmolesc pe pista asta. E posibil ca Trudy să fi deranjat foarte mulți oameni de care eu nici măcar nu știu. Dar răpirea Zanei a fost motivată de bani. Deci cu asta avem de-a face acum.

– O să te ajut, pentru că sunt de acord că cei doi nu se află în pericol. Pot susține că echilibrul lor emoțional e precar din cauza izolării în hotel. Întoarcerea la normalitate ar fi în folosul lor și, totodată, ne-ar ajuta în investigație.

– Foarte bine. Mă duc să mă ocup de asta. Eve se ridică. Peabody și McNab pleacă mâine în Scoția, spuse ea.

– Scoția? Oh, da, familia lui McNab. Bănuiesc că sunt entuziasmați.

– Peobody e cam stresată. Familia lui... etc. Dacă nu se întâmplă nimic azi, o să fie liniște până după vacanță. Asta e ultima mea șansă să fac să se întâmple ceva.

– Îți doresc succes. Şi dacă nu te mai văd, Crăciun fericit. Ție și lui Roarke.

– Da, mersi. Încă mai am de rezolvat câteva lucruri în privința asta.

– Cumpărăturile din ultima clipă?

– Nu chiar.

Eve porni către uşă, apoi se întoarse şi o privi pe Mira. Aceasta purta un costum vişiniu şi pantofi asortați. Avea un colier strâns pe gât, din aur cu câteva pietre strălucitoare, triunghiulare şi în mai multe culori, şi nişte cercei de aur, în formă de triunghi.

– Mai e ceva?

– Un gând trecător, începu Eve. Cât timp ți-a luat dimineața să te aranjezi?

– Să mă aranjez?

– Ştii tu, să-ți alegi costumul, să-ți aranjezi părul şi fața. Toate astea. Ca să arăți aşa.

– Încă nu sunt sigură că-mi faci un compliment. Cred că aproape o oră. De ce?

– Eram curioasă.

– Aşteaptă. Ție cât ți-a luat?

– Mie? Nu ştiu. Vreo zece minute?

– Ieşi afară de-aici, spuse Mira râzând.

Eve îşi susținu cât putu de bine cererea pentru mandat. Îi luă vreo oră, dar în cele din urmă obținu ce voia.

I se spusese să-l considere cadou de Crăciun.

Mulțumită, se îndreptă spre hol.

– Echipează-te, îi spuse ea lui Baxter. Cheamă-ți colegul. Vreau să fiți pe poziție, la hotel, în treizeci de minute.

– O să ningă. Ştii că s-a anunțat ninsoare.

– Atunci ia-ți cizme.

Ignorându-i văicărelile, Eve se îndreptă spre biroul lui Peabody, şi se opri în uşă.

– Da, te-aud, Carly.

Peabody vorbea în cască şi activase funcția *private*.

– Acum nu trebuie să te gândeşti decât la un singur lucru – familia ta. La faptul că în curând o să ai un băiat frumos şi sănătos. Cooperarea ta ne-a fost de mare ajutor. Vreau să nu te mai gândeşti la asta şi să te bucuri de sărbători.

Peabody ascultă câteva clipe, apoi zâmbi.

– Mersi. O să te anunțăm când aflăm mai multe. Crăciun fericit ție şi familiei tale.

Peabody îşi scoase casca.

– Sunt bună, zise ea.

– Mai aveai puțin şi-i trimiteai un cadou? Isuse! Ce-ai aflat?

– Soțul iese din discuție. Duminică a fost cu ea la spital. A intrat în travaliu – alarmă falsă – şi au stat acolo câteva ore. Am verificat în timp ce vorbeam cu ea. Nu există rude apropiate. Fără tată, fără frați. Doar un copil. Doamne, Eve, ea chiar a avut o viață grea.

– Vorbim din mers. Acum vine mandatul şi vreau să vezi ce-a pregătit Feeney.

– Maică-sa era o drogată. S-a drogat în timpul sarcinii, şi Carly s-a născut dependentă. A stat pe unde a putut, pe la diverse rude mai îndepărtate. N-au suportat-o cheltuială, bătaie de cap.

Săriră pe un trotuar glisant, puțin aglomerat din fericire, întrucât de sărbători cei care-şi permiteau îşi luaseră liber.

– Ajunge în sistem. Problemele fizice sunt rezolvate, dar e greu de plasat în adopție. Slabă – posibile complicații. Mama se lasă, aparent, cât să convingă un judecător să-i redea custodia copilului. Apoi se apucă din nou. Carly are zece ani şi îi e foarte greu. Mama e săltată

din nou, dar nu înainte de a vinde pe internet un material porno cu fiica ei. Din nou în sistem, şi ajunge la Trudy.

– Care înrăutăţeşte situaţia.

– Aşa se pare. O pune să se spele cu apă rece în fiecare zi. Şi alte diverse torturi. Fata se plânge, dar nu o crede nimeni. N-are niciun semn. Nu se văd urmele abuzurilor, iar totul se pune pe seama problemelor ei anterioare. Până încearcă să se sinucidă. Îşi taie venele cu un cuţit de bucătărie.

– Oh, la dracu', oftă Eve.

– Spune că Bobby a fost cel care găsit-o, şi apoi a chemat ambulanţa. Când s-a trezit în spital, i-au spus că îşi atacase mama adoptivă. Fata jură că nu e adevărat, dar Trudy are răni superficiale de cuţit pe mână.

– Jigodia şi le-a făcut singură.

– De acord. Dar Carly e din nou instituţionalizată şi stă prin şcoli de stat până la vârsta majoratului. Apoi şi-a schimbat radical viaţa. Dallas, trebuie să apreciezi asta. A strâns cu greu bani să meargă la facultate ca să-şi ia o diplomă în Educaţie Elementară, apoi a mai obţinut nişte burse. S-a stabilit în Iowa, şi mi-a spus că încearcă să uite acea perioadă. A închis uşa trecutului. Şi-a cunoscut iubirea vieţii acum cinci ani şi s-a căsătorit.

– Şi aici apare Trudy.

– Părinţilor nu le-ar surâde idea ca o persoană cu trecutul ei să le educe copiii, cam aşa a pus Trudy problema. Dacă vrea să ţină povestea departe de urechile lumii, trebuie să plătească. Nu sunt bogaţi, dar Carly s-a speriat şi au plătit. Când i-am spus că încercăm să recuperăm banii, a început să plângă.

– Cât i-a luat?

– Pe parcursul a câţiva ani, o sută cincizeci de mii.

Exista un cont pe numele ei, pe care Roarke i-l deschisese când se căsătoriseră. Nu se atinsese niciodată de

el, dar acum se gândi că dacă sistemul nu îi face dreptate lui Carly Tween, o va face ea.

La departamentul de informatică, Eve studie microfoanele pe care i le pregătise Feeney. Erau mult mai mari decât ar fi vrut.

– Cum o să plantez astea pe subiecţi fără să-şi dea seama?

Feeney se încruntă morocănos.

– Hei, asta-i treaba ta. Ai vrut microfoane. Dacă vrei doar un semnal de localizare, îţi aduc dispozitive cât un bob de linte.

– Vreau microfoane. Găsesc eu o soluţie.

– Cu plăcere, mârâi Feeney.

– Gata, gata, îmi pare rău. Isuse. Tu eşti zeul electronicii. Apreciez ajutorul tău. Ştiu că duci lipsă de oameni şi de materiale.

– Acum mă duc, am nişte treabă. Făcu un semn spre uşa biroului de unde se auzea muzică şi hohote de râs. Dau o petrecere. Una mică. Le-am acordat o oră ca să se mai relaxeze, să se joace de-a Moş Crăciun. Cei care nu sunt de serviciu au liber două zile.

– Poliţiştii ştiu că infractorii nu-şi iau vacanţă.

– Da, da. Am câţiva băieţi care asigură permanenţa. O să vin şi eu o jumătate de zi, să pun lucrurile în ordine. Nevastă-mea pregăteşte masa de Crăciun, ai zice că găteşte pentru familia regală. Insistă să ne şi îmbrăcăm.

– Da' ce, de obicei mâncaţi dezbrăcaţi?

– Să ne îmbrăcăm festiv, Dallas, sau ceva de genul ăsta.

Chipul său şi aşa morocănos se pleoşti şi mai tare.

– A luat ideea asta tâmpită de la tine.

– De la mine? Eve ridică tonul, în care se putea ghici

jignire şi puţină teamă. Nu da vina pe mine pentru ciudăţeniile voastre casnice.

– De la petrecerea ta. Toată lumea era frumos îmbrăcată şi strălucitoare. Acum vrea să facem şi noi la fel. Trebuie să port costum la mine acasă. La masă!

Simţindu-se vinovată, Eve îşi trecu mâinile prin păr şi se strădui să găsească o idee salvatoare.

– Poţi să verşi repede nişte sos de friptură pe costum.

Ochii lui Feeney sclipiră.

– Ştiam eu că nu te ţin pe-aici degeaba. Şi sosul neveste-mii e de-a dreptul letal. Dacă-l vărs pe costum, îmi mănâncă ţesătura la propriu. Hei, Crăciun fericit, fato!

– La fel!

Îşi luă microfoanele şi plecă, dar fu nevoită să se oprească. Chiar în faţa ochilor ei, Peabody şi McNab, lipiţi unul de celălalt, se sărutau cu pasiune.

– Stop! Terminaţi sau vă închid în celule separate pentru indecenţă în public.

Eve trecu pe lângă ei. Când Peabody o ajunse din urmă, gâfâia cu putere, dar Eve era convinsă că nu din cauza alergatului.

– Noi doar...

– Taci, o avertiză Eve. Nu spune nimic. Mergem la hotel. O să plasez microfoanele şi o să le spun subiecţilor poezia. Voi o să treceţi pe la băncile de pe lista pe care o să v-o dau. Arătaţi-le poza lui Trudy. Poate-şi aminteşte cineva de ea.

– Şi apoi?

– O să-ţi comunic, te sun eu.

O lăsă pe Peabody în drum şi se îndreptă spre hotel. Se opri când îi văzu pe cei de la securitate.

– O să-mi retrag ofiţerul care stă de pază. Cel puţin aşa vreau să pară. Pot să-l bag într-o zonă securizată, urmărită de o cameră de securitate de la etajul cinci?

– Se poate.

– Vreau ca Lombard să nu se prindă.

– Nicio problemă. Trimite-i la mine când eşti gata.

– Mersi. Se îndreptă spre lift, gândindu-se la ceea ce avea de făcut.

După ce ofiţerul îşi primi ordinele, Eve bătu la uşă. Îi răspunse Bobby.

– Ai ceva noutăţi?

– Nu. Nu-ţi pot spune nimic nou. Pot să intru?

– Sigur, sigur. Pardon. Zana e la duş. Am dormit până târziu. Oricum, nu aveam altceva de făcut.

– Tocmai despre asta voiam să-ţi vorbesc, începu Eve. Spune-i Zanei că sunt aici.

– Oh. OK. Mă întorc imediat.

– Nicio grabă.

Când Bobby intră în baie, Eve se duse direct la dulap. Constată că erau genul de oameni care îşi ţin lucrurile în ordine.

Scoase microfoanele şi le strecură sub gulerul câte unui pardesiu, apoi le porni. Găsi şi două jachete. Dar ei erau din Texas. Cu siguranţă îşi vor lua pardesiurile.

Privi spre uşa de la baie.

– Feeney, dacă eşti gata, dă-mi un bip.

Auzind bipul aşteptat, închise uşa dulapului şi se depărtă de el. Câteva secunde mai târziu, Bobby ieşi din baie.

– Zana o să fie gata într-un minut.

– Cred că sunteţi destul de iritaţi, stând închişi în camera asta.

– Poate. Bobby scăpă un zâmbet. Eu pot să lucrez de-aici. Am şi aranjat câteva ceva. Pentru mama. M-a ajutat şi Zana. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără ea. E un Crăciun foarte nefericit. M-am gândit să comand un pom de Crăciun sau ceva de genul ăsta.

– O să aranjez să ieşiţi de-aici.

– Să ieşim? Privi spre fereastră ca şi când s-ar fi uitat la nişte gratii. Eşti sigură? După toate câte s-au întâmplat?

– Cred că sunt foarte mici şansele să vă atace cineva, atâta timp cât sunteţi împreună. Nu pot să vă ţin tot timpul sub supraveghere în calitate de martori, când, de fapt, n-aţi văzut nimic. Dacă v-aţi mai amintit ceva din noaptea aceea, mi-aţi fi de mare ajutor.

– Ne-am tot gândit la asta. N-am prea avut parte de somn de când... de când s-a întâmplat. Nu înţeleg de ce mama a venit la tine pentru bani. Mama stă – stătea – destul de bine. Iar eu mă descurc. Cu atât mai mult, cu cât tocmai am încheiat afacerea asta. Probabil, a împins-o cineva de la spate, dar nu ştiu cine ar fi putut face asta. Şi de ce.

– Mai ieşiţi şi voi din cameră, distraţi-vă. Poate vă vine vreo idee. Dacă nu, gândi Eve, o să vă aduc pe amândoi la interogatoriu. O să vă pun dovezile în faţă. Să văd ce se-ntâmplă.

– Am putea să... Se opri când Zana ieşi din baie, îmbrăcată într-un pulover alb şi pantaloni în dungi. Eve observă că se şi machiase puţin.

– Îmi pare rău că v-am lăsat să aşteptaţi. Azi ne-am trezit destul de târziu.

– E OK. Totul începe să semene cu un vis urât.

– Eve mi-a spus că putem să ieşim în oraş, o anunţă Bobby.

– Chiar aşa? Dar... Ca şi el, Zana privi spre fereastră, apoi îşi muşcă buza. Dar dacă... Am putea fi urmăriţi.

– De data asta o să fiu lângă tine. Bobby se apropie de ea şi îi puse mâna pe umăr. O să ieşim în oraş şi o să ne luăm un brad de Crăciun. Poate avem noroc şi de puţină zăpadă.

– Mi-ar plăcea asta. Zana privi din nou spre Eve. Cred că am înnebunit puţin, amândoi.

– Luaţi-vă comunicatoarele cu voi, spuse ea. O să vă sun din când în când. Eve se îndreptă spre uşă, dar se opri. E destul de frig afară. Îmbrăcaţi-vă gros dacă vreţi să vă plimbaţi.

În drum spre lift, Eve îşi scoase comunicatorul.

– Peabody, raportează.

– Două cvartale la vest am găsit ceea ce căutam. Din prima.

– Ne întâlnim în faţa hotelului.

– Ai terminat?

– Am terminat. Misiune îndeplinită, spuse Eve. Apoi comută apelul spre Baxter. Suntem gata. Trebuie să recepţionaţi semnalele.

– Afirmativ.

– Lăsaţi-i să plece. Să vedem cum îşi petrec ziua.

Ajunsă în stradă, Eve aruncă o privire în jur. Dacă ucigaşul lui Trudy îi urmărise până la noua locaţie, oare era prin preajmă? Puţin probabil. Nu era greu să-i găsească. Avea nevoie doar de ceva pricepere, isteţime şi noroc.

Şi pentru ce? Banii, dacă despre ei era vorba, nu puteau veni decât de la ea. Era mai simplu să o contacteze direct pe ea.

Mai simplu decât să o răpească pe noră.

Se sprijini de maşină, în aşteptarea lui Peabody. Dacă banii erau mobilul crimei, ucigaşul ar fi trebuit să fie mai insistent.

Peabody apăru cu obrajii înroşiţi de ger.

– Dar dacă banii nu sunt decât o momeală?

– O momeală pentru ce?

– *Momeala*, Peabody. Mă tot gândesc la răzbunare. Însă dacă e vorba de răzbunare, de ce ai aştepta să ajungă

în New York? De ce să-i spargi capul abia după ce ia legătura cu mine? De ce să nu aştepţi atunci să vezi dacă ia banii? Sau de ce să nu o ucizi în casa ei, făcând să pară un accident?

– Poate ucigaşul locuieşte aici. În New York.

– Poate. Dar deocamdată n-am găsit pe nimeni de aici în dosarul ei. Dacă a fost o reacţie de moment, de ce ar mai fi răpit-o pe Zana, cerându-i banii pe care nu-i are?

– Pentru că acum a început să se lăcomească.

– Da, e o posibilitate. Dar nu pe ea o căuta.

Eve se urcă în maşină. Nu avea de gând să se afle în preajmă când, şi dacă, familia Lombard ieşea în oraş.

– Ce-ai aflat? o întrebă pe Peabody.

– Banca Naţională, lângă butic. Cel de la casă a recunoscut-o imediat. A venit chiar înainte de închidere, vineri seara. Voia două sute de credite, în monede de un dolar. I-a cerut pe un ton ţâfnos. Fără săculeţ, fără fişicuri. I-a aruncat în poşetă. Vor un mandat ca să ne dea înregistrările camerelor de securitate.

– Am mandat. Hai să facem puţină lumină în cazul ăsta.

– Unde mergem?

– Înapoi la hotel. Am o nouă teorie despre felul în care s-a petrecut crima. Vreau s-o verific la locul faptei.

Scoase un receptor şi-l puse pe bord.

– Ştiu că Baxter şi Trueheart se pot descurca, dar vreau să fiu în mijlocul evenimentelor.

– Încă n-au făcut nicio mişcare, observă Peabody.

– O vor face.

Eve parcă lângă West Side Hotel.

– Oare a mai rămas ceva de cumpărat? Coborî din maşină, privind furnicarul de oameni. Oare ce mai vor?

– Dacă te referi la mine, mai vreau multe. Grămezi

de cutii, cu funde strălucitoare. Poate o să avem parte şi de ninsoare. Miroase a zăpadă.

– Cum poţi să miroşi altceva în afară de aroma de metropolă?

– Am un nas a-ntâia. Simt mirosul de crenvurşti pe grătar de la o poştă. Ah, uite-i acolo. O să-mi lipsească Crăciunul din New York. Vreau să spun, mă sperie gândul la Scoţia...

În hotel, acelaşi android.

– Hei, le strigă el. Când desigilaţi camera?

– După ce aflăm adevărul.

– Proprietarul mă tot bate la cap cu asta. Avem rezervări. Camera e închiriată de Crăciun.

– Dacă are vreo problemă, spune-i să vorbească cu mine.

Eve verifică receptorul.

– Au ieşit. Baxter? Vezi că ies.

– Suntem pe urmele lor. Am semnal audio. Vor să meargă pe Strada Cinci, la cumpărături şi să-şi ia un pom de Crăciun, unul mic.

– Îi aud. Eu închid receptorul. Anunţă-mă dacă e ceva important.

– Acum ies din hotel. Eu şi tânărul meu partener suntem pe urmele lor.

Eve îşi băgă comunicatorul în buzunar, apoi chemă un ofiţer de securitate ca să rupă sigiliul camerei. O uşă fu deschisă pe hol de o femeie.

– Sunteţi de la poliţie?

– Da, doamnă. Eve îşi flutură insigna.

– Mi-a spus cineva că acolo a fost ucisă o femeie, cu doar câteva zile în urmă.

– Aşa este. Nu aveţi de ce să vă îngrijoraţi.

– Ţie ţi-e uşor să vorbeşti. Larry, Larry! Ţi-am spus eu că aici s-a petrecut o crimă! A venit poliţia. Femeia

scoase din nou capul pe uşă. Larry vrea să vă filmeze. Să avem cu ce distra copiii mâine.

Apăru Larry cu camera video, zâmbind cu gura până la urechi.

– Bună! Poţi să stai cu mâna pe armă, poate-ţi scoţi şi insigna? Faceţi şi voi pe durii. Să distrăm copiii.

– Nu e momentul, Larry.

– Doar o secundă. Intraţi înăuntru? Foarte bine, poate prind câteva cadre. Mai e sânge?

– Ce-i cu tine, ai zece ani? Lasă aparatul, altfel te arestez pentru prostie... excesivă.

– Grozav! Continuaţi!

– Isuse, ce-i cu voi? Cine a vomitat astfel de fiinţe? Peabody!

– Domnule, acum o să vă rog să intraţi înăuntru. Aici se desfăşoară o investigaţie a poliţiei. Credeţi-mă, nu vreţi să o enervaţi pe doamna locotenent.

– Spuneţi numele şi ceva de genul „Sunt ofiţer Smith, şi vă ordon să încetaţi".

– Sunt detectiv şi vă rog să încetaţi, altfel...

Eve se apropie de el şi-i smulse camera din mână.

– Hei!

– Dacă nu vrei să o calc în picioare, intră în cameră şi închide uşa.

– Larry, las-o baltă. Femeia îi dădu un cot.

– Oricum, am prins nişte imagini grozave, spuse Larry, în timp ce soţia sa îl trăgea înăuntru. Genul de imagini pe care nu le găseşti la magazin.

În cele din urmă, uşa se închise în urma lui.

Eve aruncă o privire înapoi. Ştia foarte bine că Larry continua să filmeze pe vizor. Rupse sigiliul de la 415 şi-i făcu lui Peabody un semn. Ţinu uşa deschisă doar atât cât să poată intra partenera sa. Apoi o închise şi o încuie.

– Idiotul. Eve aruncă o privire prin cameră, încercând să uite incidentul din hol. Ea vine aici vineri, se aranjează. Are un plan nou. Conform modelului pe care l-am dibuit, se mutilează ca să dea vina pe altcineva. Să complice viaţa altora. Să se răzbune. Mănâncă câte ceva. O să verificăm câteva piese. Cam greu să-i dăm de capăt pe pista asta. Vin, supă, mâncare uşoară.

– Se gândise deja să-şi uşureze suferinţa. Analgezice şi răcoritoare, adăugă Peabody.

– O să verificăm şi asta. Pariez că a băut ceva în oraş. Un pahar mare de vin. Poate şi nişte hrană solidă. În timp ce se gândea la un nou plan.

Eve se plimbă prin cameră, gânditoare.

– Oare îl sună pe criminal? Nu ştiu, nu ştiu. De ce? E afacerea ei. Ea ia deciziile. Şi e nervoasă. Fierbe.

– Trebuie să fii destul de cătrănită ca să-ţi faci aşa ceva de una singură.

– Se gândeşte la ceea ce are de făcut. La cum îl poate şantaja pe Roarke. Roarke crede că poate scăpa de ea aşa uşor? Ei bine, o să-i arate ea. Rupe eticheta de la şosete. Aruncă una pe podea sau în dulap. O umple pe cealaltă cu credite. O cântăreşte în mână. Poate îşi administrează un analgezic. Şi se mutilează.

Eve intră în baie şi privi oglinda.

– Se uită în oglindă. A dat ceva bani pe operaţii estetice. Dar asta e. O să obţină mai mulţi astfel. Şi ticălosul care a tratat-o aşa n-o să scape cu una cu două. Nu ştie el cu cine are de-a face.

Eve duse pumnul sub bărbia lui Peabody, destul de repede cât s-o facă pe aceasta să se ferească.

– Isuse, aproape că am simţit-o!

– Vede stele verzi. Simte durerea până în oase. E ameţită. Trebuie să termine cu asta câtă vreme mai are curaj şi forţă.

Eve mimă loviturile. Se aplecă în față și se sprijini de chiuvetă.

– I-au găsit amprentele pe chiuvetă. Unde?

Peabody își scoase PCC-ul și accesă dosarul.

– Cam pe unde-i mâna ta. Amprente întregi – toate degetele, mâna stângă.

Eve se întoarse și întinse mâna după prosop.

– Aici trebuiau să fie două prosoape. Ia unul dintre ele, se șterge pe față, poate îl udă înainte. În scurgere am găsit sângele ei. Dar nu găsim prosopul.

– L-a luat ucigașul? De ce?

– Ca să lase impresia că a fost bătută. Trudy ia prosopul, poate pune și niște gheață în el, și-l aplică pe față. În afară de cămașa de noapte, nu am găsit haine murdare de sânge. Probabil, purta cămașa când s-a mutilat. Nu vrea să-și strice hainele bune. În plus, oricum, vrea să doarmă puțin, să-i mai treacă durerea.

– Tot nu se leagă.

– Am cerut să se facă o listă cu obiectele ei personale. Avea cameră video?

– Stai puțin. Peabody își trecu mâna prin păr în timp ce căuta prin dosar. Nu avea cameră, dar... avea un disc gol.

– Toți turiștii care vin la New York au cameră video. Precum prietenul nostru, Larry. Mai întâi, scoate camera. Trebuie să aibă dovezi, atunci când își documentează rănile. Se pregătește, probabil, izbucnește în plâns. Dă vina pe Roarke sau poate pe mine. Sau pe amândoi.

Eve privi spre pat și și-o imagină pe Trudy, cu fața pocită și cu lacrimi în ochi. *Iată ce mi-au făcut. Mă tem pentru viața mea.* Urma să copieze înregistrarea și să ne-o trimită nouă. Trebuie să fi spus ceva în înregistrare. „Nu știu ce să fac. Să mă duc la poliție? Dar Eve reprezintă însăși poliția. Dumnezeu să mă ajute", bla-bla.

„Roarke e atât de bogat, atât de puternic. Ce se va întâmpla dacă înregistrarea asta ajunge pe mâna presei? Oare voi fi în siguranță?"

– Și își imaginează că voi veți descifra subînțelesul.

– Iar când o vom contacta, va chema pe unul dintre noi aici. Fără convorbiri pe comunicator care să poată reprezenta o probă împotriva ei. Față în față. Dă-mi bani, sau te distrug. Dar nu mai ajunge până acolo.

– Pentru că cel care trebuie să facă livrarea o ucide.

– Sunt convinsă că a intrat pe ușă. Nu ține teoria cu fereastra. Nu în acest scenariu. Securitatea nu e foarte minuțioasă aici. Intră cine vrea. Sau poate că și el stătea în acest hotel. Astfel l-ar avea la îndemână. Trebuie să verificăm din nou lista persoanelor cazate aici. Poate găsim vreun indiciu. Să zicem că stă aici și îl cheamă în camera ei.

– Probabil că nu se simte foarte bine, în ciuda analgezicelor și a alcoolului.

– Nu, și vrea să se plângă cuiva. „Dă-mi ceva de băut". „Fă-mi niște supă". Dacă trimite discul cu el, poate se întreabă în cât timp o să reacționăm. Poate îi scapă și suma pe care vrea să o ceară sau într-un fel îl scoate din sărite. Oricum, nu-și face prea multe probleme. Se plimbă încoace și-ncolo în cămașa de noapte. Se află acolo.

Eve arătă locul cu degetul, pentru ca Peabody să-i poată urmări raționamentul.

– Înapoi la el. El ridică ciorapul și o doboară. Covorul îi zgârie podul palmei. Aruncă-te la pământ, Peabody.

– Polițiștii n-au dreptul la demnitate, murmură Peabody în timp ce se arunca la pământ, amortizându-și căderea cu mâinile.

– O mai lovește o dată, de sus. Și încă o dată, ca să fie sigur. Acum se gândește cum să-și acopere urmele. Ia cu el arma, comunicatorul, camera. Înregistrarea, oricum,

se află pe hard. Vrea să fie sigur. Ia şi prosopul şi şoseta. Tot ceea ce e pătat de sânge. Le strânge în prosop. Pleacă pe fereastră. Lasă fereastra deschisă, ca să credem că pe-acolo a intrat.

În faţa ferestrei, Eve privi afară.

– Pleacă fără prea multă greutate. Sau...

Studie distanţa de la fereastră până la camera alăturată.

– Camera alăturată era goală. Poate că...

Eve se răsuci.

– Să punem investigatorii să arunce o privire în camera alăturată. Vreau să se caute urme de sânge în scurgerea de la chiuvetă. Cheamă-i acum. Eu mă duc jos să vorbesc cu androidul de la recepţie.

Recepţionerul nu se bucură foarte tare. Camera alăturată era ocupată, şi nu-i plăcea să fie nevoit să mute oaspeţii.

– Vor fi şi mai deranjaţi dacă vor sta acolo în timp ce echipa mea îşi face treaba. Tu vei fi şi mai nefericit dacă aş face rost de un mandat şi aş închide hotelul până la finalizarea investigaţiei.

Fu destul de convingătoare. În timp ce aştepta, Eve luă legătura cu Baxter.

– Cum stai?

– Cei doi recuperează timpul pierdut. Cred că s-au plimbat vreo zece kilometri. Şi mai şi ninge.

– Încheie-te bine la haină. Ce fac?

– În special, cumpărături. Şi-au cumpărat un brad de Crăciun din târgul din Manhattan. Tocmai spun că au de gând să se întoarcă, slavă Pruncului Isus. Sunt foarte convins că nu-i mai urmăreşte nimeni în afară de mine şi de credinciosul meu partener.

– Stai lângă ei.

– Sunt ca lipiciul.

În Midtown, Baxter îşi strecură comunicatorul în buzunarul de la haină. În cască o auzi pe Zana spunând ceva de mâncare. Oare vor să mănânce în oraş sau se vor duce să-şi lase lucrurile în cameră şi să ia masa la hotel?

– La hotel, murmură el. Mergeţi la hotelul ăla călduros, care are o cafenea foarte comodă vizavi.

Trueheart ridică din umeri.

– E frumos afară. Toate decoraţiunile astea... Şi zăpada.

– Mă ucizi, puştiule. Sunt treizeci de grade sub zero, bate vântul, iar ninsoarea este mai degrabă lapoviţă. Străzile sunt aglomerate şi nouă ni se subţiază tălpile pantofilor. Rahat. Se duc să-şi ia nişte crenvurşti din soia.

– Şi cafea de la chioşc. Trueheart scutură din cap. O să le pară rău.

– Şi acum stă şi se uită în vitrine. Tipic feminin. El trebuie să care bagajele şi să cumpere crenvurştii în timp ce ea stă şi admiră nişte lucruri pe care n-o să şi le permită niciodată.

– Dacă se ţin de şantaj, şi le vor permite.

Baxter îi aruncă lui Trueheart o privire aprobatoare.

– Exact ăsta-i cinismul pe care-l vreau de la tine. Du-te şi tu la chioşc după ce pleacă el, ia-ne şi nouă vreo doi crenvurşti. E destul de aglomerat, e greu de păstrat contactul vizual. Eu stau pe-aici în caz că ea îl convinge să intre în magazin.

Baxter îşi îndreptă spinarea şi o văzu pe Zana întorcându-se şi zâmbindu-i lui Bobby care se apropia cu crenvurştii, împovărat de bagaje.

– Iartă-mă, iubitule, spuse ea râzând, şi-i luă din mână o sacoşă şi unul dintre crenvurşti. Nu trebuia să te las pe tine cu toate-n braţe. Voiam doar să arunc o privire.

– Vrei să intrăm?

Zana râse din nou.

– Ți-am sesizat nefericirea din voce. Nu, am vrut doar să mă uit. Mai bine-mi luam căciula. Mi-au înghețat urechile.

– Putem să ne-ntoarcem sau să cumpărăm o căciulă drăguță.

Zana îi aruncă o privire.

– Hai să mai stăm puțin afară. E un magazin vizavi.

– Cel pe lângă care tocmai am trecut?

– Știu, știu, spuse ea râzând. Dar acolo au și căciuli, și eșarfe. La reducere. Și ție ți-ar prinde bine o căciulă, iubitule. Sau un fular călduros. Încă n-am chef să mă-ntorc în cameră, Bobby. Parcă abia am scăpat din închisoare.

– Știu. Și eu mă simt la fel.

Trecu sacoșele dintr-o mână în alta.

– Hai să cumpărăm căciuli. După aia mergem să ne uităm la skateri și să mai vedem o dată pomul cel mare.

– Perfect. De ce un crenvurst de soia e atât de gustos când e făcut într-o gheretă din New York? Jur că nu poți să găsești un crenvurst ca lumea pe planeta asta altundeva decât în New York.

– Foarte bun, o aprobă el, mușcând din crenvurst. Mai ales dacă nu te gândești din ce e făcut.

Zana râse cu poftă.

– Hai să nu ne gândim atunci.

După ce dădură colțul și intrară în mulțime, Bobby mușcă din crenvurst.

– Nici nu mi-am dat seama că mi-e atât de foame. Trebuia să-mi iau doi.

Ajunseră la curbă. Bobby era pe punctul de a traversa, când Zana oftă puternic. Bobby o prinse de braț.

– Mi-am vărsat cafeaua, asta-i tot. La naiba.

– Te-ai opărit?

– Nu. Nu. Încercă să-și șteargă pata de pe haină cu mâna. Ce neîndemânatică sunt. Cred că m-a împins cineva. Sper să nu rămână pată. Oh, am pierdut și semaforul.

– Nu-i nicio grabă.

– Spune-le celorlalți asta, murmură ea. Dacă nu mă împingeau, nu vărsam cafeaua.

– O să luăm ceva și...

Simți sacoșa smulgându-i-se din mână. Ultimul lucru pe care-l auzi înainte să cadă pe trotuar fu țipătul Zanei și scârțâitul frânelor.

În timp ce Eve aștepta evacuarea camerei și sosirea investigatorilor, verifică declarațiile financiare ale lui Trudy. Tocmai îi sosise lista cu depunerile și retragerile de bani. Trudy cheltuise câțiva dolari la farmacie, observă ea, după ce cumpărase șosetele și trecuse pe la bancă.

Tocmai se gândea la asta, când îi sună comunicatorul.

– Dallas, zise ea.

– Avem o problemă. Vocea lui Baxter era mai puțin sarcastică decât de obicei. Bărbatul a fost lovit de un taxi, la intersecția dintre Strada Cinci și Patruzeci și Doi.

– Dumnezeule! Cât de grav e?

– Nu știu. A venit ambulanța. Zana e isterică. Stăteau pe trotuar, la semafor. Eu îi auzeam, iar Trueheart îi vedea destul de bine. Dar colțul străzii era foarte aglomerat. L-a văzut pe Bobby ieșind în șosea. L-a lovit destul de rău, Dallas. Aproape a trecut peste el. Taximetristul e acolo.

– Vezi să fie dus la sediu ca să dea declarația. Tu stai cu subiecții. Unde-l duc pe Bobby?

– La camera de gardă de la Body Health Center. Pe Strada Cinci, puțin mai jos.

– Ne vedem acolo. Unul dintre voi să intre cu el în ambulanță. Vreau să nu-i scăpați din ochi pe niciunul până ajungeți acolo.

– Am înțeles. Doamne, Dallas. Tipul mânca un crenvurst și bea cafea proastă. Apoi a zburat pur și simplu. Cei de la ambulanță îi dau ceva Zanei să o calmeze.

– Vezi să rămână coerentă. La dracu', Baxter, nu vreau să leșine.

– Mă ocup acum. Terminat.

Eve se întoarse spre ușă și trase de ea exact în momentul în care Peabody o deschidea din partea cealaltă.

– Investigatorii ajung acuma.

– Să se apuce de treabă. Noi trebuie să mergem. Bobby e-n drum spre spital. L-a lovit un taxi.

– L-a lovit un... ce dracu'?

– Nu mă-ntreba nimic, nu știu. Hai să mergem, vedem acolo.

Eve intră în traficul aglomerat și porni sirena, încercând să-și reprime sentimentul de vinovăție.

Oare ea dăduse ocazia ca Bobby să fie rănit? Doi polițiști pe urmele lor, microfoane, și tot nu era de ajuns?

– Poate a fost doar un accident. Peabody se străduia să nu scâncească, în timp ce Eve strecura mașina printre o dubă și un taxi prost vopsit. În fiecare zi sunt loviți pietoni, în special, cei ce vin din afara orașului. Ies prea mult în stradă, nu sunt atenți. Se uită la clădiri în loc să stea cu ochii pe semafoare.

– Nu aveau niciun motiv să-l rănească. Absolut niciun motiv.

Eve încleștă pumnul pe volan.

– Ce ar obține din asta? Roarke n-o să scoată două milioane din buzunar doar fiindcă un tip pe care nici nu-l

cunoaște e în spital. De ce ar face asta? De ce? N-are niciun sens.

– Mi-ai spus că ai auzit de la Baxter că Bobby tocmai mânca ceva și bea cafea, în colțul intersecției. Poate s-a izbit de cineva sau a alunecat. E lapoviță, trotuarele sunt alunecoase. Dallas, se mai întâmplă. Uneori, chiar e vorba doar de ghinion.

– Nu și de data asta. Nu poate fi o coincidență, zise Eve furioasă. Ne-a scăpat ceva sau cineva, iar acum avem un martor în spital, la urgență.

– Nu e vina ta.

– A fost decizia mea, deci eu sunt răspunzătoare. Tu trebuie să faci copii ale înregistrării audio. Trimite una la laborator. Vreau să aud totul, absolut totul.

Eve intră pe poarta spitalului.

– Parchează, îi ordonă ea. Eu mă duc înăuntru.

Spitalul era un loc deprimant. Oameni răniți ce vroiau să li se acorde puțină atenție. Invalizi în cărucioare. Oameni sănătoși care așteptau ca bolnavii lor să fie internați, operați sau externați.

Îl descoperi pe Trueheart, care părea și mai tânăr în pulover și jeanși, așezat lângă Zana. O ținea de mână.

– Eve! Eve! Zana sări în picioare și se aruncă în brațele ei. Bobby. Oh, Doamne, e vina mea. Bobby e grav rănit. Nu știu...

– Calmează-te. Eve se dădu un pas în spate și o scutură pe Zana. Cât de grav e?

– Nu mi-au spus. Îi sângera capul. Și mâna, și piciorul. E inconștient. Izbucni în lacrimi. I-am auzit vorbind de comoție și de o ruptură...

– OK, ce s-a întâmplat?

– Nu știu. Zana se lăsă să cadă înapoi pe scaun. Așteptam la semafor. Bobby tocmai cumpărase niște crenvurști și niște cafele. Era foarte frig, dar ne-am bucurat că ieșisem din

cameră. Am mai vrut să cumpărăm o căciulă, iar magazinul era vizavi. Apoi am vărsat cafea pe mine, am pierdut semaforul şi a trebuit să-l aşteptăm pe următorul. A căzut pur şi simplu. Sau a alunecat. Nu ştiu. Am încercat să-l prind de haină. Cred chiar că l-am apucat.

Privi în jos. Eve îi observă bandajul de pe mână.

– Am vărsat cafea când am încercat să-l prind de haină. M-am opărit puţin. M-am dezechilibrat şi eu, dar m-a prins cineva. Cred. Dar Bobby... Zana se cutremură. L-a lovit taxiul. Totul s-a petrecut atât de repede. L-a lovit, a zburat prin aer şi apoi a căzut.

– Unde e? Eve îl privi pe Trueheart.

– L-au dus în salonul doi. Baxter e la uşă.

– Zana, rămâi aici. Trueheart, ai grijă de ea.

Traversă camera de aşteptare, pe lângă o soră medicală care-i strigă să stea pe loc, şi se îndreptă spre Baxter care aştepta lângă o uşă batantă.

– La dracu', Dallas, eram la trei metri de el. Câte unul de fiecare parte.

– Nevastă-sa spune că a alunecat.

– Da, da, poate. Acum îl examinează. Are o mână ruptă, asta-i sigur. Poate şi şoldul. Şi capul spart destul de rău. Nu ştiu cât de grav e, iar cei de pe ambulanţă n-au vrut să-mi spună nimic.

Eve îşi frecă faţa cu palmele.

– Ţi s-a părut că l-a împins cineva în faţa taxiului?

– Acum mă gândeam la asta. Îi vedeam destul de bine. Dar e nebunie afară, Dallas. Ştii cum e în perioada asta. Trotuarele sunt pline de oameni, unii merg grăbiţi, alţii doar hoinăresc şi fac poze. Zilele astea hoţii fac mai mulţi bani decât în şase luni. Dacă ar trebui să jur că nu ne-a scăpat nimic, n-aş putea. Chestia e...

– Ce?

– Chiar înainte de accident, Zana a vărsat nişte cafea pe ea. A spus că a împins-o cineva. M-a apucat

mâncărimea şi m-am aplecat puţin. Atunci omul nostru a început să zboare prin aer.

– Rahat.

15

Eve îl trimise pe Baxter lângă Trueheart, apoi începu să se plimbe încoace şi-ncolo prin faţa uşilor, ascultând frânturile de fraze care ajungeau până la ea. Ura spitalele, centrele de sănătate, centrele de tratament. Locuri pline de boală şi durere. De moarte şi nefericire.

De aşteptare.

Oare Bobby se afla aici din vina ei? Oare Bobby e la spital din cauza dorinţei ei de a grăbi puţin lucrurile? Nevoia ei personală, gândi ea. Voia să închidă cât mai repede această uşă spre trecut. Nu doar pentru propria sa linişte, ci şi pentru a demonstra că poate face acest lucru. Din acest motiv îşi asumase un risc – unul calculat, dar totuşi, un risc.

Iar Bobby Lombard plătea preţul acestuia.

Sau fusese doar un accident stupid? Trotuare alunecoase şi aglomerate, oameni grăbiţi, insistenţi. Se petrec accidente în fiecare zi. Ba nu, în fiecare oră. Poate că asta era cât se poate de simplu.

Dar Eve nu putea crede aşa ceva.

Bobby era inconştient, rănit şi însângerat, iar ea era cea care-l trimisese pe străzi în căutarea criminalului.

Chiar şi aşa, Bobby putea fi cel care a comis crima. Oamenii îşi ucid mamele. O viaţă întreagă de iritare, tensiune sau ceva şi mai rău, şi la un moment dat ceva se rupe. Ca un os, gândi ea, şi oamenii îşi ucid părinţii.

Şi ea ucisese. Nu numai mâna îi cedase atunci, în camera aceea împuţită din Dallas, ci şi mintea. Iar cuţitul intrase în el. O dată, şi apoi încă o dată. Acum îşi amintea toate acestea, sângele, mirosul sângelui – aspru şi proaspăt – atingerea lui udă şi caldă.

Îşi aminti durerea osului rupt, chiar şi acum, după tot acest timp. Şi strigătele sale şi ale tatălui său.

Oamenii spun că sunetul acela este inuman, dar se înşală. Este foarte uman. Elementar uman.

Îşi îngropă faţa în palme.

Doamne, cât ura spitalele! Ura amintirea despre ea însăşi, trezindu-se într-un spital, părăsită de propria ei fiinţă.

Mirosul propriei sale groaze. Străini mişunând în jurul ei. *Cum te cheamă? Ce s-a întâmplat cu tine? Unde locuieşti?*

De unde să ştie? Şi chiar dacă şi-ar fi amintit, dacă creierul ei ar fi deschis uşa spre acele amintiri, cum le-ar fi putut spune acele lucruri?

O făcuseră bine, dar o duruse. Îşi aminti şi asta. Reaşezarea osului, refacerea rupturilor provocate de violurile repetate. Dar nu reuşiseră să descopere secretele pe care mintea ei le ascunsese după un zid.

Nu aflaseră niciodată că fetiţa de pe patul de spital comisese o crimă într-un acces de nebunie. Şi că apoi urlase ca o fiinţă umană.

– Dallas!

Eve îşi îndreptă spinarea, dar nu se întoarse.

– N-am aflat încă nimic.

Peabody veni alături de ea. Prin geamul uşilor, Eve privea echipa de medici chinuindu-se cu Bobby. De ce, se întrebă ea, toate locurile de acest fel aveau geamuri? De ce ar vrea cineva să vadă ce se petrece înăuntru?

Durerea vindecării.

Nu era destul de rău doar să-ţi imaginezi ceea ce se petrece, fără să mai şi vezi bălţile de sânge şi becurile aparatelor?

– Du-te şi vezi ce face Baxter, spuse Eve. Vreau să ştiu ce declaraţii a reuşit să ia. Numele martorilor. Vreau să verific şi licenţa taximetristului. Apoi trimite-i înapoi pe el şi pe Trueheart. Vreau înregistrarea de la laborator. Rămâi tu cu Zana. Vezi ce mai poţi scoate de la ea.

– Să chem pe cineva să păzească uşa asta? Să fie aici când medicii termină cu Bobby?

– Da.

Gândeşte pozitiv, se îmbărbătă Eve. De-aici îl vor muta într-un alt salon, nu la morgă.

Rămasă singură, Eve continuă să privească pe geam. Se forţă să privească. Şi se întrebă ce avea de-a face fetiţa care fusese ea în copilărie – şi care zăcuse într-o cameră foarte asemănătoare cu aceasta – cu ceea ce se petrecea acum.

O soră medicală ieşi în grabă. Eve o apucă de braţ.

– Cum e?

– Stabil. Doctorul îţi va da mai multe informaţii, dar membrii familiei trebuie să stea în sala de aşteptare.

– Nu sunt din familie. Eve îşi scoase insigna. Pacientul este martor într-un caz de crimă.

– Pare să fie bine. A avut noroc. Dacă poţi spune asta despre un om care a fost lovit de taxi două zile înainte de Crăciun. Are câteva oase rupte, câteva contuzii, plăgi. O sângerare internă, pe care am oprit-o. E stabil, dar trauma craniană e principala problemă. Trebuie să vorbeşti cu medicul său.

– Soţia lui e în sala de aşteptare. E nerăbdătoare să afle noutăţile.

– Atunci dă-i-le.

– Am un martor acolo. Nu pot să plec de-aici.

Fața sorei se înroși de iritare, apoi făcu un gest cu mâna.

– OK, OK. Mă ocup eu.

Eve rămase lângă ușă. Auzi forfotă în spatele ei, tropăitul grăbit al picioarelor.

La un moment dat cineva începu să strige „Crăciun fericit!" pe un ton șovăitor, de beţiv şi hohote de râs în timp ce era luat de-acolo. Apoi scârțâituri când o femeie fu transportată de-a lungul holului pe o targă. Un intern trecu pe lângă ea, cărând o ploscă ce mirosea a vomă.

Cineva o bătu pe umăr. Eve se întoarse şi simți un miros puternic de băutură făcută în casă şi de igienă orală precară.

– Crăciun fericit! Vrei un cadou? Am un cadou pentru tine chiar aici!

Omul își duse mâna la șliț şi-şi scoase penisul. Probabil pe când era puțin mai treaz îl vopsise precum un băț de acadea.

Eve studie dungile roşii şi albe.

– Arată delicios, dar eu nu am nimic pentru tine. Ba da, stai puțin.

Zâmbetul larg păli de pe fața omului când Eve îi arătă insigna.

– Au!

– Motivul pentru care nu o să te salt acuma pentru comportament indecent şi exhibiționism – deşi modelul e destul de reuşit – şi pentru că ai cea mai împuțită respirație de pe planetă e că sunt ocupată. Dacă o să-mi dau seama că totuşi nu sunt suficient de ocupată, o să petreci Crăciunul în arest. Aşa că valea.

– Au.

– Şi acoperă chestia aia înainte să sperii cu ea vreun copil.

– Moş Crăciun, iată-te în sfârşit. Sora medicală care ieşise mai devreme din cameră îi aruncă o privire lui Eve, apoi îl luă pe bărbat de braț. Moş Crăciun, hai să mergem acolo.

– Vrei un cadou? Am un cadou pentru tine chiar aici.

– Da, da. E tot ce-mi doream de Crăciun.

Eve se întoarse când auzi uşile deschizându-se. Se adresă medicului cel mai apropiat.

– Cum se simte?

– Tu eşti soția?

– Nu, sunt polițist.

– Taxi contra pieton, taxiul învinge de obicei. Dar starea lui e stabilă. Doctorul se scărpină între ochi cu două degete. O mână ruptă, şoldul dislocat, contuzie renală. Trauma craniană e cea mai gravă, însă dacă nu apar complicații, o să fie bine. A avut noroc.

– Trebuie să vorbesc cu el.

– E încă ameţit. L-am stabilizat, dar trebuie să-l trimit la nişte teste. Dacă lucrurile merg bine, în câteva ore o să fie în stare să poarte o conversație.

În ochii doctorului apăru un licăr de curiozitate.

– Te cunosc cumva? Polițist, nu-i aşa? Te-am tratat şi pe tine mai demult.

– Mă numesc Dallas. Se poate.

– Da, Dallas. Am senzația că te cunosc. Mă rog, trebuie să vorbesc cu soția.

– OK. O să pun un om la uşă. Nu vreau să vorbească nimeni cu el înaintea mea.

– Care-i treaba?

– E un martor, pentru omucidere.

– Ah, da! Desigur! Cazul Icove. Ce țicniți! Stai liniştită, martorul tău o să supraviețuiască.

Eve se întoarse şi-i privi pe medici scoțându-l pe

Bobby pe targă. Acesta lăsase pe stradă o bună porțiune de piele, observă ea. Când va trece efectul anestezicelor, o să-l doară ca dracu', dar măcar respira singur.

– Urc și eu cu el, până îmi vine omul.

– Cum vrei. Dar să nu le stai în drum. Sărbători fericite și tot restul, adăugă medicul îndreptându-se spre sala de așteptare.

Eve aștepta din nou în fața unei uși, la un alt etaj, în timp ce doctorii își verificau aparatele. Din lift ieși Zana, urmată îndeaproape de Peabody.

– Doctorul a spus că o să fie bine. Lacrimile îi stricaseră Zanei machiajul. Ea apucă mâna lui Eve și o strânse. O să fie bine. Mai au de făcut câteva teste. Mi-a fost teamă... Mi-a fost teamă... Vocea i se gâtui. Nu știu ce ar fi trebuit să fac. Chiar nu știu.

– Spune-mi ce s-a întâmplat.

– I-am spus deja detectivului.

– Vreau să-mi spui mie. Stai puțin.

Se duse spre polițistul în uniformă care tocmai ieșea din lift.

– Subiectul este Bobby Lombard, martor într-un caz de crimă. Vreau să nu-l scapi din ochi. Verifici camera în care îl mută, verifici identitatea tuturor – vreau să spun a tuturor persoanelor care vor să intre la el. Dacă scoate chiar și un singur mormăit nefiresc, vreau să aflu. Înțeles?

– Am înțeles.

Satisfăcută, Eve se întoarse spre Zana.

– OK, acuma hai să ne-așezăm undeva. Vreau să aud totul. Toate amănuntele.

– Bine, dar... nu-nțeleg nimic din toate astea.

Își mușcă buza, privind înapoi peste umăr în timp ce Eve o lua de-acolo.

– Nu putem să mai stăm aici, măcar până când...

– Nu mergem departe.

Eve opri un asistent și-i arătă insigna.

– Foarte bine, spuse el. Sunt arestat. Măcar așa o să apuc să stau jos cinci minute.

– Am nevoie de camera voastră de odihnă.

– Îmi amintesc foarte vag de așa ceva. O masă, scaune, cafea... Mai jos, la stânga. Stai puțin, ai nevoie de cartelă. Securitatea asta a început să fie o problemă. Te conduc.

După ce le deschise, asistentul băgă și el capul pe ușă.

– OK, am simțit puțin miros de cafea. Măcar atât, zise el și plecă.

– Stai jos, Zana, spuse Eve.

– Nu pot să stau jos. Sunt prea agitată.

– Bine. Spune-mi cum s-a întâmplat.

– Exact cum ți-am spus mai înainte. Exact așa cum i-am spus și detectivului.

– Mai spune-mi o dată.

În timp ce Zana repeta povestea, Eve insista asupra detaliilor.

– Te-a împins cineva, ai vărsat cafeaua.

– Pe haină. Zana ridică haina pe care o aruncase pe un scaun. Nu a fost chiar așa rău. Prima dată. Am vărsat mai multă când Bobby... Doamne, parcă revăd din nou totul.

– S-a lovit de cineva sau a fost împins?

– Nu știu. Bănuiesc că s-a lovit de cineva. Era foarte aglomerat. Mi se părea chiar distractiv. Afară din cameră, în aglomerație, gălăgie multă, vitrine pline cu diverse. Crenvurști și sacoșe. Trebuia să ne întoarcem la hotel. Bobby voia să ne întoarcem, dar...

– Nu v-ați întors. Bobby a spus ceva? Ai văzut ceva înainte ca el să cadă?

– Nu. Eram îngrijorată de pata de pe haină, mă uitam la ea și mă gândeam cu ce s-o scot. Cred că el a întins

o mână, parcă pentru a-mi lua cafeaua ca să mă pot ocupa de pată. Apoi a căzut. Eu... eu l-am tras, reuşi ea să îngaime, cu vocea aproape gâtuită. Apoi am auzit claxonul şi scrâşnetul frânelor. A fost îngrozitor.

Umerii i se cutremurară în timp ce-şi cuprindea faţa în palme. Peabody se apropie de ea cu un pahar de apă. Zana sorbi din pahar şi oftă adânc de câteva ori.

– Oamenii s-au oprit să dea o mână de ajutor. Toată lumea spune că newyorkezii sunt distanţi şi răi, dar nu-i adevărat. Au sărit în ajutor. Au apărut poliţiştii. Cei care au venit cu noi la spital. Bobby sângera rău şi nu-şi recăpăta cunoştinţa. Apoi a apărut ambulanţa. Crezi că o să-l pot vedea curând?

– Mă duc să întreb. Peabody se opri în uşă. Vreţi nişte cafea?

– Eu nu cred că o să mai beau cafea vreodată, spuse Zana, scoţând un şerveţel din buzunar.

Eve o lăsă şi se duse lângă Peabody.

– Nici eu n-am scos mai mult de la ea, începu Peabody. N-are nici cea mai vagă idee că acesta ar fi putut fi un atac intenţionat.

– O să vedem ce are Bobby de spus. Înregistrarea?

– Baxter a dus-o la laborator, iar eu am scos microfoanele de pe haine.

– Te-ai gândit bine.

– Am lista martorilor şi copii după declaraţiile luate la faţa locului. Taximetristul se află la sediu. Are licenţă valabilă. Face taximetrie de şase ani. Câteva accidente în trafic. Nimic important.

– Du-te acolo, ia-i declaraţia şi datele personale ca să-l punem sub urmărire. O copie mie, una lui Whitney. Eve se uită la ceas. Rahat. Nu se mai poate face nimic acum. Eu rămân pe-aici până-şi revine Bobby. Crăciun fericit.

– Eşti sigură? Pot să mai rămân.

– N-are sens. Dacă mai e ceva, te-anunţ. Termină-ţi bagajele, du-te în Scoţia. Bea... ce se bea pe-acolo?

– *Wassail*. Cred că asta se bea pe-acolo. OK, mersi. Să ştii că mă consider de serviciu până mâine când pleacă avionul. Crăciun fericit, Dallas.

Poate, gândi ea, şi privi înapoi spre camera de odihnă în timp ce Peabody se îndepărta, dar unii vor avea nişte sărbători foarte nefericite.

Mai aşteptă o oră până când lui Bobby îi mai făcură nişte teste, îl transferară într-o altă aripă şi-l instalară într-un salon. Când intră, Bobby încercă să-şi concentreze atenţia asupra ei. Avea ochii lucioşi şi pleoapele roşii.

– Zana? spuse el cu o voce moleşită de medicamente.

– Dallas. Zana e bine. O să vină puţin mai târziu.

– Mi-au spus că... – îşi umezi buzele cu limba – am fost lovit de un taxi.

– Da. Cum s-a întâmplat?

– Nu ştiu. Amintirile sunt confuze. Mă simt ciudat.

– Din cauza medicamentelor. Doctorii spun că o să te faci bine. Ai câteva oase rupte şi te-ai lovit destul de rău la cap. Aşteptai la semafor. Ca să traversaţi strada.

– Aşteptam la semafor. Bobby închise ochii. Eram înghesuiţi în colţul intersecţiei ca nişte, cum se cheamă, sardine. Multă gălăgie. Zana a făcut un zgomot. M-am speriat.

– Ce zgomot?

Bobby ridică privirea spre ea.

– Ca un... Bobby inspiră puternic. Ceva de genul ăsta. Dar vărsase doar nişte cafea. Cafea, crenvurşti şi sacoşe. Aveam braţele încărcate. Voiam să cumpărăm o căciulă.

– Stai cu mine, Bobby, spuse Eve când acesta închise din nou ochii. Ce s-a întâmplat apoi?

– Eu... mi-a zâmbit. Îmi amintesc zâmbetul, parcă spunea „vai, uite ce am făcut". Şi nu ştiu, nu mai ştiu. Am auzit-o ţipând. Am auzit lumea strigând, şi apoi claxoane. M-am lovit de ceva. Mi-au spus că am fost lovit, şi nu-mi mai amintesc nimic până m-am trezit aici.

– Ai alunecat?

– Trebuie să fi alunecat. La cât era de aglomerat...

– Ai văzut pe cineva? Ţi-a spus cineva ceva?

– Nu-mi amintesc. Mă simt ciudat, parcă n-aş fi eu.

Avea pielea mai albă decât cearceafurile care-l acopereau, astfel încât vânătăile ieşeau şi mai bine în evidenţă – ca nişte palme pentru vinovăţia ei.

Totuşi, Eve insistă.

– Aţi fost la cumpărături. Aţi cumpărat un brad.

– Am cumpărat un brad. Ne-am bucurat foarte tare. Ce s-a întâmplat cu el? Se uită în jur, apoi privi din nou spre Eve. E adevărat ce mi se-ntâmplă? Vreau să fiu acasă. Nu vreau decât să fiu acasă. Unde-i Zana?

Nu mai avea niciun sens să insiste, gândi Eve. Îşi risipea timpul şi energia.

– O aduc acum.

Eve ieşi. Zana aştepta pe coridor, frământându-şi mâinile.

– Pot să intru? Te rog. N-o să-l supăr. M-am mai calmat. Vreau doar să-l văd.

– Da, poţi să intri.

Zana îşi îndreptă spatele şi se strădui să afişeze un zâmbet. Eve o privi intrând şi o auzi vorbind pe un ton vesel:

– Vai, uită-te la tine! Câte eşti în stare să faci doar ca să nu-mi cumperi o căciulă!

În timp ce aştepta în faţa salonului, Eve sună la laborator. Înjură când i se spuse că analiza nu va fi gata decât pe douăzeci şi şase. Se părea că spiritul Crăciunului învingea până şi determinarea sa.

Poate că asupra celor de la laborator nu avea vreo putere, dar în ce privea sediul lucrurile stăteau altfel. Din spital, stabili turele prin rotaţie pentru poliţiştii care aveau să o supravegheze pe Zana la hotel şi pe Bobby în spital, non-stop.

– Da, pufni ea, inclusiv de Crăciun.

Îl contactă pe Roarke.

– O să întârzii.

– În ce dispoziţie veselă te afli. Ce cauţi în spital?

– Nu e vorba de mine. Te pun mai târziu la curent. Lucrurile s-au cam încurcat şi trebuie să le descurc înainte să-mi termin tura.

– Şi eu am destule de rezolvat înainte de a pleca. Ce-ar fi să ne întâlnim undeva în oraş să luăm cina? Sună-mă când te hotărăşti să pleci.

– Da, OK. Poate. O văzu pe Zana ieşind din salon. Trebuie să plec. Vorbim mai târziu.

– E obosit, spuse Zana, dar s-a mai înveselit puţin. Mi-a spus că n-o să mai mănânce crenvurşti în viaţa lui. Îţi mulţumesc că ai stat până acum. Mă simt mai bine dacă e un cunoscut prin preajmă.

– Te conduc la hotel.

– Aş vrea să rămân aici. Poate mă lasă să dorm pe scaunul de lângă patul lui.

– Amândoi o să vă simţiţi mai bine dacă vă odihniţi. O să trimit o maşină a poliţiei să te aducă înapoi mâine-dimineaţă.

– Pot să iau un taxi.

– E mai bine să fim precauţi. O să trimit un poliţist la hotel.

– De ce?

– Preventiv.

Zana întinse mâna şi o strânse pe Eve de braţ.

– Crezi că cineva a vrut să-l rănească pe Bobby? Crezi că nu a fost un accident?

Vocea i se ridicase cu câteva octave peste tonalitatea normală, iar degetele i se înfipseră în pielea lui Eve.

– Nu avem motive să credem asta. Vreau doar să fim precauţi. Dacă ai nevoie de ceva la hotel, o să luăm în drum.

– A alunecat. A alunecat, asta-i tot, spuse Zana hotărâtă. Tu eşti doar precaută. Vrei să ai grijă de noi.

– Aşa este.

– Există vreun magazin de cadouri pe-aici? Vreau să-i iau lui Bobby nişte flori. Poate găsesc şi un pom de iarnă, unul mic. Noi am cumpărat unul astăzi, dar cred că s-a făcut praf.

– Sigur, nicio problemă.

Eve îşi învinse nerăbdarea şi se duse cu Zana la magazinul de cadouri. Aşteptă afară în timp ce Zana alegea cu multă minuţiozitate florile potrivite, apoi brăduţul.

Veni rândul felicitărilor, care fură studiate cu aceeaşi minuţiozitate.

Ceea ce Eve era de părere că putea fi rezolvat în treizeci de secunde dură în jur de treizeci de minute. Culoarea reveni în obrajii Zanei când fu asigurată că toate cadourile vor ajunge în camera lui Bobby în scurt timp.

– O să se bucure să le găsească acolo când se trezeşte, spuse Zana în timp ce ieşeau pe trotuar. Nu crezi că florile sunt prea stufoase? Prea feminine? E destul de greu să alegi flori pentru un bărbat.

De unde dracu' să ştie ea aşa ceva?

– Nu, sunt convinsă că or să-i placă, zise Eve.

– Vai, ce frig e. Şi ninge din nou. Zana se opri şi aruncă o privire spre cer. Poate o să avem un Crăciun alb. Ar fi ceva. În Texas ninge rareori, şi când totuşi se întâmplă, zăpada se topeşte cât ai clipi. Prima oară când am văzut zăpadă, nici n-am ştiut ce-i aia. Dar tu?

– A trecut mult de-atunci. Am văzut ninsoarea pe fereastra unei camere de hotel, în Chicago, parcă. Nu mai ţin minte.

– Îmi amintesc că am făcut un bulgăre de zăpadă şi că l-am simţit cât era de rece. Zana îşi privi mâinile şi apoi le băgă în buzunare, adăpostindu-le de frig. Dacă te uiţi pe geam dimineaţa, după o noapte de ninsoare, totul pare atât de alb şi de imaculat.

Aşteptă lângă maşină în timp ce Eve descuia uşile.

– Ştii cum e să ţi se strângă stomacul de emoţie la gândul că poate în ziua respectivă nu se mai face şcoală?

– Nu chiar, îi răspunse Eve.

– Bat câmpii, nu mă băga în seamă. Aşa se întâmplă când sunt agitată. Bănuiesc că ţi-ai terminat pregătirile pentru Crăciun.

– Cea mai mare parte. Eve intră în trafic.

– Bobby voia să ţinem comemorarea pentru mama lui înainte de sfârşitul anului.

Neputându-şi controla mâinile, Zana se juca în neştire cu nasturele de la gulerul hainei.

– Nu ştiu dacă mai putem face asta acum. Ne-am gândit s-o facem cât mai repede ca să intrăm în noul an fără atâta suferinţă. O să putem pleca acasă curând?

Nu-i mai putea reţine, gândi Eve. Putea să tragă de timp, dar nu avea niciun motiv să-i ţină acolo după ce Bobby va ieşi din spital.

– O să vedem ce spun doctorii.

– Nu cred că ne vom mai întoarce vreodată aici. Zana privi pe geamul portierei. S-au întâmplat prea multe. Prea

multe amintiri neplăcute. Cred că după ce plecăm, nici pe tine nu te voi mai vedea vreodată.

Se lăsă un moment de tăcere.

– Dacă descoperi cine a ucis-o pe mama Tru, Bobby o să fie nevoit să se întoarcă aici?

– Depinde.

Eve intră în hotel şi cercetă camera, ca să se asigure că totul era în ordine. Ceru o copie după discurile camerelor de securitate din holul hotelului, postă poliţistul la uşă, după care plecă.

Se întoarse la sediu şi găsi două cutii pe birou, cu ambalaj strident. De pe bilețele află că erau de la Peabody şi McNab, unul pentru ea şi unul pentru Roarke.

Nefiind în stare să intre în atmosfera Crăciunului şi să-şi despacheteze cadoul, dădu cutiile într-o parte şi se apucă de lucru. Îşi scrise raportul, citi şi raportul lui Peabody, apoi le semnă pe amândouă.

Timp de o jumătate de oră privi tabla, îşi citi notiţele, şi îşi lăsă mintea să lucreze.

Înainte de a pleca, atârnă prisma pe care o primise de la Mira.

Poate ajuta la ceva.

O lăsă să licărească în faţa ferestrei întunecate, îşi scoase comunicatorul, îşi luă cadourile şi părăsi biroul.

– Am terminat, îl anunţă ea pe Roarke.

– Ce-ai vrea să mănânci?

– O întrebare dificilă. Ridică o mână, salutându-l pe Baxter, apoi se opri. Ceva simplu.

– Exact cum mă aşteptam. La Sophia's, spuse Roarke, şi îi dădu adresa. În treizeci de minute.

– E bine. Dacă ajungi înaintea mea comandă o sticlă mare, foarte mare de vin, şi umple-mi o carafă.

– Prevăd o seară interesantă. Ne vedem mai târziu, locotenente.

Eve îşi băgă comunicatorul în buzunar şi se întoarse spre Baxter.

– Bănuiesc că nu mă chemi şi pe mine să împărţim sticla aia mare, foarte mare, de vin, spuse acesta.

– Nu împart nimic cu nimeni.

– Atunci, pot să vorbesc cu tine un minut? Între patru ochi?

– Bine. Eve se întoarse în birou şi aprinse luminile. Îţi ofer nişte cafea, dacă vrei, dar asta-i tot ce o să primeşti.

– Accept.

Baxter se duse el însuşi spre AutoChef. Încă mai purta hainele civile, observă Eve. Pulover gri-deschis, pantaloni gri-închis. Îşi pătase pantalonii de sânge – sângele lui Bobby, îşi zise ea.

– Nu ştiu ce să cred, spuse el. Poate n-am fost destul de atent. Poate s-a întâmplat ceva, iar eu n-am văzut. Am retrăit totul în minte de câteva ori. Am aşternut totul pe hârtie. Nu ştiu. L-am trimis pe puşti să ia nişte crenvurşti. Nu dau vina pe el, eu l-am trimis. La naiba, Dallas, mi-era foame.

Recunoştea sentimentul de vină atunci când îl vedea, iar în acel moment parcă se uita într-o oglindă.

– Şi vrei să te cert pentru asta? Încă mai am ceva energie.

– Poate. Baxter amestecă cafeaua, apoi sorbi din ea. Îi ascult, dar nu vorbesc nimic important, doar fleacuri. Nu-i văd foarte bine, dar el e înalt şi-i văd ceafa, şi apoi profilul când se întoarce către ea. Fac un pas spre ei când ea varsă cafeaua, apoi mă liniştesc. Dacă ei sunt la ora douăsprezece, Trueheart e la ora zece. Eu sunt la ora trei. Asta era poziţia Şi apoi ea îmi urlă în ureche.

Eve se aşeză pe marginea biroului.

– N-ai presimţit nimic?

– Nimic. Aud nişte zgomote. Un Moş Crăciun la colţul

străzii sună întruna din clopoțelul său. Oamenii se înghesuie în colțul străzii ca să prindă semaforul.

Sorbi din cafea şi continuă.

– Eu m-am apropiat de ei în secunda în care ea a țipat. N-am văzut pe nimeni luând-o la fugă. Poate că cel care a făcut-o a rămas acolo. Poate e chiar unul dintre martorii intervievați. Sau poate s-a pierdut în mulțime. Pe Strada Cinci era o paradă nenorocită. Şi alți oameni alunecă, cad pe trotuar.

Eve îl privi cu atenție.

– Înainte sau după accident?

– Înainte, în timpul accidentului, după. Văd o femeie – blondă, haină roşie. Alunecă puțin. Chiar în spatele Zanei. Asta prima oară. Ea varsă cafeaua. Bobby se întoarce. O întreabă ce s-a întâmplat. Îngrijorat. Apoi se calmează când ea îi spune că a vărsat nişte cafea. Şi eu mă calmez. Apoi cade în față. Începe haosul.

– Deci noi ne dăm cu capul de pereți pentru că tipul şi-a pierdut echilibrul.

– Coincidențele sunt aiurea.

– Aiurea? Eve râse cu poftă. Da, ai dreptate. O să ascultăm cu atenție înregistrarea. El stă în înghesuială. Nu poate ajunge nimeni la el. La fel şi ea. O să verificăm înregistrarea când cei de la laborator termină de cântat colindele de Crăciun. N-are sens să ne dăm palme sau eu să-ți dau ție palme, până nu aflăm dacă nu avem de-a face cu acel caz, unu la un milion, când este vorba de o coincidență.

– Dacă am dat-o în bară, vreau să ştiu.

Eve îi zâmbi scurt.

– Baxter, de asta poți să fii sigur. Te-anunț eu.

16

Roarke o privi intrând – un polițist înalt îmbrăcat într-o haină de piele neagră. Avea ochii obosiți, şi putu citi încordarea din ei în timp ce Eve scruta încăperea în căutarea lui.

Roarke ştia, polițiştii sunt polițişti douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Ştia că dacă ar întreba-o, i-ar spune câți oameni sunt în separeul de alături, cu ce sunt îmbrăcați, poate chiar şi ce mănâncă. Şi asta stând cu spatele la ei.

Fascinant.

Eve îşi scoase haina şi-l alungă pe chelnerul care probabil se oferise să o conducă până la masă. Apoi traversă restaurantul de una singură cu acei paşi lungi, pe care Roarke îi adora.

– Locotenente, spuse el ridicându-se pentru a o întâmpina, arăți deosebit.

– În ce fel?

– Încrezătoare şi autoritară. Foarte sexy. O sărută, apoi arătă spre paharul pe care-l umpluse când o văzuse intrând. Nu e chiar o carafă, dar poți să-l consideri un pahar fără fund.

– Mulțumesc. Eve luă o înghițitură mare. Ce zi nenorocită, zise apoi.

– Mi-am imaginat. Hai să comandăm întâi, după aceea poți să-mi povesteşti.

Eve îşi ridică privirea spre chelnerul care tocmai se materializase lângă masa lor.

– Vreau spaghete cu chifteluțe şi sos roşu. Aveți aşa ceva?

– Desigur, doamnă. Şi pentru început?

Eve ridică paharul de vin.

– Am început deja.

– Insalada mista, comandă Roarke. Două. Şi pui parmezan.

Apoi înmuie o bucată de pâine în uleiul de plante care se afla deja pe masa lor şi i-o întinse lui Eve.

– Merge la vin, îi spuse.

Eve începu să o mestece.

– Descrie-mi şi mie chelnerul.

– Ce? De ce?

– Mă distrează. Dă-i drumul. O să se mai relaxeze puţin, gândi el.

Eve ridică din umeri şi mai luă o înghiţitură apreciabilă de vin.

– Bărbat caucazian, în jur de treizeci şi cinci de ani. Pantaloni negri, cămaşă albă, pantofi de piele neagră, tip mocasin, fără toc. Un metru optzeci, şaptezeci şi cinci de kilograme. Ochi căprui, păr şaten. Trăsături fine. Buza inferioară plină, nas lung, coroiat. Canin strâmb în stânga. Sprâncene drepte şi subţiri. Accent Bronx, dar face eforturi să scape de el. Cercel în lobul urechii drepte – o piatră albastră. Inel lat, mâna stângă. Homosexual. Probabil căsătorit.

– Homosexual?

– S-a uitat la tine, nu la mine. Deci?

– După cum am spus, foarte distractiv. Ce nu ţi-a mers azi?

– Nimic, spuse ea, şi apoi îi povesti totul.

Salatele sosiră înainte ca ea să-şi termine povestea, şi se aruncă asupra lor.

– Deci, asta-i problema. Nu pot să mă iau de Baxter sau de Trueheart pentru că, din câte-mi dau seama, şi-au făcut datoria cum trebuie. Nu s-ar fi întâmplat nimic dacă n-aş fi insistat eu.

– Ceea ce înseamnă că iar te învinovăţeşti. Ce sens

are, Eve? Chiar dacă a fost împins, ce ar fi de câştigat din asta?

– Varianta banilor. Trudy stă binişor, nici Bobby n-o duce rău. Sau varianta răzbunării. Bobby era acolo, locuia acolo când Trudy îşi asuma rolul de mamă adoptivă.

– Dar mi-ai spus că-ţi aducea mâncare pe furiş, îi aminti Roarke. Nu cred că eşti singura pentru care a făcut asta.

– Probabil că nu. Dar nici nu a luat atitudine. Poate că există cineva care-l învinovăţeşte pentru asta.

– E cazul tău?

Eve luă o furculiţă de salată, apoi sorbi din vin.

– Nu. Sângele apă nu se face, şi nici instinctul de conservare nu dispare. Nu-l învinovăţesc de nimic. Dar când am ajuns eu acolo, Bobby era doar un copil. Era însă mai în vârstă când Trudy a renunţat la slujba asta. Poate cineva s-a gândit că şi el ar trebui să plătească.

– Deci lipsa lui de reacţie îl face complice?

– Ceva de genul ăsta. Dar, la dracu', ar fi mult mai uşor să-i facă felul în Texas, nu? New York e un oraş mare, aglomerat, şi asta îţi poate oferi o satisfacţie în plus. Dar acasă le poţi urmări mai bine obiceiurile, activităţile de zi cu zi. Asta mă duce din nou cu gândul la teoria impulsivităţii.

– Dar te-ai gândit la soţioara lui?

– Da, şi încă mă mai gândesc. Poate că nu era atât de tolerantă cu soacră-sa precum pretinde. Din punctul meu de vedere, ai nevoie de al dracului de multă răbdare. Deci vede ocazia şi profită de ea. Scapă de mama Tru şi bagă banii în buzunarul lui Bobby. Dar stai, ce-ar fi să scape şi de intermediar? Ce nu mai e al lui devine al ei. Oare să fie atât de proastă încât să nu îi dea prin cap că e un potenţial suspect?

– Şi când te uiţi la Zana, ce vezi?

– Nimic care să sară în ochi şi să strige „sunt o criminală", nu din dovezi sau din dosarul său. Dar parcă e prea dulce şi prea miorlăită.

Roarke zâmbi.

– Crezi că există fete miorlăite?

– În lumea mea, da. Prea mult roz, prea multe culori vii şi smiorcăiala cu „mama Tru". Eve îşi îndesă nişte pâine în gură. Cam strident, dacă o studiezi cu atenţie.

– Mă rog, ai o soacră moartă, o răpire şi un soţ în spital. Sunt justificate câteva lacrimi.

Eve bătu cu degetele în masă.

– Dar nimic din dosarul ei nu mă face să cred asta. Nu văd pe nimeni măritându-se cu Bobby pentru bani – chiar dacă ar şti despre mica avere a lui Trudy.

– Un milion de dolari îţi asigură o viaţă lipsită de griji în anumite cercuri sociale, îi aminti Roarke.

– Parc-ai fi Peabody, mârâi ea. Totuşi, să te măriţi cu cineva doar pentru bani şi să-l elimini şi pe el, şi pe maică-sa, mi se pare puţin cam tras de păr. Şi nu văd cum ar fi putut Zana să ştie, înainte să se căsătorească cu Bobby, despre mica avere pe care Trudy o ţinea dosită.

– Poate vreo legătură cu una dintre femeile care au fost şantajate?

Eve fu nevoită să recunoască pertinenţa acestei remarci. Uneori, Roarke gândea ca un poliţist, deşi se enerva dacă-i spunea asta.

– Da, e posibil. M-am gândit şi eu. Am făcut nişte cercetări în direcţia asta. N-am găsit nimic, cel puţin deocamdată. Am citit declaraţiile martorilor, care au afirmat că Zana a încercat să-l tragă înapoi, exact aşa cum a spus şi ea.

– Dar nu te mulţumeşti cu asta.

– Nu. N-am cum. Ea s-a aflat la faţa locului în ambele incidente. Are legătură cu ambele victime. Şi în acest

moment, ea are cel mai mult de câştigat, în cazul în care e vorba de bani.

– Deci i-ai lăsat un poliţist la uşă, ca să o protejezi şi în acelaşi timp să fii cu ochii pe ea.

– Nu pot face mai nimic până pe douăzeci şi şase. Cei de la laborator nu se grăbesc, iar jumătate din oamenii mei au liber. Nu există un pericol iminent, deci nu pot grăbi laboratorul. Nici criminaliştii nu mi-au comunicat rezultatele investigaţiei din camera vecină. Bat pasul pe loc din cauza Crăciunului.

– Ce nenorociţi!

– Bine, am prins ideea, spuse ea. Astăzi am refuzat un băţ de acadea.

Îi povesti despre Moş Crăciunul beat în timp ce aşteptau să li se schimbe farfuriile.

– Întâlneşti multe personaje interesante în meseria ta.

– Da, o adevărată plăcere.

Scapă de ziua asta, îşi spuse ea. Uită de ea şi aminteşte-ţi că ai o viaţă.

– Deci, tu ţi-ai pus lucrurile în ordine la birou.

– Mai mult sau mai puţin. Roarke turnă vin în ambele pahare. A mai rămas şi pentru mâine, dar închid biroul la prânz. Şi mai sunt câteva detalii pe care vreau să le clarific de-acasă.

– Detalii.

Eve îi aruncă o privire în timp ce-şi plimba absentă furculiţa prin paste.

– Ce-ar mai putea fi? Vrei să importi un ren?

– Îmi pare rău că nu m-am gândit la asta din timp. Nu, nişte nimicuri.

O mângâie pe mână.

– Ştii, Crăciunul de anul trecut ne-a fost întrerupt.

– Da, îmi aduc aminte.

Nu o să uite niciodată clipele de coşmar, când con-

dusese nebuneşte maşina să ajungă la Peabody, îngrozită de gândul că s-ar putea să ajungă prea târziu.

– Acum e în Scoţia. Trebuie să se ocupe şi de ea.

– M-au sunat astăzi, ea şi McNab, ca să-mi mulţumească. Au fost surprinşi şi în acelaşi timp impresionaţi, când au aflat că a fost ideea ta.

– Nu trebuia să le spui.

– Dar *a fost* ideea ta.

– Dar charterul e al tău. Eve se simţi stingherită.

– E interesant faptul că ţi-e la fel de greu să oferi cadouri precum îţi e să le primeşti.

– Asta din cauză că tu exagerezi de fiecare dată cu cadourile. Încruntându-se, înfipse furculiţa într-o chifteluţă. Asta ai făcut, nu-i aşa?

– Încerci să ghiceşti?

– Nu. Poate. Nu, decise ea. Întotdeauna îţi place să mă ţii în suspans şi să faci pe deşteptul.

– Cum poţi spune aşa ceva? Vezi să nu te trezeşti cu un cărbune în ciorapi.

– Peste câteva mii de ani o să am un diamant, aşa că... oare ce are de gând să facă cu banii?

Roarke zâmbi. Poliţistul din ea se întorsese.

– Să-i pună bine? Pentru ce? Trudy a făcut asta. Nu a trăit pe picior mare pentru că nu voia să afle nimeni. Dar măcar avea bijuteriile, la care se putea uita din când în când. Le-a şi asigurat, îi spuse ea. Am verificat documentele. Un sfert de milion de dolari în bijuterii. Şi şi-a făcut câteva operaţii estetice. Dar astea-s nimicuri. Făcea rost de bani cu picătura. Asta era lovitura cea mare. O sumă mare, toată o dată. Trebuie să fi avut un plan în legătură cu ea.

– O proprietate, poate. Sau o excursie. Artă, bijuterii.

– Are bijuterii, şi nu le poate purta în afara casei, pentru că atrage atenţia. Dar dacă şi-a planificat să se

mute... Trebuie să verific, să văd dacă are vreun paşaport valabil. Când l-a luat sau când i-a prelungit valabilitatea. Îl are pe Bobby, dar el e băiat mare acum, are familia lui. Nu mai e la cheremul ei. Asta o enervează.

– Un nou cămin, într-o locaţie nouă. Undeva unde să poată trăi aşa acum merită.

– Are nevoie de altcineva care să facă pe servitorul, de asta sunt sigură. O asemenea sumă nu o pui în bancă, la păstrare. Mai ales când – pot să pun pariu – avea de gând să-ţi mai ceară şi alţii. Nu poate rămâne în Texas, unde o cunoaşte toată lumea. E bogată. Trebuie să profite de asta.

– Şi ce dacă afli că s-a interesat de vreo proprietate sau de vreo excursie, ce înseamnă asta în afară de foarte multă muncă fără o finalitate certă?

– Nu la asta mă gândeam. Poate i-a scăpat ceva lui Bobby, Zanei, sau altcuiva. Poate ţine varianta preferată a lui Peabody şi dăm peste un amant, unul ţinut sub papuc, care s-a lăcomit. Poate ne întoarcem la varianta cu răzbunarea. Unul dintre foştii ei copii stă cu ochii pe ea şi află că e-n pragul unei lovituri de proporţii. Îşi dădu farfuria într-o parte. Trebuie să mai lucrez în direcţia asta. Ai terminat?

– Aproape. Desert?

– Nu, m-am săturat.

– Au *gelato*, spuse Roarke zâmbind. Cu ciocolată.

– Ticălosule. Crezi că o putem lua la pachet?

E interesant, gândi Eve, când începi să analizezi o teorie care pare improbabilă. Piesele sunt răspândite, nu încap încă în puzzle, dar aşteaptă ca tu să le găseşti locul potrivit.

– Are paşaport valabil. Eve se lăsă cucerită de aroma ciocolatei. Îl are de doisprezece ani. Şi a călătorit destul de mult. Ciudat e că n-a vorbit nimeni despre asta. Spa-

nia, Italia, Franța. Îi place Europa, dar iată și Rio, Belize, Bimini. Destinații exotice.

– Nimic în afara planetei?

– Nu cu pașaportul ăsta. Cred că-i place să simtă pământul solid sub picioare. Călătoriile în afara planetei durează mult și sunt foarte costisitoare. A călătorit doar perioade scurte. Cea mai lungă excursie pe care o găsesc aici e Italia – zece zile. A intrat prin Florența. Și s-a mai dus o dată acolo, pentru o zi, chiar înainte să vină la New York.

– Poate are o slăbiciune pentru Toscana, sugeră Roarke.

– Totuși, sunt excursii scurte. Bătu cu degetele în masă, apoi mai mâncă niște înghețată. Poate a plecat pe furiș. Nu i-a spus lui fiu-său. Trebuie să văd dacă a plecat singură sau a avut un însoțitor.

Eve studie informațiile.

– A avut un motiv să se întoarcă în Italia înainte de a veni aici pentru a da lovitura. Pun pariu. Poate și-a căutat o vilă.

– O să dureze ceva, dar pot să verific dacă a contactat vreun agent imobiliar de-acolo.

– Doar știe cum se fac afacerile astea, fiul ei lucrează în domeniu.

Eve se lăsă pe spate, oftând.

– Uite o variantă. Vrea să se mute, să se stabilească acolo și să trăiască pe picior mare după ce te jupoaie pe tine.

– Mă opun termenului. Pe mine nu mă jupoaie nimeni.

– Da, dar ea nu-nțelege asta. E momentul să înceapă să se bucure de ceea ce a adunat până acum. Se împodobește cu bijuteriile pentru care a plătit prime de asigurare. Are de gând să-și schimbe viața, deci trebuie să facă aranjamente pentru asta. A rămas fără câteva dintre

surse, dar nu mai contează. Urmează marea lovitură, după care se retrage.

– Ce-i spune familiei?

Gândește ca ea, își porunci Eve. Nu poate fi prea greu.

– Fiul ei o înlocuiește cu o soție. Ticălos nerecunoscător. Nu trebuie să-i spună absolut nimic. Sau o să-i spună o poveste: a câștigat la loterie, a primit o moștenire, bani veniți din senin. Dar nu mai are nevoie de Bobby pentru că acum are pe altcineva care să-i facă munca de jos atunci când are nevoie. Îi ia la New York doar așa, pentru orice eventualitate.

Eve își roti umerii.

– Sau o să scape de sclavul său și o să-și ia altul după ce se mută. Știi pe cineva în Italia, care se ocupă cu tranzacții imobiliare și ne poate da o mână de ajutor?

– Știu câțiva. Oricum, acolo e unu noaptea.

– Oh, bine. Privi spre ceas. Urăsc diferențele de fus orar. E enervant. Bine, așteptăm până dimineață.

– Nu-mi place că trebuie să-ți amintesc, dar mâine e ajunul Crăciunului. E puțin probabil să găsim vreun birou deschis, mai ales în Europa, unde sărbătorile sunt luate foarte în serios. Pot trage niște sfori, dar nu vreau să stric vacanța cuiva.

– Înțeleg, spuse ea făcând un gest cu linguriță. Crăciunul ăsta chiar îmi pune bețe-n roate. Asta mai poate aștepta. Este mai important să aflăm dacă a călătorit singură sau însoțită. Acesta ar putea fi un indiciu important. Un mic detaliu care ar pune lucrurile în mișcare.

– Atunci o să te ajut cu asta.

– Vreau lista cu toate zborurile ei.

– Toate?

– Da, toate. Apoi vreau să verificăm toți pasagerii, să vedem dacă găsim pe cineva. Își linse înghețata de pe

deget. Şi da, ştiu că birourile companiilor de transport sunt închise. Nemernici leneşi. Şi că în general ai nevoie de autorizaţie ca să accesezi informaţiile legate de pasageri.

Roarke zâmbi.

– Eu n-am spus nimic.

– Doar mă uit, atâta tot. Dacă găsesc ceva, o las baltă şi facem totul pe căi legale. Dar m-am plictisit al dracului să tot bat pasul pe loc.

– Şi tot n-am spus nimic.

– Dar asta gândeai şi tu.

– Mă gândesc doar că tu trebuie să te mişti. Dă-mi scaunul.

– De ce?

– Dacă vrei să-ţi accesez informaţiile astea, şi ştim amândoi că eu o pot face mai repede decât tine, am nevoie de birou şi de scaun. Tu poţi să te duci să te ocupi de vasele murdare.

Eve mârâi, dar se ridică în picioare.

– Ai noroc că m-a pătruns ceva din spiritul sărbătorilor, altfel nu scăpai aşa uşor cu „să te ocupi de vasele murdare".

– Ho, ho, ho.

Roarke se aşeză la birou şi-şi suflecă mânecile.

– Şi nu mi-ar strica nişte cafea.

– Calci pe gheaţă subţire, asule. Şi începe să se crape sub pantofii tăi costisitori.

– Şi o prăjitură. Ai mâncat toată îngheţata.

– Ba nu! Mă rog, am mâncat-o, dar asta n-are nicio legătură.

Oricum, şi ea voia cafea. Ca să se distreze, scoase o singură prăjitură, cam de mărimea degetului său mare, şi o puse pe farfurie lângă cana de cafea.

– Cred că pot măcar să-ţi aduc cafea şi prăjitură,

dacă tu tot îmi faci un serviciu. Se apropie de birou prin spatele lui şi-l sărută pe creştet. Apoi aşeză farfuria pe masă. Roarke privi farfuria, apoi pe Eve.

– Câtă răutate, Eve. Chiar şi în ce te priveşte.

– Ştiu. Şi mai e şi distractiv. Ce-ai aflat?

– Acum îi accesez contul, ca să văd ce companie de transport a folosit pentru excursiile sale. După asta o să caut în arhivele respectivei companii să văd unde apare paşaportul ei. Pe urmă o să iau lista pasagerilor, să vedem ce găsim acolo. Cred că merit o amărâtă de prăjitură.

– Ca aceasta. Se întoarse şi scoase o prăjitură mare şi decorată cu zahăr pudră. Orice ar fi putut spune despre Summerset – şi nu erau puţine – omul ăsta chiar ştia să gătească.

– Aşa mai merge. Vrei să stai la mine în braţe?

– Tu fă-ţi treaba, amice. Ştiu că te jignesc dacă întreb, dar n-o să ai neplăceri cu cei de la CompuGuard din cauza asta?

– O să mă fac că nu te-am auzit, fiindcă mi-ai adus prăjitura.

Îl lăsă să lucreze şi se aşeză la computerul auxiliar.

Ce face un cuplu de tineri după cină? Stau împreună şi se uită la televizor sau se despart şi se ocupă fiecare de hobby-ul lui, ori de treburile de la serviciu. Vorbesc la comunicatoare cu prietenii sau familia. Sau invită musafiri.

Şi ei făceau aşa. Uneori. Roarke îi insuflase pasiunea pentru filme, în special, pentru cele alb-negru de la începutul secolului douăzeci. În alte nopţi stăteau şi pierdeau pur şi simplu timpul.

Înainte ca Roarke să apară în viaţa ei, îşi petrecea marea majoritate a nopţilor singură, revăzându-şi notiţele şi gândindu-se la vreun caz. Asta dacă Mavis n-o scotea în oraş. Nu s-ar fi imaginat vreodată petrecându-şi serile

alături de cineva. De cineva cu care să te înțelegi atât de bine, în ciuda câtorva diferențe fundamentale.

Acum nu-și putea imagina nopțile altfel.

Cu gândul la căsătorie, își îndreptă atenția asupra lui Bobby și a Zanei. Nu erau căsătoriți de mult, așa că, probabil, își petreceau mare parte din timp împreună. Lucrau împreună, locuiau împreună. Călătoreau, cel puțin în acest caz nefericit, împreună.

Găsi un pașaport pe numele lui Bobby. Ultima modificare cu patru ani în urmă. Australia. Două călătorii anterioare, la distanță de un an. Una în Portugalia, una la Londra.

Vacanță, decise ea. Excursii anuale. Dar nicio călătorie care să necesite pașaport după cea în Australia.

Zana nu avea pașaport, nici pe numele de domnișoară, nici pe cel actual. Mă rog, există mulți oameni care n-au ieșit niciodată din țară. Nici ea nu ieșise înainte să-l cunoască pe Roarke.

Se lăsă pe spate, meditând. Oare n-a vrut să-și ducă proaspăta soție într-o excursie în afară? Măcar în luna de miere. Ca să-i arate vreun colț de lume, poate unul pe care el îl vizitase și care-i plăcuse.

Roarke așa făcuse: „Hai să-ți arăt lumea".

Poate că nu avuseseră timp sau nu vruseseră să cheltuiască bani. Nu încă. Poate a vrut să înceapă cu New Yorkul, odată ce mama sa a venit cu ideea.

Trebuia să se mai gândească la asta.

Trecu din nou în revistă ceilalți copii care fuseseră dați în adopție lui Trudy, căutând vreo legătură, vreun indiciu.

Unul în închisoare, unul decedat, gândi ea.

Dar dacă...

– Uite listele pasagerilor.

Eve se întoarse surprinsă.

– Deja?

– Într-o zi poate o să te hotărăști să-mi arăți recunoștința pe care o merit, glumi Roarke.

– Ești suficient de bogat ca să ți-o cumperi singur. Ai găsit ceva?

– Dacă te grăbești, ia tu jumătate. Ți le transfer acum, spuse el lovind tastatura cu degetele. Te descurci de-aici?

– Pot să caut și eu un nume care apare de mai multe ori, mârâi ea, și rulă programul. Apoi se întoarse spre Roarke. Am vreo două idei. Mi-au venit așa, din senin. Una dintre fetele adoptate de Trudy e după gratii. În special atacuri. Fără familie, fără vreun complice anume. Nimic care să indice vreo legătură. Dar poate că Trudy a încercat s-o jecmănească și pe ea la un moment dat și acest personaj violent se hotărăște să-și scoată pârleala. Ajunge la o înțelegere cu cineva care se poate apropia de Trudy. O ucide – și gata răzbunarea. Se hotărăște să facă rost și de niște bani dacă tot a ajuns până aici.

– Dar cum ar fi putut ea afla că Trudy vine la New York ca să ne ceară bani, și cum a plănuit atât de repede crima?

– Crima a fost comisă dintr-un impuls de moment. Rămân la ideea asta. Poate complicele se afla deja în zonă. Da, știu că mă hazardez puțin, dar după Crăciun o să mai vorbesc o dată cu paznicul închisorii. Poate și cu polițistul care a arestat-o ultima oară.

– Și cealaltă teorie?

– Una dintre fete a lucrat ca dansatoare într-un club la Miami, care a fost ținta unui atac cu bombă acum câțiva ani. Mai ții minte, câțiva descreierați au intrat în club, protestând împotriva păcatului sau ceva de genul asta. Lucrurile au luat-o razna și ei au detonat bombele. Au murit o sută cincizeci de oameni.

– Îmi pare rău, nu-mi amintesc. Înainte să te cunosc

pe tine, nu acordam mare atenție lucrurilor de genul ăsta. Deci crezi că ea a scăpat.

Roarke se opri din lucru.

– Nu. E trecută pe lista deceselor. Dar era un club subteran, și a ieșit urât. Explozii, bucăți de cadavre zburând prin jur. Sânge, groază, confuzie.

– Gata, am înțeles ideea.

Roarke se lăsă pe spate, și-și lăsă mintea să umble în direcția pe care i-o indicase Eve.

– Deci, într-un fel sau altul ea supraviețuiește, nu este identificată, și pune la punct asasinarea lui Trudy?

– E o posibilitate, se încăpățână Eve. Mai există și altele. O persoană apropiată dansatoarei se întoarce împotriva lui Trudy. Din nou, răzbunare. Un iubit sau un prieten apropiat. Oricum, pot încerca să vorbesc cu niște supraviețuitori, cu câțiva dintre colegii ei. Poate reușesc să-mi fac o idee.

Se ridică în picioare și începu să se plimbe prin cameră.

– Și mai e ceva. Oare Trudy l-a prins vreodată pe Bobby aducând pe furiș mâncare vreuneia dintre fete? Dacă da, ce le-a făcut atunci? Ei, sau lui. Sau mai târziu, când Bobby era mai mare, oare a avut vreo relație cu una dintre fete? Sau a fost abordat vreodată de una dintre ele? El nu a spus niciodată nimic despre asta. Cea mai ușoară modalitate de a ajunge la Trudy este prin intermediul lui Bobby.

– Și ne-ntoarcem din nou la Zana.

– Mda.

– Fii atentă. Ce are Zana Lombard de ne întoarcem mereu la ea?

– Plânge mult.

– Eve!

– Dar e enervant! Oricum, în afară de această anti-

patie personală, ea se află la fața locului, în ambele incidente. Ea e singura care l-a văzut pe presupusul răpitor.

– De ce ar inventa o poveste ca asta? N-ar face decât să atragă atenția asupra ei. Ar trebui să evite așa ceva.

Eve se apropie de tablă.

– Ucigașii complică întotdeauna situația, spun sau fac mai multe decât ar trebui. Chiar și cei deștepți. Chestie de orgoliu. „Uite ce am făcut, dar nu știe nimeni și nimeni nu-mi poate spune: «Oh, ce deștept ești. Lasă-mă să-ți ofer ceva de băut»".

Roarke ridică sprâncenele.

– Ești convinsă că ea a făcut-o.

Eve trasă pe tablă cu degetul o linie imaginară, de la Trudy la Bobby și apoi la Zana.

– Un triunghi foarte la îndemână, recunoscu ea. M-am tot gândit că ea e criminalul din momentul în care am deschis ușa și am găsit-o pe Trudy moartă.

Roarke se răsuci pe scaun și o privi pe Eve în ochi.

– Și n-ai spus-o nimănui, nu-i așa?

– Nu e cazul să te enervezi.

– Eu nu mă enervez niciodată. Se ridică, simțind nevoia să bea un pahar de coniac. Uneori mă iriți. Ca acum. De ce nu mi-ai spus asta mai devreme?

– Pentru că de fiecare dată când o cercetam, nu găseam nimic. Nu am dovezi, informații, un motiv clar.

Eve privi poza Zanei de aproape. Ochi mari și albaștri, păr blond, ondulat. O fecioară nevinovată.

– Am verificat probabilitatea ca ea să fie vinovată, și am obținut una mică. Chiar și rațiunea îmi dictează că nu e ea. Dar intuiția îmi spune altceva.

– De obicei, ai încredere în intuiția ta.

– De data asta e altfel, pentru că intuiția mea e deja afectată de faptul că o cunosc pe victimă, iar suspectul principal – conform tot intuiției mele – nu mi-a oferit

niciun motiv ca s-o consider astfel. Acțiunile și reacțiile ei, declarațiile, comportamentul ei sunt destul de normale date fiind circumstanțele. Dar când mă uit la ea, mă gândesc: „Tu trebuie să fii".

– Și Bobby?

– Poate lucrează împreună. Unul dintre ei sau poate amândoi, știau ce avea Trudy de gând. Unul dintre ei îl seduce pe celălalt – sex, dragoste, bani – toate la un loc.

Eve se opri, scoase fotografia recentă cu rănile lui Bobby și se duse să o prindă pe tablă.

– Dar accidentul care l-a băgat în spital nu se potrivește în teoria asta. Eu m-am străduit să-l vizitez înaintea Zanei și am reușit. Nu părea afectat de o eventuală trădare din partea ei. Se simțeau foarte bine la plimbare și din câte mi-a spus Baxter nu au vorbit decât despre masă și despre cumpărături. Nimic despre Trudy, nimic despre vreun plan. El nu se potrivește aici, nu e genul „coechipier". Dar...

– Te temi că instinctele tale sunt afectate de amintirile pe care le ai despre el?

– Poate. Trebuie să analizez mai riguros teoria asta.

Program terminat. Nu s-au găsit potriviri între persoanele de pe lista pasagerilor.

– Dezamăgitor, se plânse Eve. Putem căuta combinații de nume sau porecle.

– O să pregătesc programul.

Eve își turnă cafea, nu înainte ca Roarke să se întoarcă cu spatele – voia să evite dojenile pe tema cofeinei în exces.

– Te-ai căsătorit cu cineva – locuiți împreună, munciți împreună, dormiți împreună – nu crezi că ți-ai da seama dacă ești manipulat?

– Ai auzit și tu expresia „dragostea e oarbă".

– Nu cred în asta. Sigur, dorința carnală îți întunecă mintea, cel puțin o perioadă. Dar dragostea îți limpezește gândurile. Vezi mai bine decât înainte, pentru că sentimentele sunt mai puternice.

Roarke se apropie de ea și îi mângâie părul.

– Cred că ăsta e cel mai romantic lucru pe care l-am auzit vreodată din gura ta.

– Nu e romantism, e...

– Sst. O sărută ușor. Lasă-mă să mă bucur de moment. Ai dreptate într-un fel, dar dragostea te poate face și să vezi lucrurile așa cum vrei să fie. Tu n-ai luat în calcul – dacă rămânem la varianta ta, că Zana e implicată – eventualitatea ca ea să-l iubească. Poate că o parte din motivația gestului ei a fost dorința de a-l scăpa de sub ceea ce consideră a fi o influență distructivă, periculoasă.

– Acum cine e romantic? Dacă ea e criminalul, atunci tocmai și-a aruncat soțul în fața mașinii. Dacă ea i-a făcut asta lui Trudy, atunci ultima întâmplare nu are cum să fie un accident, o coincidență.

– Ai acordul meu aici.

– Adevărul este că deocamdată nu am nimic. Am un martor/suspect în spital. Un altul într-o cameră de hotel, sub supraveghere. Nu am deocamdată nicio dovadă împotriva lor sau împotriva oricui altcuiva. Trebuie să analizez totul în profunzime.

Se gândi la înregistrarea audio, la priceperea lui Roarke în acest domeniu și la computerul lui performant. L-ar fi putut ruga să se ocupe de asta, dar nu era corect, nu era drept din partea ei. Nu la ora asta.

– Cred că deocamdată trebuie să punem punct aici. O să vedem rezultatele ultimei verificări dimineață.

– Mie-mi convine. Ce-ai zice să înotăm puțin? Ne mai dezmorțim încheieturile.

– Da, e o idee. Porni spre lift alături de el, apoi îi aruncă o privire bănuitoare. Ăsta e un plan de-al tău ca să mă vezi în pielea goală şi udă?

– Iată că dragostea nu te orbeşte, locotenente. Mă citeşti ca pe o carte deschisă.

17

În ajunul Crăciunului nu ningea, ci era o lapoviţă mizerabilă care bătea în geamuri cu un zgomot neplăcut. Aceasta, gândi Eve nemulţumită, le va oferi o scuză în plus angajaţilor municipalităţii ca să nu vină la lucru. Aproape că fu tentată să facă şi ea acelaşi lucru. Putea să tragă un tricou pe ea şi să lucreze acasă. Să stea confortabil la căldură. Doar încăpăţânarea o făcu să se pregătească de plecare.

– Ai aici tot ce-ţi trebuie, îi aminti Roarke.

Eve îşi prinse tocul armei sub braţ.

– În primul rând, nu-l am pe Feeney şi nici pe Mira pe care o s-o bat la cap până o să-mi facă portretele psihologice ale lui Bobby şi Zana. Vreau să trec pe la hotel şi pe la spital. Să mai pun la punct câte ceva.

– Poate n-ai aflat. Roarke îşi întinse picioarele, adulmecându-şi cea de-a doua cană de cafea, există o invenţie nemaipomenită care se cheamă telecomunicator. Unele dintre ele, precum cele pe care le avem noi acasă, pot organiza teleconferinţe.

– Nu-i acelaşi lucru. Eve îşi trase haina peste armă. Azi stai pe-acasă? îl întrebă ea.

– Şi dacă ţi-aş spune că da?

– Aş şti că minţi. O să te duci şi tu la birou, să

rezolvi personal ultimele probleme. O să dai drumul angajaţilor mai devreme, dar, oricum, o să te duci acolo.

– Stau acasă dacă rămâi şi tu.

– O să plec, iar tu o să faci la fel.

Eve se apropie de el, îi luă faţa în palme şi-l sărută pe buze.

– Ne vedem peste câteva ore.

– OK, atunci ai grijă, da? Se spune că străzile sunt nesigure.

– Mă descurc.

– Mi-am închipuit eu, dar ţi-am chemat un 4x4. Nu poţi să-l refuzi, şi eu o să iau unul azi.

– Bine, OK. Eve privi ceasul. Dacă tot ai început să faci pe grijuliul, ia şi tu legătura cu naveta, vezi dacă Peabody a decolat cu bine.

– Am făcut-o deja. Acum sunt în aer şi au depăşit plafonul de nori. Să-ţi iei mănuşile, strigă el în timp ce Eve se îndrepta spre uşă.

– Cicălitorule, murmură ea ca pentru sine, dar fu recunoscătoare pentru ele, şi pentru căptuşeala de blană care ajunsese cumva prinsă de haina sa. Când reuşise Roarke s-o facă şi p-asta?

Orice ar fi fost chestia care cădea din cer, era foarte rece şi o înţepa ca un ghem de ace. Se urcă în vehiculul chemat de Roarke şi descoperi cu satisfacţie că sistemul de încălzire era deja pornit. Ăstuia chiar nu-i scăpa nimic. Uneori, era de-a dreptul înfricoşător.

Chiar şi în atmosfera caldă, la volanul maşinii cu tracţiune integrală şi puternică precum un tanc, Eve avu de furcă cu drumul. Dacă înainte înjurase oamenii că şi-au prelungit vacanţa ca nişte leneşi, acum îi blestemă că nu stăteau acasă. Sau că nu aveau maşini care să se descurce pe străzile îngheţate.

Ciocni de câteva ori barele de protecţie ale altor ve-

hicule, şi de fiecare dată se simţi obligată să coboare din maşină şi să se asigure că nu existau stricăciuni majore.

De fiecare dată când se bloca traficul, se întreba ce-ar fi dacă ar trece peste toţi cei din faţa ei. Dată fiind maşina pe care o conducea, nu i-ar fi fost prea greu.

Când ajunse la sediu, descoperi că mai mult de o cincime din locurile de parcare erau goale.

Pe când intra în sediul departamentului Omucideri, fu chemată de un detectiv.

– Slader, nu eşti în tura de noapte?

– Ba da. Am avut un caz cu câteva ore înainte de a ieşi din tură. L-am băgat în arest. Victima e fratele său, care se afla în vizită. Nu e din oraş. Sfârşeşte cu gâtul rupt pe scări. Tipul din arest are o locuinţă babană pe Park Avenue. Victima e un looser, n-are adresă, n-are nicio sursă oficială de venit.

– L-a „ajutat" cineva să cadă pe scări?

– Da. Slader zâmbi. Tipul pretinde că frate-său era drogat. Aştept raportul toxicologic. Am găsit într-adevăr nişte Juice asupra lui. Suspectul spune că se afla în pat, a auzit zgomotul şi şi-a găsit fratele la baza scărilor. Se pare că nu se aştepta să observăm vânătăile de pe faţa acestuia sau poate spera să le asociem cu căzătura. Când am văzut că victima are genunchii juliţi şi buza spartă, am intrat la idei.

Eve se scărpină la ceafă. Oamenii pot fi uimitor de proşti, gândi ea.

– Ai încercat să-l iei cu autoapărarea?

– Da, dar el insistă pe povestea lui. E director executiv la o companie de publicitate. O să-l luăm din nou la întrebări după ce mai transpiră puţin în arest. A cedat şi a izbucnit de vreo două ori în plâns, dar nu şi-a schimbat mărturia. Ştii, locotenente, deja facem ore suplimentare.

– Stai pe capul lui. O să te trec cu ore suplimentare. Jumătate din personal are liber. N-am cui să transfer cazul. Şi-a chemat avocatul?

– Nu încă.

– Dacă nu te descurci, cheamă-mă.

Eve îşi lăsă haina în birou, după ce frunzări hârţoagele acumulate peste noapte. Se înmulţesc ca iepurii, gândi ea în drum spre departamentul de informatică.

În mod ciudat, nu se auzeau voci sau muzică. Câţiva detectivi se aflau la birourile lor, dar pentru acest departament era surprinzător de linişte.

– Infracţiunile se pot înmulţi în voie cu atât de mulţi poliţişti în concediu.

Feeney ridică privirea.

– E destul de linişte.

– Eşti cam vesel. Am ceva pentru tine, ca să nu mai fii.

– N-ai dat de urma contului.

– Nu, pentru că nu există niciun cont. Nu cu cifrele alea şi în ordinea aia.

– Poate Zana a încurcat numerele. Dacă începi să cauţi un cont combinând aleator cifrele, atunci... Ai de gând să mă înveţi cum se foloseşte calculatorul?

Eve oftă şi se lăsă să cadă pe un scaun:

– Nu.

– Ai prea multe cifre. Cel puţin una în plus. Poţi să cauţi aleator, să elimini câte o cifră, sau mai multe, şi, Dallas, o să obţii o mulţime de conturi.

– Rahat.

– N-ai cum să-i dai de urmă. Pot să scot câteva, dar dacă le vrei pe toate, o să dureze o vreme. E ca şi cum ai scoate iepuri din pălărie.

– Dă-mi-le când sunt gata. Poţi începe.

Feeney îi aruncă o privire de câine bătut.

– O să fie mare bătaie de cap. Şi, Dallas, tu ai cifrele astea de la o femeie speriată. Nici măcar nu poţi fi sigură că ţi le-a spus corect.

– Atunci de ce n-a pus-o să le scrie? E vorba de două milioane de dolari, iar el are încredere în memoria unei femei înspăimântate?

– Oamenii pot fi foarte proşti.

Era adevărat, dar această constatare nu-i folosea la nimic.

– El e destul de deştept ca să comită o crimă, să-şi acopere urmele şi apoi să dispară. E destul de deştept ca să fie la locul potrivit pentru a duce o femeie într-un loc ferit, fără să bage nimeni de seamă. Nici în cazul acesta nu lasă urme. În schimb, dă cu bâta-n baltă tocmai când vine vorba de mobilul crimei? Aşa crezi, Feeney?

– Dacă o iei aşa, nu mai zic nimic. Crezi că Zana a inventat povestea asta?

– Cred că e o ipoteză care merită verificată. Ştii, nu e doar o bătaie de cap suplimentară, ar susţine o teorie la care mă tot gândesc de ceva timp.

– Vrei să-mi povesteşti? Avem timp, avem cafea.

În fond, el o instruise. Eve îşi aminti de câte ori vorbiseră despre un caz, revăzând şi analizând minuţios toate detaliile, având alături nişte mâncare proastă sau o cafea şi mai proastă.

– Da, dar nu văd de ce m-aş chinui să beau mizeria aia pe care tu o numeşti cafea. Poate vrei să împarţi cu mine cadoul tău de Crăciun.

Spunând acestea, Eve puse pe birou o pungă de cadouri, şi privi ochii lui Feeney luminându-se precum dimineaţa de Crăciun.

– Cafea? Cafea adevărată?

– N-avea niciun sens să-ţi aduc surogat de care ai şi tu pe-aici.

– Fir-aş al dracu'! Mersi. Închide repede uşa, te rog. Nu vreau să simtă cineva mirosul când o fac. Isuse, trebuie să-mi încui dulapul, altfel or să-şi bage băieţii nasu-n el.

Odată uşa închisă, Feeney se duse la AutoChef ca să-l încarce şi să-l programeze.

– Ştii, nevastă-mea încearcă să mă ţină pe decofeinizată. Mai bine beau apă de la robinet. Dar asta...

Mirosi încântat aroma cafelei.

– Asta-i marfă a-ntâia. Am şi nişte gogoşi pe-aici. Le-am pus într-o pungă de supă de mazăre, ca să nu se prindă băieţii.

– Isteţ. Eve se gândi cum se chinuia să ascundă bomboanele în biroul ei. Era o metodă care merita încercată.

– Deci, ce dovezi ai împotriva Zanei?

Feeney o ascultă, sorbind din cafea şi muşcând din gogoaşa glazurată. Avea cămaşa plină de firimituri.

– Probabilitatea e mai mare în cazul lui Bobby, dacă tot e o treabă în familie. Rudele de sânge ucid mai des. Poate a vârât-o şi pe ea în chestia asta, cu forţa: „Ştii, am omorât-o pe mama. Aşa că tu trebuie să spui că am fost aici, cu tine, şi am dormit ca un prunc".

– Poate fi şi aşa.

– În ce le priveşte pe femei lucrurile stau altfel, mai ales în relaţia soacră–noră. „M-am săturat să te tot bagi în viaţa mea, hoaşcă bătrână." Apoi se aruncă în braţele soţului. „Vai, iubitule, s-a petrecut un accident teribil. Trebuie să mă ajuţi".

– Tot nu se explică povestea cu banii, cu răpirea sau accidentul care l-a băgat pe Bobby în spital.

– Ba da, se poate. Unul sau amândoi nu vor să aibă nimic de-a face cu şantajul. Răpirea e doar de formă. Probabil, ideea ei. Bomboana de pe tort. Poate sechele din copilărie, Dallas. Se întâmplă ceva când eşti mic şi rămâi marcat.

Eve nu spuse nimic, continua să-şi privească îngândurată cafeaua.

– Trebuie să găseşti secretul ei – sau al lui. Ceva care să-ţi dea un indiciu. Dallas, ai de-a face cu o ceapă.

– O ce?

– O ceapă. Trebuie să începi să o decojeşti, strat cu strat.

O ceapă, gândi Eve. Ce imaginaţie avea şi Feeney! Dar vorbele lui îi dădură o idee.

Se îndreptă spre biroul lui Mira, unde o găsi pe secretara acesteia, care-şi vedea de treabă ascultând colinde de Crăciun.

– Ce program are Mira azi?

– Destul de lejer. Închidem la prânz, până pe douăzeci şi şase. Acum e înăuntru cu un alt ofiţer.

Femeia îşi privi ceasul.

– Aproape a terminat. Are o altă programare peste un sfert de oră. Ultima.

– Aş vrea să vorbesc cu ea. Pot să aştept.

– Bine. Dar sper că nu ai de gând să-i încarci programul. Ea şi soţul ei au planuri de Crăciun.

– Nu durează mult, spuse Eve, apoi se dădu un pas înapoi pentru a-i permite ofiţerului care ieşea din biroul lui Mira să treacă pe lângă ea.

– O secundă. Secretara ridică un deget în aer şi se duse la uşă. Doamnă doctor, Dallas vrea să vă vorbească un minut.

– Sigur.

Mira se ridică de pe scaun când Eve intră în birou.

– Nu mă aşteptam să te mai văd decât după vacanţă.

– Am nevoie de un serviciu. Am nevoie de profilul unui suspect.

– În cazul Lombard.

– Da, e vorba de noră.

– Oh? Mira se lăsă pe spătarul scaunului şi o ascultă pe Eve expunându-şi pe scurt teoria.

– Aş vrea să vii cu mine la hotel sau la spital. Nu ştiu exact unde o să fie ea peste o oră. Aş prefera s-o prindem la hotel. Ştiu că ai nişte planuri. După aceea pot să te duc acasă cu maşina.

– Cred că aş putea să...

– Bine. Grozav. Eve se grăbi să se întoarcă spre uşă înainte ca Mira să se răzgândească. Vin să te iau într-o oră.

Ieşi în grabă, scoase comunicatorul şi o sună pe Zana.

– Trec pe la tine într-o oră, o anunţă ea.

– Oh. Speram să mă pot duce la spital. I-am sunat mai devreme şi mi-au spus că Bobby doarme încă, dar...

– O să te duci după aceea. Cum se simte?

– E stabil. Aşa mi-au spus. Dar vor să-l mai ţină în spital cel puţin douăzeci şi patru de ore. Sub observaţie. Şi trebuie să aranjăm camera înainte de externare. Trebuie să iau un scaun cu rotile, şi medicamente, şi...

– De ce nu începi de-acum? O să pun pe cineva să te ducă la spital şi apoi să te aducă la hotel.

– OK. Dacă oricum doarme...

– Bine. Ajung într-o oră.

Eve se întoarse în birou ca să întocmească un raport cu ultimele noutăţi pentru comandant. În timp ce scria, Slader băgă capul pe uşă.

– L-am prins.

– Pe frate? A mărturisit?

– Ştii, drogatul se întoarce acasă, iar celălalt îl aşteaptă. S-a prins că-i lipsesc lucruri din casă. O brăţară scumpă, aparatură electronică, de-astea. Vrea să se certe cu frate-său, să-l dea afară. Golanul vine acasă târziu, ameţit.

– Raportul toxicologic?

– Da. Era atât de drogat, încât cred că putea să zboare până pe Pluto şi înapoi. Se pare că amanetase lucrurile furate din casă ca să-şi ia marfă. Frate-său îi spune s-o ia din loc, şi începe cearta. El spune că mortul l-a lovit primul. Poate minte, poate nu.

Slader ridică din umeri.

– Oricum, se lovesc amândoi. Drogatul zboară în jos pe scări şi-şi rupe gâtul. Omul nostru intră în panică şi face să pară că se afla în pat când fratele său a mierlit-o. Poate putem scoate omor prin imprudenţă, deşi procurorul nu prea e de acord. Cam aşa stăm.

– Nu-i rău. Asigură-te că mortul e cel care a amanetat bunurile. Verifică asta înainte să semnezi acordul.

– Partenerul meu se ocupă de asta. Dacă aşa e, am rezolvat-o. Prostul dracului – la acuzat mă refer – scăpa de o grămadă de belele dacă recunoştea că s-au certat. Unora le place pur şi simplu să-i mintă pe poliţişti.

Foarte adevărat, gândi Eve. Îi veni o altă idee. Straturi. Tocmai va încerca să îndepărteze unul.

În garaj, Mira studia maşina lui Eve.

– Ăsta-i vehiculul tău de oraş?

– Nu. Roarke. Străzi alunecoase. Probabil, a pus maşina asta să traverseze Cercul Polar, ca să aibă încredere să mi-o dea mie, zise Eve aşezându-se în maşină.

– Mă simt bine în ea, spuse Mira făcându-se confortabil. Bănuiesc că nu-l laşi să se ocupe prea mult de siguranţa ta, aşa că insistă acolo unde o poate face.

– Da, am înţeles ideea.

– Dennis m-a tot bătut la cap să stau acasă astăzi, spuse Mira, aranjându-şi eşarfa. A trebuit să-mi angajez un şofer ca să-l liniştesc. E plăcut să-şi facă cineva griji pentru tine.

– Crezi?

Eve îi aruncă o privire.

– Poate. Poate că aşa este. Dar e dificil să ştii că e mereu îngrijorat din cauza ta.

– Înainte chiar mă enerva asta.

– Da?

– Charlie, îmi spunea el, de ce rişti atât studiind oameni periculoşi? Dacă tu poţi intra în mintea lor, nu-ţi dai seama că şi ei pot intra în mintea ta?

Mira zâmbi şi-şi întinse picioarele într-o poziţie comodă.

– Am avut multe discuţii de genul ăsta când am acceptat postul din cadrul poliţiei, continuă ea.

– V-aţi certat? Tu şi domnul Mira?

– Suntem căsătoriţi, normal că ne certăm. Ştiu că pare un tip maleabil, dar poate fi foarte încăpăţânat uneori. Am avut câteva ciondăneli care ar putea rivaliza cu certurile tale cu Roarke. Dar, în fond, când ne-au luat, ne-au luat cu tot cu defecte. Ca şi noi pe ei. Aşa că găsim noi o metodă să ne rezolvăm problemele. Şi ce dacă trebuie să mergi cu maşina asta mare? Apropo, mă simt sexy în ea.

Eve zâmbi.

– Nu-i aşa? Deci, cam când aţi început să vă certaţi, voi doi?

– Oh, am sărit unul la altul când am cumpărat prima canapea pentru primul nostru apartament. Ai fi crezut că e cel mai important lucru pe care l-am făcut vreodată. După aceea n-am mai cumpărat nimic o lună de zile pentru că niciunul dintre noi nu voia să cedeze. Apoi am căzut de acord asupra unei canapele total diferite faţă de ce voiam iniţial, am deschis o sticlă de vin şi ne-am iubit pe ea ca descreieraţii.

– Din cauza tensiunii, nu-i aşa? Tensiunea şi ghicirea gândurilor celuilalt. Când doi oameni nu sunt cuplaţi de

mult timp, se uită întruna galeş unul la celălalt, şi-o trag ca iepurii, dar apoi sar unul la gâtul celuilalt din nimic. Şi astfel atmosfera devine tensionată.

– În general, da. În particular, apropo de soţii Lombard, m-aş mira să nu fi apărut nişte neînţelegeri între ei pe parcursul ultimelor zile, însă cel mai adesea oamenii preferă să ţină aceste lucruri departe de ochii celorlalţi.

– Dar ele se văd, în special, de un ochi expert, iar ai tăi par foarte experţi. Ea e ca o nevastă model. Atâta perfecţiune, încât te pune pe gânduri, zise Mira.

Eve se foi pe scaun.

– Ştiu că nu mă pricep la neveste, dar instinctul îmi spune să o studiez mai amănunţit. Iese să cumpere cafea şi gogoşi în dimineaţa de după moartea soacrei? Nu zău!

– Adesea faci gesturi comune, uzuale, ca să compensezi efectul unei traume.

– Atunci de ce n-a chemat room service-ul? Desigur, era un hotel ieftin, dar aveau aşa ceva.

– Avocatul diavolului, spuse Mira ridicând o mână. Nu e obişnuită cu genul ăsta de lucruri, e mai familiarizată cu cumpărăturile şi gătitul. Ai dreptate, era mai uşor şi mai practic să apeleze la room service, dar nu poţi privi asta ca pe un comportament suspect.

– Parcă ar avea o listă cu ceea ce trebuie făcut. OK, lacrimi. Acum fii curajoasă, muşcă-ţi buza, aruncă-i soţului o privire inocentă şi încurajatoare, dar nu uita machiajul şi coafura. E un strop de vanitate care nu se potriveşte cu restul personalităţii ei.

– Nu prea o placi.

– Ştii foarte bine că nu. Aparent, nu am niciun motiv să n-o plac. Instinctul e cel care-mi spune că ceva nu e în regulă cu ea. Pur şi simplu. Şi ştiu că poate sunt doar răutăcioasă. Tocmai de aceea părerea ta o să aibă ceva greutate.

– Dar nu semnificativ, murmură Mira.

– O să-i spun că te-am adus cu mine pe post de consilier, continuă Eve în timp ce parca. Să-i ofer o mână de ajutor după toate şocurile de care a avut parte recent.

– Şi o să te creadă?

Eve zâmbi.

– Nu e singura care se poate preface. Ai grijă la coborâre. Trotuarul e cam alunecos.

– Ce plăcut e să-şi facă cineva griji pentru tine.

Uşor stingherită, Eve se grăbi spre intrarea hotelului. Ajunsă înăuntru, făcu un semn agentului de pază şi o prezentă pe Mira.

– S-a mai întâmplat ceva? întrebă ea.

– Nu mi s-a raportat nimic.

– A comandat ceva de mâncare? Când agentul ridică mirat sprâncenele, Eve continuă pe un ton indiferent: Vreau să ştiu dacă-şi poartă de grijă. Apropo, dacă oamenii mei au apelat la room service, o să am nevoie de chitanţe.

Eve se îndreptă spre lift însoţită de Mira.

– Voiam să ştiu dacă are grijă de ea, răspunse Eve la întrebarea nerostită a lui Mira. Şi, în plus, era interesant să vedem ce mănâncă.

Îl salută pe ofiţerul din faţa uşii.

– Vreau să-i asiguri martorului transportul la spital, dar nu imediat. Nu trebuie să plece mai devreme de treizeci de minute după mine. Ai înţeles?

– Da, locotenente.

Eve bătu la uşă, apoi aşteptă. Zana le deschise uşa zâmbind.

– Mă bucur că ai sosit. Tocmai am vorbit cu asistenta lui Bobby şi mi-a spus că s-a trezit, aşa că... Oh. Se opri văzând-o pe Mira.

– Zana, ea e doctor Mira. O prietenă de-a mea.

– Mă bucur să vă cunosc. Intrați. Pot să vă ofer niște cafea?

– E-n regulă. Mă ocup eu de asta. Doctor Mira e consilier. M-am gândit că, în aceste circumstanțe, ai vrea să stai de vorbă cu cineva. Poate și Bobby. Mira e cea mai bună, adăugă Eve zâmbind și puse o mână pe umărul lui Mira, pentru a mai destinde puțin atmosfera. M-a ajutat cu multe... probleme.

– Nu știu ce să spun. Îți mulțumesc că te-ai gândit la mine, la noi.

– Ai trecut prin multe. În mod frecvent cei care supraviețuiesc nu sunt conștienți de stresul sub care se află. Chiar dacă eu și Bobby ne cunoaștem de mult, când mă privești pe mine tot un polițist vezi. Totuși, dacă crezi că am întrecut măsura, atunci...

– Nu, vai de mine. E foarte frumos din partea ta. Mai toată noaptea m-am plimbat încoace și-ncolo prin cameră, tocmai pentru că n-am avut cu cine să vorbesc. N-am mai cunoscut niciodată un consilier. Nici nu știu cu ce să încep.

– Hai să ne așezăm, propuse Mira. Starea soțului tău s-a îmbunătățit?

– Da. Mi-au spus că trebuie să mai stea în spital o zi, poate două, apoi se poate externa. Nu înțeleg prea bine toți termenii medicali.

– Pot să te ajut și cu asta.

– Bine, eu vă las singure și mă duc în bucătărie să fac niște cafea.

– Nu mă deranjezi, spuse Zana. Tu, oricum, știi tot.

– Mă întorc într-un minut.

Eve traversă camera și intră în chicinetă. Ce-ar fi să verifice AutoCheful?

Putea auzi vocea Zanei gâtuită de lacrimi. Oh, era bună, într-adevăr. Dar ea era și mai bună.

Apăsă un buton și revăzu în fugă toate comenzile din ultimele douăzeci și patru de ore.

Brânză, zmeură, floricele de porumb – cu mult unt. Se pare că cineva s-a uitat la televizor astă-noapte, deduse ea. Figura și un mic dejun consistent: omletă cu șuncă, pâine prăjită, cafea și suc de portocale.

Programă AutoCheful pentru cafea, apoi deschise frigiderul. O sticlă de vin roșu. Răcoritoare. Niște desert fără lactate și o tabletă de ciocolată consumată pe jumătate.

Se pare că recentele tragedii nu-i stricaseră Zanei apetitul.

Când se întoarse în cameră aducând cafeaua, Zana tocmai își ștergea fața cu un șervețel.

– S-au întâmplat toate atât de repede, îi spuse ea lui Mira. Cred că nu sunt în stare să-mi regăsesc echilibrul. Am venit aici să ne distrăm, să ne simțim bine. Bobby voia să-mi ofere această excursie, un loc plin de viață pe care nu-l mai vizitasem. Un fel de cadou de Crăciun, pentru că mama lui era foarte hotărâtă să vină aici să o vadă pe Eve, după atâția ani. Și apoi s-au întâmplat toate astea.

Începu să rupă șervețelul în bucățele atât de mici, încât acestea îi căzură în poală, precum niște confetti, și continuă:

– Bietul Bobby, a încercat să fie atât de ocrotitor, iar acum e în spital. Aș vrea să-i pot alina cumva suferința.

– Sunt sigură că se simte mai bine când te are alături. Totuși, este important să ai grijă și de tine și să poți jeli o femeie care ți-a fost apropiată. Și să te odihnești, să ai grijă de sănătatea ta.

– Dar acum nu mă pot gândi la mine. Cum aș putea?

– Te înțeleg. De obicei, punem sănătatea noastră pe locul doi în momente de criză. În special, noi, femeile,

facem asta, adăugă Mira şi mângâie mâna Zanei. Bobby o să aibă nevoie de tine, şi fizic şi emoţional în zilele următoare. E greu să pierzi un părinte, un membru al familiei. Dar să îl pierzi într-un mod atât de violent e şi mai greu. Amândoi aţi trecut printr-un şoc, de fapt, prin mai multe. Sper că atunci când te vei întoarce în Texas vei găsi pe cineva cu care să stai de vorbă. Pot să-ţi recomand câţiva consilieri din zonă.

– Mulţumesc. Nici n-aş şti de unde să încep. N-am mai vorbit niciodată cu un consilier.

– Nu te-ai dus la un consilier după ce a murit mama ta? întrebă Eve.

– Oh, nu. Nici măcar nu m-am gândit la asta. Cred că nu am fost educată în felul acesta. Eu doar... nu ştiu, am mers mai departe. Dar acum e altceva, înţeleg asta. Şi vreau să-i fie bine lui Bobby.

– Atunci asta o să faci.

– Vreau să-ţi vorbesc o secundă, Zana, interveni Eve. Avem probleme cu numărul de cont pe care ni l-ai dat. Cel pe care răpitorul te-a pus să-l memorezi.

– Nu înţeleg.

– Nu am găsit nimic. De fapt, sunt prea multe cifre. Crezi că ai fi putut să le-ncurci, să mai adaugi una?

– Oh, nu ştiu. Le-am repetat de mai multe ori, aşa cum mi-a cerut el, iar după ce a plecat, le-am repetat în minte. Dar eram foarte speriată. Ce-ar trebui să facem?

– Am putea încerca cu hipnoza. Eve sorbi din cafea şi o privi pe Mira peste marginea cănii. Ăsta-i un alt motiv pentru care am adus-o pe doctor Mira cu mine, ca să o cunoşti, să te simţi relaxată în prezenţa ei, în cazul în care ne vom hotărî să procedăm astfel. Doctor Mira apelează la hipnoză când are cazuri în departament.

– Ar putea fi de folos. Mira simţi mingea în terenul ei şi preluă iniţiativa. Prin intermediul hipnozei, te-am

putea plasa din nou la locul respectiv, de data asta simţindu-te în deplină siguranţă.

– Oh, nu ştiu. Nu ştiu. Hipnoză? Zana îşi mângâie gâtul cu mâna împodobită de inele. Nu ştiu. Mă cam sperie ideea asta. Trebuie să mă mai gândesc. Acum mi-e greu să mă gândesc la altceva în afară de Bobby.

– Ne-ar putea ajuta să găsim persoana care a ucis-o pe mama lui Bobby, insistă Eve. Iar găsirea şi pedepsirea ei i-ar grăbi şi lui Bobby vindecarea.

– E OK, cred. Dar, Doamne, nu ştiu. Mă sperie chiar şi numai ideea de a mai trec o dată prin ce-am trecut. Eu nu sunt la fel de puternică ca tine, Eve. Eu sunt un om obişnuit.

– Oamenii obişnuiţi pot face lucruri extraordinare.

Mira se ridică zâmbind.

– Vă mulţumesc mult. Amândurora. Zana se ridică în picioare şi întinse ambele mâini spre Eve. Înseamnă mult pentru noi să ştim că te străduieşti atât de tare să prinzi criminalul.

– Păstrăm legătura. O să aranjez să te ducă cineva la spital. O să vină să te ia. Voi încerca să trec şi eu pe la Bobby, dar dacă nu ajung transmite-i salutările mele.

– Aşa o să fac.

Eve aşteptă până ajunseră alături la lift.

– Ei, ce zici? i se adresă ea lui Mira.

– Nu ştiu dacă te pot ajuta. Acţiunile şi reacţiile ei se încadrează în normalitate. Răspunsurile sunt plauzibile. Trebuie să recunosc că prea par luate dintr-un manual. Dar manualul a fost scris tocmai pe baza acestor reacţii la situaţii traumatizante şi violente.

– A cam dat înapoi când i-am spus de hipnoză.

– Şi tu ai făcut la fel, îi aminti Mira. Cel mai adesea aceasta este prima reacţie.

– Dar atunci nu căutam un criminal. Dacă Zana ar fi

fost de acord, aş fi pierdut un pariu de un milion de dolari cu mine însămi. Astă-noapte a mâncat floricele de porumb.

– Reconfortant.

– Am găsit şi o sticlă de vin, aproape goală.

– Ar fi fost de mirare dacă n-ar fi băut nimic, după toate astea.

– Ai dreptate, spuse Eve iritată. A avut un mic dejun consistent, şi sunt convinsă că aseară şi-a comandat o cină pe cinste de la room service.

– Nu tuturor le piere pofta de mâncare în situaţii-limită. Adesea se mănâncă în exces, pentru a compensa stresul. Se poate interpreta în ambele feluri, Eve. Amândouă ştim că simţi ceva, dar nu ai dovezi. Nici măcar indirecte.

– Rahat. Data viitoare nu te mai duc acasă.

Eve ieşi din lift şi se duse direct spre agentul de securitate.

– Mi-ai verificat comenzile de la room service.

– Da. Oamenii tăi n-au comandat nimic. Oaspetele nostru a comandat o friptură de pui cu cartofi noi şi morcovi. Ca aperitiv o salată de crab, şi la desert plăcintă. De asemenea, o sticlă de merlot şi una de apă minerală.

– Uite-aici poftă de mâncare, comentă Eve.

– Da. Se pare că ţine la sănătatea ei.

Eve simţi cinismul, şi-l aprecie.

– O să vreau lista cu apelurile date de la comunicatorul camerei.

– M-am gândit la asta. Trei apeluri date. Unul la spital aseară, două la spital azi-dimineaţă. Niciunul primit.

– OK. Mersi.

Eve ieşi pe trotuar.

– Cum poţi să stai în cameră să bei vin şi să mănânci plăcintă când soţul tău e în spital? Tu aşa ai face?

– Nu. Şi nici tu. Dar mâncatul plăcintei nu este o infracţiune, iar eu nu-ţi pot spune că iese din limitele comportamentului normal.

– Cum de nu l-a contactat pe partenerul lui Bobby să-i spună de accident?

– Poate a făcut asta de pe comunicatorul personal.

– Trebuie să verific, dar pun pariu că n-a făcut-o. Şi n-a făcut-o pentru că nu voia ca acesta să vină aici sau să o deranjeze din oră în oră ca s-o întrebe despre ultimele noutăţi. Voia să rămână singură cu nenorocita aia de plăcintă!

Mira nu-şi putu opri hohotele de râs, ceea ce o făcu pe Eve să se încrunte.

– Îmi pare rău. Ştiu să nu e de râs. Dacă vrei profilul, o să-l ai.

Se sui în maşină şi-şi puse centura.

– Subiectul este o femeie tânără, neexperimentată, care pare să facă ceea ce i se spune. Aşteaptă ca soţul ei să ia deciziile importante, în timp ce ea preferă să se ocupe de problemele domestice. Îi place să i se acorde atenţie, în timp ce atitudinea ei e mai degrabă una cochetă şi timidă. Are o fire ordonată, disciplinată şi docilă, îşi încheie Mira prezentarea.

– Sau a îmbrăcat un „costum".

– Da, sau – dacă ai dreptate – este o femeie foarte inteligentă şi calculată, capabilă să-şi schimbe propria fire pentru o perioadă nedeterminată de timp ca să-şi atingă scopul. E căsătorită cu acest bărbat de câteva luni şi au în fiecare zi o relaţie intimă. Ea îl cunoaşte de mai mult timp, s-a lăsat curtată de el. Dacă şi-a impus o atitudine contrară caracterului ei, a realizat o performanţă impresionantă.

– Mă aşteptam să fiu impresionată. Nu i-am dat la o parte pe ceilalţi suspecţi, adăugă Eve, ci am strecurat-o şi pe ea între ei.

„Şi o păstrez în fruntea listei", îşi spuse în gând.

18

Bobby stătea în pat, în capul oaselor, când Eve intră în cameră. Ţinea ochii închişi şi pornise playerul pentru a asculta înregistrarea unui roman, îşi imagină Eve. În orice caz, se auzeau nişte voci implicate într-o discuţie contradictorie.

Dacă nu dormea, avea nevoie de atenţia lui. Se apropie de player. „Pauză", comandă ea.

Surprins de tăcerea bruscă, Bobby deschise ochii.

– Zana? Oh, Eve. Cred că am aţipit. Tocmai ascultam un roman. Ce carte proastă, adăugă el zâmbind. Asistenta mi-a spus că trebuie să sosească Zana.

– Am plecat adineaori de la ea. Am aranjat să o aducă doi oameni de-ai mei. E destul de urât afară.

– Da. Bobby privi pe fereastră, gânditor.

– Deci, cum te simţi?

– Nu ştiu. Neîndemânatic, prost, iritat de faptul că mă aflu aici. Îmi plâng de milă.

– Ai şi de ce.

– Da, asta-mi tot spun şi eu. Florile, bradul, sunt foarte drăguţe. Făcu un semn spre bradul sintetic decorat cu Moşi Crăciuni miniaturali. Zana mi-a spus că tu ai ajutat-o să le aleagă.

– Ba deloc. Eu doar am fost de faţă.

– Ea se gândeşte la genul ăsta de lucruri. E un Crăciun foarte nefericit pentru ea.

– Şi pentru tine. E de-a dreptul împuţit, Bobby, şi o să te mai bat şi eu la cap. Ţi-ai mai amintit ceva, te-ai mai gândit la ceva, apropo de ce s-a întâmplat cu mama ta şi cu tine?

– Nimic. Îmi pare rău. Şi am avut destul timp să mă gândesc la asta, stând în pat ca un idiot care nu e în stare să treacă strada. Bobby oftă. M-am tot gândit la mama, la ce-a făcut. Chiar ţi-a cerut bani?

Eve se apropie de pat ca să-i vadă chipul mai bine.

– Câte mai poţi îndura?

Bobby închise ochii pentru o clipă. Când îi deschise, Eve speră că sclipirea din ei era un semn de tărie.

– Mama ta a deţinut câteva conturi, alimentate din fondurile extorcate de la femeile pe care le-a avut în adopţie când erau copile.

– Of, Doamne, Doamne! Trebuie să fie o greşeală, o încurcătură.

– Am declaraţiile a două femei care afirmă că au fost contactate de mama ta şi ameninţate că le va face publice dosarele dacă nu îi sunt plătite sumele cerute.

Eve privi chipul lui Bobby, deja desfigurat, primind loviturile şi apoi uitându-se la ea cu concentrarea unui om care se luptă cu durerea.

– Declaraţii, repetă el. Două.

– Când se va termina totul, vor fi mai multe, Bobby. I-a spus şi soţului meu că are copii după dosarul meu şi că-l va vinde presei dacă nu primeşte banii ceruţi. Timp de câţiva ani şi-a şantajat foştii copii adoptivi.

– Dar erau doar nişte copii, spuse el oftând. Toţi eram doar nişte copii.

– Se poate să se fi ajutat de una dintre fete în încercarea de a mă şantaja pe mine, şi să fi fost ucisă de aceasta.

– N-aş fi lăsat-o niciodată să facă ceva singură. De

fiecare dată când voia un lucru, făceam tot ce-mi stătea în putere să o ajut să-l obțină. De ce ar fi făcut asta? Știu ce crezi, spuse el, privind din nou spre geam. Crezi că s-a folosit de tine când erai adoptată, așa că de ce nu s-ar fi folosit de tine și acum?

– Greșesc, Bobby? Oare nu țin eu bine minte?

Bobby oftă.

– Nu. Ea obișnuia să-mi spună că tu, că toți copiii pe care-i adopta erau norocoși să găsească pe cineva care să le ofere o locuință decentă. Pe cineva care să aibă grijă de ei, să-i învețe ce înseamnă politețe, disciplină și respect. Asta-mi spunea atunci când te încuia în camera ta pentru un comportament nepotrivit. Spunea că ți-ar fi fost mult mai rău dacă trăiai pe străzi.

– Și tu o credeai, Bobby?

– Nu știu. Într-o oarecare măsură. Mie nu mi-a făcut nimic rău. Cu mine nu s-a purtat niciodată așa. Spunea că eu sunt ascultător. Dar nu am fost ascultător, nu mereu. Dacă mă prindea făcând ceva rău, izbucnea în râs și spunea: „Așa sunt băieții". Doar pe fete le... Nu știu de ce. Era ceva cu ea. Și-a urât mama. Îmi spunea că am avut noroc că am scăpat de ea. Poate – nu știu – poate că mama ei s-a purtat urât cu ea. Pare ciclic, nu-i așa? Parcă așa se spune despre abuzuri?

– Da, adesea așa este.

Poate că acest gând îl liniștește, gândi Eve.

– Dar tu, Bobby? Tu ai avut grijă de mama ta? Cred că a fost ca o povară pentru tine. Soție, serviciu, și o femeie pretențioasă care stă și-și bagă nasul în treburile tale. O femeie enervantă care a pus deoparte o grămadă de bani.

Câteva lacrimi se iviră în ochii lui Bobby.

– Nu te învinovățesc că te gândești la asta. Și poți să

consemnezi că sunt dispus să fac un test cu detectorul de minciuni. Oricând. Vreau să-l găsești pe cel care a ucis-o.

Bobby trase adânc aer în piept.

– Am iubit-o pe mama, Eve. Nu știu dacă poți înțelege. Chiar știind cine era, ce făcea, am iubit-o. Dacă aș fi aflat despre șantaje, aș fi încercat să o opresc. I-aș fi dat bani. Asta vreau să fac acum. Să dau victimelor banii înapoi. Trebuie să mă ajuți. Știu că nu voi răscumpăra toată suferința pricinuită, dar nu văd ce altceva aș putea face.

– Da, te pot ajuta cu asta. Cum ai fi oprit-o, Bobby?

– Nu știu. Poate că m-ar fi ascultat. Dacă și-ar fi dat seama că asta mă deranjează foarte tare, poate ar fi încetat.

Oftă din nou.

– Nu știu. Nu știu cum să-i spun Zanei toate astea. Nu știu cum să-i spun adevărul. A trecut deja prin foarte multe.

– Dar era destul de apropiată de mama ta.

– Se înțelegeau bine. Zana se înțelege bine cu toată lumea. A făcut ceva eforturi în cazul mamei – știi că era o persoană dificilă. Femeile au felul lor de a se împrieteni. După ce reușesc, au tendința să-și împărtășească lucruri pe care nu le-ar spune unui bărbat. Poate că mama ta i-a spus Zanei cu ce se ocupa?

– Exclus. Bobby încercă să-și îndrepte spinarea, ca pentru a-și impune punctul de vedere, dar nu reuși și-și blestemă brațul rănit. Zana... are scrupule. Nu cunosc o persoană mai sinceră. Poate că nu s-ar fi certat cu mama pe tema asta, dar s-ar fi speriat și mi-ar fi spus mie. Noi doi nu avem secrete.

Oamenilor le place expresia asta, Eve știa. Dar cum puteau fi siguri?

– Zana e genul care păstrează un secret?

– Mai repede şi-ar tăia un deget decât să-l trădeze.

– Dacă i-a dat mamei tale cuvântul că nu va spune nimănui despre asta?

Bobby deschise gura, apoi o închise, iar Eve îl privi în timp ce analiza acest nou punct de vedere.

– Nu ştiu ce-ar fi făcut în cazul ăsta. Dar cu siguranţă mi-ar fi spus după moartea mamei. Mă întreb unde este. Ar fi trebuit să ajungă până acum.

– O să mă interesez imediat, să văd dacă este pe drum. Când ieşi din spital?

– Cel mai devreme mâine. O să insist să fie mâine. Vreau să mai salvez ceva din Crăciunul ăsta. E primul nostru Crăciun împreună, probabil că Zana ţi-a spus deja asta. Bine că i-am cumpărat ceva. O să aibă un cadou de deschis. Cum ai spus tu? Un Crăciun de-a dreptul împuţit.

Eve scoase o punguţă din buzunar.

– Uite, poate-ţi plac astea. Prăjituri, spuse ea aşezând punguţa în palma lui. Cred că nu se compară cu ce mănânci aici.

– Mulţumesc. Bobby aruncă o privire în pungă, apoi zâmbi. Mâncarea e cam nasoală în spital.

Şi el îi strecurase mâncare la un moment dat, iar acum ea îi întorcea favorul. Poate voia să fie chit.

Eve luă legătura cu oamenii ei şi află că Zana va ajunge în scurt timp.

Apoi plecă şi, în timp ce conducea, îşi lăsă gândurile să zburde.

Comunicatorul din buzunar bipăi. Eve se încurcă puţin înainte să răspundă la sistemul din maşina lui Roarke cu care nu era obişnuită.

– Dallas, şi sper că e important, fiindcă sunt în trafic.

– Eu nu! Eve auzi vocea plină de entuziasm a lui Peabody, contrastând cu peisajul rece pe care-l văzu pe ecran. Sunt în Scoţia, şi ninge, cu fulgi mari!

– Uraa!

– Nu mai fi sarcastică. Vroiam să spun că am ajuns, şi că aici e o iarnă de vis. Familia McNab are o casă superbă, o vilă imensă, lângă munţi şi lângă un râu. Tatăl lui McNab are un mârâit...

– Şi de ce nu se abţine?

– Nu, vreau să zic că are un accent incredibil. Şi mă plac, Dallas. Toţi sunt călare pe mine.

– OK, din nou: uraa...

– Nu ştiu de ce mi-am făcut atâtea probleme. Mă distrez de minune. Drumul cu naveta a fost incredibil, iar aici peisajele sunt extra. Parcă sunt luate dintr-un film, iar...

– Peabody, mă bucur că te distrezi. Serios. Dar în momentul ăsta mă chinui să ajung acasă, ca să mă pot bucura şi eu de Crăciun.

– Scuze. Stai puţin, ai luat cadourile pe care ţi le-am lăsat pe birou?

– Da, mersi.

– Oh. Peabody se bosumflă. Cu plăcere.

– Nu le-am deschis încă.

– Oh! OK. Zâmbi. Aţi vrut să aşteptaţi până mâine. Eram doar curioasă. Deci, cam asta e... ceva noutăţi cu cazul?

– O să afli când te întorci. Du-te şi mănâncă nişte – cum se cheamă – *haggis?*

– Poate o să fac şi asta. Am băut deja foarte mult whisky, care a început să-mi danseze în cap. Dar nu-mi pasă. E Crăciunul! Şi anul trecut noi două eram supărate una pe alta, iar acum nu suntem. Te iubesc, pe tine, pe Roarke, şi întreaga fiinţă a lui McNab. Şi pe verişoara lui, Sheila. Crăciun fericit, Dallas.

– Fii sigură de asta. Întrerupse legătura cu Peabody înainte ca aceasta să înceapă să vorbească din nou. Dar, în timp ce intra pe poarta casei, zâmbi.

Toate luminile erau aprinse. Prin ferestre se vedeau brazii cu lumânările pâlpâind. Auzi zgomotul ploii ce cădea pe capota maşinii.

Opri în mijlocul aleii. Ca să privească casa, să mediteze şi să-şi amintească. Înăuntru ardeau focuri în şemineuri, cu lemn adevărat. Toată viaţa ei se lega într-un fel de acest loc.

Avea asta pentru că supravieţuise celorlalte greutăţi. Pentru că Roarke o aşteptase pe cealaltă parte a drumului. După ce depăşise propriile lui greutăţi.

Avea o locuinţă, în care pomii de Crăciun erau plini de lumânări aprinse. Îi era foarte bine să ştie că, indiferent de greutăţile pe care le întâmpina, exista acest loc la care se întorcea mereu.

Intră în casă, scuturându-se de apa de ploaie. Surprinzător, Summerset nu se afla în foaier, dar în timp ce-şi scotea haina apăru Roarke.

– Iată-te.

– Mai târziu decât aş fi vrut. Iartă-mă.

– Şi eu am ajuns acum câteva minute. Tocmai stăteam cu Summerset lângă foc, la un pahar. Intră şi tu, ia un loc.

– OK.

Summerset. Astăzi trebuiau să se poarte civilizat unul cu celălalt. O lege nescrisă a sărbătorilor.

– Trebuie să mă ocup de ceva mai întâi. Ascunse la spate o punguţă. Cinci minute.

– Secrete! Roarke se apropie, o sărută şi aruncă o privire peste umărul ei.

Eve îi înfipse un deget în stomac.

– Termină. Vin imediat.

Roarke privi în urma ei, apoi se întoarse în salon, la Summerset şi la cafeaua sa irlandeză.

– Mi-a luat un cadou în ultimul moment.

– Ah. O să parchez imediat maşina în garaj. Sunt convins că a lăsat-o afară.

– Desigur. Şi oricât v-ar plăcea să vă ciondăniţi, poate o amânaţi pentru săptămâna viitoare.

Summerset ridică din umeri.

– Pari relaxat.

– Aşa şi sunt.

– Cu puţin timp în urmă, vânai afacerile până în ultimul moment. Iar în ultimul moment plecai să sărbătoreşti Crăciunul cu cea mai populară femeie a momentului. În Saint Moritz sau Fiji. Nu aici.

– Nu, nu aici. Roarke culese una dintre prăjiturile pe care Summerset le adusese pe un platou. Acum îmi dau seama. Pentru că aici mi-aş fi dat seama că eram singur. În ciuda tuturor femeilor, afacerilor, oamenilor, petrecerilor. Singur, pentru că nimic nu era suficient de important ca să mă ţină aici.

Roarke sorbi din cafea, privind îngândurat flăcările din şemineu, şi continuă:

– Tu mi-ai oferit o nouă viaţă. Ba da, tu, insistă el când Summerset scoase un sunet de protest. Şi eu am muncit – în felul meu – să construiesc această casă. Te-am rugat pe tine să ai grijă de ea. Nu m-ai dezamăgit niciodată. Dar aveam nevoie de ea. Eve, singura fiinţă care mă putea face să mă simt cu adevărat acasă.

– Dar nu ţi-am ales-o eu.

– Oh. Roarke zâmbi.

– Dar ţi se potriveşte. În ciuda sau poate datorită nenumăratelor ei defecte.

– Cred că am auzit-o şi pe ea spunând acelaşi lucru despre tine.

Auzind-o venind, Roarke aruncă o privire peste umăr. Se schimbase. Puse un pachet sub pom, alături de celelalte.

Roarke observă expresia de pe chipul ei când descoperi grămada de cadouri. Consternare, uimire şi un fel de resemnare care-l amuză teribil.

– De ce ai făcut asta? întrebă ea arătând spre cadouri.

– E un fel de boală.

– Ai zis bine.

– Noi bem cafea irlandeză.

– Dacă asta înseamnă că e cu whisky, nu, mulţumesc. Nu ştiu cum puteţi strica în halul ăsta o cafea altfel delicioasă.

– O altă boală. Hai să-ţi torn un pahar de vin.

– Îmi iau singură. M-a sunat Peabody în timp ce veneam spre casă. Nu numai că a ajuns cu bine în Scoţia, dar era beată şi foarte fericită. Apropo, te iubeşte, şi pe mine, şi pe McNab – chiar şi pe vară-sa Sheila. De tine n-a zis nimic, dar sunt sigură că a fost o omisiune neintenţionată, îi zâmbi ea lui Summerset. Se aşeză şi-şi întinse picioarele. Tu ţi-ai rezolvat treburile?

– Da, răspunse Roarke. Tu?

– Nu, dar la dracu' cu ele. Am trecut pe la laborator şi am auzit „Jingle Bell Rock", şi acum nu-mi mai iese din minte. De ce unele melodii sunt eterne?

Motanul îl părăsi pe Summerset, sări în braţele ei, mieună tânguitor şi-şi înfipse ghearele în coapsa ei.

Roarke făcu un gest cu cana spre el.

– Vrea şi el prăjituri, iar eu şi Summerset nu ne-am lăsat convinşi.

– Poţi s-o laşi baltă, grăsanule. Îl ridică şi-şi frecă nasul de al lui. Am ceva pentru tine.

Îl puse jos, se duse la pom şi se întoarse cu o pungă de cadouri. Scoase din ea o pereche de coarne de ren – pentru pisici – şi un şoarece de jucărie.

– E sub demnitatea lui să poarte aşa ceva sau să alerge după o jucărie stupidă, protestă Summerset.

Eve pufni.

– Parfum sălbatic. Ţinu şoarecele de coadă în faţa lui Galahad, iar acesta se ridică pe labele din spate şi-l prinse în gheare. Un fel de drog pentru pisici.

– Şi iată un ofiţer de poliţie făcând trafic cu droguri, spuse Roarke.

– Am sursele mele. În timp ce pisica se rostogolea cu noua jucărie în gheare, Eve îi puse coarnele. OK, arăţi foarte stupid cu ele, deci ţi le las doar în seara asta, trebuie să ne distrăm şi noi cumva.

– Oare încearcă să-l mănânce, întrebă Roarke, sau să facă dragoste cu el?

– Nu cred că vreau să ştiu. Dar măcar nu se mai gândeşte la prăjituri.

Eve se aşeză din nou şi-şi puse picioarele în poala lui Roarke. Când Roarke începu să-i maseze absent gamba, Sommerset spuse:

– La cină am pregătit ceva simplu, m-am gândit că o să vreţi s-o serviţi aici. Eu iau cina în oraş cu nişte prieteni.

– *Ai şi tu prieteni?* scăpă Eve şi Roarke o strânse de gleznă.

– Aveţi totul pregătit în bucătărie.

– Atunci, o seară plăcută.

– Mersi la fel.

Roarke o mai strânse o dată de gleznă.

– Oh, da, Crăciun fericit.

Rămaşi singuri, Eve dădu mâna lui Roarke într-o parte.

– Vrei s-o iei mai uşor? Voiam să spun ceva.

– Ştiu ce voiai să spui. Dar am încheiat un armistiţiu cu Summerset: vreau pace în casa asta până săptămâna viitoare.

– OK, dacă poate el, pot şi eu. Oricum, am de gând să mă îmbăt azi.

– Ce-ar fi să te ajut? Roarke se ridică şi îi turnă încă un pahar. O să beau şi eu, dar cred că unul dintre noi trebuie să rămână treaz. Cred că pisica e deja „dusă", spuse el şi făcu un semn spre Galahad care se freca languros de şoarece.

– Nu cred că o să reuşească. Am vrut doar să-i ofer nişte senzaţii tari de Crăciun. Oricum, vreau şi eu.

Roarke ridică o sprânceană.

– O să te ajut şi cu asta.

– Poate că mă refeream la prăjituri.

Roarke se întinse lângă ea şi o sărută cu pasiune.

– Încă nu m-am îmbătat, murmură Eve.

– Nici eu n-am terminat.

– Trebuie să-nchizi uşa dacă ai chef de prostii. Summerset a plecat, dar spiritul lui încă bântuie aceste locuri.

– Nu fac altceva decât să-mi sărut nevasta. Se ridică, o ridică şi pe ea, astfel încât să poată amândoi să privească focul, şi să soarbă din vin. Apoi o sărută pe gât.

Eve se lăsă dezmierdată.

– Cred că nu o să mai plec din cameră, mai bine spus de pe canapea, până după Crăciun.

– Atunci trebuie să aducem mâncare şi lemne cu rândul.

– OK. Tu primul.

Roarke râse şi o sărută.

– Miroşi foarte frumos. Cred că te-ai dat cu ceva.

– Pot să fac asta din când în când.

– Apreciez gestul.

– Ai vorbit cu ai tăi, în Irlanda?

– Da. Au casa plină cu prăjituri şi cu copii. Şi-ţi urează Crăciun fericit.

– Îţi pare rău că nu eşti alături de ei?

– Sunt exact acolo unde vreau să fiu. O sărută din nou. Iar tu mai vrei nişte vin.

– M-am ameţit deja.

– Te cred, n-ai mâncat nimic.

– Oh, ştiam eu că am uitat ceva. Eve luă paharul de vin pe care i-l turnă Roarke. După ce mă îmbăt şi fac dragoste cu fiecare centimetru pătrat din tine, o să mănânc nişte peşte.

Roarke se ridică şi închise uşile salonului.

Eve îi zâmbi de pe canapea.

– Vino-ncoa şi dezbracă-mă.

Amuzat şi excitat în acelaşi timp, Roarke se aşeză la picioarele ei.

– Ce-ar fi să-ncep de-aici?

Roarke îi scoase pantofii.

– E bine. Eve închise ochii şi mai luă o gură de vin. Uite cum facem, după ce te îmbeţi tu o să ţi-o trag eu.

– Te-a pătruns spiritul sărbătorilor.

Roarke îi sărută glezna de jur împrejur.

– Nu m-am putut abţine.

Senzaţia de plăcere o făcu să-şi ridice picioarele. Deschise ochii când Roarke îi scoase pantalonii.

– Ce rapid eşti!

– Vrei mai lent?

– La dracu', nu! Eve se ridică zâmbind, dar vărsă vinul. Uh-oh.

– Uite ce-ai făcut. Acum trebuie să ne scoatem hainele. Mâinile sus, spuse el, şi-i scoase puloverul peste cap. Gata. Îi întinse din nou paharul şi-i făcu semn să-l ţină cu ambele mâini. Ai grijă de el.

Roarke o dezbrăcă mai întâi pe ea, apoi se dezbrăcă şi el. Îi luă paharul din mână şi vărsă câteva picături peste sânii şi abdomenul ei.

Eve îşi privi trupul, apoi dădu capul pe spate.

– Uh-oh, repetă ea râzând.

Roarke linse picăturile de vin de pe piele, făcând-o

să geamă şi să freamăte. Eve se arcui când mâinile lui Roarke începură să o mângâie, apoi îl prinse în braţe, se rostogoli peste el şi îl lăsă fără suflare. Ca să o răsplătească, Roarke se răsuci peste ea şi o aduse în pragul extazului.

Eve se lăsă cuprinsă de pasiune şi inconştienţă, cărora li se adăuga efectul vinului. Când Roarke intră în ea, îi înconjură gâtul cu braţele.

– Crăciun fericit, reuşi ea să îngaime. Oh, Dumnezeule. Hohoti cu răsuflarea tăiată, apoi îl trase pe Roarke după ea pe culmile extazului.

– Crăciun fericit, îi răspunse Roarke, şi o sărută pentru o ultimă dată.

Eve rămase inertă, cu privirea îndreptată spre brad.

– E ca şi cum ai pune vârful la un pom de iarnă.

Mai târziu, la insistenţele lui Roarke, deschise unul dintre cadouri. Ca să se simtă mai confortabil, îi spusese el. Era greu să te simţi altfel într-o rochie lungă de caşmir verde.

Mâncară la gura şemineului, botezând homarul – ceea ce Summerset numise o cină *simplă* – cu şampanie. Când Roarke o întrebă despre caz, Eve scutură din cap. Nu avea de gând să vorbească despre asta. Avea – amândoi aveau – dreptul la o seară lipsită de sânge şi moarte, o seară într-o lume doar a lor. O lume în care stăteau cu picioarele încrucişate lângă bradul de Crăciun, rupând ambalajul din hârtie colorată al cadourilor.

– Universul după Roarke? citi el eticheta unui disc.

– Feeney m-a ajutat să-l fac. OK, Feeney a făcut mai toată treaba, dar conceptul îmi aparţine. Merge la un holo-player sau la computer.

Eve se întinse după încă o prăjitură. Aproape că i se făcuse rău de la dulciuri, dar în fond era Crăciunul, nu?

– Un joc personalizat, începi practic de la zero. Îţi trebuie doar tupeu şi curaj. Câştigi bani, arme, pământuri. Construieşti una-alta, duci războaie. Poţi să apelezi şi la alţii – suntem toţi în joc. Şi înfrunţi duşmani celebri. Trebuie să înşeli, să furi, să te târguieşti, să verşi sânge. Există multe obstacole, aşa că poţi să sfârşeşti falit sau prizonierul inamicilor. Sau să conduci universul. Grafica e extraordinară.

– Eşti şi tu în el?

– Da.

– Şi cum pot pierde?

– E destul de greu jocul. Feeney s-a chinuit câteva săptămâni şi nu a trecut de nivelul doisprezece. S-a enervat rău. Oricum, m-am gândit că dacă tot nu te mai ocupi cu furtul în viaţa reală, măcar să ai bucuria asta jucând.

– Cel mai frumos cadou e să am o femeie care mă cunoaşte.

Roarke se aplecă şi o sărută, simţind aroma vinului şi gustul zahărului de pe prăjituri.

– Mulţumesc. E rândul tău.

– Am deschis deja un milion de cadouri.

Care variau de la sobru la prostesc şi de la somptuos la sexy.

– Mai ai unul. Acesta.

Din cutia întinsă de Roarke, Eve scoase o lupă.

– E destul de veche, spuse el. M-am gândit, „ce e un detectiv fără lupă?"

– E grozavă. Ridică o mână, o studie prin lupă, apoi se apropie de faţa lui Roarke şi o privi cu atenţie. Eşti chiar mai drăguţ.

Se întoarse spre motanul care torcea.

– Tu nu. Mersi. Uite-aici, încearcă-l p-ăsta.

Împinse o cutie spre Roarke în timp ce continua să se joace cu lupa.

– Dacă aş fi avut aşa ceva când eram mică, i-aş fi înnebunit pe cei din jurul meu.

– Ăsta e rolul jucăriilor. Roarke ridică privirea şi descoperi că e din nou studiat. Aruncă panglica spre Eve. Poate vezi ceva aici.

Deschise cutia şi scoase cu grijă un ceas de buzunar.

– Oh, Eve, e minunat.

– Şi ăsta e vechi. Ştiu că te dai în vânt după antichităţi şi m-am gândit că îl poţi pune pe raft, alături de celelalte obiecte vechi. Era deja gravat, adăugă ea când Roarke îl deschise, dar m-am gândit că...

– „Timpul stă în loc", citi el în şoaptă. Apoi îi aruncă o privire lui Eve plină de duioşie.

– M-am gândit că, într-adevăr, aşa este. Eve îl luă de mână. Uneori chiar stă în loc.

Roarke o luă în braţe şi o sărută pe gât şi pe obraz.

– E o comoară. Şi tu eşti o comoară.

– Asta-i bine, murmură ea. Nu la cadouri se gândise – ştia că Roarke înţelesese – ci la ceea ce exista între ei. Te iubesc. Şi-ncepe să-mi placă asta.

Roarke râse, o mai sărută o dată, apoi îi dădu drumul.

– Mai ai un cadou.

Probabil, alte bijuterii, gândi Eve, judecând după dimensiunea cutiei. Lui Roarke chiar îi plăcea să o vadă strălucind. Primul ei gând când deschise cutia fu că ei doi împreună nu străluceau, ci luminau orbitor, precum soarele.

Cerceii erau cu diamante – trei pietre rotunde, perfect şlefuite, atârnând de un grup de diamante mai mici care formau petalele unei flori strălucitoare.

– Oh, făcu ea. Dar când văzu zâmbetul lui Roarke, se prinse. Diamantele lui Jack, tâlhăria de pe Strada Patruzeci şi Şapte. Cele pe care le-am recuperat noi.

– După ce au stat ascunse timp de o jumătate de secol.

– Dar astea au fost confiscate.

– Nu le-am furat, izbucni Roarke în râs şi arătă spre disc. Nu mai fac asta decât virtual! Le-am negociat preţul şi le-am achiziţionat prin mijloace legale. Merită să iasă la lumină. Te merită pe tine. Dacă nu erai tu, s-ar afla şi acum ascunse într-o jucărie. Dacă nu erai tu, locotenente, Chad Dix nu s-ar mai bucura la această oră de sărbătoarea Crăciunului.

– Mi le-ai făcut la comandă. Fu impresionată de gest. Luă lupa în mână. Să le studiem, spuse ea şi se prefăcu că analizează diamantele. Bună treabă.

– Poţi să le consideri un fel de medalie.

– Sunt ceva mai luxoase decât medaliile pe care le oferă departamentul meu. Îşi puse cerceii, ştiind că Roarke o să se bucure văzând-o că îi poartă.

– Ţi se potrivesc de minune.

– Strălucesc atât de tare încât ar arăta bine pe oricine.

Eve îl cuprinse din nou în braţe.

– Ştiind de unde vin, ştiind că tu i-ai comandat, înseamnă mult pentru mine. Eu...

Brusc îşi dădu capul pe spate şi-l privi cu ochii larg deschişi.

– Le-ai cumpărat pe toate, nu?

Roarke tresări.

– Ce lacomă eşti!

– Eu nu, dar tu eşti.

Roarke îi mângâie bărbia cu un deget.

– Ne mai trebuie nişte şampanie. Mi se pare că eşti prea trează.

Eve deschise gura să protesteze, dar o închise la loc. Roarke avea dreptul să-şi cheltuiască banii cum voia. Şi avea dreptate. Diamantele lui Jack nu meritau să stea în seiful departamentului.

– Mai e un pachet aici, observă el când se ridică. Cel pe care l-ai adus tu azi.

– Oh, da, aşa este. O parte din ea ar fi vrut ca Roarke să uite de el. Mă rog, nu-i mare lucru.

– Sunt lacom, n-ai zis tu aşa? Dă-l încoace.

– OK, bine. Eve întinse mâna după el şi i-l aruncă în braţe. Mă duc eu după şampanie.

Roarke o prinse de braţ înainte să se poată ridica.

– Aşteaptă puţin, să văd ce-avem aici.

Dădu hârtia la o parte, şi nu mai putu spune decât:

– Oh.

Eve se străduí să nu se cutremure.

– Ai spus că vrei o poză mai veche de-a mea.

– Oh, repetă el, iar expresia feţei lui o făcu pe Eve să se îmbujoreze. Uită-te la tine.

Îşi plimbă privirea de la poză la ea cu o expresie atât de satisfăcută, încât Eve oftă de emoţie.

– Când a fost făcută?

– Imediat după ce am fost acceptată la Academie. Aveam o prietenă care făcea mereu fotografii. Eu încercam să învăţ, iar ea...

– Părul tău!

Eve se foi, uşor stingherită. În fotografie era aşezată la birou, cu o grămadă de discuri în jurul ei, îmbrăcată cu bluza gri a Academiei. Părul lung îi era strâns într-o coadă.

– Ştiu, pe atunci îl aveam mai lung. Era mai comod pentru că-l legam în coadă şi nu mă mai deranja. Apoi, când am început antrenamentele pentru lupta corp la corp, cineva m-a apucat de coadă şi m-a trântit la pământ. Atunci m-am tuns.

– Ce ochi! Chiar şi atunci aveai ochi de poliţist. Abia trecută de vârsta copilăriei, păreai că le ştii pe toate.

– Am ştiut în clipa aia că dacă nu-mi ia camera din faţă să mă lase să învăţ, o omor.

Roarke râse, o prinse de braţ, dar rămase concentrat asupra fotografiei.

– Ce s-a întâmplat cu ea?

– A părăsit Academia, n-a rezistat decât vreo lună. Era o fată bună. Doar că nu era...

– Poliţist, termină el propoziţia. Îţi mulţumesc pentru cadou. Este exact ce voiam.

Eve îşi sprijini capul de umărul lui, privi ameţitoarele sclipiri ale bradului de Crăciun şi se gândi: „Cui îi mai trebuie şampanie?"

19

Se trezi sau cel puţin aşa i se părea, în camera cu perete de sticlă, foarte bine luminată. Purta cerceii cu diamante şi rochia de caşmir. Într-un colţ, un brad de Crăciun se ridica până la tavan. În loc de globuri, de crengi atârnau cadavre. Sute de cadavre murdare de sânge.

Toate femeile erau adunate în jurul ei.

– Nu e foarte festiv, observă Maxie, avocata, şi-i dădu un cot. Dar trebuie să ne mulţumim cu ce-avem, nu? Câte din ele sunt ale tale?

Nu avea nevoie de lupa care zăcea în buzunarul său ca să recunoască feţele cadavrelor.

– Toate, răspunse ea.

– Eşti cam lacomă, nu crezi? Maxie se întoarse şi arătă spre cadavrul întins în mijlocul încăperii. Dar ea n-a fost încă pusă în pom.

– Nu. Încă n-am terminat cu ea.

– Mie mi se pare că s-a terminat cu ea. Îi aruncă Evei o şosetă plină cu credite. Dă-i drumul.

– Nu acesta e răspunsul.

– Sau poate întrebarea nu e cea care trebuie.

Eve se trezi apoi după geam, în camera copiilor, şi se zări copilă, aşezată pe podea, privind în jurul ei cu ochi obosiţi.

– Eu nu am cadouri. Dar nu-mi pasă.

– Poţi să iei asta. Eve se ghemui şi-i întinse insigna. O să ai nevoie de ea.

– Toate cadourile sunt la ea.

Eve privi peste umăr şi observă cadourile strânse lângă cadavru.

– Acum nu-i mai sunt de folos.

– E una dintre noi, doar ştii asta.

Eve privi în ochii fetiţei care fusese ea:

– Da, ştiu.

– Închide-l pe cel care a făcut asta. Aşa se întâmplă atunci când ucizi pe cineva. Trebuie să plăteşti. Trebuie să fii pedepsit.

Fetiţa ridică mâinile şi descoperi că erau pline de sânge.

– Şi eu trebuie să fiu pedepsită?

– Nu. Şi chiar în vis, chiar ştiind că este un vis, simţi un gol în stomac. Nu. Cu tine e altceva, spuse ea.

– Dar nu pot ieşi de-aici.

– O să poţi, într-o bună zi. Privi din nou spre cadavru şi se încruntă. Acum un minut parcă erau mai multe cadouri.

– Oamenii fură. Copilul îşi agăţă la piept insigna plină de sânge. Unii oameni nu sunt buni de nimic.

Eve se trezi speriată. Visul dispăru. Foarte stranii, gândi ea, toate aceste vise în care vorbeşti cu tine înseţi.

Şi apoi, pomul. Îşi aminti pomul de Crăciun decorat cu cadavre, globuri morbide. Ca să se liniştească, se în-

toarse şi privi bradul din cameră. Puse mâna pe cearceaf, lângă ea, şi descoperi că era rece.

Nu o surprindea faptul că Roarke se trezise înaintea ei, dar fu surprinsă de faptul că era aproape ora unsprezece.

Vru să se dea jos din pat, când observă becul aprins al cubului pentru mesaje de pe noptieră. Îl porni şi auzi vocea lui Roarke.

„'Neaţa. Eu sunt în camera de jocuri. Hai să te joci cu mine".

– Ce pierde-vară, murmură ea zâmbind.

Făcu un duş, se îmbrăcă, îşi luă cafeaua şi coborî scările. Nici ea nu era mai brează.

Roarke pornise ecranul principal, iar Eve fu surprinsă să se vadă acolo, angajată într-o luptă sângeroasă. Nu-şi dădu seama de ce în loc de pistol cu laser se chinuia să mânuiască o spadă.

Ea şi Roarke luptau spate-n spate. Aşa se întâmpla şi în realitate, gândi ea. Iat-o şi pe Peabody, rănită, dar rămasă în continuare în joc. Dar cu ce dracu' era îmbrăcată?

Şi mai important, cu ce era *ea* îmbrăcată? Părea un fel de piele, mai adecvată pentru sado-masochism decât pentru o luptă cu spada.

Sunt agilă, gândi ea, când se văzu tăind capul unui adversar. Câteva secunde mai târziu, Roarke omora adversarul lui, iar computerul îl anunţa trecerea la nivelul opt.

– Sunt bună, spuse ea venind lângă el.

– Da. Dar şi eu.

Eve încuviinţă şi puse ecranul pe „pauză".

– Ce-i cu hainele noastre?

– Feeney a pus mai multe opţiuni pentru costume. Mi-a luat ceva timp până le-am ales, apoi am cucerit

America de Nord şi cea mai mare parte din Europa. Cum ai dormit?

– OK. Am visat iar aiurea. Poate din cauza şampaniei sau a sufleului de ciocolată pe care l-am mâncat la două noaptea.

– Hai să te joci cu mine. Există opţiunea multiplayer. Poţi să încerci să-mi cucereşti teritoriile, dacă vrei.

– Poate mai târziu. Îşi trecu absentă mâna prin păr. Nu-mi iese visul ăsta din minte. Se presupune că visele au o semnificaţie, nu? Deci şi acesta trebuie să aibă una. Poate că nu pun întrebarea potrivită. Dar care ar putea fi întrebarea potrivită? murmură ea.

Pentru moment, joaca se terminase.

– Ce-ar fi să mâncăm ceva? Poate ajungem la vreo concluzie.

– Nu, rămâi şi joacă-te. Mie-mi ajunge nişte cafea.

– Şi eu am dormit foarte târziu, până pe la nouă.

– Vai! A verificat cineva dacă pământul se mai învârte?

– Şi atunci, continuă Roarke imperturbabil, am lucrat puţin în sală şi am mâncat nişte sufleu. Apoi, înainte să vin aici să mă joc, am muncit vreo oră la mine-n birou.

Eve îl privi peste marginea căniі.

– Ai muncit.

– Da.

– În dimineaţa de Crăciun.

– Recunosc, sunt vinovat.

Eve îl privi şi rânji.

– Suntem nişte oameni foarte bolnavi, nu crezi?

– Prefer să cred că suntem nişte indivizi sănătoşi care ştiu ce este mai bine pentru ei.

Roarke se ridică, suplu ca o pisică, îmbrăcat în jeanşi negri şi pulover.

– Ştii, în momentul ăsta ne-ar prinde foarte bine lumina din solariu, unde putem sta de vorbă despre visul tău.

– Mai ştii ce ţi-am spus aseară?

– Trează sau beată?

– Indiferent. Ţi-am spus că te iubesc. Te iubesc în continuare.

Au mâncat nişte fructe proaspete în solariu şi au privit cerul care se hotărâse să se poarte mai frumos cu New Yorkul, şi devenise de un albastru strălucitor.

– Deci i-ai dat fetiţei – practic ţie – insigna.

– Nu ştiu de ce. Probabil că Mira ar fi putut interpreta gestul. Poate că asta mi-am dorit să fac sau asta mi-aş fi dorit.

– Cu ornamentele de pom nu e greu.

– Da, p-asta am înţeles-o până şi eu. Sunt morţi, deci sunt ai mei. Dar Trudy nu se afla printre ei.

– Pentru că încă nu ai încheiat cazul. Nu poţi s-o pui... alături de ceilalţi – n-am vrut să spun „deoparte", pentru că tu niciodată nu-i pui deoparte.

– Apare mereu avocata. Şi ea nu e implicată în asta. Ştiu că nu e, dar tot cu ea am vorbit. De două ori.

– Poate ea e cea care te înţelege cel mai bine. Ţi-a spus foarte clar care sunt sentimentele ei faţă de Trudy, nu s-a ascuns după deget. Şi în cele din urmă a ripostat.

Roarke îi întinse o zmeură.

– A luat atitudine, aşa cum ai făcut şi tu.

– E una dintre noi. Ştiam asta sau cel puţin copilul care eram ştia asta.

– Instincte de poliţist, încă de pe-atunci.

– Tot de-atunci ştiam că în mare oamenii nu prea sunt buni de nimic.

Mai luă o zmeură.

– Stai puţin. Cadourile. Lasă-mă să mă gândesc.

Eve se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe prin

solariu, privind spre brazii împodobiți și spre fântâna arteziană.

– Cadouri, lăcomie, Crăciun, cumpărături. A fost la cumpărături. Știu că Trudy a făcut destul de multe cumpărături înainte să ne contacteze pe noi. I-am verificat creditele și debitele. A cheltuit destul de mult, în foarte scurt timp.

– Și?

– În camera ei am găsit sacoșe, pungi pentru cadouri. Am inventariat tot ce-am găsit, dar nu le-am comparat cu conturile. Nu a cumpărat diamante sau lucruri de genul ăsta. Doar haine, parfumuri, pantofi. Sunt sigură că nu a fost ucisă pentru o pereche de pantofi, așa că nu am verificat riguros toate obiectele. Am făcut doar o trecere în revistă. În cameră nu se aflau chiar toate obiectele. Au cerut ca unele să le fie livrate acasă, în Texas.

– Și de ce le-ai fi verificat mai minuțios?

– Lăcomie, invidie. Știi cum fac femeile: „Ooh, ce costum frumos ai, vai, ce pantofi, ce cercei!" Ceva de genul ăsta. Când au ajuns în New York, au fost la cumpărături toți trei. Zana știe foarte bine ce-a cumpărat Trudy. O parte din lucrurile cumpărate au fost livrate acasă. De ce ne-am mai obosi să cercetăm dacă nu știm ce anume a ajuns în Texas? Asta-i dă puțină libertate de acțiune, nu crezi?

Eve se întoarse spre Roarke.

– În plus, e o femeie vanitoasă. Pariez că Trudy a cumpărat câteva lucruri frumoase pentru ea, toate de aproximativ aceeași mărime. Cine și-ar da seama dacă ucigașul își însușește câteva dintre ele? Bobby în niciun caz. Bărbații nu sunt atenți la genul ăsta de amănunte.

– Și te-ai gândit la asta pornind de la un cadavru înconjurat de cadouri?

– M-am gândit la asta fiindcă deocamdată bâjbâi pe

întuneric. Nu știu, poate că subconștientul meu a descoperit ceva. Sau poate se potrivește cu imaginea pe care mi-am creat-o despre Zana. Oportunistă. Dacă a luat ceva, dacă pot dovedi că și-a însușit ceva din lucrurile cumpărate... e o dovadă circumstanțială, pe care ar refuza-o orice procuror, dar măcar aș avea un motiv s-o iau la întrebări. Era una dintre noi, continuă Eve. Și noi n-am avut parte de lucrurile frumoase. Doar mărunțișuri, second-handuri. Firimituri căzute de la masa la care alții mănâncă un tort uriaș.

Eve își masă șoldul cu palma și închise ochii, gânditoare.

– Nu mi-a păsat niciodată. Dar ei îi pasă și i-a păsat dintotdeauna. Ocazia. New York, un oraș mare și rău, unde oricui i se poate întâmpla orice. Rănile lui Trudy fac treaba și mai ușoară. Arma e acolo, la îndemână, ușor de folosit, ușor de aruncat. Trebuie să iasă pe fereastră, dar nu-i mare lucru. Camera vecină e goală. Trebuie să se spele undeva, și nu în camera lui Trudy sau a ei. Probabil acolo, în camera alăturată.

Eve făcu o pauză și continuă:

– Rahat. Acolo a ascuns arma, hainele însângerate, prosoapele. S-a folosit perfect de ocazie. Ascunzi toate astea, te întorci în camera ta, curată, unde Bobby doarme. N-o să-și dea seama că ți-ai schimbat hainele. Și pe cine găsim a doua zi dimineață, bătând la ușa lui Trudy?

– Atunci apari tu.

– Da. Nu se aștepta la asta, dar se adaptează. E isteață. Și răbdătoare. Dimineața următoare se strecoară în camera vecină și ia lucrurile de-acolo. Le-ar fi putut arunca oriunde, în orice unitate de reciclare aflată între hotel și barul în care și-a înscenat răpirea și și-a lăsat geanta ca să capete credibilitate.

– Continuă, spuse Roarke când Eve se opri. Sunt fascinat.

– Nu sunt decât speculații. Dar se leagă.

Pentru prima oară de la începutul investigației, totul începea să capete contur.

– Trimite polițiștii pe urmele unui bărbat și ale unui cont care nu există. Astfel mai câștigă ceva timp. Și pozează în victimă. Are discurile lui Trudy cu dosarele mele și înregistrarea rănilor acesteia.

Da, s-a descurcat bine, gândi Eve. Strânge lucrurile, ia ce-i trebuie, ce vrea și nu lasă urme.

– Oare aruncă discurile? Cam greu să renunți la o așa posibilă oportunitate. Poate să continue șantajul, dacă tot a mers până aici.

– Dar nu a mers pe varianta șantajului, tocmai acum, când era momentul potrivit, sesiză Roarke. Livrează doar din partea unui anonim o amenințare, un număr de cont și instrucțiuni.

– Lucrurile se precipită. De ce ar risca acum? Are nevoie de timp de gândire. Oare merită să înfrunte un polițist și un om cu poziția ta? Poate nu. Poate mai târziu. Dar, dacă este deșteaptă – și este – mai întâi, analizează situația, verifică dacă avem alibiuri pentru noaptea respectivă. Și avem. Se gândește să pretindă că am angajat pe cineva să facă asta, dar își dă seama că așa ceva ar fi greu de dovedit.

Eve făcu o pauză.

– E mai bine să mai aștepte. Nu asta ai face și tu? Eu așa aș face.

– Eu aș distruge camera video și discurile. Orice m-ar lega de camera aia. Dacă aceste lucruri sunt găsite asupra mea, ajung la închisoare.

Roarke turnă cafea pentru amândoi și continuă:

– Nu rentează, mai ales când urmează să beneficiez oricum de economiile lui Trudy.

– Exact. Desigur, dacă moare și Bobby, tu iei totul. Și mai important, dacă pățește ceva, polițiștii îl vor căuta pe presupusul răpitor. Iar tu continui să susții că nu a fost decât un accident. Vai, Bobby a suferit un accident, și e numai vina mea că l-am scos în oraș la cumpărături. Am vărsat cafea. Vezi să nu!

Roarke izbucni în râs.

– Chiar nu-ți place deloc.

– Ca o mâncărime între umeri.

Se foi parcă pentru a se scărpina.

– Acum Bobby e în spital. Iar ea a stat prea mult în umbra lui Trudy.

Eve își întoarse privirea spre Roarke. Jeanși și pulover, astăzi. Mă rog, e ziua liberă.

– Uite ce e, o să te rog ceva. Știu că e urât din partea mea, dar o să te rog totuși. Vreau înregistrarea din momentul accidentului. De la laborator o iau abia mâine, dacă am noroc. Poate reușesc să aud o voce sau tonuri, vreun sunet edificator.

– Muncă la calculator.

– O să mă revanșez.

– Cum? Vreau detalii.

– O să mă joc împreună cu tine.

– E un început.

– O să port ce costum vrei.

– Da?

Roarke tărăgănă cuvântul, pe un ton lasciv.

– Iar învingătorul obține toate favorurile?

– Adică pe mine.

– Deocamdată am ajuns abia în Evul Mediu. Va trebui să-mi spui Sir Roarke.

– Ai grijă.

Roarke izbucni în râs.

– Mă rog, poate am mers prea departe. O să vedem atunci.

Se ridică în picioare.

– Unde e discul?

– Ți-l aduc acum. Eu o să verific cumpărăturile. Mulțumesc, Roarke.

Roarke îi întinse cana de cafea.

– Cum altfel mi-aș putea petrece după-amiaza de Crăciun?

Eve se întoarse la lucru și descoperi că era bucuroasă să facă acest lucru. Ca să-și atingă scopul trebuia să intervieveze vânzători, ceea ce însemna să intre în magazinele de desfacere în ziua de după Crăciun, pline de oameni care fac schimb de cadouri și caută reduceri.

Trudy nu-și pierduse timpul, descoperi Eve. Șase perechi de pantofi într-un singur magazin. Isuse, ce-aveau oamenii cu pantofii? Patru dintre ele le trimisese acasă. Și nu le va purta niciodată.

Verifică cu inventarul întocmit de ea, și descoperi șase perechi.

Și trei poșete de la același magazin. Una luată pe loc, două trimise acasă.

Verifică iar inventarul și zâmbi.

– Normal că e greu să reziști când e vorba de o poșetă de șase sute de dolari.

Scutură din cap.

– Și asta doar ca să cari cu tine peste tot câteva lucruri de care nu ai nevoie. Să vedem ce ți-a mai făcut cu ochiul.

Înainte să-și termine gândul, Roarke o sună pe comunicator.

– Am găsit ceva.

– Ce? Deja? În nicio jumătate de oră?

– Cred că ți-am spus și mai devreme: sunt bun.

– Vin acum. O să am grijă să te răsplătesc cum se cuvine.

– Așa să faci, spuse Roarke și închise.

Îl găsi în laborator, unde instalase câteva dispozitive pentru implementarea comenzilor individuale.

– Uite, îi spuse el, de-aici poți să obții orice combinație vrei. Am memorat și amprenta vocală a Zanei, poate vrei s-o compari din când în când cu vocea de pe înregistrare.

– Da, mi-ar fi de folos. Hai s-o ascultăm mai întâi în varianta originală.

Eve ascultă cu atenție amalgamul de voci. Vocea ei, a lui Baxter, a lui Trueheart. Zgomotul făcut în timp ce cei doi se echipau, probele de sunet.

Mă bucur că mai ieșim din cameră. O să ne prindă bine. Zana.

Nu a fost o călătorie foarte plăcută pentru tine. Bobby.

Oh, iubitule, nu-ți mai face griji pentru mine. Vreau să poți uita măcar pentru câteva ore de această tragedie. Nu uita, ne-avem unul pe celălalt. Asta contează cel mai mult.

Ieșiră afară, în timp ce Zana tot vorbea despre un brad de Crăciun.

Eve auzi freamătul orașului. Claxoane, voci, inconfundabilul huruit al maxibusurilor. Acesta era fundalul discuțiilor dintre cei doi, întrerupte din când în când de vocile lui Baxter și Trueheart, comentând direcția în care se deplasau subiecții și diverse lucruri pe care le vedeau pe stradă.

Frate, ai văzut cum arată aia? Dumnezeu e bărbat, și e de partea mea. Baxter.

Domnule, poate Dumnezeu e femeie şi vă tentează cu ceea ce nu veţi avea niciodată. Trueheart.

– Nu-i rău, puştiule, murmură Eve. Doamne, pot să mor de plictiseală ascultând prostiile ăstora. Vai, iubito, uită-te aici. Oh, Dumnezeule, bla-bla.

– Vrei să derulez înainte?

– Nu, vreau să aud tot.

Eve bău cafea şi ascultă interminabilele discuţii legate de achiziţionarea bradului de Crăciun şi a ornamentelor. Chicoteli când Bobby îi ceru Zanei să închidă ochii şi-i cumpără o pereche de cercei. Apoi gângureli când o rugă să nu deschidă cutia până la Crăciun.

Apoi cei doi discutară despre prânz. Oare să meargă acolo sau dincolo?

– Isuse, fă ceva cu turiştii! imploră Eve.

Alte chicoteli de încântare când cumpărară crenvurştii. Doar pentru un tub de surogat de carne, gândi Eve cu dezgust, apoi îşi îndreptă spinarea.

– Stai. Derulează înapoi. Tocmai a spus ceva.

– Dacă trebuie. Dar discuţiile legate de mâncarea de la chioşc mă obosesc chiar şi pe mine.

– Nu, ascultă ce spune. Şi cum o spune.

De ce un crenvurst de soia e atât de gustos când e făcut într-o gheretă din New York? Jur că nu poţi să găseşti un crenvurst ca lumea pe planeta asta altundeva decât în New York.

– Stop. De unde ştie asta? întrebă Eve. De ce nu spune „Pot să pun pariu că nu..." sau „N-am mai mâncat niciodată un crenvurst la fel de bun ca...". Ea face pur şi simplu o afirmaţie: „Nu poţi să găseşti". Vorbeşte cu nostalgie, în cunoştinţă de cauză. Nu e afirmaţia unei femei care mănâncă pentru prima dată un crenvurst în colţul unei intersecţii din Manhattan – aşa cum pretinde. Vai, n-am mâncat niciodată aşa ceva, hai să luăm unul. Jigodia minte.

– Nu te contrazic, dar poate fi doar un mod de exprimare.

– Poate, dar nu este. Dă-i drumul din nou.

Eve ascultă în continuare discuţia despre pălării şi fulare. Trebuie să traverseze strada. Varsă cafeaua. Îngrijorare, o urmă de îngrijorare în vocea lui. Apoi uşurare.

Ţipete, strigăte, claxoane, frâne. Oftat.

Isuse, să cheme cineva o ambulanţă. Doamnă, nu-l mişca, nu încerca să-l mişti.

Apoi vocea lui Baxter, identificându-se, ocupându-se de situaţie.

– OK, acum vreau doar vocile lor. Fără zgomot de fundal, din momentul în care-şi cumpără crenvurştii şi până intră Baxter.

Roarke făcu ceea ce i se ceruse, apoi rulă înregistrarea.

Din nou, conversaţia. Cam indulgent, gândi Eve despre Bobby. Un uşor gâfâit, apoi reacţia de uşurare. Iritaţie în vocea ei. Apoi ţipete.

– Doar vocea lui, ceru Eve. Din momentul în care se varsă cafeaua.

Eve privi şi graficul vocii – respiraţie, volum, tonalitate.

– Aici, ai auzit asta?

– Inspiră puternic, tocmai când el cade în stradă.

– O secundă mai devreme. O clipă. Poate alunecă, desigur, dar poate este împins. Acum doar vocea ei, acelaşi interval.

Eve se aplecă înainte, ascultând concentrată.

– Trage adânc aer în piept. Rapid. Cu o secundă înainte de el. Apoi ezită înainte să-i strige numele şi să înceapă să ţipe.

Privirea lui Eve deveni pătrunzătoare.

– L-a împins în stradă. Pun pariu. Din nou, fructifică ocazia. Momentul. Hai să rulăm fundalul. Acelaşi interval. Poate mai găsim ceva.

Eve ascultă toate combinațiile posibile înainte să se declare mulțumită.

– Se adună, spuse ea cu răceală. Se adună dovezile care-mi sprijină teoria. Dar nu o pot acuza încă. Procurorul m-ar da afară din birou râzând, chiar dacă aș reuși să-l conving pe Whitney. Dar eu știu ce știu. Acum trebuie să o fac să se dea cumva de gol.

– Bobby o iubește.

– Ce?

– Bobby o iubește, repetă Roarke. Se simte asta în vocea lui. O să-l nenorocești. După maică-sa, asta. Dacă ai dreptate, și trebuie să recunosc că e foarte posibil să ai, o să-i iei pământul de sub picioare.

– Îmi pare rău, dar e mai bine așa decât să fie păcălit în fiecare zi de o criminală. Eu n-am ajuns foarte departe cu verificările, dar am descoperit deja o poșetă lipsă. Mâine o să obțin o descriere amănunțită a ei și a altor obiecte lipsă pe care le voi descoperi până atunci. O să le găsim în posesia Zanei. O s-o aduc la interogatoriu. Așa o s-o prind. La interogatoriu. Nu am nicio probă împotriva ei, doar câteva dovezi circumstanțiale. Deci voi fi eu contra ei în camera de interogatoriu, și acolo o s-o prind.

Roarke îi studia chipul.

– Mi-ai spus la un moment dat că pot fi înspăimântător. Ei bine, tu poți fi la fel.

– Ai dreptate, zise Eve cu un zâmbet răutăcios.

20

Eve își începu dimineața făcându-i cu ou și cu oțet pe cei de la laborator. Se gândise și la mită, căci

avea în sprijinul ei două bilete la meciul lui Knicks, locuri excepționale. Totuși, cu scandalul o rezolvă mai repede.

În secunda în care computerul bipăi, Eve se aplecă spre el și ordonă:

– Computer, afișează informațiile pe ecran și printează-le.

Înțeles. În lucru...

Eve își lovi palma cu pumnul.

– Te-am prins, cățea.

– Bănuiesc că sunt vești bune. Roarke se aplecă prin ușa deschisă dintre birourile lor.

– Lasă-mă întâi să te anunț că nefericitul de la laborator va avea nevoie de câțiva ani de terapie ca să uite dimineața asta.

Eve se strădui să-și rețină un strigăt victorios.

– Urme de sânge în camera alăturată. Pe mochetă, pe podeaua toaletei, în duș. Nu au terminat analiza, dar sunt convinsă că e al lui Trudy, se lăudă ea.

– Felicitări.

– Încă nu am arestat-o, dar o s-o fac curând. Nici Zana, nici camerista nu au făcut curățenie ca lumea. Au găsit o *amprentă* pe rama geamului. Și e a ei. Încă o amprentă pe ușa dinspre hol.

– E bine să fii foarte atent sau, mai bine spus, nu e bine să nu fii foarte atent.

– Ai dreptate. Nu s-a gândit până acolo. Nu s-a gândit că vom căuta acolo.

– Și acum?

– Acum am scăpat de plimbatul prin magazine.

Nu se mai putu abține și execută câteva mișcări de dans.

– Amprentele sunt suficiente ca să obțin un mandat

de percheziție. Ca s-o aduc la interogatoriu. Mai întâi, vreau să mai fac câteva verificări și să-mi pregătesc abordarea.

– O să ai o zi plină.

– Și sunt pregătită pentru ea. O să încep de-aici, unde e liniște. Oricum, Peabody ajunge abia peste câteva ore.

– Te las atunci. Trebuie să plec. Se apropie de ea și-i cuprinse bărbia în palme. Mi-a plăcut să te am două zile doar pentru mine.

– Și mie mi-a plăcut să mă ai.

– Reține ideea asta, pentru că vreau să te răpesc câteva zile. Soare, nisip, ocean.

– Nu pare foarte neplăcut.

– Atunci marchează-ți în agendă ziua de 2 ianuarie.

– OK.

Roarke se îndepărtă, dar se opri în cadrul ușii.

– Eve? O s-o întrebi de ce a făcut-o? Oare mai contează?

– O s-o întreb. Întotdeauna contează.

Rămasă singură, Eve studie imaginile copiilor adoptați de Trudy. Din nou, căuta o legătură între ei. O școală, un loc de muncă, un profesor, un asistent social. Dar singura legătură dintre ei era Trudy.

– O fată moartă, murmură ea. Toate celelalte trăiesc, și au fost verificate.

Se apucă să studieze fata decedată.

Ralston, Marnie, mama decedată, tatăl necunoscut. Exact ca și Zana, mama decedată, tatăl necunoscut, observă ea.

Pe ecran apărură dosarele lui Marnie.

Câteva dosare de delincvență juvenilă. Furturi din magazine, din buzunare, vandalism, comportament indecent, posesiune de droguri. La doar cincisprezece ani ajunsese deja la furt auto calificat.

Evaluarea psihologică releva o persoană recalcitrantă,

mincinoasă, cu tendințe sociopate. IQ ridicat.

Eve citi raportul psihiatrului.

Subiectul este foarte isteț, deștept. Îi place să-i înfrunte pe reprezentanții autorității. Un gânditor organizat, care își poate schimba personalitatea pentru a-și atinge scopurile.

– Ea e, șopti Eve.

În vreme ce pare să fie și chiar este cooperantă o perioadă de timp, acesta s-a dovedit un comportament deliberat și o modificare conștientă de personalitate. Deși deosebește binele de rău, își alege întotdeauna calea care îi poate aduce ceea ce ea consideră important – atenție, privilegii. Impulsul ei spre acțiuni decisive are două cauze: unul, pentru câștig; al doilea, pentru a-și demonstra superioritatea față de reprezentanții autorităților, necesitate provocată de abuzurile și neglijarea anterioare.

Da, poate. Sau poate doar îi place să mintă. Oamenilor le place să-i mintă pe polițiști, își aminti ea. Pentru unii dintre ei, minciuna reprezintă un impuls irezistibil.

Eve îi citi apoi fișa medicală.

O mână ruptă, nasul rupt, contuzii, diverse plăgi. Ochi vineți, comoții. Toate acestea – conform rapoartelor medicale, ale poliției și ale Protecției Copilului – fuseseră provocate de mama sa. Aceasta intrase la un moment dat în închisoare, copilul fusese instituționalizat și aterizase în poala lui Trudy.

Dar aceste abuzuri fuseseră suferite înainte de raportul psihiatric. Înainte de comiterea celei mai grave infracțiuni. Iar Marnie Ralston stătuse la Trudy timp de un an de zile, între doisprezece și treisprezece ani.

A fugit și s-a ascuns de autorități până a fost prinsă

cu furtul auto. Într-adevăr, deşteaptă. Trebuie să fii foarte isteaţă ca să rezişti pe străzi atâta vreme.

Iar după ce a fost săltată, isteaţa – în ciuda raportului psihologic – a fost plasată într-o altă familie adoptivă. A fugit din nou după câteva săptămâni şi a reuşit să stea la fund până la vârsta de optsprezece ani.

S-a ferit de belele – sau a reuşit să nu fie prinsă, îşi zise Eve. Câteva locuri de muncă pe termen scurt. Striptease, dansatoare, debarasatoare, barmaniţă.

Apoi, conform rapoartelor, *bum*.

– Ei bine, nu prea cred.

Eve afişă pe ecran cea mai recentă poză de identificare a lui Marnie Ralston, şi lângă ea pe cea a Zanei. Marnie: păr şaten, scurt şi drept. O privire aspră: da, am fost acolo, eu am făcut-o şi o voi face din nou.

Cochetă o vreme cu ideea de a-l suna pe Yaancy sau pe un alt portretist din cadrul poliţiei, dar în cele din urmă se hotărî să-şi ducă la capăt investigaţia de una singură.

– Computer, măreşte ochii, ambele imagini.

Când sarcina fu îndeplinită, Eve se lăsă pe spate şi studie cu atenţie ecranul. Culoarea ochilor era aproape aceeaşi – micile diferenţe puteau fi puse pe seama fluctuaţiilor de imagine. Forma însă era diferită. Uşor alungiţi la Marnie, rotunzi la Zana.

Încercă cu sprâncenele – mai arcuite ale Zanei. Nasul – mai îngust, uşor cârn.

Oare aceste diferenţe puteau fi considerate modificări? Asemănătoare celor pentru care o femeie vanitoasă ar plăti bani buni dacă ar considera că o fac mai atrăgătore? În special, o femeie care doreşte să-şi schimbe înfăţişarea în alte scopuri?

Când compară gurile celor două femei, Eve zâmbi.

– Văd că buzele ţi-au plăcut. Computer, compară imaginile.

În lucru... Imaginile sunt identice.

– Ţi-ai schimbat părul, ochii, nasul. Ţi-ai aplatizat obrajii, dar nu ai umblat la buze. Te-ai şi îngrăşat câteva kilograme, spuse Eve cu voce tare verificând greutatea şi înălţimea femeilor. Ţi-ai mai îmbunătăţit puţin înfăţişarea, dar înălţimea nu aveai cum să o schimbi.

Întocmi un raport, făcând referinţă la documentele doveditoare. Voia să se ducă personal la procuror şi la judecător, pentru a cere un mandat.

Comunicatorul îi sună chiar în timp ce cobora treptele casei.

– Dallas, spune repede.

– Hei, m-am întors, sunt la serviciu. Tu nu eşti. Am...

– Ia legătura cu procurorul, curmă Eve veselia lui Peabody. Vorbeşte cu Reo dacă poţi. În ultima vreme e cea mai bună.

– Ce...

– Trebuie să vorbesc cu ei imediat, să-mi recomande un judecător capabil să semneze vreo două mandate.

– Pentru cine? Pentru ce?

– Pentru Zana. Suspectă de crimă şi de tentativă de omor. Începe dansul.

– Zana? Dar...

– Acum, Peabody.

Îşi luă haina de pe balustrada scărilor şi se îmbrăcă în timp ce trecea pe lângă Summerset.

– Dacă vrei să te pui la curent, citeşte rapoartele pe care ţi le-am trimis la computerul de la birou. Trebuie să cer şi aprobarea comandantului pentru asta. Sunt pe drum.

– Isuse, de fiecare dată când îmi iau o zi liberă se întâmplă ceva important.

– Dă-i drumul. Vreau s-o interoghez în dimineața asta.

Închise comunicatorul. Maşina, ca şi haina, erau deja pregătite. Pe moment decise că era destul de bine dispusă ca să se mulțumească să aprecieze eficiența lui Summerset în a fi enervant.

Sângele i se pusese în mişcare. Poate chiar mai repede decât ar fi fost recomandabil, dar de asta se va ocupa mai târziu. Acum avea treabă. Ştia că are elementul surpriză de partea ei; îi va fi de folos în fața unui adversar precum Zana. Marnie, se corectă ea. Era cazul să se obişnuiască să i se adreseze astfel.

Va închide acest caz şi totul se va sfârşi. Va putea uita toate acestea. Pe Trudy Lombard şi acele luni groaznice petrecute cu ea, încuiate undeva în memorie.

După ce va termina, gândi Eve intrând în trafic, îşi va lua câteva zile libere împreună cu Roarke. Vor merge pe insula lor, vor alerga goi pe plajă şi vor face dragoste până la epuizare pe nisip. Se vor bucura de soare şi de ocean, pregătindu-se de lunga iarnă care avea să vină.

Comunicatorul îi sună din nou.

– Dallas, ce e?

– Hei, bună! A fost frumos de Crăciun?

– Mavis.

Eve fu nevoită să-şi schimbe radical direcția gândurilor.

– Da, da. Fii atentă, sunt în drum spre serviciu. Ce-ar fi să te sun când termin?

– OK, nicio problemă. Voiam să mă asigur că tu şi Roarke nu ați uitat de cursurile prenatale. Încep peste două săptămâni.

– Nu, n-am uitat. Era adevărat: nu reuşise să-şi alunge din minte această perspectivă înspăimântătoare.

– Dacă vrei, putem să venim cu voi, eu şi Leonardo. Apoi poate mergem în oraş să cinăm sau ceva de genul ăsta.

– Da. Sigur. Dar tu de ce nu dormi la ora asta?

– Copilul mă trezeşte devreme. Cred că o să-mi prindă bine. Uite ce mi-a făcut iubitul meu, cu mâinile lui!

Eve ridică ochii şi o văzu pe Mavis ținând în mâini o chestie mică, cu picioare – un fel de costum în miniatură, de un roşu aprins decorat cu multe inimioare argintii.

– Mda. Uau.

– Asta pentru că bebeluşul o să vină chiar înainte de Sf. Valentin. Suntem atât de aproape! Ce zici de Berry?

– Ce-i aia Berry?

– Numele. O să fie drăgălaş, şi merge şi dacă e fată.

– E OK, dacă nu-l deranjează să capete porecle precum Blueberry sau Huckleberry sau Boysenberry când ajunge la şcoală.

– Oh, ai dreptate. Nasol. Bine, o să mă mai gândesc. Vorbim mai târziu.

Imaginându-şi un fruct imens cu ochi şi picioruşe în burta prietenei sale, Eve se cutremură. Ca să scape de imaginea asta, luă legătura cu biroul lui Whitney.

– Comandante, începu ea când obținu legătura, am găsit o soluție în cazul Trudy Lombard.

Eve luă liftul din garaj ca să evite aglomerația. Voia să acționeze acum, să acționeze repede. Probabil că această hotărâre se vedea pe fața ei, întrucât Peabody sări de la birou în momentul în care Eve intră în hol.

– Reo e pe drum. Am pus-o cât de cât la curent cu cazul, ca să aibă o idee atunci când vorbeşte cu tine. Ah, porți puloverul pe care ți l-am tricotat eu.

Surprinsă, Eve privi în jos. Fusese prea ocupată în

dimineața aceea ca să mai bage în seamă hainele. Dar își dădu seama că, într-adevăr, purta tricoul de la Peabody.

– Ah... e călduros, dar și ușor în același timp. Îmi place. Este... tu l-ai făcut?

– Da. Pe amândouă – și pe al lui Roarke. Și am făcut și o jachetă nemaipomenită pentru McNab. La asta am lucrat la Mavis, ca să nu se prindă. Mi-a luat ceva timp.

Întinse mâna ca să-i aranjeze o mânecă.

– McNab a ales materialul, iar culorile le-am ales amândoi. Îți vine bine.

Stânjenită, Eve descoperi frumoasele nuanțe de albastru.

– E grozav. Nu-și amintea ca cineva să-i mai fi tricotat vreodată ceva. E nemaipomenit, adăugă ea. Mersi.

– Voiam să facem ceva deosebit, știi? Ca voi. Și ceva personal. Așa că mă bucur că-ți place.

– Îmi place. Sau cel puțin acum îi plăcea, după ce aflase că era opera lui Peabody. Până atunci fusese doar un pulover. Baxter, Trueheart. Veniți cu mine. Eve se duse în biroul său. Era destul de mic pentru patru persoane, dar nu voia să piardă timpul rezervându-și o sală de conferințe. Mă ocup de mandate, zise ea. Zana Lombard...

– Nevasta texană? o întrerupse Baxter.

– Nevasta texană. Cred că pot dovedi că a fost la un moment dat adoptată de Trudy Lombard. Și-a schimbat identitatea ca să intre în grațiile fiului acesteia și să se răzbune. Vreau să ne grăbim, așa că în momentul în care am obținut mandatele, o să aranjez cu cineva să o aducă aici. Motivul oficial – ca să-i revedem declarațiile, bla-bla. Când părăsește camera, vreau să intrați acolo. Iată ce caut.

Eve scoase un disc.

– Aveți aici descrierea unei poșete, a unui parfum, a unui pulover și a altor câtorva articole achiziționate de

victimă. Cred că Zana, care de fapt este o oarecare Marnie Ralston, și le-a însușit după ce a ucis-o pe Trudy Lombard. Anunțați-mă când le găsiți. Peabody, ia legătura cu cei care au investigat atentatul cu bombe din Miami. Club Zed, primăvara lui 2055. Toate informațiile le găsești în dosar. Vreau să știu exact cum a fost identificat cadavrul Marniei Ralston. Și trimite-o pe Reo la mine-n birou când ajunge aici.

– Ea l-a împins în stradă, spuse Baxter. De-aia n-am văzut pe nimeni urmărindu-i. Ea a făcut-o.

– Eu așa cred.

Eve sesiză pe fața lui Baxter un amestec de mânie și ușurare.

– Ce s-a întâmplat a fost din vina mea, pentru că nu am văzut toate astea mai devreme. Găsiți obiectele astea și orice altceva o leagă de Trudy în noaptea crimei.

Eve îi dădu afară din birou și închise ușa. Așezându-se la birou, așteptă o secundă să se mai liniștească, apoi o sună pe Zana la hotel.

– Hei, îmi cer scuze. Te-am trezit.

– E OK. Oricum, nu prea mai dorm ca lumea. Vai, e trecut de nouă. Zana își frecă ochii ca un copil. Cred că Bobby o să iasă din spital în după-amiaza asta. Sau mâine, dar eu sper să fie astăzi. Or să mă anunțe dinainte, ca să pot avea totul pregătit.

– Veşti bune, deci.

– Cele mai bune. Am avut un Crăciun frumos.

Eve observă că Zana rostise aceste vorbe pe tonul unei soții curajoase.

– Sper că și al tău a fost reușit, adăugă ea.

– Da, foarte frumos. Uite, Zana, nu-mi place că fac asta, dar trebuie să-ți revedem puțin declarațiile. Hârțogăraie, chestii de rutină care au fost omise din cauza sărbătorilor. Mi-ai fi de mare ajutor dacă ai putea veni

până aici. Sunt în încurcătură. O să pun pe cineva să te aducă cu maşina.

– Da... mă rog. Dar dacă Bobby are nevoie de mine...

– Mai ai ceva timp la dispoziţie, chiar dacă-l externează azi. Şi aici eşti mai aproape de spital. Uite, dacă mai vrei să cumperi ceva, o să rog un ofiţer să te conducă prin oraş şi apoi să te ajute să-l duci pe Bobby la hotel.

– Da? Chiar mi-ar prinde bine puţin ajutor.

– O să încerc să mă mai eliberez şi eu, poate vin cu tine.

– Nu ştiu ce m-aş fi făcut zilele astea fără tine. În mod previzibil, ochii Zanei se umeziră. O să-mi ia câteva minute să mă îmbrac, zise ea.

– Nicio grabă. Eu, oricum, trebuie să mai lămuresc câteva lucruri pe-aici. O să trimit un poliţist să te ia când eşti gata. Bine?

– OK.

Auzind o bătaie în uşa ei, Eve oftă.

– Trebuie să închid. E o nebunie azi la secţie.

– Îmi închipui. Ajung şi eu repede.

Eve întrerupse transmisia.

– Intră. Reo.

Eve o salută printr-o înclinare a capului pe asistenta blondă a procuraturii.

– Am avut un Crăciun grozav, al tău a fost la fel, bla-bla, hai să trecem la treabă.

– Ce pulover frumos, bla-bla. Nu ai decât dovezi circumstanţiale şi speculative. Nu putem s-o arestăm, cu atât mai puţin s-o acuzăm.

– O să am mai multe dovezi. Mai întâi, am nevoie de un mandat.

– Pot să invoc investigarea. Lucrurile care lipsesc din camera victimei, amprentele nurorii, sângele şi amprentele din camera vecină. Identificarea buzelor a fost bună,

dar tot speculativă. Buzele nu reprezintă o identificare solidă.

– O să-ţi aduc mai multe, insistă Eve. Dă-mi mandat de percheziţie şi confiscare. Am chemat-o pe Zana la interogatoriu. Ştiu cum s-o iau.

– Ai nevoie de mărturia ei.

Eve zâmbi.

– O s-o obţin.

– Pare interesant. Vreau să văd asta. O să-ţi fac rost de mandate.

După ce termină cu Reo, Eve îi chemă pe Baxter şi pe Trueheart.

– Zana e pe drum. Duceţi-vă acolo şi găsiţi-mi ce-mi trebuie. Când vă întoarceţi cu obiectele, daţi-mi un bip. Când termin cu ea, o s-o trimit pe Peabody să le ia.

– Şi părea o femeie normală, comentă Trueheart. Şi cumsecade.

– Ea aşa are impresia. Dar asta-i pentru Mira, spuse Eve, gândindu-se că şi pe ea trebuia să o aducă la sediu.

Sună la biroul lui Mira şi o rugă pe secretara acesteia să-i facă legătura.

– Am nevoie de tine în camera A pentru interogatoriu.

– Acum?

– În douăzeci de minute. O aduc pe Zana Lombard. Cred că este, de fapt, Marnie Ralston şi şi-a însuşit o nouă identitate pentru a intra în familia Lombard. Îţi trimit acum raportul. Am anunţat deja procuratura. Am nevoie şi de tine.

– Fac tot ce pot.

Suficient, gândi Eve. Mai dădu câteva telefoane, apoi încercă să se relaxeze şi să-şi elibereze mintea de alte probleme.

– Dallas?

Peabody băgă capul pe uşă.

– O aduc acum.
– OK. Să-nceapă show-ul.

Eve ieşi şi o întâlni pe Zana şi escorta ei în holul aglomerat al departamentului.

Bine îmbrăcată, gândi Eve. Zana purta un pulover pe gât, din caşmir albastru, cu o broderie înflorată pe margini, care se potrivea cu descrierea unuia cumpărat de Trudy.

Ce tupeu, îşi zise Eve.

– Îţi mulţumesc că ai venit. Lucrurile sunt destul de încurcate aici în preajma sărbătorilor.

– După toate câte ai făcut pentru mine şi Bobby, măcar atât pot face şi eu. Am vorbit cu el înainte de a pleca de la hotel şi i-am spus că o să mă ajuţi să-l iau de la spital.

– O să încerc. Uite ce e, o să mergem într-o cameră să stăm de vorbă. E mai confortabilă decât biroul meu. Vrei să-ţi aduc ceva? Nişte cafea proastă sau ceva de la automat?

Zana privi în lungul coridorului aglomerat ca un turist la un târg în aer liber.

– Oh, aş vrea o răcoritoare, orice fel în afară de lămâie.

– Peabody, te ocupi tu de asta? Eu o s-o conduc pe Zana în camera A.

– Sigur, nicio problemă.

Pe drum, Eve flutură dosarul pe care-l ţinea în mână.

– Mă omoară birocraţia, spuse ea pe un ton absent, dar trebuie să rezolvăm toate astea, pentru ca tu şi Bobby să puteţi pleca acasă.

– Da, devenim din ce în ce mai nerăbdători. Au rămas multe treburi nerezolvate la firmă, şi Bobby vrea să se apuce de lucru. În plus, nu suntem genul de oameni care să stea prea multă vreme într-un oraş mare.

Zana intră în cameră, după ce Eve îi deschise uşa, şi avu o ezitare.

– Oh, asta este o cameră de interogatoriu, ca şi cea din filme?

– Da. Aici putem sta de vorbă în linişte. Ai ceva împotrivă?

– Nu, cred că nu. E mai degrabă palpitant. Nu am mai fost niciodată într-o secţie de poliţie.

– Declaraţiile lui Bobby o să le semnăm la hotel, după ce iese din spital. Acum putem să scăpăm de ale tale. Ia loc.

– Ai adus mulţi infractori aici?

– Câţiva.

– Nu ştiu cum te descurci. Dintotdeauna ai vrut să faci asta?

– De când mă ştiu.

Eve se aşeză vizavi de Zana.

– Cred că şi Trudy a avut un rol în asta, spuse ea.

– Nu înţeleg, se miră Zana.

– Lipsa controlului, pe care o simţeam când eram cu ea, lipsită de apărare. Mi-a fost destul de greu.

Zana îşi coborî privirea.

– Bobby mi-a povestit că nu s-a purtat foarte frumos cu tine. Iar acum tu te străduieşti din răsputeri să afli cine a ucis-o. E...

– Ironic? Mi-a trecut şi mie prin cap. Privi spre Peabody care intra pe uşă.

– Ţi-am adus de cireşe. Şi un Pepsi pentru tine, Dallas.

– Mulţumesc, îmi plac cireşele.

Zana luă cutia şi paiul din mâna lui Peabody.

– Ca să fie totul formal – ca şi relaţia mea cu Trudy – o să-ţi citesc drepturile.

– Oh. Oh, OK.

– E pentru protecția ta. Și a mea. Dacă acest caz se clasează...

– Se clasează?

– Nu este rezolvat. Eve scutură din cap. E greu de imaginat, dar se poate întâmpla și asta. Iar dacă se întâmplă, e bine ca totul să fie formal.

– OK.

– O să dau drumul la recorder.

Eve spuse data, ora, numele persoanelor aflate în încăpere, apoi drepturile Zanei.

– Ai înțeles care sunt drepturile și obligațiile tale?

– Da. Vai de mine, sunt puțin emoționată.

– Relaxează-te, o să terminăm repede. Ești căsătorită cu Bobby Lombard, fiul victimei Trudy Lombard?

– Așa este. Suntem căsătoriți de aproape șapte luni.

– Erai în relații apropiate cu victima.

– Oh, da. Am lucrat împreună cu Bobby și cu partenerul său înainte să mă căsătoresc cu el. Așa am cunoscut-o pe mama Tru, cum îi spuneam eu. Mă rog, așa am început să-i spun după ce ne-am căsătorit.

– Și vă înțelegeați bine?

– Da. Cum mă descurc? întrebă ea în șoaptă.

– Excelent. Victima era, conform declarațiilor tale și ale altor persoane, o femeie dificilă.

– Ei bine... poate, cred că o pot numi exigentă, dar pe mine nu mă deranja foarte tare. Eu mi-am pierdut mama, așa că mama Tru și cu Bobby reprezentau singura mea familie.

Fixă peretele cu privirea, clipi de câteva ori.

– Acum am rămas doar eu și Bobby.

– Ai afirmat că te-ai mutat în Copper Cove, Texas, în căutarea unui loc de muncă, după moartea mamei tale.

– Și după ce am terminat facultatea de economie. Voiam un nou început. Și l-am găsit pe Bobby.

– Înainte de asta nu ai mai întâlnit-o pe victimă sau pe fiul ei.

– Nu. Cred că a fost voia sorții. Se întâmplă să întâlnești pe cineva și să-ți dai seama că ai întâlnit pe cine trebuie. Știi cum e.

Eve se gândi la Roarke, la felul în care li se întâlniseră privirile acolo, la înmormântare.

– Da, știu.

– Așa a fost cu mine și cu Bobby. D. K., adică, Densil K. Easton, partenerul lui Bobby, spunea că de fiecare dată când ne întâlneam ne ieșeau inimioare din gură.

– Ce frumos. A cui a fost ideea să veniți la New York?

– Hmm, a mamei Tru. Voia să vorbească cu tine. Te-a văzut la știri, într-unul dintre reportajele despre cazul cu clonarea, și te-a recunoscut.

– Cine a ales hotelul la care stăteați când a fost ucisă?

– Ea. Ce îngrozitor – practic și-a ales locul în care a murit...

– Da, și asta poate fi numită o ironie a sorții. În momentul crimei, tu și Bobby vă aflați într-o cameră situată vizavi și la trei camere mai departe pe coridor față de camera victimei.

– Știu că ne aflam vizavi, dar nu mai țin minte exact la câte camere distanță. Parcă trei.

– În momentul crimei, tu și Bobby vă aflați în camera voastră.

– Da. Noi am coborât la cină, mama Tru a spus că nu se simte prea bine. Am luat o sticlă de vin în cameră, după aceea am... Mă rog, am stat în cameră toată noaptea. Dimineață eu m-am dus la ea, pentru că nu răspundea la comunicator. M-am gândit că i s-a făcut rău sau că e supărată că noi ieșisem totuși în oraș. Apoi ai sosit tu și... ai găsit-o.

Îşi lăsă privirea în pământ şi Eve observă că reuşise să stoarcă şi câteva lacrimi.

– A fost îngrozitor, absolut îngrozitor. Mama Tru zăcea acolo, într-o baltă de sânge... Tu ai intrat. Nu ştiu cum poţi face asta. Bănuiesc că ţi-e foarte greu.

– Nu eşti departe de adevăr.

Eve deschise dosarul, scoase nişte hârti, şi verifică câteva amănunte.

– Am aici desfăşurarea etapizată a evenimentelor. O s-o citesc cu voce tare, să vedem dacă eşti de acord cu ea, spuse Eve.

În tot acest timp, Zana îşi muşca continuu buza.

Când Eve termină de citit, Zana spuse cu voce scăzută:

– Da, aşa a fost.

– Bine, acum să trecem mai departe. Apropo, frumos pulover.

Zana îşi coborî privirea.

– Mulţumesc. Îmi place foarte tare culoarea.

– Se potriveşte cu ochii tăi. Ochii lui Trudy erau verzi. Ei nu i-ar fi stat la fel de bine.

Zana clipi.

– Probabil că nu.

Se auzi o bătaie în uşă şi Feeney intră. La ţanc, gândi Eve. Ţinea în mână un comunicator de buzunar, depozitat cu grijă într-o pungă pentru probe, acoperindu-l cu mâna astfel încât să nu poată fi văzut în întregime.

– Dallas? Trebuie să vorbim o secundă, spuse el.

– Desigur. Peabody, treci tu în revistă evenimentele de luni după-amiază. Eve se ridică şi veni lângă Feeney, în timp ce Peabody conduse interogatoriul mai departe.

– Cât timp vrei să stau aici ca prostul? şopti el.

– Priveşte spre suspect.

Eve făcu acelaşi lucru, aruncând o privire peste umăr. Apoi, apucându-l pe Feeney de braţ, ieşiră afară din încăpere.

– S-o lăsăm un minut să se gândească la asta. Eşti sigur că e acelaşi tip cu cel aflat în posesia victimei?

– Îhî, marcă, model, culoare.

– Bine. Bănuiesc că a apucat să-l vadă. Mersi.

– Ştii, puteam să trimit pe unul dintre băieţi.

– Tu arăţi mai oficial şi mai înfricoşător.

Întrucât Eve voia să mai întârzie puţin, îşi vârî mâinile în buzunare şi întrebă:

– Deci, cum a fost ieri? O cină elegantă?

– L-am rugat pe unul dintre nepoţii mei să răstoarne sosiera. E un puşti de încredere. Plus că i-am dat douăzeci de dolari. Dar a meritat. Înţelegi, nevastă-mea nu se putea supăra prea tare pe el, iar eu am scăpat de costum. Mi-ai dat un pont bun, Dallas. Mersi.

– Mă bucur că ţi-am fost de ajutor.

Comunicatorul bipăi.

– Dallas, rosti Eve.

– Baxter sunt. N-am găsit puloverul, dar...

– Îl poartă acum.

– Nu zău! Căţea tupeistă. Am găsit poşeta, parfumul şi accesoriile. Şi – o să-ţi placă asta – întrucât mandatul cuprindea şi aparatura electronică, l-am pus pe Trueheart să-i verifice ultimele apeluri de pe comunicator. Se pare că şi-a rezervat un bilet la un zbor spre Bali, pe numele Marnie Zana, luna viitoare. Un singur bilet dus. Din New York, nu din Texas.

– Ce interesant! O trimit pe Peabody după poşetă şi celelalte lucruri. Bună treabă, Baxter.

– Trebuia să-mi iau revanşa pentru boacăna de-acu' două zile.

– Am încolțit-o, Dallas, o anunță Feeney.

– Da, dar eu o vreau în închisoare.

Eve reveni în cameră afișând o expresie serioasă.

– Detectiv Peabody, trebuie să te duci să iei obiectele de la Baxter.

– Am înțeles. Am terminat cu analizarea zilei de luni.

– OK. Eve se așeză, în timp ce Peabody ieșea. Zana, ai vorbit cu victima pe comunicator în ziua crimei?

– Cu mama Tru? Sâmbătă? Ea ne-a sunat pe noi, ne-a spus că vrea să rămână în cameră.

Eve așeză comunicatorul pe masă și-l acoperi cu o hârtie.

– OK, dar mai târziu, în aceeași seară?

– Ah, nu-mi amintesc foarte bine. Amintirile mele sunt cam confuze.

– Pot să ți le împrospătez eu. Au mai existat convorbiri între comunicatoarele voastre. Ai vorbit cu ea, Zana, și nu ai menționat despre asta în declarațiile tale anterioare.

– Cred că e posibil. Privi îngrijorată hârtia de pe masă. E greu să țin minte de câte ori am vorbit, mai ales după tot ce s-a întâmplat.

Zana zâmbi cu un aer nevinovat.

– Era important?

– Da, destul de important.

– Vai, îmi pare rău. Eram atât de tulburată, mi-e greu să-mi amintesc totul.

– Nu cred că e greu să-ți amintești că ai fost în camera ei în noaptea aceea, în noaptea crimei. Cred că a fost o imagine memorabilă. Corpul plin de răni.

– Nu am văzut-o. Eu...

– Ba da.

Eve dădu dosarul într-o parte. Acum nu se mai afla nimic între cele două femei.

– În noaptea aceea ai fost în camera ei, în timp ce Bobby dormea. Atunci ai luat puloverul pe care-l porți acum, cel pe care ea l-a cumpărat joi.

– Ea mi-a dat acest pulover.

Lacrimile îi șiroiau pe obraz, dar Eve descoperi o urmă de amuzament în ochii ei.

– Ea mi l-a cumpărat, cadou de Crăciun.

– Minți, amândouă știm asta. Nu ți-a dat nimic. Nici puloverul... Privi spre ușă, căci tocmai intra Peabody, cu alte dovezi. Nici poșeta, nici parfumul, nici rujul, nici rimelul. Dar, probabil, te-ai gândit că ea, moartă fiind, nu mai avea nevoie de ele. Așa că de ce să nu le iei tu? De ce să nu iei tu tot?

Eve se aplecă spre Zana.

– Era o jigodie, și tu, și eu știm asta. Tu ai profitat de ocazie. Te pricepi la asta. Întotdeauna te-ai priceput, nu-i așa, Marnie?

21

Eve sesiză scurta sclipire din ochii Zanei. Nu era doar surpriză, ci și emoție. Apoi Zana redeveni calmă, afișând inocența unui copil.

– Nu înțeleg ce spui. Nu mai vreau să stau aici. Buzele – care îi plăcuseră atât de mult – tremurară. Îl vreau pe Bobby.

– L-ai vrut vreodată cu adevărat? întrebă Eve. Sau doar ți-a fost util? Mă rog, vom ajunge și aici. Poți s-o lași baltă, Marnie. Ne-am simți amândouă mai bine – nu-mi pot imagina o persoană mai plicticoasă decât Zana.

Marnie pufni.

– Ești răutăcioasă.

– Da, aşa mi se întâmplă atunci când sunt mințită. Te-ai distrat puțin, dar ai fost cam neglijentă în camera de lângă cea a lui Trudy. Ai lăsat niște urme de sânge. Chiar mai mult, amprente.

Eve se ridică, ocoli masa şi veni lângă Marnie. Adulmecă o aromă florală şi se întrebă dacă Marnie folosise parfumul lui Trudy şi cum se simțise când pulverizase un parfum ales de persoana pe care o ucisese.

Desigur, se simțise bine, decise Eve. Probabil, chiar chicotise.

– Te-ai descurcat bine cu schimbarea de identitate, spuse Eve încet, dar nu există crimă perfectă. Mai e şi comunicatorul lui Trudy. Detaliile mărunte, Marnie, ele dau întotdeauna planurile peste cap. N-ai rezistat să nu iei câteva din lucrurile ei. Niciodată n-ai rezistat la tentația asta.

Eve întinse mâna după dosar, scoase o poză cu imaginea generată de ea cu Zana/Marnie, alături de informațiile despre Marnie şi de cazierul judiciar.

– O femeie agitată, foarte agitată. Asta am văzut la tine din primul moment, în fața camerei lui Trudy, o femeie foarte agitată înăuntrul soției iubitoare.

– N-ai văzut nimic, spuse Marnie în şoaptă.

– Crezi? Mă rog, în orice caz, n-ar fi trebuit să iei parfumul, sau puloverul, sau frumoasa poşetă.

– Ea mi le-a oferit. Mama Tru...

– Minciuni, iar acum te porți prosteşte. Ar fi mai inteligent din partea ta să izbucneşti în plâns şi să-mi spui că tu le-ai luat, că nu te-ai putut abține. Că ți-e ruşine. Nici tu, nici Trudy n-ați oferit nimănui nimic, niciodată.

– M-a iubit.

Marnie îşi îngropă fața în palme şi începu să plângă.

– Alte minciuni. Problema e că ai dat peste un polițist

care o cunoaşte, care şi-o amintește. Nu te aşteptai ca eu să apar în dimineața aia, înainte ca tu să termini de şters urmele. Nu te aşteptai ca eu să conduc investigația.

O bătu uşor pe Marnie pe umăr, apoi se sprijini cu şoldul de birou.

– Care erau şansele să se întâmple aşa ceva? Eve privi spre Peabody.

– Nimeni nu s-ar fi gândit la asta, încuviință Peabody. Şi e o poşetă foarte frumoasă. Era păcat să se piardă. Ştii ce cred eu? Cred că a exagerat cu înscenarea răpirii. Ar fi fost înțelept din partea ei să fie mai discretă. Dar nu a rezistat când s-a ivit ocazia să iasă în lumină.

– Ai dreptate. Îți place să te afli în centrul atenției, nu-i aşa, Marnie? A trebuit să joci un rol urât, atâția ani. Poliția, Protecția Copilului, Trudy. Te-ai dat la fund, te-ai ferit de necazuri, dar nu ai fost mulțumită niciodată. Când ți se iveşte o ocazie, simți nevoia să profiți de ea.

– Acum inventezi, pentru că nu ştii cum stau lucrurile de fapt.

– Ba ştiu. Te admir, Marnie. Trebuie să spun asta. Planurile tale, asumarea rolurilor... Ştii să te descurci, să duci aşa ceva la bun sfârşit. Sigur, Trudy aproape că ți-a dat o mână de ajutor când a venit aici, după mine. Apoi, procedând ca de obicei, şi-a făcut rău ca să poată da vina pe altcineva. Poate că altfel ai fi fost nevoită să mai joci multă vreme rolul soției iubitoare înainte să-ți încasezi răsplata. Haide, Marnie.

Eve se aplecă spre ea.

– Ştii şi tu că arzi de nerăbdare să-mi povesteşti. Cine te-ar înțelege mai bine decât cineva care a trecut prin asta? Şi pe tine te-a pus să faci baie cu apă rece în fiecare seară? Să faci mereu curățenie după ea? De câte ori te-a încuiat singură, în întuneric, şi ți-a spus că nu eşti bună de nimic?

– Ce-ți pasă ție ce i s-a întâmplat ei? întrebă Marnie pe un ton coborât.

– Cine spune că-mi pasă?

– Nu cred că ai dovezi împotriva mea. Lucrurile alea? Mama Tru mi le-a dat. Mă iubea.

– Singura ființă de pe planetă pe care a iubit-o vreodată a fost ea însăși. Dar poate tu o să reușești să schimbi părerea juriului. Ce crezi, Peabody?

Peabody își țuguie buzele gânditoare.

– Poate că are o șansă, mai ales dacă se pune pe bocit. Dar dacă scoți restul la iveală, șansele scad considerabil. Ăsta e genul de caz în care trebuie să prezinți imaginea în ansamblu. Asumarea unei identități false – nu-i mare lucru. Asumarea unei identități false în scopul comiterii unei crime. Dacă spui asta juriului, faptul că s-a măritat cu fiul victimei doar ca să-și poată ucide fosta mamă vitregă... Asta e o mare cruzime. Adaugi banii, un alt mobil al crimei. Închisoare pe viață, într-o unitate din afara planetei.

Peabody privi spre Marnie.

– Poate ne poți convinge că omorul nu a fost premeditat. Poate reușești să-l faci să pară autoapărare. Ne-ai mai câștiga simpatia.

– Vreau un avocat.

– Foarte bine.

Eve se ridică de la masă.

– După ce-ți chemi avocatul, Marnie, s-a cam dus simpatia și admirația mea. Ai pe cineva? Sau vrei să-ți chem avocatul din oficiu?

– Stai puțin.

Marnie sorbi din cutia cu suc. Când o puse la loc pe masă, inocența fusese înlocuită cu istețime.

– Dacă ți-aș spune că avea de gând să vă tapeze de

bani, pe tine și pe Roarke? Eu am oprit-o. Trebuie să recunoști că am acest merit.

– Desigur. O să vorbim și despre asta. Eve se așează din nou la masă. Dar trebuie să-mi spui toată povestea. Ce-ar fi să începi cu începutul?

– De ce nu? Dumnezeu știe că sunt sătulă până în gât de Zana. Pe-asta ai citit-o bine. Bănuiesc că ai dosarul meu acolo. Furturile, casa de corecție?

– Da.

– Dosarul ăla nu-ți poate spune totul. Știi și tu cum e. Am avut parte numai de greutăți, de când eram mică.

– Ți-am văzut fișa medicală. Ai avut ceva momente grele.

– Am învățat să ripostez. A trebuit să am grijă de mine, pentru că nimeni altcineva nu făcea asta.

Dezgustată, dădu într-o parte ce mai rămăsese din cutia de suc.

– Poți să-mi aduci o cafea? Neagră.

– Desigur, mă ocup eu de asta.

Peabody se îndreptă către ușă și ieși.

– Sistemul e de tot rahatul, continuă Marnie. Nu înțeleg cum mai poți lucra pentru el.

– Îmi place să fiu la comandă, zise Eve.

– Da, îmi imaginez. Ai o insignă, o armă. Mai iei din când în când pe cineva la bătaie. Îmi dau seama că e bine pentru tine, te-ajută să ai impresia că s-a făcut dreptate.

– Hai să vorbim despre tine.

– Subiectul meu preferat. Deci, sistemul mă scapă în cele din urmă de nenorocita de maică-mea, și apoi ce face? Mă aruncă în brațele lui Trudy. La început, mi-am spus, hei, o să mă descurc. O casă frumoasă, lucruri frumoase, o femeie binevoitoare și fiul ei. Dar Trudy se dovedește a fi mai rea decât maică-mea. Știi și tu.

– Știu.

– Era o femeie puternică. Pe-atunci eu eram cam sfrijită, dar ea era puternică. Băile reci în fiecare seară deveniseră o regulă. Apoi mă încuia în camera mea. Asta nu mă deranja. Aveam timp să meditez.

Peabody intră cu o cană de cafea pe care o așeză pe masă.

– Știi, mi-a pus ceva în mâncare să mi se facă rău după ce i-am luat o pereche de cercei.

Marnie sorbi din cafea, apoi se strâmbă.

– N-am mai fost de mult într-o secție de poliție, dar tot nu sunteți în stare să faceți o cafea ca lumea.

– Lupta împotriva criminalității e plină de greutăți, spuse Peabody acră, făcând-o pe Marnie să izbucnească în râs.

– Asta a fost bună. Înapoi la ale noastre. Deci, a doua oară când m-a prins, mi-a tăiat părul. Aveam un păr foarte frumos. Îl purtam ceva mai scurt pe-atunci, dar era frumos.

Își ridică o mână și-și dădu părul pe spate.

– Mi l-a tuns până la piele – știi tu, ca la infractori. Apoi i-a spus asistentului social că-mi făcusem asta singură.

Eve își permise un gest vag de simpatie.

– Ai fugit.

– Da. Voiam să dau foc casei, după ce o închideam pe Trudy înăuntru, dar n-ar fi fost un gest isteț din partea mea. M-ar fi prins și aș fi avut mai mult de suferit.

Simpatia lui Eve dispăru.

– Incendiere, crimă, da, ai fi încurcat-o.

– Oricum, eram încă tânără. Aveam destul timp să mă răzbun. Dar tot la poliție am ajuns până la urmă. Voi ăștia, vă gândiți vreodată s-o lăsați mai moale?

Marnie scutură din cap și sorbi din cafea.

– Ai fugit de la ea când aveai treisprezece ani. Ai păstrat ura în tine atâta timp?

Vocea lui Marnie era la fel de amară precum cafeaua, când îi răspunse lui Eve.

– La ce e bună ura dacă nu o păstrezi? Îmi spunea că sunt o târfă. Că m-am născut târfă, că o să mor târfă. Că eram urâtă, inutilă. Că eram un nimic. Îmi spunea asta în fiecare zi. Voia o mobilă nouă în bucătărie, așa că a spart-o în bucăți pe cea veche și a dat vina pe mine. Statul i-a oferit un cec, iar pe mine m-au băgat la casa de corecție. Am stat la ea aproape un an.

– Ai așteptat multă vreme ca să te răzbuni.

– N-am pierdut timpul aiurea. Am stat cu ochii pe ea, așteptând o ocazie. Și s-a ivit până la urmă.

– Atentatul din Miami.

– Ce pot să spun, uneori, norocul îți cade în poală. În seara aia eram bolnavă, și rugasem pe cineva să-mi țină locul. N-a băgat nimeni de seamă în spelunca aia. A trebuit să-i dau cartea mea de identitate și codul de acces ca să poată intra prin spate, la vestiarul meu. Apoi am aflat povestea la știri. Cârciuma sare în aer, toată lumea moare. Norocul meu, nu? Dacă mergeam la muncă, ajungeam bucățele. Îți spun, am fost foarte șocată. M-a pus pe gânduri.

– Și ți-ai zis: ce-ar fi să fiu altcineva de-acum încolo?

– Asta e. Datoram cuiva niște bani. Dacă eram moartă, nu mai trebuia să plătesc. Am luat cartea de identitate a prietenei mele, banii pe care îi avea la ciorap și am șters-o. Apropo, strânsese o sumă frumușică.

– Știi numele ei?

– Al cui? Oh, al ei? Rosie, da. Rosie O'Hara. De ce?

– Poate are rude care încă o mai caută.

– Mă îndoiesc. Era o drogată de pe stradă. Știam că

n-o să pot păstra identitatea ei mult timp şi că trebuia să-mi găsesc una nouă. Atunci mi-a venit idea cu Zana. Nu e greu să-ţi schimbi identitatea dacă ştii unde să te duci şi pe cine să „ungi". Mi-am făcut câteva operaţii estetice. Clandestine. Şi-au meritat banii. Mai ales când am dat peste Bobby.

– Un tânăr ambiţios, şarmant, necăsătorit.

– Şi, în plus, în relaţii strânse cu mama lui. Hai să lămurim ceva, nu-mi pusesem în cap s-o omor. Vreau să fie foarte clar. Mi-am zis: îi fur băiatul, apoi îi fac viaţa un iad, aşa cum mi-a făcut-o şi ea mie. Poate scot şi nişte bani din asta.

– O escrocherie pe termen lung.

– Exact. Cu Bobby mi-a fost uşor. În fond, nu e un băiat rău. Plicticos, dar e OK. În plus, e bun în pat. Dar Trudy?

Marnie se lăsă pe spate şi zâmbi cu gura până la urechi.

– A fost un deliciu. Şi-a imaginat că are un nou sclav, pe micuţa Zana. Oh, mama Tru, te ajut cu plăcere să faci asta. Trebuie făcute treburile murdare, las-o pe Zana. Atunci am aflat bomba. Avea puşi deoparte o grămadă de bani. De ce să nu profit de asta? În calitate de ajutor al ei, i-am văzut casa. Are nişte lucruri frumoase şi scumpe. De unde până unde? M-am apucat să mă interesez. Şantaj. Asta se poate întoarce împotriva ei. Aveam nevoie doar de ceva timp, să pun la cale un plan.

Cu coatele sprijinite de masă, Marnie îşi lăsă bărbia în pumni.

– Căutam o metodă s-o uşurez de bani şi apoi s-o dau pe mâna poliţiei. Ca să ajungă în închisoare, aşa cum mă închisese şi ea de atâtea ori.

Îi place, gândi Eve, se bucură de fiecare moment.

– Apoi te vede la ştiri şi începe să pregătească călătoria la New York. Aveam de gând să-i pun o fundă de gât şi să ţi-o arunc în braţe. Apoi aş fi făcut ochii mari de mirare, îngrozită că soacra mea s-a dovedit a fi o şantajistă. M-aş fi distrat de minune.

– Bun plan, încuviinţă Eve, dar atunci ţi s-a ivit din nou o ocazie.

– Dacă ai fi cedat, lucrurile ar fi stat altfel acum. Gândeşte-te la asta, spuse Marnie şi făcu un gest cu cana de cafea spre Eve. Am crezut că o vei plăti sau că măcar te vei gândi la asta câteva zile. Apoi aş fi venit la tine, cu ochii în lacrimi, să-ţi spun că am descoperit cu ce se ocupă draga de soacră-mea.

Marnie dădu cana de cafea într-o parte.

– Amândouă am fi avut de câştigat. Toţi copiii pe care i-a chinuit în viaţa ei ar fi avut ceva de câştigat. Dar tu ai enervat-o rău, iar Roarke i-a tras un şut în fund de-a zburat peste stratul de ozon. Avea de gând să te facă să plăteşti. Numai la asta se gândea. Dacă cineva se pune cu ea, atunci acel cineva o să plătească, din răsputeri. Ai văzut cum s-a mutilat.

– Da. Da, am văzut.

– Cum ai spus şi tu, nu era pentru prima oară. După părerea mea, femeia nu era foarte sănătoasă la cap. Se pocise deja bine de tot când m-a sunat pe mine. Nu pe Bobby – el nu ar fi fost în stare s-o ajute, el ar fi încercat s-o oprească. Dar eu? Adorabila ei noră? Ştia că pe mine poate conta, că-mi poate da ordine. Nu mi-a fost greu să par consternată când am intrat în camera ei. Avea faţa distrusă. Ştii ce mi-a spus? Vrei să ştii?

– Sunt numai urechi, răspunse Eve.

– Mi-a spus că tu ai făcut-o.

Eve se lăsă pe spate, surprinsă.

– Chiar aşa?

– Da, şi-a dus prefăcătoria la capăt. Uite ce mi-a

făcut. După ce i-am oferit un cămin. Şi mai e şi polițist! Vai de mine, Dumnezeule, am zis. Trebuie să te duc la spital. Trebuie să-i spunem lui Bobby. Să chemăm poliția! Dar ea continuă. Nu, nu, nu. O polițistă mi-a făcut asta, şi e măritată cu un bărbat puternic. Se temea pentru viața ei, înțelegi? Aşa că mă pune să o înregistrez. Pentru protecție, spune ea, dar se vede foarte clar subînțelesul. Dacă nu faci cum spune ea, trimite o copie presei, primarului, şefului poliției. Se va afla totul. Eu trebuie să fac o copie după înregistrare – ca să păstrez originalul – şi să ți-o aduc la sediu, fără să-i spun lui Bobby. M-a pus să jur.

Marnie izbucni în râs.

– Aşa că i-am pregătit nişte supă, i-am pus somnifere în ea şi i-am dat şi nişte vin. Îşi pierde cunoştința. Poate atunci a murit. Trebuie să te gândeşti şi la asta.

– Tocmai la asta mă gândeam acum.

– Scotocesc prin cameră, găsesc şoseta şi o copie a dosarului tău. Interesant. Îl iau cu mine. Trudy mă sună mai târziu, dar îi spun că nu pot să vorbesc. Bobby era chiar lângă mine. O s-o sun eu când ne întoarcem de la cină, după ce adoarme Bobby. Ai comunicatorul chiar acolo, bănuiesc că ai ascultat convorbirea.

– Ți-a forțat mâna, spuse Eve. Lui Trudy nu-i plăcea să-i spună cineva ce să facă.

– Nu. Dar eu am început cu „Oh, lasă-mă să-i spun lui Bobby. Nu mai ieşim în oraş şi venim să avem grijă de tine". Dar ea nu acceptă asta, mai ia o pastilă şi se culcă, iar eu ies în oraş. A fost o noapte lungă, dar, la dracu'! distractivă. Mă prefac amețită, îl rog pe Bobby să luăm şampania la pachet, iar el trece toate semafoarele pe roşu. Vai, ce rău îmi e.

Marnie trase adânc aer în piept, îşi lăsă capul pe spate şi-şi continuă povestea.

– Am băut restul de şampanie când am ajuns în cameră. I-am dat şi un somnifer, ca să doarmă mai bine, apoi m-am dus la Trudy.

– Ai luat arma cu tine?

– Sigur. Nu ca s-o folosesc, se grăbi Marnie să adauge. Să lămurim asta. Să fie clar. Voiam să i-o arăt, să-mi jos rolul mai departe. Ce ți-ai făcut? M-ai mințit! Îi spun lui Bobby! Mă duc la poliție!

Marnie se mângâie cu palma pe burtă şi izbucni în râs.

– Doamne! Trebuia să-i vezi fața. Nu se aştepta la asta, aşa că m-a pocnit. Mi-a spus că sunt isterică şi m-a pocnit. Mi-a spus că-şi va duce planul până la capăt, iar dacă voiam să mai stau în casa lui Bobby, să-mi țin gura şi să fac ce-mi spune. Altfel o să aibă grijă să mă dea afară.

Chipul lui Marnie exprima ură.

– Mi-a spus că sunt un nimic, la fel cum îmi spunea când eram copil. „Eşti un nimeni, şi trebuie să-ți aminteşti cine dă ordine aici". Apoi s-a întors cu spatele la mine. Eu aveam încă şoseta în mână. N-am mai stat pe gânduri. Nici măcar n-am raționat. Pur şi simplu s-a întâmplat. I-am tras-o tare. A căzut în genunchi. Şi i-am mai tras-o o dată. În viața mea nu m-am simțit mai bine ca atunci.

Se uită la cana de cafea.

– Hei, mai pot avea încă una? E nasoală, dar măcar mă ține în formă.

– Sigur. Eve îi făcu un semn lui Peabody, care se ridică.

– Nu mi-am planificat asta, continuă Marnie, dar uneori lucrurile nu ies aşa cum le planifici. E cineva după oglindă?

Eve îşi studie propria imagine.

– Contează?

– Voiam doar să știu dacă am ceva audiență. Nu am ucis-o. Mi-am pierdut capul când m-a plesnit peste față.

– Cu palma deschisă, murmură Eve, amintindu-și. O lovitură rapidă și nu foarte tare ca să nu lase urme. Se pricepea la asta.

– Îi plăcea durerea. Îi plăcea s-o provoace altora, îi plăcea să o simtă și ea. Marnie se foi pe scaun, iar ochii săi îi întâlni pe-ai Evei în oglindă, într-un gest oarecum intim.

Ceva se petrecu înăuntrul lui Eve. Știa cum e să ai o armă în mână și să o folosești fără să raționezi.

– Era genul sado-maso, probabil, frigidă, continuă Marnie. Asta cred. Era o nenorocită bolnavă la cap. Dar nu m-am dus la ea s-o omor. Nici măcar n-am apucat să-i spun cine sunt de fapt. I-am privit chipul când a murit. Nu mi-a părut rău. Visasem de multe ori că fac asta.

– Probabil, ai fost dezamăgită, spuse Eve, întorcându-se spre Peabody care revenise cu cafeaua. După ce-ai ucis-o a trebuit să te gândești rapid la ceea ce era de făcut.

– M-am gândit să fug. Dar mi-am păstrat sângele rece. Poate că n-ar fi trebuit să iau puloverul și celelalte lucruri, dar n-am putut rezista. A fost un impuls de moment.

– Știai că apartamentul vecin era gol.

– Da. Camerista ne întrebase dacă nu-l vrem, ca să fim în camere apropiate. Nu, mersi. Fereastra era descuiată, altfel ar fi trebuit să mă spăl și să mă schimb pe platforma de evacuare, să ocolesc hotelul și să vin pe intrarea principală. Nu m-am gândit că o să percheziționați și camera aceea. Am lăsat intenționat o urmă de sânge pe platformă. Fereastra deschisă, cadavru, urmă de sânge. Mă gândisem la toate.

– Nu-i rău, admise Eve, dar nu trebuia să riști. Trebuia să-l lași pe Bobby s-o găsească.

– A fost mai amuzant așa. Trebuia să am și cu parte de ceva satisfacție. Totuși, când ai apărut tu cu Roarke, puteai să mă dezechilibrezi cu un fulg. Ultimii oameni pe care mă așteptam să-i văd la ușa ei. A trebuit să improvizez.

– Cred că ai transpirat destul de mult gândindu-te că lăsaseși comunicatorul, arma și prosoapele murdare de sânge în camera vecină, în timp ce noi percheziționam camera lui Trudy.

– Așa e. Dar m-am gândit că, dacă le găseai, n-aveai niciun motiv să mă suspectezi pe mine. Scena de a doua zi a fost un fel de asigurare. Am adunat lucrurile și le-am aruncat în mai multe unități de reciclare, în timp ce căutam un loc în care să înscenez răpirea. Am mai locuit în New York. Știam barul acela.

– Mi-am dat seama.

Marnie pufni.

– Fii serioasă!

– Ai scăpat un comentariu neglijent despre crenvurști. Amândoi aveați microfoane atunci. Tot un fel de asigurare. Pentru mine.

Marnie păli, apoi ridică din umeri.

– Bobby chiar a alunecat.

– Ai recunoscut totul până acum, Marnie, și o să ținem cont că ai fost cooperantă. Nu strica totul cu minciuni. Trudy e moartă și are o grămadă de bani. Bobby e singurul lucru care stă între tine și bani. Plicticosul de Bobby.

– Crezi că e vorba de bani? Banii sunt cireașa de pe tort, dar tortul este răzbunarea. O merita, știi și tu al naibii de bine că o merita. Bobby e un idiot, dar e băiat de treabă. Dacă l-am îmbrâncit puțin, a fost doar un impuls, atâta tot. Ca să te trimit pe o pistă falsă. În plus, am încercat să-l trag înapoi. Am martori.

Marnie se aplecă asupra cănii cu cafea.

– Încearcă şi tu să-ţi dai seama cum stau lucrurile. Ai o şantajistă moartă. Ea m-a lovit prima. Am distrus discurile cu înregistrările făcute de ea. Toate. Am distrus şi copiile dosarului tău. Dacă voiam bani, aş fi venit cu ele la tine. Dar nu am venit, pentru că am considerat că, la un moment dat, am fost amândouă în aceeaşi oală. Dacă voiam să-l omor pe Bobby, puteam să aştept să ajungem în Texas. Oricum, timp am destul.

– Dar nu te întorceai în Texas. Poate în Bali?

Marnie zâmbi din nou.

– M-am gândit şi la asta. Mulţi oameni pe care i-a distrus Trudy or să-mi fie recunoscători c-am făcut-o. Tu ar trebui să-mi mulţumeşti. Şi-a bătut joc de noi, Dallas. S-a purtat cu noi precum un prădător cu prada sa. Ştii asta. Ştii că a primit ce merita. Şi tu şi eu provenim din acelaşi mediu. Şi tu ai fi făcut acelaşi lucru la un moment dat.

Eve îşi aminti felul în care ochii lor se întâlniseră în oglindă. Ce văzuse în ochii lui Marnie? Ce văzuse Marnie în ochii ei?

– Aşa crezi tu.

– Aşa este. N-o să am prea mult de suferit din cauza asta. Nu când o să se afle cine a fost şi ce-a făcut. Poate o să fiu acuzată de agresiune. O să primesc vreo doi ani pentru asta şi pentru identitate falsă. Dar crimă? Nu cred că o să faci asta.

– Fii atentă.

Eve se ridică în picioare.

– Marnie Ralston, eşti arestată pentru uciderea lui Trudy Lombard. În plus, eşti acuzată de tentativă de omor asupra lui Bobby Lombard, plus asumarea unei identităţi false şi fals în declaraţii. O să primeşti mai mult de doi ani, Marnie. Crede-mă pe cuvânt.

– Oh, lasă prostiile, insistă Marnie. Închide recorderul şi dă-o pe partenera ta afară ca să rămânem doar noi două. Atunci să-mi spui ce simţi cu adevărat.

– O să-ţi spun ce simt, Marnie, oficial sau neoficial.

– Te bucuri că Trudy e moartă.

– Te înşeli.

Urma de simpatie care se cuibărise la un moment dat în sufletul ei dispăruse. Marnie se înşela. Amarnic.

– Dacă ar fi după mine, Trudy s-ar afla după gratii, acolo unde o să stai tu. Ar sta în închisoare pentru tot ce mi-a făcut mie, ţie, tuturor copiilor de care a abuzat, tuturor femeilor pe care le-a exploatat. Asta înseamnă dreptate.

– Astea-s *prostii*.

– Nu, asta-i datoria mea, o corectă Eve. Dar nu ai vrut să laşi povestea asta în seama mea. Ai luat arma şi i-ai crăpat ţeasta.

– Nu am plănuit să...

– Poate că nu, o întrerupse Eve. Dar nu te-ai oprit. În timp ce ea zăcea pe jos, plină de sânge, ai jefuit-o. Ca să ajungi în poziţia în care să te poţi răzbuna, te-ai folosit de un om nevinovat. Ai plecat din patul în care ai făcut dragoste cu el şi i-ai ucis mama. Apoi l-ai privit jelind. L-ai băgat în spital doar ca să ai o asigurare. I-ai făcut lui ce a încercat să ne facă Trudy nouă. L-ai tratat ca pe un nimeni. Dacă aş putea, te-aş închide pe viaţă doar pentru asta.

Eve îşi aşeză palmele pe masă şi se aplecă, apropiindu-şi capul de al lui Marnie.

– Eu nu sunt ca tine. Eşti o fiinţă patetică Marnie, care calci alte fiinţe în picioare pentru ceva ce s-a terminat demult.

De data asta din ochii lui Marnie începură să curgă lacrimi sincere, de mânie.

– Nu se termină niciodată.

– Ei bine, o să ai timp să te gândeşti la asta. Între douăzeci şi cinci de ani şi închisoare pe viaţă, aş putea spune. Eu nu sunt ca tine, repetă Eve. Eu sunt poliţist. Şi o să-mi rezerv satisfacţia de a te duce personal în arest.

– Eşti o ipocrită. O mincinoasă şi o ipocrită.

– E dreptul tău să crezi asta, dar eu voi dormi în patul meu la noapte. Şi încă foarte bine.

O apucă pe Marnie de braţ şi o ridică în picioare. Scoase cătuşele şi le prinse de încheieturile lui Marnie.

– Peabody, termină tu aici, te rog.

– O să ies de-aici în şase luni, spuse Marnie în timp ce Eve o escorta de-a lungul holului.

– Visezi.

– Iar Bobby îmi va plăti avocaţii. Trudy merita asta. Spune-o! O merita. Şi tu o urai la fel de mult ca mine.

– Începi să mă calci pe nervi, spuse Eve cu răceală. M-ai privat de ocazia de a o ancheta, de a-mi face datoria şi de a o face să plătească pentru tot ce a făcut.

– Vreau un avocat! Vreau o evaluare psihologică!

– Le vei avea pe amândouă, spuse Eve împingând-o în lift.

Când se întoarse în biroul său, Mira intră în încăpere şi închise uşa.

– Te-ai descurcat bine.

– Am avut noroc. Egoul ei a funcţionat în favoarea mea.

– Şi ţi-ai dat seama de asta. Dar ea nu te-a citit prea bine.

– N-a fost departe. Şi eu am ucis, şi ştiu că în mine există violenţa care mă poate face capabilă de aşa ceva. Dar crima are o altă faţă acum. Eu nu văd aşa ceva în oglinda mea. Adevărul este că nici ea nu o vede în a ei.

– Dar tu vezi adevărul. Ea nu-l vede. Ştiu că nu ţi-a fost uşor să faci asta. De la bun început nu ţi-a fost uşor. Cum te simţi?

– Trebuie să mă duc la spital şi să-i spun bietului om că soţia sa a făcut-o şi să-i explic de ce. Trebuie să mă duc acolo şi să-i frâng inima.

– Vrei să vin cu tine?

– O să aibă nevoie de cineva, după toată povestea asta. Depinde de el. Dar cred că discuţia asta trebuie să o avem doar noi doi. Îi datorez asta. Ce zici, să iau legătura cu partenerul său, să vină aici şi să fie alături de el? Păreau destul de apropiaţi.

– Cred că e norocos să aibă pe cineva ca tine care-i poartă de grijă.

– Prietenii trebuie să-ţi stea aproape când cazi, chiar dacă ai impresia că nu ai nevoie sau că nu vrei niciun ajutor. Îţi mulţumesc că ai trecut pe-aici.

– Te las să-ţi termini treaba.

O oră mai târziu, Eve stătea lângă patul lui Bobby, care era foarte nefericit şi avea ochii plini de lacrimi.

– Trebuie să fie vreo greşeală. Cred că ai făcut o greşeală.

– Nu, n-am făcut niciuna. Şi îmi pare rău, dar nu ştiu ce altceva să-ţi spun în afară de faptul că trebuie să te pui pe picioare. S-a folosit de tine. A premeditat totul. Poate sunt sechele de când avea treisprezece ani. Susţine că nu a plănuit să-ţi omoare mama şi poate că aşa este. Poate a fost un impuls de moment. Întotdeauna la ea au existat impulsuri de moment. Dar în afară de asta, Bobby, a premeditat totul şi s-a folosit de tine. Nu era femeia care credeai că este. Acea femeie nu a existat niciodată.

– Dar ea nu este... nu este capabilă...

– Zana Kline Lombard nu era capabilă. Marnie Ralston este. A mărturisit, Bobby.

– Dar am fost căsătoriți timp de câteva luni. Am trăit împreună. O cunosc.

– Tu ai văzut exact ce-a vrut ea să vezi. E profesionistă, e o escroacă cu un cazier lung cât brațul meu. Uită-te la mine, Bobby. Ai fost crescut de o astfel de femeie, apoi ai fost luat în căsătorie de o alta.

– Deci, ce fel de om sunt? Încleștă pumnii, lovind ușor cu ei în pat. Ce fel de om sunt?

– O țintă. Dar nu mai trebuie să fii așa. Marnie o să încerce să te prostească din nou. O să înceapă să plângă și să-ți spună că a planificat toate astea pe când nu te cunoștea încă și că s-a îndrăgostit de tine pe parcurs. Va spune că asta nu a fost niciodată o minciună. Va găsi cuvintele potrivite. Nu te lăsa păcălit.

– O iubesc.

– Iubești o imagine. Doar atât.

Cu o senzație neplăcută în stomac, Eve se ridică în picioare.

– Faci ce vrei. Nu te pot opri, dar vreau să-ți spun că meriți ceva mai bun. Cred că un copil de doisprezece ani are nevoie de ceva curaj ca să-mi strecoare mâncare pe furiș, să încerce să-mi ușureze suferința. De același curaj ai nevoie acum ca să treci peste toate astea. Dacă te pot ajuta cu ceva, n-o să stau pe gânduri.

– Mama a murit. Soția mea e acuzată de crimă. Eventual de tentativă de omor asupra mea. Pentru numele lui Dumnezeu, cu ce crezi că poți să mă ajuți?

– Cred că nu pot.

– Trebuie să vorbesc cu Zana. Vreau s-o văd.

– OK. Poți s-o vizitezi după ce ieși din spital.

– Trebuie să existe o explicație. O să vezi.

N-o să văd, decise Eve. *Nu o pot vedea.*

– Succes, Bobby.

Eve se duse acasă cu un descurajant sentiment de eșec, în ciuda faptului că tocmai rezolvase un caz. Bobby se va lăsa din nou manipulat. Poate și sistemul va face la fel.

Închisese cazul, dar încă nu se terminase. Anumite cazuri, își zise ea, nu se termină niciodată.

Intră în casă și îi aruncă o privire lui Summerset.

– Hai să mai menținem armistițiul pentru câteva ore. Sunt mult prea obosită ca să mă iau de tine acum.

Se duse direct în dormitor, unde Roarke, gol până la brâu, tocmai scotea un tricou din sertar.

– Locotenente, nu te mai întreb cum ți-a mers azi. Se citește pe fața ta. A scăpat?

– Nu, am prins-o. Mărturie completă. Procurorul o va acuza de omor din culpă în cazul lui Trudy, periclitare de sănătate în cazul lui Bobby. O să stea ceva vreme după gratii.

Roarke îmbrăcă tricoul și veni către ea.

– Ce s-a întâmplat?

– Vin de la spital. I-am spus lui Bobby.

– Ai făcut asta personal, murmură Roarke, trecându-și mâna prin părul ei. Cât de îngrozitor a fost?

– Atât cât se poate. Bobby nu crede. Parte din el știa că-i spun adevărul. Dar el nu *vrea* să creadă, să accepte realitatea. O să se ducă să vorbească cu ea. Marnie mi-a spus că în cele din urmă Bobby o să-i plătească avocații, și știi și tu că așa o să se întâmple.

Roarke o cuprinse în brațe.

– Iubire. Poți să te pui cu ea?

– Bobby e o victimă. Eve își sprijini capul pe umărul lui. Și nu pot să-l ajut.

– E bărbat în toată firea, își ia singur deciziile. Nu e neajutorat.

– Eu mi-am făcut datoria. Atunci care mai e problema mea? Nu a ieșit așa cum voiam. Și asta mă doare. Dar mă bucur că ești aici.

Eve se întoarse și se îndreptă spre brad.

– Și altceva?

– Marnie mi-a spus că noi două suntem la fel. Nu suntem, știu că nu suntem. Dar o părticică din mine seamănă cu ea, și acea părticică ar fi putut foarte bine să ridice șoseta și să lovească.

– Eve, dacă nu ar fi existat această părticică, dacă nu te-ar fi ajutat să înțelegi de ce unii o folosesc, iar alții nu, nu ai mai fi fost un polițist atât de bun.

Aceste cuvinte îi ridicară povara de pe umeri. Se întoarse și-l privi pe Roarke.

– Da, așa este. Ai dreptate. Știam eu că nu te țin degeaba pe-aici.

Eve veni lângă el și-l trase de mâneca de la tricou.

– Ce-i cu ăsta pe tine, asule?

– Tocmai voiam să mă duc până la sală să lucrez puțin, dar soția mea s-a întors acasă mai devreme decât mă așteptam.

– Și mie mi-ar prinde bine puțină mișcare. Mi-ar mai alunga gândurile rele.

Își scoase tocul armei, apoi privi chipul lui Roarke.

– Și dacă ai afla că sunt o escroacă și că m-am măritat cu tine doar ca să pun mâna pe averea ta imensă, ce-ai face?

Roarke îi aruncă un zâmbet răutăcios.

– Ei bine, dragă Eve, ți-aș învineți fundul și aș folosi mare parte din avere ca să-ți fac viața un iad.

Încă o greutate fu ridicată de pe umerii lui Eve.

– Da, așa mă gândeam și eu.

Eve își aruncă arma pe fotoliu și insigna lângă ea. Apoi luă mâna lui Roarke, începu să-i sărute degetele și pentru o vreme uită de greutățile meseriei de polițist.

Sfârșit